biblioteca rao

Francisco Asensi

αιμα
SÂNGELE

Experimentul Opus Dei

Traducere din limba spaniolă și note
ADRIANA STERIOPOL

editura rao

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
ASENSI, FRANCISCO
Sângele; Aima / Francisco Asensi; trad.: Adriana Steriopol. –
Bucureşti: Editura RAO, 2010

ISBN 978-606-8251-37-0

I. Steriopol, Adriana (trad.)

821.134.2-31=135.1

Editura RAO
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

FRANCISCO ASENSI
Aima
© Francisco Asensi, 2007
Toate drepturile rezervate

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2011

ISBN 978-606-8251-37-0

„Pot da asigurări că, în ziua de azi, eforturile și interesele mișcării denumite Opus Dei[1], începând cu Prelatul său și terminând cu ultima persoană care ar putea fi în legătură cu ei, nu sunt apostolatul și, cu atât mai puțin, apostolatul față de sărmani și nevoiași, nici față de problemele serioase ale omenirii în general. Obiectivul său este acela de a manevra toate instrumentele puterii politice, religioase și economice pe care le are la dispoziție...“

María del Carmen Tapia
(Dincolo de prag. O viață în Opus)

[1] Opus Dei (Lucrarea lui Dumnezeu), în latină, în original, este o mișcare catolică întemeiată în anul 1928 la Madrid, de către José María Escrivá de Balaguer, marchiz de Peralta, cu scopul de a instaura anumite principii ale spiritualității catolice în viața de zi cu zi și în cea profesională. Acesta a manifestat o deosebită preocupare pentru crearea de centre de educație și pentru implicarea în viața politică. A fost canonizat în anul 2002 de papa Ioan Paul al II-lea cu numele de Sfântul Josemaría.

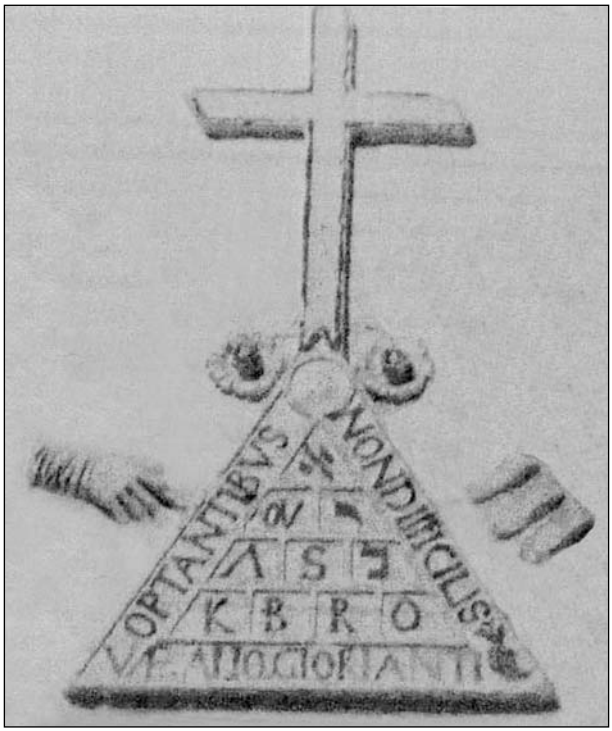
OPTANTIBVS NONDIFFICILIS
A S
K B R O

1

În 25 iulie, la ora cinci dimineața, capelanul Mănăstirii Regale a Întrupării intrase în capela relicvelor. Sala aceea, cea mai importantă a sfântului lăcaș madrilen și una dintre primele construite, era, ca să spunem așa, inima casei, *sancta sanctorum*[1] a mănăstirii: de când Margarita de Austria[2] o întemeiase în 1611, călugărițele au depozitat întruna în dulapurile din capelă tot mai multe și mai multe relicve – în jur de 750 –, dar cele mai valoroase din punct de vedere cantitativ și calitativ datau din secolele al XVII-lea și al XVIII-lea.

Scena la care fu martor îl făcu să se ia cu mâinile de cap.

– Nici dacă ar fi trecut diavolul pe aici!

Nu știu nici el dacă o spusese sau o gândise.

Ușițele prevăzute cu geamuri ale dulapurilor fuseseră forțate, iar relicvele zăceau pe jos. Chivoturi, ostensorii, mici sipete de diferite mărimi și materiale: din mahon, bronz și fildeș; relicvarii, busturi, brațe și mâini din lemn policrom; mici temple, firide... Metalele nobile, pietrele prețioase și lucrările fine de orfevrărie din care erau făcute stăteau mărturie pentru marea prețuire pe

---

[1] În latină, *Sfânta Sfintelor,* partea cea mai sacră a Templului de la Ierusalim, cu sensul figurat de partea cea mai secretă, cea mai importantă a unui anumit lucru.

[2] Regină a Spaniei (1584–1611), soția regelui Filip al III-lea

care aceste călugărițe claustrate o nutreau pentru oscioarele, părul și dinții sfinților. Relicvele erau autentice ori false? Călugărițele nu își puseseră niciodată problema, și nici episcopii care le autentificaseră. Nu avea importanță. Fiecăreia dintre aceste relicve i se atribuia o anumită minune.

Părintele Ángel Méndez, judecător ecleziastic emerit al Arhiepiscopiei Madridului, îndeplinea și funcția de capelan. Dată fiind lipsa celor cu vocație religioasă, cardinalul recurgea la orice preot care se mai ținea pe picioare. Părintele Ángel, în ciuda vârstei sale înaintate, aproape de optzeci de ani, încă se mai ținea, dar, ca să meargă, avea nevoie de un baston, căruia călugărițele îi puseseră un manșon de cauciuc care să îi amortizeze lovitura pe dale și să protejeze cât mai mult liniștea galeriei și a coridoarelor. Din pricina sperieturii, când dădu peste priveliștea neașteptată, făcu o criză de nervi. Rămase nemișcat preț de câteva minute, neștiind ce să facă, și având o ceață pe creier. În cele din urmă, reacționă. Se apropie, cum putu, de ferestruica turnantă. În momentul acela, chiar dacă ar fi avut în mână un telefon mobil, tot nu ar fi fost în stare să formeze vreun număr.

– Soră sacristană! strigă el, dar se auzi doar o voce stinsă.

Fără telefon mobil și fără glas, nu avea la îndemână alt mijloc de comunicare decât pe cel rudimentar care a existat întotdeauna în mănăstiri din cele mai vechi timpuri ale Evului Mediu. Trase, involuntar, de inel. Frânghia de la inel, ghidată prin scripeți, făcu să răsune clopoțelul din sala de rugăciune. La ora aceea, călugărițele erau așezate pe clasicele bănci de nuc. Pe pereții sălii de rugăciune atârnau șapte arhangheli, pictați de Bartolomé Román, care le însoțeau zi și noapte în rugăciunile lor. Deasupra grilajului, prin care urmăreau în fiecare zi slujbele din biserică, un tablou mare cu *Cina cea de Taină* a lui Vicente Carducho[1] le sporea

[1] Numele sub care este cunoscut în Spania pictorul de origine italiană Vincenzo Carducci (1576–1638). Până la sosirea la Madrid, în anul 1622, a lui Velázquez, a fost personalitatea dominantă în școala de pictură madrilenă.

evlavia. Tot ce exista în sala de rugăciune, poate chiar și ele, aparținea secolului al XVII-lea. Adăpostite în această atmosferă atemporală, meditând în tăcere sau dormitând, călugărițele păreau nemișcate. După o vreme, care îi păru capelanului o veșnicie, auzi zgomot de chei, pași grăbiți și vocea unei călugărițe.

– Ce se întâmplă, părinte Ángel?! Ne-ați speriat de moarte! îi vorbi ea de cealaltă parte a ferestruicii turnante. Noi, călugărițele, eram retrase în meditația noastră de dimineață...

– Retrase? Adormite, ca întotdeauna! o mustră el ca să se răzbune pentru întârziere.

– Și cu sunetele dumneavoastră puternice de clopoțel ați rupt tăcerea... Ce sperietură, Doamne, Dumnezeule!

Capelanul, care se sprijinea de perete, își vârî capul pe ferestruica turnantă și vorbi în acel soi de jumătate de butoi gol. Îi lipsea răsuflarea. De cealaltă parte a scândurilor era călugărița. Cei doi nu se vedeau, doar se auzeau.

– Când am intrat în capela relicvelor și am aprins lumina, îi spuse călugăriței cu un glas stins, de confesional, peste ce credeți că am dat?

Cu întrebarea sa, capelanul încercă să pregătească spiritul călugăriței, ca să nu i se pară atât de dur ceea ce avea să-i spună.

– Dacă dumneavoastră nu-mi spuneți... dădu ea drumul unui mormăit dezagreabil.

– Toate dulapurile sparte și relicvele pe jos! ridică el vocea, slabă și speriată, pe care ferestruica turnantă o amplifică și mai mult.

– Toate relicvariile! Și cel al Sfântului Pantelimon? se interesă ea, cât pe ce să leșine. Poimâine este sărbătoarea lui!

– Asta, asta este relicva care a dispărut! îi răspunse, tulburat, de parcă el ar fi fost de vină, și îi explică telegrafic: Eu veneam să iau relicvariul sfântului ca să-l așez în locul unde urma să fie expus și dau peste dezastrul de care vă spun... Relicvariul este pe altar, dar capsula de cristal cu sângele său nu o văd pe nicăieri...

– Doamne, Dumnezeule! Doamne, Dumnezeule! Este cumplit! șopti ea, de teamă că hoții ar mai putea fi încă între zidurile mănăstirii. Ce vom face?

– Dați fuga și anunțați-o pe maica stareță... Și poliția! adăugă capelanul, ajuns la capătul puterilor și lăsându-se să cadă pe un scaun.

2

Telefonul sună la șase dimineața, sau poate ceva mai devreme ori mai târziu, și țârâitul lui zgomotos întrerupse la mijloc visul în care inspectorul Mazeres era adâncit trup și suflet. De când, în urmă cu doar câteva luni, o cunoscuse pe Paloma, arătoasa bibliotecară de la muzeul Prado, mult mai tânără decât el, acel vis îl bântuia des și, cât timp dura (lui i se părea întotdeauna scurt), cei doi se mângâiau, se mozoleau prin toate deschizăturile trupurilor, căutând cu neastâmpăr să își potolească apetitul sexual, deși singurul lucru pe care îl obțineau era să se înfierbânte și mai tare. Niciodată nu ar fi putut bănui că i-ar veni pe limbă cuvinte atât de obscene și că ar simți nevoia de neînlăturat de a i le picura în ureche, iar ea le asculta ca și cum ar fi fost vorbe de curtoazie și părea să ceară mai mult și mai mult... Nici nu își imaginase că păcatul desfrâului, despre care preoții din Opus întrebau cu atâta minuțiozitate (cum, unde, când, singur sau cu cine și de câte ori...) și amenințau cu flăcările Infernului (loc real cu foc de nestins, nu metaforic, insistau ei, unde desfrânații ardeau pe vecie), ar fi atins forme atât de capricioase precum cele plăsmuite de Bosch[1] și care i-ar fi putut produce o plăcere atât de intensă, încât să îl facă să moară de dorință și să îl scoată din minți, și să îl

[1] Jeroen van Aken, cunoscut ca Hieronymus Bosch (1450–1516), pictor olandez, creatorul unor alegorii pe teme religioase.

aducă prin atingerea degetelor într-al nouălea cer. În visul acela se spulberau blestemul cenzurilor morale, tabuurile adolescenței, reprimările din tinerețe, iar eul, văzându-se eliberat, sălta ca un mânz fără frâu. Inspectorul era în viața reală o persoană manierată, nesigur pe el în fața femeilor, dispus poate să-și ascundă interesul pentru ele sau, cum credeau colegii lui din comisariat, un celibatar convins. Nici el nu se recunoștea când se vedea atât de înfocat și de pornit când dormea și începuse să se întrebe dacă toate astea erau normale. Visele cu Paloma nu erau precum cele din tinerețe, care îl trezeau în toiul nopții cu tresăriri de spaimă, cu o pată rece și lipicioasă pe pântec și tulburat de îndoiala usturătoare dacă ejacularea (poluție nocturnă, se declara în confesiune) constituia sau nu un păcat mortal, sau mai curând mâhnit de faptul că nu se desfătase cu ea după gustul său. De când o cunoscuse pe femeia aceea, viața lui se schimbase. Se simțea liber și cu o poftă nebună să se bucure de sex. „Libeeer!" striga el uneori când era singur, într-o stare de extaz pe care nu o încercase nici Sfânta Teresa[1]. „Câte vise și masturbări irosite!" se plângea amintindu-și acum de acele vremuri de obscurantism în care păcatul era atotputernic. Fără să se dezmeticească de tot, ca un robot, căută ceasul deșteptător ca să oprească soneria. Doar atunci își dădu seama că sunetul pe care îl auzea era al telefonului. Apucă receptorul, încă buimac de somn, leoarcă de sudoare și prost dispus, de parcă Gabriel, Rafael sau oricare alt înger păzitor, despre care oamenii din Opus îi ținuseră atât de multe predici, l-ar fi smuls brusc din paradisul terestru, unde lăsa în urmă nenumărate cupluri care zburdau goale și făceau mii de lucruri delicioase pe care le văzuse doar în *Grădina desfătărilor*[2] și în vise precum acela.

---

[1] Teresa de Cepeda y Ahumada, denumită și Sfânta Teresa de Jesús sau de Ávila (1515–1582), poetă mistică spaniolă, reformatoare a ordinului călugărițelor carmelite.

[2] Celebru triptic al lui Bosch, aflat la muzeul Prado din Madrid

– Mazeres la telefon, spuse el fără nici un chef și presimțind că, la ora aceea nepotrivită, nu putea fi sunat decât de la comisariat.

– Scuzați-mă că v-am trezit, o auzi spunând pe amabila telefonistă pe un ton de scuze. La Mănăstirea Întrupării s-a produs un jaf, șovăi o clipă înainte de a rosti următorul cuvânt, a cărui semnificație nu o cunoștea foarte bine. Un act de sacrilegiu...

– Zici că la Mănăstirea Întrupării s-a produs un act de sacrilegiu?

Inspectorul se ridică în capul oaselor în pat și repetă fraza ca să se asigure că a auzit bine.

– Da, da. Călugărițele tocmai au telefonat ca să-și prezinte reclamația... Bietele de ele sunt nervoase, speriate. Sunt persoane foarte în vârstă...

– Și n-aveați pe altcineva disponibil? Trebuia să fiu eu?

– Mă rog, nu știu... Fapt este că domnul comisar Ortiz a ezitat și, în cele din urmă, a hotărât să mergeți dumneavoastră. „Mazeres este persoana potrivită", asta a spus; telefonista vru să adauge și alt comentariu pe care îl auzise, dar tăcu.

De la o vreme, în cimitirele marilor orașe (și nu numai în Spania), apăreau inscripții enigmatice cu diferite semne și, din când în când, apăreau cazuri de profanări de morminte, chiar și crime macabre având de-a face cu vrăjitoria, magia neagră și ritualurile satanice. Se scrisese mult despre asta și despre alte fenomene asemănătoare, legate într-un fel sau altul de superstițiile religioase, dar sociologii și specialiștii nu știau foarte bine ce explicație să le dea. S-ar fi zis că Satana era din nou de actualitate, ca în vremurile sale bune, și nu puțini erau cei care îi vedeau lucrarea pretutindeni. Fără să se meargă prea departe, părintele Benoît Domergue, din însărcinarea Conferinței Episcopale Franceze, elaborase un studiu foarte serios despre profanarea bisericilor, a cimitirelor și a altor lăcașe de cult din țara aceea și ajunsese la concluzia că era vorba despre acte anticreștine cu

semnificație diabolică executate în primul rând de către tineri. „Reapariția satanismului, explica dominicanul, se datorează unor cauze concomitente, în număr de două. Pe de o parte, o subcultură colectivă, vehiculată printr-o anumită muzică rock, unele jocuri video și benzi desenate în stil gotic. Pe de alta, o nevroză individuală, tipică pentru condiția adolescentului.“ După ce a studiat timp de șase ani comportamentul a mii de băieți și fete din învățământul mediu și superior, avea certitudinea că: „Internetul, rockul și concertele sunt mijloacele prin care cei foarte tineri intră în legătură cu lumea satanistă.“ Și adăuga cu o îngrijorare gravă: „Fenomenul este mult mai extins decât se crede“. Jean-Michel Roulet, președinte al MIVILUDES (Mission Interministérielle de Vigilance et de Lutte contre les Dérives Sectaires[1]), confirma acest semnal de alarmă: „5% din sinuciderile tinerilor sub 25 de ani (aproximativ 100 de cazuri pe an) pot fi atribuite satanismului“. Ultimul raport al acestei agenții franceze evalua o creștere *sensibilă* a fenomenului satanismului, care găsea adepți grație „valorilor anticreștine“ și „gusturilor muzicale, practicilor sexuale deviante și atitudinilor îndreptate spre magie și vampirism“... Vaticanul, la rândul său, ca răspuns la presiunea multor episcopi, scuturase de praf și adusese la zi ritualul său de exorcizare și crease la Roma un institut de rang universitar în care sacerdoți aleși pe sprânceană se puteau pregăti pentru acest oficiu. Părintele Gabriele Amorth, exorcist al diocezei de Roma, credea orbește în posedările diabolice, în demoni care scuipau cuie și lighioane spurcate prin gura victimelor lor și era un apărător furibund al exorcismelor. În Spania, părintele José Antonio Fortea atinsese un anume grad de popularitate apărând în programe de senzație și acceptând ca televiziunea să-i filmeze câte un exorcism. Pentru unii, acest tânăr preot era unul dintre

[1] Misiunea Interministerială de Vigilență și Luptă împotriva Abaterilor Sectare (în lb. fr., în orig.)

cei mai buni demonologi ai momentului, însă pentru cei mai mulți (printre care se număra și inspectorul Mazeres), era un simplu șarlatan de bâlci ale cărui practici nu le-ar fi putut lua în serios nici măcar cineva care ar fi avut o frunte de două degete. Poliția, și nu numai cea spaniolă, îngrijorată și nu mai puțin dezorientată în fața noianului de întâmplări și de teorii, hotărâse să creeze birouri speciale. Inspectorul Mazeres, participant asiduu la forurile internaționale în care încâlcitele chestiuni de ezoterism, satanism și criminalitate erau studiate într-o manieră interdisciplinară și unde se făceau interesante schimburi de experiență, devenise unul dintre polițiștii cel mai bine informați în domeniu și poate cel mai bun expert din unitatea de la Madrid. De aceea, fără îndoială, în dimineața aceea au apelat la el pentru cazul de la Mănăstirea Întrupării.

Julián Mazeres s-a născut la Játiva. Copil ager la minte, dintr-o familie apropiată de Biserică, ministrant cuvios și ascultător, parohul său l-a trimis la seminar pentru că i se păruse că are stofă de preot, fapt pe care părinții săi l-au văzut cu ochi foarte buni. Vocația lui, contrar oricărui pronostic, nu s-a împlinit, ci a fost chiar foarte scurtă: de numai doi ani de zile. Și-a pregătit bacalaureatul la institutul din orașul său și și-a continuat studiile superioare la Universitatea din Valencia, unde a absolvit Facultatea de Istorie. În timpul studiilor universitare, a locuit la căminul studențesc Aleea cu Plopi de pe Micer Mascó, ținut de preoți din Opus Dei; a avut parte de slujbă religioasă zilnică și de spovedanii frecvente și a luat parte cu asiduitate la discuțiile și exercițiile spirituale pe care aceștia le organizau... „Am cochetat cu Lucrarea, m-am lăsat aproape îmbrobodit și am fost cât pe ce să fiu ademenit de ei“, i-a mărturisit într-o zi Palomei, într-unul dintre acele momente de intimitate care urmau desfătărilor lor amoroase. „Și ai folosit și tu ciliciul și penitența?“ l-a întrebat ea, ironică. „Despre acele instrumente de penitență se vorbea puțin, fără îndoială ca să nu ne speriem. Dar știu că membrii asociați își

pun ciliciul câte două ore pe zi; presupun că unii și-or fi strângând-o mai mult decât alții. Iar vinerea, se flagelează cu biciul. Fiecare se închide în odaia sa și, în vreme ce se roagă, se lovește cât poate mai tare... Câteodată, sfătuit de confesorul meu, am folosit ciliciul ca să alung gândurile impure și să nu cad în ispită... Și, ca să spun adevărul, durerea pe care mi-o pricinuiau țintele înfigându-mi-se în coapse, în loc să le alunge, mă excitau și mai tare. Poate că ciliciul este un instrument masochist... Azi, mortificarea mi se pare o irosire inutilă și schizofrenică a energiilor." Acea fațetă a personalității lui Mazeres trezea în Paloma o mare curiozitate. „Ce te-a făcut să cochetezi cu Opus?" continuă ea să îl descoasă. „Eu eram un tânăr ambițios, hotărâsem să fiu cineva, să izbândesc în viață... dar habar n-aveam cum să reușesc... Opus avea bani, influență, putere... Erau mulți oameni de elită în rândurile sale... În anii aceia, asta era ceea ce căutam." Mazeres nu intrase în Opus, dar avea prieteni buni în această organizație. Această etapă a tinereții sale, așa cum i-a mărturisit altă dată Palomei, îl marcase pentru totdeauna. „Cei care ne-am făcut de lucru cu Opus, i-a spus el, am rămas cam țicniți, precum cei care se molipsesc de malarie, care se poate vindeca, dar cu care purtătorii rămân înlăuntrul lor toată viața." Trăia la Madrid deja de mulți ani și cunoștea orașul poate mai bine decât mulți madrileni. În cadrul corpului național al poliției de investigații criminale, în care a intrat imediat după ce și-a luat licența, lucra în Departamentul de satanism și secte distructive. Participase la anchetarea multor cazuri și a unor asasinate foarte încâlcite. Superiorii săi îl considerau un bun specialist și cu destulă experiență în aceste domenii. Tot ce mirosea a vrăjitorie, a satanism sau a ceva ciudat i se băga lui pe gât.

– Oamenii nu știu cât de distructivă poate fi *religia*...

Mazeres auzea des fraza aceea imprecisă și deplasată din gura vreunuia dintre colegii săi, resimțită ca pe o înțepătură lansată împotriva persoanei sale.

– Fanatismul religios, vrei să spui...

– Nu, nu; religia. Fanatismul este vârful aisbergului... Tu, care ai umblat tot timpul printre preoți, trebuie că o știi foarte bine... Iată atentatele fundamentaliștilor islamici...

– Și cruciadele, și cucerirea Americii, și Reconquista împotriva maurilor, și războaiele religioase, și rugurile Inchiziției... îl ajută Mazeres să completeze tabloul și să-și arate în felul acesta imparțialitatea.

– Răul este deja la rădăcina religiilor... Toate se consideră singurele adevărate și se consacră combaterii celorlalte. Uite religia catolică, de exemplu, afirmă colegul său cu convingere. Dacă n-ar fi fost Iluminismul care a înfrânat Biserica, Europa ar fi un continent plin de fundamentaliști... Și dacă nu suntem atenți, cu papa și cu episcopii pe care-i avem...

Mazeres, trecut de curând de cincizeci de ani, era un catolic sui-generis, agnostic sau *acatolic*, așa cum obișnuia să se definească în glumă, adică foarte departe de ceea ce a fost și a practicat în alte vremuri. Ca atâția alții, făcea parte, fără nici o mustrare de conștiință, dintre acei *apostați tăcuți* care părăseau cu miile Biserica, și pe care Vaticanul încerca să îi acopere printr-o recuzită mediatică triumfalistă. Julián Mazeres avea o părere personală, clădită prin propriile mijloace, cum spunea el, și știa să facă distincția între mesajul lui Isus și ideologia ecleziastică. Nu accepta de bunăvoie tot ce venea de la Roma. Și cu atât mai puțin atunci când ceea ce venea de la Roma ajungea impregnat de izul ultraconservator al Vilei Tevere, sediul prelaturii mișcării numite Opus Dei. „Timpul nu trece în zadar; pe unii ne face să ne maturizăm, chiar dacă nu pe toți!" obișnuia el să spună, cu un râs sincer.

– Catolicismul, ca oricare altă religie, tinde din inerție spre fundamentalism și poate sfârși în sectă, le explicase el, nu o dată, prietenilor săi apropiați. Le dau dreptate în această privință

colegilor mei din departament și sunt în dezacord cu prietenii mei din Opus, prea orbiți ca să fie critici cu ei înșiși.

Cum de tânăr cochetase cu Lucrarea monseniorului Escrivá și rămăsese celibatar, unii credeau, în pofida dezmințirilor sale, că aparține acestei „secte" catolice, cum o calificau mulți, pe bună dreptate sau nu. Chiar și lui Mazeres îi scăpase, nu o dată, să o numească astfel.

– Locuiesc pe strada Bola. La doi pași de mănăstire... îi răspunse el telefonistei. Merg într-acolo. Nu cred că e nevoie să mă însoțească cineva. Dacă am nevoie de întăriri, o să sun.

În noaptea aceea fusese zăpușeală. Deși dormise gol și cu ferestrele larg deschise, cearșafurile erau ude leoarcă de sudoare. Închise telefonul și rămase privind lampa ce atârna din tavan. „Acum, că începea să se răcorească"... își spuse el întinzându-și brațele și picioarele. Fu cât pe-aci să se întoarcă pe partea cealaltă și să își mai acorde câteva minute de odihnă... dar nu putu.

– Sus! Este ora deșteptării.

Fără șovăire.

În aceeași clipă îl asaltă dictonul *minutului eroic,* ca un lup care parcă stătuse tot timpul ghemuit și la pândă.

– *Biruie-te în fiecare zi, din primul moment,* recită el în mod mașinal recomandările Opus, în vreme ce se îndrepta spre baie. *Scoală-te la fix, fără să acorzi lenei nici măcar un minut... Dacă te birui, o vei lua mult înainte pentru restul zilei de muncă... Trupului trebuie să-i dai ceva mai puțin decât strictul necesar. Altminteri, te va trăda...*

Din *Calea*[1], învățase pe dinafară aforisme pe care le considera utile. Cu toate acestea, credea că, în ansamblul său, cărțulia era searbădă. Într-o anumită împrejurare, exagerând, fără îndoială, ajunsese să spună că avea în cuprinsul ei texte oribile, simpliste și fanatice. Zâmbi în sinea lui când își aminti că în trecut luase

[1] Una dintre lucrările de bază ale fondatorului Opus Dei, José María Escrivá de Balaguer

aceste lucruri foarte în serios. În flash-uri pripite, fără nici o cronologie, îi veniră în minte chipuri ale unor colegi care i-au scris Părintelui o scrisoare de solicitare și au intrat în Opus. Din vocație sau dornici să promoveze în carieră...? Sub apa rece din para dușului, privea cum visul său erotic se însufleța, în loc să se risipească, și natura i se răzvrătea.

– *Trebuie să-ți întărești voința... Să te împotrivești naturii tale...!* își bătu el joc de sine însuși.

Îndreptă apa sub presiune asupra penisului, poate cu gândul de a-și potoli erecția inoportună, care, ca și cum ar fi pus paie pe foc, i se semeți se cu vârful înroșit. În oglinda de pe peretele din față privi cu delectarea unui voyeur cum îl săpunea un bărbat. Acea dedublare îl excită. Deschise robinetul la maximum, cu ochii larg deschiși, și îndreptă din nou para dușului spre locul acela. Îi închise apoi, ca să se concentreze și ca să-și aducă aminte acea zi de neuitat când Paloma și el făcuseră duș împreună și cum îi oferise ea sânii, îndemnându-l ca o nebună: „Dă-ți drumul pe ei"... La fel ca atunci, continuă să se maseze cu ploaia pulverizată până când niște picături mari albe s-au izbit de geam. Scoase un geamăt adânc de plăcere și încercă să se gândească la altceva, ca nu cumva nesătulul de Ernesto (așa îl numea familiar în intimitate) să dorească să repete, ca în alte dăți. Deschise ochii și continuă să se spele. Își aminti de unii dintre prietenii săi, care erau în continuare atât de fericiți în prelatură, și de alții care o părăsiseră, înjurând-o pe toate drumurile... Își aminti ce îi spusese Domínguez de la Vera, într-o zi când se întâlnise cu el din întâmplare la Madrid: „Să citești azi cuvintele deja mumificate ale întemeietorului instituției Opus te face să mori de plictiseală. Sunt în stare să isprăvesc cu toate frazele, atât sunt de răsuflate... Știai că ceilalți colegi ai lui de la seminarul din Zaragoza l-au poreclit Trandafirul Mistic din pricina evlaviei lui cam feminizate?... În Lucrare nu există nici un fel de viață; pentru mulți a devenit un coșmar îngrozitor.

Remigio Jiménez și mulți alții nu și-au mai recăpătat niciodată personalitatea. Suferă de o depresie groaznică...“

– Aha, le-au spălat creierul...! exclamă el.

Așa cum se întâmplă cu oamenii care trăiesc singuri, Mazeres, fără să-și fi dat seama, sfârși prin a vorbi cu voce tare. În timp ce se bărbierea în fața oglinzii, alungă amintirile și reveni la cazul său.

– Mănăstirea Întrupării... O bijuterie a patrimoniului național pe care sunt sigur că majoritatea madrilenilor nu o cunosc.

Își reaminti galeria superioară plină cu tablouri ale martirilor, de unde se vedea grădina călugărițelor, și Salonul Regilor, pe ai cărui pereți atârnau prețioase portrete ale unor austriece având legătură cu mănăstirea... „Unele sunt *portrete în stil divin*“, le spusese îndrumătoarea, știind bine că în acest fel le trezea curiozitatea.

– Portrete în stil divin...?

– Nobilii își făceau în mod frecvent portretele sub înfățișarea unor sfinți... îi lămuri îndrumătoarea. Această sfântă Margarita, de exemplu, nu este decât Margarita de Medici, ducesă de Toscana, nepoata reginei care a întemeiat mănăstirea...

– Modestia n-a fost virtutea celor puternici, i-a scăpat lui atunci; ca și acum.

– Nimic nu este așa cum pare, a insistat însoțitoarea și a continuat să le dezvăluie realitatea camuflată a unor compoziții.

Se îmbrăcă în grabă. Pantalonii subțiri de culoare albastră, o bluză polo asortată și mocasini negri. Contrar obiceiului, îi încălță fără ciorapi. Se făcuse târziu.

3

Când ieși în stradă, orașul era învăluit într-o lumină palidă. Era clipa aceea confuză când ziua care răsare se înfruntă cu felinarele care mai sunt încă aprinse. Dintr-un moment într-altul, cineva sau poate un dispozitiv automat, va pune capăt disputei și va stinge luminile. Pe carosabil, mașinile goneau cu toată viteza și lăsau în urma lor dâre roșii pe asfalt. Oamenii de pe trotuare, încă destul de puțini, mergeau ca niște roboți încărcați cu somn. La ora aceea, singura rămășiță omenească erau vocile angajaților municipali care spălau străzile. Și fata aceea sau travestitul care ieșise de sub o poartă și se apropiase să-i ceară un foc.

– N-ai chef să te culci cu mine?

– Dar de-abia m-am trezit...

– Hai, vino. Că se crapă de ziuă și n-am început încă...

– Scuză-mă, dar sunt foarte grăbit...

„N-are nici cincisprezece ani", își spuse el, urmându-și drumul.

Ansamblul Mănăstirii Întrupării era situat la câteva minute de casa lui. Cu un pas vioi, avea să ajungă înaintea unui taxi. Mănăstirea, în zilele solemne ale inaugurării sale, pe la anul 1616, ocupa probabil o arie considerabilă de teren pe care expansiunea orașului și alte interese o reduseseră odată cu trecerea timpului. Azi era doar un dreptunghi în mijlocul căruia era biserica împreună cu sala relicvariilor înconjurată de o mică

grădină. La construcția ei au luat parte arhitecții Juan Gómez de Mora[1] și Ventura Rodríguez[2]. În stil baroc, dar foarte sobru, tipic pentru arhitectura spaniolă din prima jumătate a secolului al XVII-lea, mănăstirea primitivă făcuse parte dintr-un amplu complex care, prin intermediul unui pasaj, comunica cu Palatul Casei de Austria.

Când ajunse inspectorul, când iluminația stradală fusese stinsă și zorile încă nu se iveau, fațada lăcașului din granit, de o austeritate herreriană[3], îi părea cam nedeslușită. Se opri o clipă în fața grilajului care închidea atriumul. Se gândi că îl vor fi așteptând acolo.

– Pst, pst! cineva îi atrase atenția din stânga.

Într-adevăr, la capătul grilajului, pe peretele de piatră și de cărămidă roșie al fațadei, se afla o ușă: era intrarea în mănăstire. Avea să afle mai târziu că în partea aceea a clădirii se găseau locuințele capelanilor, mulți – pe vremuri, doar unul singur – în prezent. Mazeres văzu o umbră neagră cu un văl alb pe cap, care îi făcea semne.

– În sfârșit! exclamă cu un salut destul de acru călugărița de serviciu care îl aștepta. Credeam că n-o să vină nimeni...

– Am fost anunțat abia în urmă cu un sfert de oră, se justifică el. Ce s-a întâmplat?

– De ce să vă povestesc eu? Veți vedea imediat și dumneavoastră singur.

Din vestibul, slab luminat de un felinar care atârna din tavanul înalt, îl conduse printr-un culoar lat până în brațul

---

[1] Arhitect spaniol (1586–1646), constructorul Mănăstirii Întrupării între 1611–1616

[2] Arhitect spaniol (1717–1785), autor, printre alte lucrări neoclasice, al fântânii Cibeles din Madrid

[3] Referitor la Juan de Herrera (1530–1597), arhitect spaniol, autor al unor importante clădiri precum catedrala din Valladolid, mănăstirea El Escorial, podul Segovia din Madrid și altele.

stâng al transeptului, pe unde au intrat în biserică (plan în cruce latină și o singură navă, exemplu tipic de biserică din perioada Contrareformei). Cu toate că lăcașul era și el puțin luminat, Mazeres își aminti că bolta era decorată cu frumoase fresce și că pe cele din prezbiteriu le pictase Francisco Bayeu[1], socrul lui Goya. Trecând prin fața altarului principal, călugărița îndoi genunchiul și se întoarse să vadă dacă și el făcea plecăciunea. Mazeres nu îi înșelă așteptările; știa foarte bine cum să se poarte.

– Totul s-a întâmplat în relicvariu, îi explică ea, în vreme ce îl conducea într-acolo cu un pas ușor, de parcă inspectorul ar fi trebuit să fie familiarizat cu acea încăpere a mănăstirii.

Capela relicvelor, situată în spatele altarului principal, nu era foarte mare. Se cuveneau a fi puse în evidență, ca fiind remarcabile, doar un portret al Fecioarei, încastrat într-un mic retablu aurit care îi servea drept ramă și, firește, nenumăratele relicve care erau depozitate în dulapuri lipite de pereți, de unde venea și numele sălii. Bătrânul capelan, încă speriat, stătea într-un jilț, făcându-și aer cu un pliant din cele care erau vândute turiștilor; văzându-l pe inspector, se ridică și îi veni în întâmpinare.

– Părintele Ángel este capelanul nostru, spuse călugărița în chip de prezentare. A fost primul care a văzut tot acest dezastru...

Schimbară câteva scurte cuvinte de salut. Fără să mai spună nimic, Mazeres cercetă scena cu atenție; după o bună bucată de vreme, puse mâna pe telefonul mobil și ceru să i se trimită întăriri. Capela nu-i era complet necunoscută, căci odată, cu mulți ani în urmă, fusese aici ca vizitator, dar spectacolul acela... Prima lui impresie a fost aceea de a se afla în fața unei tarabe

[1] Pictor spaniol (1734–1795), cumnat al lui Goya, și nu socru, conform lucrării *Gran Enciclopedia Larousse/Marea Enciclopedie Larousse*, volumul 2, Editorial Planeta, Barcelona, 1987, pag. 1251.

dintr-o mică piață de tip medieval care se instalează în sate, unde cineva așterne pe jos niște mărfuri cât se poate de bogate și de neobișnuite. Uitând aproape complet de misiunea sa, se plimbă printre șirurile de relicve și admiră piesele. Capelanul se întoarse în jilțul său și călugărița se așeză lângă el în picioare, cu mâinile sub scapular; pe urmă, amândoi, în tăcere, urmăriră mișcările inspectorului, fără să le scape nici un amănunt.

– Bine, spuse el întorcându-se către capelan și călugăriță, ca să-i liniștească: unele lucruri îmi sunt deja clare.

Călugărița, fără să-și scoată mâinile de sub scapular, își întinse gâtul în încercarea de a nu pierde nici măcar o silabă; acel gest îi aminti inspectorului de cel al broaștei țestoase atunci când își întinde atât de tare gâtul, încât pare că își va părăsi carapacea. Părintele capelan părea să nu își fi revenit din sperietură și stătea în continuare cu mâinile sprijinite în baston, fără să își ridice privirea de pe dale.

– În primul rând, le explică inspectorul, două sunt persoanele care au intrat aici azi-noapte. Dat fiind că purtau mănuși de latex, din cele pe care le utilizează medicii sau din cele pe care le folosesc gospodinele ca să spele vasele, n-au lăsat urme, dar au rămas niște dâre bine conturate... spuse și se întoarse spre călugăriță. Asta o pot deduce datorită prafului de pe rafturi...

Călugărița, care nu crezu că îi face vreun compliment, se înroși, în vreme ce gâtul și capul se strângeau, căutând adăpost protector sub veșminte.

– Azi, în ajunul sărbătorii Sfântului Pantelimon, aveam în program să facem o curățenie generală, peste tot... încercă ea să se scuze.

– Pentru noi, încercă inspectorul să-și îmblânzească tonul, a fost o șansă. După cum văd, cei care au săvârșit această violare a sfântului lăcaș nu sunt niște hoți ordinari. N-au înșfăcat relicvariile, ci le-au lăsat aranjate pe jos. Au acționat cu calm, fără să-și

piardă capul... Aș îndrăzni să afirm că mobilul n-a fost jaful... În afară de cazul în care, făcând inventarul, ar lipsi vreo piesă...

– E adevărat, confirmă călugărița, surprinsă. În vreme ce dumneavoastră vă plimbați, m-am uitat, iar relicvele de aur și micile chivoturi cu incrustații de pietre prețioase sunt aici...

– Nu. Nu sunt niște hoți ordinari... întări polițistul. Dar ce căutau? Există colecționari capricioși care plătesc experți ca să fure un tablou sau o anumită piesă...

– Și atunci? capelanul încetă să mai privească dalele de pe jos.

– Nu știu, nu știu. Totul este foarte ciudat. Ar trebui să facem inventarul și să vedem ce au luat.

În vreme ce aștepta să sosească echipa solicitată, Mazeres îi întreținu povestindu-le câteva cazuri răsunătoare de jafuri de biserici.

– Veți fi auzit vorbindu-se despre Erik, belgianul, le spuse el.

– Hoțul acela care ne-a jefuit bisericile și catedralele prin anii '70...? îi întrebă capelanul, pe când călugărița păru, după expresia feței, să nu fi auzit vorbindu-se despre el.

– Ei bine, belgianul nu s-a simțit niciodată un jefuitor, ci un mare iubitor de artă. Să spunem că nu fura pentru bani, ci din dragoste... În niște declarații recente, dă asigurări că adevărații jefuitori au fost Vaticanul și statul spaniol, atunci când au permis, în mod indolent, ca preoții, mulți dintre ei niște ignoranți, să vândă ca pe cartofi comorile din bisericile lor...

– Dacă așa vedeți lucrurile... admise capelanul fără dorința de a polemiza și adăugă curios: Ce s-a întâmplat cu el?

– Acum este cât se poate de serios și de credincios. A donat o parte din colecția sa particulară satului Cúllar și – ca să vedeți cum se schimbă oamenii! – acum face parte din Opus Dei.

– Nu mai spuneți! exclamă, surprins, capelanul, scăpând pe jos bastonul pe care, atentă, călugărița i-l ridică.

– Da, da, continuă Mazeres. Pictează retabluri și portrete ale monseniorului Escrivá pentru bisericile acestuia. *Fecioara Neagră* de la Torreciudad, de exemplu, este opera lui.

Inspectorul se apropie de altar, al cărui retablu strălucea de-ți lua ochii, și contemplă, fără să-l atingă, relicvariul răsturnat care era deasupra.

– Asta era ceea ce căutau intrușii?

Deși pusese întrebarea cu voce tare, nu se aștepta ca ceilalți să-i răspundă.

Capelanul și călugărița se apropiară, trecură de micul grilaj, urcară cele două trepte și se instalară lângă el.

– Este relicvariul Sfântului Pantelimon...! exclamă călugărița entuziasmată, dar, imediat după aceea, constată mâhnită: Flaconașul cu sângele sfântului lipsește...

– Sângele sfântului? repetă Mazeres, cu o ușoară undă de neîncredere.

– Da, da. Flaconașul de cristal conținea sângele sfântului, îl asigură călugărița cu convingere.

– Intrușii care au pătruns aici mișelește în timpul nopții aparțin probabil vreunei secte satanice... spuse capelanul pe un ton sentențios. Știau foarte bine ce caută...

– E prea curând ca să se ajungă la această concluzie, răspunse inspectorul.

– Poate că au făcut vreun act de sacrilegiu cu această relicvă, insistă părintele Méndez. Când am intrat aici, încă mai mirosea a ceară, semn că au aprins aceste candelabre...

– Poate... spuse inspectorul ca să nu îl contrazică. Dar de ce să piardă timpul aprinzând lumânări și săvârșindu-și chiar aici ritualurile, riscând să fie surprinși asupra faptului?

– Oricare ar fi părerea dumneavoastră, răspunse călugărița, care din primul moment bănuise că inspectorul nu era un catolic adevărat, cert este că au furat capsula de cristal care conținea sângele sfântului.

Mazeres își frământa creierii pentru fiecare întrebare pe care i-o puneau și pe care și-o punea și el însuși, dar nu găsea răspuns pentru toate.

– Și ce îmi spuneți despre celelalte relicve care sunt trântite pe jos...? De ce le-au așezat una în spatele celeilalte, dispuse în șir indian...?

– Nu știu, părinte, și mie mi-au atras foarte mult atenția. Așa, pe moment, n-am nici o explicație... îi răspunse el. Dar sunt niște lucruri care, la prima vedere, mi se par a fi clare. Căutau anume acest relicvariu. L-au tratat cu delicatețe...

– Cu delicatețe? se plânse călugărița.

– Am spus cu delicatețe, nu cu devoțiune.

4

Sosiră doi tineri în cămașă, funcționari ai poliției de investigații criminale. După apucăturile lor dezinvolte (unul din ei își dusese mâna instinctiv după pachetul de țigări), nu i-au plăcut călugăriței, care deduse imediat că nu mai călcaseră de multă vreme în biserică, poate chiar din ziua primei lor comuniuni. Fără nici un fel de menajament, își puseră trusele metalice pe un colț al altarului și le deschiseră, gata să acționeze. Vorbeau puțin și se mișcau grăbiți, de parcă ar fi fost deja așteptați în altă parte. De la înălțimea treptelor, care le dădea o perspectivă mai bună, priviră podeaua presărată cu relicvarii.

– Ce s-a întâmplat aici? spuse Jorge, unul dintre agenți, ștergându-se de sudoare. Întrebarea îi era adresată lui Mazeres.

– Păi, vedeți și voi... Ipoteza mea este că, la început, hoții au așezat relicvariile cu grijă în șiruri. Opt, dacă observați bine... De ce au făcut-o? ridică din umeri.

Marc și Jorge urmăriseră cu atenție primele explicații ale inspectorului și putură constata, într-adevăr, că aproape toate relicvariile erau în picioare, așezate în șiruri perfecte.

– Și acelea? arătă Marc spre câteva relicvarii care erau răsturnate și în dezordine.

– Această neorânduială nu-mi contrazice ipoteza. Se datorează faptului că, după aceea, dintr-un motiv oarecare, unul din hoți a alunecat cu covorul și, în cădere, a dat peste ele.

Nici unuia dintre polițiști, nici capelanului, nici călugăriței, care urmăreau conversația din ariergardă, explicația nu li s-a părut convingătoare.

– Are vreun sens această dispunere pe șiruri? insistă Marc.

– Pentru moment, nu l-am găsit, îi răspunse Mazeres, apoi continuă: acesta este unul dintre amănuntele bătătoare la ochi ale cazului... Poate că, atunci când a căzut peste relicvarii, o fi făcut mult zgomot și asta i-o fi enervat pe hoți, grăbindu-le fuga...

– Jaf? întrebă Jorge.

În comisariat i se spunea Mușchiuleț, și porecla i se potrivea. Era de statură mijlocie, capul tuns zero ca să își ascundă calviția prematură, un corp bine clădit, bicepși tari, care îi umflau mânecile, și un piept puternic care nu îi încăpea în bluza polo ce stătea să plesnească pe el. Nu degeaba era un bun jucător de rugby.

– E ciudat, îi răspunse inspectorul. Între atâtea relicvarii de aur și cu pietre prețioase, doar acesta le-a atras atenția intrușilor, și arătă spre cel care se afla pe altar.

– Dar nu l-au luat cu ei, îi replică Marc.

– Iată o altă necunoscută.

Pe fața de masă se afla în continuare relicvariul pe care inspectorul nu îndrăznise să îl atingă. Era un fel de turnuleț gotic din argint aurit care amintea, în miniatură, de acele fleșe zvelte care se înalță spre cer la unele catedrale, și din a cărui cavitate centrală dispăruse cilindrul minuscul de sticlă pe care îl adăpostise.

– După câte se pare, dintre toate odoarele existente în această capelă, unele din aur și pietre prețioase, de foarte mare valoare, i-a interesat doar flaconașul de cristal din acest relicvariu... Totul este foarte ciudat, spuse și, imediat după aceea, exprimă întrebarea pe care el însuși și-o formula de o bună bucată de vreme: ce avea atât de special acea capsulă...? Capelanul și călugărița spun că în ea se afla sângele Sfântului Pantelimon...

Jorge și Marc, care erau ocupați cu treburile lor, se îndreptară de spate, se priviră, se încruntară și nu putură evita un zâmbet sceptic pe care încercară să îl ascundă.

– Uitați-vă să vedeți dacă au lăsat amprente... le dădu ordin inspectorul, mai mult ca să îi împiedice să facă vreun comentariu nepotrivit. Deși am impresia că și-au luat măsurile de precauție...

În vreme ce colegii săi își vedeau din nou de treabă, Mazeres își puse și el niște mănuși și apucă frumosul relicvariu de picior, examinându-l cu atenție.

– Cu grijă! îi spuse călugărița, care nu îl slăbea din ochi.

– Capsula era dintr-un cristal foarte fin, comentă cu voce tare capelanul, fără să se adreseze nimănui în mod special. Nu-mi explic cum de nu s-a spart când au extras-o...

– Nu există sisteme de alarmă în această mănăstire? întrebă Marc care, fără să aibă un trup lucrat în sala de gimnastică precum Jorge, se vedea că își îngrijea și el corpul.

– Bineînțeles că există sisteme de alarmă! i-o luă înainte capelanul.

– Dar erau deconectate, îl mustră blând inspectorul.

– Vechiul sistem de alarmă era depășit, încercă părintele Méndez să se justifice, iar cel care a fost instalat în ultimul timp era mai mult decât ultrasensibil și se declanșa nici una, nici două, cu vacarmul de rigoare; nu câștigam nimic din sperieturi, și prin urmare călugărițele îl deconectau pentru ca toată lumea să poată dormi liniștită...

– Bună soluție, comentă Marc, ironic, și i se adresă inspectorului: Pe unde au intrat?

– Vedeți urmele acelea de noroi pe covor? spuse Mazeres și li le arătă de la altarul unde încă se mai afla. În primul moment, am crezut că au intrat prin grădină, care se află exact în spatele acestei capele. Dar poarta de la grădină este închisă cu un zăvor gros, iar lacătul este intact, cum am putut constata personal.

Călugărița mi-a confirmat faptul că maica stareță păstrează cheia... Așadar, n-au putut intra prin grădină...

– Atunci? Dacă n-au intrat prin grădină...

– Aici este problema, îi răspunse Mazeres. Dar mai există încă două posibile căi de acces: poarta bisericii și poarta din transept. Primei îi lipsește încuietoarea exterioară și se poate deschide doar pe dinăuntru... Poarta din transept, care este cea care leagă biserica de aripa capelelor personale, nu pare să fi fost forțată. Părintele Méndez a deschis-o azi-dimineață în mod normal, ca în fiecare zi. Nimic nu i-a atras atenția...

– Pe vreo fereastră sau printr-un vitraliu? insistă Marc.

– Nu. Mănăstirea este un mic buncăr, răspunse inspectorul pe un ton tăios. Dacă veți observa cu atenție, acele pete care par de noroi, și le arătă din nou, nu sunt de noroi. Sunt sigur că mostrele pe care le veți analiza o vor confirma...

Marc se aplecă să le vadă de aproape, în vreme ce colegul său lua cu o spatulă o mică mostră și o vâra într-o punguță de plastic.

– Atunci, pe unde au intrat? repetă Marc întrebarea.

– Printr-un tunel secret! le spuse în cele din urmă Mazeres cu un anume aer misterios. Pista mi-a fost înlesnită de călugăriță.

Inspectorul o privi pe călugăriță, care nu își putu ascunde dorința de a fi ea cea care să le povestească.

– De la întemeiere, le relată el istoria pe care călugărița i-o povestise înainte, această mănăstire comunica printr-un tunel cu Palatul Regal al Casei de Austria care era alături, nu departe de aici. Când a dispărut palatul, mistuit de un incendiu, tunelul secret care le unea a fost uitat...

În zilele următoare, Mazeres avea să se documenteze mai pe larg în această privință, în arhivele Bibliotecii Naționale. Comunicarea între mănăstire și palatul regal fusese dublă: suspendată și subterană, dar aceasta din urmă nu era utilizată în mod obișnuit. Incendiul din noaptea de Ajunul Crăciunului din 1734 a distrus Palatul Casei de Austria și o parte din coridorul

exterior. În timpul domniei lui Joseph Bonaparte[1] s-a dărâmat ceea ce rămăsese din *passetto*[2] și s-a reamenajat Piața Orientului. Începând din 1844, s-a parcelat grădina mănăstirii ca să se construiască edificii, ceea ce a dus la o redistribuire a spațiului mănăstiresc și a împrejurimilor...

– Cum se face că apare *acum* acest pasaj subteran? îl întrerupse Jorge.

– Pasajul n-a apărut acum, rupse tăcerea călugărița vorbind cu o anumită acreală, am știut întotdeauna că se află acolo. Uitat, dar acolo. De secole, nimănui nu i-a trecut prin minte să coboare... Poate că printre cheile mele încă se mai află cea de la vechiul grilaj care închidea intrarea...

Călugărița scoase de sub scapular o legătură de chei de diferite mărimi, înșirate pe un inel lucios din pricina uzurii, și începu să le examineze. Nici un profan nu își poate imagina până unde merge într-o mănăstire aprecierea față de îndeletnicirea de *claviger*[3], cu mănunchiul său de chei legate la cingătoare, poate pentru că Domnul Dumnezeul nostru i le-a încredințat apostolului Petru pe cele care deschid și închid porțile cerului și ale pământului.

– Dacă nimeni nu-l cunoștea, dacă au trecut atât de mulți ani fără să fi fost utilizat, cum se face că acum...? insistă Jorge.

Jorge, Marc, capelanul și călugărița se apropiaseră încetul cu încetul de micul grilaj al altarului unde era inspectorul și, făcând roată, conversau în mod familiar despre acele chestiuni.

– Nunta principelui! se hazardă Mazeres. N-am altă explicație... Și își expuse ipoteza în continuare: Cu ocazia căsătoriei principelui Felipe[4], la care s-au luat măsuri de extremă securitate

---

[1] Fratele mai mare (1768–1844) al lui Napoleon Bonaparte, rege al Neapolelui (1806–1808), apoi al Spaniei (1808–1813)

[2] Micul coridor (în lb. it., în orig.)

[3] Purtător de chei (în lb. lat., în orig.)

[4] Felipe, Principe de Asturias (n. 1968), fiul regelui Spaniei Juan Carlos I și moștenitor al tronului, s-a căsătorit la 22 mai 2004.

(supravegherea a tot felul de canale colectoare, pentru ape uzate, de scurgere, pe traseul pe care trebuia să-l străbată cortegiul...), a fost nevoie să fie actualizate și realizate noi planuri ale vechilor conducte subterane ieșite din uz sau complet necunoscute... Poate că a fost descoperit acesta, unul dintre atâtea altele...

– Și cineva a pus mâna pe aceste planuri... conchise Marc fără convingere. Explicația ta scârțâie, sună foarte forțat.

– Așa cred și eu, dar este o explicație verosimilă, îi răspunse Mazeres.

– Frumoasă poveste, adăugă, la rândul său, Jorge. Presupun că tot ce sugerezi vei și dovedi... Pentru că, dacă e cum spui tu, cineva de la pompieri sau de la poliție trebuie să fie amestecat în această treabă...

Agenții nu acordară mult credit explicațiilor inspectorului.

– În ce parte a mănăstirii dă pasajul acela...? i se adresă Marc călugăriței.

Aceasta, care ascunsese mănunchiul de chei sub scapular, trase de panglică și le scoase din nou.

– Veniți! spuse pe un ton ca de cazarmă, și ceilalți porniră în urma ei.

Călugărița mergea țeapănă și cu pași iuți, zdrăngănind din chei, fără vreun motiv aparent. Din sala relicvelor, îi conduse în lăcașul de alături. Văzându-i că se opresc să privească bolta și picturile, se opri din mers.

– Biserica a ars în 1755, își permise să repete ceea ce, fără să înțeleagă foarte bine, recitase de mii de ori. A putut fi reconstruită datorită donației de o mie de dubloni de aur pe care regina Barbara de Braganza[1] a lăsat-o mănăstirii în testamentul său. Ventura Rodríguez a refăcut-o în stil preneoclasic.

---

[1] Regină a Spaniei (1711–1758), fiica lui Joao al V-lea și a Mariei Ana, regi ai Portugaliei. Căsătorită cu Fernando al VI-lea (1712–1759), rege al Spaniei între 1746–1759.

La ora aceea, lumina soarelui intra cernută prin micile vitralii dreptunghiulare. Călugărița i-a dus la altarul principal.

– Domnul este aici, spuse ea și făcu o reverență solemnă, mișcându-se cu încetinitorul și fiind atentă ca și cei trei bărbați să facă același lucru.

Jorge și Julián schițară și ei niște plecăciuni, dar cât se poate de grotești, precum cele ale unor doamne care se încurcă în propriile picioare în ceremoniile de sărutare a mâinii la palat.

– Se vede că merg rar la biserică, îi admonestă ea cu o oarecare severitate.

Tot grupul trecu în spatele altarului principal. Călugărița arătă o lespede din spatele soclului statuii lui Hristos, care nu se deosebea prin nimic de celelalte.

– În spatele acestei lespezi de marmură, le spuse ea, aveți scara care duce la tunelul de odinioară! La vremea ei, cum v-a spus prietenul dumneavoastră, această galerie unea mănăstirea cu dependințele Casei Tezaurului, de lângă palatul regal.

Călugărița se apropie de lespedea cu pricina și, cu una dintre chei, acționă un dispozitiv ascuns. Marmura simulată se deschise ușor. Apăru o scară îngustă de piatră în formă de spirală care dădea într-o încăpere.

– Dacă vreți să coborâți și să inspectați...

Călugărița și capelanul rămaseră sus. Ceilalți trei, după ce discutară ordinea de precedență pe care și-o cedau cu mare politețe unii altora, coborâră cu grijă: întâi Jorge, apoi Mazeres și ultimul, Marc, care îi lumina cu lanterna. Scara dădea într-o mică încăpere pătrată, cu sol umed și alunecos, în care abia ar fi încăput o jumătate de duzină de persoane, și care avea la unul din capete un grilaj din drugi groși. Era foarte cald și aerul, prea încărcat de umezeală, era irespirabil. De acolo începea, fără îndoială, vechiul pasaj despre care fusese vorba. Închizătoarea grilajului se vedea distrusă, dar nu din pricina ruginii timpului.

– Au folosit o anumită substanță corozivă, dintre acelea care reacționează în câteva secunde, spuse Jorge cu o terminologie imprecisă și nu foarte științifică.

– În felul acesta au evitat orice zgomot, trase concluzia colegul său, adresându-i-se inspectorului.

– Pe aici au intrat și tot pe aici au ieșit. Cu siguranță, afirmă Mazeres, precipitându-se, dornic să iasă cât mai curând din locul acela care îi producea o senzație de claustrofobie și de sufocare.

– N-am văzut niciodată ceva asemănător, comentă Jorge, după ce examină încă o dată închizătoarea corodată. Acești hoți nu sunt niște începători oarecare... Cineva le-a făcut rost de acest produs sau îl cunoșteau ei înșiși... Tot acest ceremonial al tunelului, când ar fi fost mult mai lesne oricare alt procedeu... și, pe deasupra, n-au furat nimic... Mă surprinde acest *modus operandi* al lor.

– Spui că n-au furat nimic? Și atunci, care a fost mobilul? interveni Marc.

– Cine a spus că n-au furat nimic? sări Mazeres, trecându-și batista peste gât.

– Mă refer, se explică Jorge, la faptul că n-au luat nimic de valoare. Doar un flaconaș cu presupusul sânge al Sfântului Pantelimon...

– Această relicvă poate avea o valoare atât de mare...? se miră Marc.

– Asta e problema, îi răspunse inspectorul.

Marc, fără să deschidă grilajul de fier, îndreptă conul de lumină al lanternei spre tunelul care pleca de acolo în linie dreaptă și se pierdea în întuneric.

– Acolo e ceva! exclamă el, îndreptând fasciculul într-acolo.

– Nu încape nici o îndoială, este un cadavru, confirmă Jorge.

Descoperirea fu atât de neașteptată, încât rămaseră nehotărâți.

– Veniți, deschideți grilajul și să vedem ce e acolo, luă inițiativa inspectorul.

Un bărbat cu brațele strânse și picioarele lipite, aproape în poziție fetală, zăcea într-o mică baltă de sânge. Jorge, care purta încă mănușile de latex, își puse degetele pe vena jugulară ca să-i ia pulsul.

– Mort? întrebă Marc, de parcă ar fi sperat alt deznodământ.

După câteva clipe, Jorge confirmă din cap. Cei trei rămaseră observând cu atenție cadavrul, fără să îndrăznească să îl atingă.

– Este vorba de un bărbat tânăr, cu o constituție atletică. Cred că avea treizeci de ani sau mai puțin. Acest tip își lucra mult trupul. Multe ore zilnice la sală... i-o luă înainte Jorge, care se pricepea la astfel de lucruri. Și continuă: Blugi... Pantofi sport de firmă... Maiou alb... A fost o împușcătură curată, și arătă un mic orificiu în ceafă, din spate și de foarte aproape. Cu un pistol de calibru mic.

– Poate fi un Star de 9 mm scurt, observă Mazeres.

– Nu știu. Dar trebuie să fi căzut fulgerat.

– Nu pare să aibă alte semne de violență, observă Marc.

– Împușcătura ți se pare puțin lucru?

– Mă refer la faptul că nu sunt semne de confruntare, de luptă. După toate probabilitățile, după jaf, victima mergea încrezătoare spre ieșire, când propriul prieten care mergea în spatele lui l-a împușcat de la mică distanță... L-a luat prin surprindere.

– Prieten? Nu-i era un prieten prea bun.

– Să mai ai încredere în colegii tăi... adăugă Jorge, ironic.

– Luminează aici, îi spuse Mazeres lui Marc. Mi se pare că are un semn pe brațul drept...

Într-adevăr, era vorba de un mic tatuaj făcut cu cerneală neagră.

– O svastică, exclamă Marc cu o nuanță de repulsie.

– Trebuie că erau neonaziști, din ăia care mișună prin Madrid... deduse Mazeres.

– Și ce făceau niște neonaziști într-un loc ca ăsta? Pentru ce voiau o relicvă? obiectă Marc, care nu vedea legătura.

– Nici mie nu-mi convine explicația, spuse Jorge, și adăugă, căzut pe gânduri: De ce l-a ucis pe tovarășul său?

– Presupuneri. Avem doar presupuneri, așa că să nu începem să tragem concluzii, nu credeți? le atrase atenția inspectorul.

– Ce interes puteau avea acești neonaziști pentru relicva Sfântului Pantelimon? insistă Marc.

– Dintre cei prezenți aici, doar ăsta, și inspectorul arătă spre cadavru, ți-ar putea răspunde, continuă el după aceea, în vreme ce își scutura noroiul care i se lipise de talpa pantofilor: Asta e încă o necunoscută pe care va trebui să o lămurim pentru elucidarea cazului...

Hotărâră să urce în biserică și să îl sune pe comisarul Ortiz ca să îi dea raportul despre cele întâmplate. După o oră, se prezentă judecătoarea de instrucție, însoțită de secretarul ei și de medicul legist. Femeia era tânără și se vedea că e bine pregătită, fără îndoială fusese promovată de curând în cariera juridică. Era îmbrăcată într-un taior de culoare închisă, pantofi cu vârful ascuțit și cu tocuri înalte, nepotriviți pentru o scară atât de dificilă. Mazeres și colegii săi coborâră din nou în pasajul subteran. Medicul zăbovi puțin până să constate moartea și cauza acesteia apoi, doar ridicându-i pleoapele, determină ora aproximativă a decesului. Judecătoarea de instrucție, după inspecția vizuală de rutină, după ce ascultă relatarea despre cele întâmplate și după ce secretarul notă datele pertinente, dădu dispoziție să se ridice cadavrul.

Mazeres, datorită specializării sale în secte, luase parte la anchetarea unor presupuse cazuri de posedare diabolică. Unele atât de oribile, încât se încheiaseră cu hăcuiri atroce. Cu toate acestea, toate cazurile, fără excepție, au format mai mult obiectul de cercetare al psihiatrilor decât al exorciștilor. Inspectorul ajunsese de ceva vreme la concluzia că Vaticanul, într-o societate pe care o scăpa din mâini în ritm rapid, din ce în ce mai laicizată și mai sceptică („relativistă", spunea papa, cuvânt repetat în cor

de cardinalii, arhiepiscopii și episcopii din lumea întreagă), încerca din răsputeri să oprească dezastrul și de aceea îl recupera pe diavol, personaj mitologic indispensabil în organigrama doctrinei sale. Dacă oamenii și-ar pierde frica și ar înceta, de pe o zi pe alta, să mai creadă în diavol și în infern, comenta el în particular când se iveau aceste teme, cât timp ar mai dăinui Biserica...? În ceea ce privește cazurile de satanism, acestea se reduceau la acte huliganice de cel mai prost gust, mai bine zis la fapte sălbatice: inscripții cu numărul 666 pe gardurile cimitirelor, profanări de morminte și liturghii negre, care aveau mai mult de-a face cu o orgie dezlănțuită, decât cu ritualuri blasfematorii. Deși capelanul sugerase această posibilitate, inspectorul nu s-a gândit nici o clipă că furtul relicvei Sfântului Pantelimon ar porni-o pe acest făgaș. În pofida a tot și a toate, mortul cu svastică nu reușea să se potrivească în nici una dintre aceste scheme.

Mazeres părăsi lăcașul, neliniștit, convins că jaful de la Mănăstirea Întrupării avea mai multă importanță decât părea la prima vedere.

„Trebuie să facem acest cadavru să vorbească", își spuse el, convins că asta era pista de urmat.

5

Actul de sacrilegiu a curmat pacea și tihna micuței insule (un punct neînsemnat care de-abia poate fi localizat pe ghidul străzilor din foarte agitatul oraș Madrid) unde trăia claustrată comunitatea călugărițelor augustine. Maica stareță, ca să nu le alarmeze pe călugărițe, trecuse mortul sub tăcere, dar nu putu ascunde atacul pe care îl suferise mănăstirea. În ciuda strădaniilor sale, nu a fost chip să țină întâmplarea în secret. În galerie, în refectoriu, în grădină, călugărițele șușoteau, nu aveau alt subiect de conversație... Maica stareță, fără să îi diminueze gravitatea, văzând că acest caz ar putea deveni un bulgăre de zăpadă care să se rostogolească scăpat de sub control și care ar ajunge să afecteze în mod serios bunul mers al mănăstirii, hotărî să convoace o reuniune de urgență.

Ad sonum campanae (la sunetul clopotului), călugărițele, cu mantiilor lor albe fluturând în vânt ca niște aripi de porumbel gata să-și ia zborul, veniră în grabă în sala capitulară, deschisă spre galeria cea mică, unde obișnuiau să se adune periodic ca să țină întâlnirile de căință, să studieze regulile ordinului lor și să discute treburile interne ale lăcașului. În pofida zilei luminoase de afară, prin deschizături intra puțină lumină și sala era pe jumătate în penumbră. Se așezară pe băncile de piatră lipite de perete, în așteptarea explicațiilor stareței.

– Ați aflat deja ce s-a întâmplat cu relicva Sfântului Pantelimon... le spuse maica stareță din jilțul ei, situat cu câteva palme mai sus decât celelalte locuri. Atmosfera era electrizată din pricina nervozității. Vocea ei, suavă și mângâietoare, lăsa să se simtă, spre mâhnirea ei, zbucium și îngrijorare: De la întemeierea acestei mănăstiri, care merge pe al patrulea secol, sângele sfântului a fost expus spre venerare madrilenilor la fiecare 27 iulie. Chiar și în anii cumpliți ai Războiului Civil... Ce se va întâmpla dacă anul acesta, când terorismul a lovit cu o brutalitate sălbatică Madridul[1], îi lipsim pe bunii oameni de miracolul lichefierii...?

Lăsă întrebarea să plutească în aer și făcu o pauză prelungită.

Chiar dacă Sfântul Pantelimon s-a născut și a trăit într-un cătun aproape de Istanbul, la mii de kilometri distanță și nu a pus niciodată piciorul în Spania și poate că nici măcar nu a auzit vorbindu-se de ea, orașul Madrid îl considera ca pe cineva foarte apropiat. A suferit martiriul pe vremea împăratului Maximian, când de-abia dacă împlinise douăzeci și trei de ani. Tinerețea adăuga farmec aureolei sale de martir. Legenda spune că o femeie a strâns de pe jos sângele lui amestecat cu pământ și cu mușchi de copac... Fără să se știe când, cum și nici de ce, sângele său a ajuns în orașul Ravello din Campania italiană. Mai târziu, poate pe vremea lui Filip al III-lea[2], o parte din acest sânge, închis într-o capsulă de sticlă în interiorul unui prețios relicvariu, ajungea la Mănăstirea Regală a Întrupării.

– Nu le putem spune madrilenilor, continuă să argumenteze maica stareță, că ni s-a furat sfânta relicvă și că sângele Sfântului Pantelimon nu se va mai lichefia niciodată... Ar interpreta faptul ca pe o prevestire rea! Ca pe o pedeapsă divină! Nu putem semăna panica... Oamenii nu sunt pregătiți să primească și mai multe lovituri.

---

[1] Aluzie la atentatele teroriste din gara Atocha din Madrid din 11 martie 2004, când printre victime s-au aflat și cetățeni români.

[2] Felipe III (1578–1621), rege al Spaniei între 1598 și 1621

În vreme ce stareța Mănăstirii Întrupării le vorbea astfel călugărițelor sale, invitându-le să caute o soluție pentru o problemă atât de gravă, nu departe de acolo, domnul cardinal, și el îngrijorat, își reunea consiliul consultativ în noul său palat de lângă Almudena, catedrala cea mai oribilă din Spania. (Nici dacă ar fi fost construit într-adins, nu s-ar fi putut ridica un monument religios care să oglindească pe dinăuntru și pe dinafară o asemenea mediocritate estetică). Din *motu proprio,* domnul cardinal ar fi reunit consiliul consultativ în salonul tronului, unde el se simțea la fel de bine ca papa, cocoțat în tronul său cu baldachin, dar, convins de către persoanele din preajmă să se răzgândească, a trebuit să țină reuniunea într-o sală mai puțin fastuoasă. După ce au fost rostite rugăciunile de rigoare, cu aceeași rutină birocratică cu care ar fi putut să o facă doar niște funcționari plictisiți, cardinalul-arhiepiscop le adresă celor prezenți un discurs asemănător cu cel al stareței. Punct cu punct, îi puse la curent cu cele întâmplate.

– Poliția, la fel de dezorientată ca și noi, nu a fost în stare să recupereze flaconul cu sângele sfântului... își încheie el prima parte a peroraței și trecu la discutarea situației delicate care se crease: După cum puteți presupune pe bună dreptate, acest fapt ne pune în fața unei probleme de o dimensiune socială foarte gravă, dat fiind că miracolul lichefierii depășește fenomenul pur religios... La 27 iulie, populația Madridului, cum este obiceiul de secole, va merge la Mănăstirea Întrupării ca să urmărească de aproape miracolul lichefierii și ce va găsi? Porțile închise? Așa ceva nu este cu putință, dădu el cu pumnul în masă trecându-și ochișorii malițioși peste asistență. Ce se va întâmpla dacă, în anul acesta, după momentele dificile prin care a trecut Madridul, prin care a trecut New Yorkul[1], după interminabilul

[1] Aluzie la atentatele organizației al-Qaida asupra Turnurilor Gemene și a clădirii Pentagonului din 11 septembrie 2001

război din Irak[1], după teama de noi atacuri teroriste... nu le vom oferi oamenilor relicva sfântului? Nu le putem spune: „Ni s-a furat relicva". Ar considera-o de rău augur, ca prevestire a unor rele și mai mari, ca atunci când sângele nu se lichefiază... Trebuie să găsim o soluție rapidă, sărbătoarea vine peste noi.

Cei prezenți, obișnuiți ca soluțiile să le vină întotdeauna de sus, aveau imaginația atrofiată și le lipseau ideile, așa că se priviră neputincioși și nu a fost nevoie să ia cineva cuvântul și să-i declare Eminenței Sale demoralizarea care pusese stăpânire pe ei. Cardinalul, bolnăvicios, dar tenace și încăpățânat, așa cum dădeau asigurări cei care îl cunoșteau bine, vorbise cu multă hotărâre. Era clar că nu îi convocase ca să se lamenteze, ci doar să le expună planul pe care îl avea deja în buzunar.

– Sângele Sfântului Pantelimon se va lichefia în ziua sărbătoririi sale, ca în fiecare an, afirmă el categoric.

Dacă ar fi existat un secretar însărcinat cu procesele-verbale, cuvântul pe care l-ar fi folosit ca să redea expresia de pe chipul celor din comisie ar fi fost „stupoare".

– Nu știu cum va reuși Eminența Voastră, îndrăzni să fie de altă părere capelanul mănăstirii.

– Totul este prevăzut, părinte Méndez, îl făcu acesta să amuțească, plin de autoritate, și își permise să îl și mustre. Dacă la Mănăstirea Întrupării ați fi avut mai multă grijă, acum nu ne-am vedea prinși în această încurcătură.

Cardinalul-arhiepiscop, fără să dea mai multe explicații în legătură cu asul pe care îl avea acum în mânecă, îi ceru secretarului său particular să îl sune chiar de acolo pe decanul consiliului episcopal de la Ravello. Secretarul consultă anuarul Bisericii Catolice, editat cu minuțiozitate și fără nici o erată de Tipografia Vaticanului, unde apar toate aceste date, găsi numărul și, când

[1] Declanșat la data de 20 martie 2003

avu legătura, îi trecu telefonul mobil cardinalului. Toți rămaseră atenți la acea convorbire neașteptată.

– Cardinalul Madridului la telefon, se prezentă el, imaginându-și că preotul italian, auzindu-i vocea răgușită și autoritară, se va ridica în picioare la celălalt capăt al firului. În continuare, îi explică tot ce se întâmplase și încurcătura în care se afla și, fără să-i lase posibilitatea de a scoate o vorbă, urmă: Dumneavoastră nu aveți nevoie de relicva Sfântului Pantelimon până în anul care vine... În schimb, noi avem nevoie de ea acum, imediat... Doar pentru două zile... Știu că este vorba de o relicvă remarcabilă... Nu, nu se va întâmpla nimic, vă dau cuvântul meu... Pentru liniștea dumneavoastră, vom semna o poliță de asigurare pentru suma pe care mi-o veți spune dumneavoastră.

Decanul consiliului episcopal de la Ravello, fie pentru că arhiepiscopul vorbea foarte încet, iute și într-o italiană proastă, fie pentru că, în ciuda acestui obstacol, ghicise despre ce era vorba, nu fu de acord să-i împrumute relicva.

– Eminență, ascultați-mă, vă rog, îi spuse el și încercă să îi expună motivele refuzului său. Sângele Sfântului Pantelimon pe care îl avem aici se lichefiază de asemenea poimâine, cum vreți să vi-l împrumut?

– Credeam că acolo se lichefiază în mai, se resemnă, decepționat, Eminența Sa.

– Cel care se lichefiază în mai este sângele Sfântului Genaro, a cărui relicvă se păstrează în catedrala de la Napoli, îl informă celălalt.

Cei prezenți văzură cum cardinalul se ridică dintr-un salt, împingând jilțul spre spate, devenind și mai întunecat la față decât era de obicei. În cele din urmă, scoase un *escussi*[1] sec,

[1] În italiană, „scuze", cu pronunție spaniolă și incorect gramatical. Corect ar fi fost *mi scusi*.

închizând violent clapa telefonului mobil și dându-i-l secretarului său.

– Nimic. Preotul ăla nătărău nu înțelege de cuvânt... Îi e teamă că nu-i vom restitui relicva...

– Poate că are niște scrupule... se hazardă cineva care putuse să ghicească mai mult sau mai puțin conținutul convorbirii. Poate că nu vede cu ochi buni ca relicvele să fie puse în pericol... relicva lui...

– Scrupule? Un preot italian cu scrupule? cardinalul strâmbă din nas și se lăsă să cadă în jilț. Ce puțin îi cunoașteți... Dar nu e totul pierdut... Vom încerca și cu arhiepiscopul de Napoli. De la episcop la episcop ne vom înțelege mai bine...

Secretarul cardinalului consultă din nou anuarul pontifical și găsi imediat datele pe care le căuta. Semnalând cu degetul rândul de pe pagină, așteptă ca arhiepiscopul-cardinal să-i dea ordin să stabilească o nouă legătură telefonică.

– Napoli? părintele Méndez, uimit, rupse tăcerea în care se cufundase sala. Catedrala aceea, după câte știu eu, nu are nici o relicvă a Sfântului Pantelimon, ci a Sfântului Genaro... Doar nu cumva dorește Eminența Voastră să substituie o relicvă cu alta...

– Ați nimerit-o, părinte Méndez. Ați nimerit-o, îi răspunse cardinalul, schițând în același timp un zâmbet care, la fel ca toate, puține la număr, pe care le încerca, se dovedi complet nereușit. Nu știu ce rost au observațiile dumneavoastră... Sângele Sfântului Genaro nu se lichefiază precum cel al Sfântului Pantelimon? Ce importanță va avea, deci, că e un sfânt sau altul...! Important este, dragul meu capelan, să evităm prăbușirea credinței în adepții noștri fideli. Spania ni se duce de râpă și dumneavoastră îmi veniți cu aceste mofturi de călugăriță? Să vedem dacă vom învăța o dată pentru totdeauna să deosebim lucrurile importante de cele care nu sunt astfel! Pentru cazul care ne preocupă, e totuna dacă miracolul îl va face Sfântul Genaro sau Sfântul Pantelimon. Între

sfinți nu există rivalități, nici competiții. Important este, părinte Méndez, ca în anul acesta Madridul să aibă miracolul său.

– Și dacă miracolul nu va avea loc...? Și dacă sângele Sfântului Genaro nu se va lichefia pentru că e înainte de vreme...?

– Părinte Méndez, dumneavoastră vreți să mă ia taurul în coarne. S-ar zice că vă place să-mi puneți bețe în roate...! Când miracolul real nu este cu putință, trebuie să-i dai o mână de ajutor imaginației... Bine ne-ar sta să lăsăm totul pe seama Divinei Providențe...! În starea în care sunt acum enoriașii noștri, ar fi și mai rău dacă n-ar exista miracolul...

Sfântul Genaro a fost episcop de Benevento, aproape de Napoli și, la fel ca Sfântul Pantelimon, a murit ca un martir în timpul persecuțiilor lui Dioclețian. Creștinii, cum era obiceiul pe vremea aceea, i-au strâns sângele și l-au păstrat într-o amforă. În 1527, sfântul i-a scăpat pe napoletani de ciumă. În 1631, i-a ocrotit de erupția vulcanului Vezuviu, la fel de înspăimântătoare precum aceea care a ras de pe fața pământului orașele Pompeii și Herculanum. În 1884, i-a scăpat de holeră...

Când s-a stabilit legătura telefonică, arhiepiscopul-cardinal a vorbit cu arhiepiscopul de Napoli. I-a repetat cele întâmplate și încurcătura în care se afla.

– Eminență, îmi pare rău să vă dezamăgesc, se auzi în receptor, pentru că preotul din Napoli era surd și striga foarte tare, sfântul nostru făcător al minunii lichefierii nu este Sfântul Pantelimon, ci Sfântul Genaro...

– Știu, știu, răspunse impacientat cardinalul.

– V-o spun ca să nu existe neînțelegeri... Din partea mea, nu e nici un inconvenient, fiindcă nu avem nevoie de relicvă până în luna septembrie. Începând cu ziua de 19 din luna aceea, timp de șapte zile, o vom expune în Duomo... Nu vă puteți imagina puhoaiele de oameni care vin să fie de față la miracol. Este o binecuvântare pentru vistieria noastră atât de secătuită... Anul trecut, printre alte personalități, a asistat și ambasadorul

Statelor Unite. În America, la New York, ca să fiu mai precis, sunt mulți napoletani, și toți napoletanii, oriunde s-ar afla, în ziua aceea urmăresc cu înfrigurare miracolul... Expunerea din luna mai în biserica Santa Chiara a fost un succes răsunător: sângele Sfântului Genaro s-a lichefiat și a rămas în această stare un timp record, ca niciodată...

Cardinalul, incapabil să mai suporte poliloghia în care se pierduse colegul său, de la o vreme luase mobilul de la ureche și îl întorsese spre consilierii săi, de parcă ar fi fost vorba de un difuzor.

– De câte ori se lichefiază acolo sângele sfântului? îl întrerupse în cele din urmă pe un ton ambiguu, în care se amestecau invidia și lipsa de încredere.

– Credeam că v-am spus. De trei ori pe an: în mai, în septembrie și în decembrie, și continuă de parcă l-ar fi întors cineva cu cheia. Nu vă pot garanta miracolul, dacă asta este ceea ce îmi sugerați. Țineți seamă de faptul că, în afara lăcașului și înainte de vreme, nu se știe niciodată cum va reacționa sfântul... Vă pot asigura doar că, de la 1337, data primei lichefieri despre care avem mărturie, miracolul s-a repetat fără întrerupere, cu excepția unor rare ocazii... Nu avem reclamații, sfântul se comportă bine... Doar în ultima vreme, miracolul a încetat să se întâmple în două împrejurări: în noiembrie 1980, când a fost teribilul cutremur care a făcut una cu pământul sudul Italiei și au murit peste trei mii de persoane; și în 1987, când Napoli a ales un primar comunist... Da, da. Și aici avem comuniști și adepți ai laicismului... Ah, plaga asta a relativismului care invadează totul...! Oamenii cred că e semn rău atunci când sângele nu se lichefiază... Înțeleg situația dumneavoastră disperată... Nu vă faceți griji, Eminență, dispunem de două relicvarii... Nu, nu. Nici vorbă de polițe de asigurări... Dumneavoastră îmi veți trimite un cec la purtător pentru 50 000 de euro ca donație... Sau, și mai bine, când veți veni să luați relicva, îmi veți înmâna suma în numerar... Nouă, napoletanilor, nu ne plac formalitățile...

În seara de 26, ajunul Sfântului Pantelimon, Mănăstirea Regală a Întrupării gemea de lume, nu mai încăpea nici un ac. Călugărițele au cântat la prima slujbă de seară și, din spatele zăbrelelor corului, au urmărit ceremoniile care aveau loc în biserică. Totul exact la fel ca în alți ani, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Singura diferență a constat în faptul că de data aceasta cardinalul, și nu capelanul, a fost acela care a condus manifestările. Pe altarul principal, în același loc și cu un ceremonial identic celui care s-ar fi desfășurat dacă ar fi fost relicvariul autentic al Sfântului Pantelimon, cardinalul l-a așezat pe cel al Sfântului Genaro, care a ajuns la Madrid pe calea aerului exact la timp. În continuare, călugărițele au intonat niște cântări atât de monotone, încât, dacă oamenii nu și-ar fi făcut vânt cu evantaiul ca niște turbați ca să scape de căldură, ar fi început să moțăie. Apoi, cardinalul se urcă din nou la altar, luă cu grijă relicvariul și îl agită de mai multe ori, urmând instrucțiunile pe care i le dăduse arhiepiscopul de Napoli. Încetul cu încetul, masa neagră, solidă și uscată care adera la fundul flaconașului, se desprinse, deveni gelatinoasă, crescu în volum și căpătă o culoare roșiatică foarte asemănătoare cu a sângelui... Inspectorul Mazeres se afla printre credincioșii și curioșii care asistau în masă la acest act și a urmărit pas cu pas metamorfoza.

Până în 1993, a existat obiceiul ca părintele capelan să țină sus relicvariul câtă vreme se producea lichefierea. Intervalul de timp nu era întotdeauna același: putea varia între două minute și una sau mai multe ore. Datorită pericolului prin care trecea relicva de a cădea pe jos din pricina aglomerației și a îmbrâncelilor, așa cum odată fusese cât pe-aci să se întâmple, s-a luat în considerație un alt procedeu mai sigur. Începând de atunci, flaconul cu sângele lichefiat se așeza într-o urnă de cristal blindat, iar credincioșii îl puteau privi îndeaproape pe două ecrane de televiziune care se instalau de o parte și de alta a altarului principal.

– S-a petrecut miracolul! exclamă cu vocea sa solemnă și răgușită cardinalul.

Credincioșii, emoționați, au aplaudat îndelung. Totul s-a petrecut sub privirile întregii lumi. Nimeni dintre cei care au asistat la acest act nu și-a dat seama de înlocuirea relicvei. Nimeni nu a știut că materia care se lichefiase nu aparținea Sfântului Pantelimon, ci Sfântului Genaro. Inspectorul, care văzuse totul cu propriii ochi, rămase stupefiat. Ce se petrecuse: un miracol sau un truc? Nu avu timp să cugete. Împins de mulțime, până să își dea seama, se trezi în șirul celor care mergeau spre altar să depună un sărut pe un alt relicvariu, de data aceasta cu un oscior al Sfântului Pantelimon.

6

Mazeres ieși amețit din biserică. Cântările, mirosul dulceag de ceară topită, căldura sufocantă, fervoarea nădușită a mulțimii, înghesuielile... Câteva minute în plus și ar fi făcut o criză de lipotimie. Ieși amețit și surprins. În drum spre casă, își tot punea întrebări la care nu era în stare să răspundă. Îi venea greu să creadă în miracole și în fenomene ciudate care îi scrântesc la cap pe oamenii evlavioși și pe care Biserica le încurajează, adăpostindu-se în spatele unor verdicte științifice puțin riguroase; dar ceea ce tocmai văzuse cu ochii săi îl impresionase. „Ce era povestea aceea și ce explicație avea?“ se întrebă, punându-se în gardă ca nu cumva să cadă în aceeași capcană pe care o denunța. Dacă se întâmplă ceva care contrazice legile naturii, se spunea, trebuie să te situezi în defensivă și să ceri explicații științei. Trebuia, așadar, să investigheze cu seriozitate acest fenomen nu numai din curiozitate, care era mare, ci și pentru că făcea parte din plin din instrucția preliminară a ceea ce se întâmplase la mănăstire cu câteva ore înainte. „Ca să mergi prin viață, prietene Julián, conveni el cu sine însuși, ai nevoie de două puncte de sprijin indispensabile: știința și gândirea critică.“

„Dacă mănăstirea, își puse el întrebarea, posedă două relicvarii ale Sfântului Pantelimon: unul, cu un oscior, pe care eu însumi l-am sărutat, și altul, cu niște picături din sângele său, de ce s-au hotărât hoții pentru sânge, când era mult mai ușor și mai

puțin complicat să ia osul...? Mortul, care este singurul martor pe care-l avem, nu-mi poate răspunde. Și chiar dacă ar fi fost încă în viață, poate că tot n-ar fi știut."

Când ajunse în imobilul său, ascensorul nu era în hol, iar el nu avu răbdare să îl aștepte; fără să se gândească, urcă pe scară cele cinci etaje care îl despărțeau de apartamentul său, sărind cu pași mari din două în două trepte. Își aruncă haina pe un scaun și se așeză dinaintea calculatorului. Deodată, o imensă mare albastră inundă tot ecranul, părând că dorește să iasă de acolo, imagine pe care el însuși o alesese pentru efectul ei odihnitor. Deschise internetul, un oracol mai precis și mai universal decât cel de la Delfi, pregătit să formuleze o serie de întrebări pe care le mormăia întruna. Tastă cuvintele-cheie: „Sfântul Genaro" și „lichefiere", și ecranul aparatului său, spre deosebire de răspunsurile laconice și vagi ale oracolelor grecești, îi furniză pagini după pagini, pentru ca el însuși să le consulte și să tragă propriile concluzii. Așa află că sângele, odată coagulat, nu se lichefiază niciodată de la sine.

„Niciodată! Afirmația este categorică, fără excepții, își spuse el, dispus să fie foarte riguros în investigația pe care o pornea. Acest fapt pune sub semnul întrebării *autenticitatea* sângelui Sfântului Genaro și al Sfântului Pantelimon... Va trebui să procedez cu mare grijă, pentru că la mijloc se află Biserica."

În continuare, citi pe monitor un cuvânt referitor la lichefiere, pe care îl vedea pentru prima dată: *tixotropie*.

– Ti-xo-tro-pie, silabisi el ca să îl memoreze mai bine. Proprietate pe care o au anumite substanțe solide de a se lichefia atunci când sunt agitate...

Își scoase cămașa ca să se simtă mai în largul lui și rămase cu bustul gol. Cum transpira în continuare, deschise larg ușile de la balcon, dar trebui să le închidă imediat, fiindcă vântul care bătea era slab și fierbinte. „La sfârșitul secolului al XIX-lea, citea el în continuare pe ecran, un anume profesor Albini de la

Universitatea din Napoli a vrut să descifreze miracolul Sfântului Genaro aplicându-i principiul tixotropiei. Cu toate acestea, prin amestecul substanțelor tixotropice pe care le-a utilizat, a obținut doar *ceva* care semăna la culoare cu sângele... Mulți ani după aceea, în 1991, Luigi Garlaschelli de la Universitatea din Pavia, Franco Ramaccini și Sergio Della Sala din Milano au publicat un articol în revista *Nature* în care descriau un ciudat experiment de laborator care reproducea fenomenul lichefierii atribuit sângelui Sfântului Genaro."

– *Nature!* Atenție! Este vorba de o revistă foarte prestigioasă, și continuă lectura.

„Pentru experimentul lor, savanții italieni au ales clorura de fier, carbonatul de calciu, clorura de sodiu și apa distilată, substanțe pe care și alchimiștii din secolul al XIV-lea le-ar fi putut obține cu ușurință. Într-adevăr, clorura de fier o puteau găsi în lavele vulcanice; carbonatul de calciu, în rocile calcaroase; clorura de sodiu, în sarea de bucătărie, iar apa distilată, în apa de ploaie. Aceste patru elemente, printr-o tehnică numită dializă, dădeau ca rezultat o soluție coloidală de hidroxid de fier, a cărui proprietate tixotropică reproducea fenomenul lichefierii. Cu toate acestea, experimentul lui Garlaschelli avea un punct slab. Cum puteau vechii alchimiști care *au creat* presupusul sânge al sfântului să cunoască dializa, când utilizarea acesteia a fost stabilită în secolul al XIX-lea? Această dificultate, spre surprinderea lui Garlaschelli, fusese rezolvată deja în secolul al XVII-lea de medicul și chimistul belgian Van Helmont, când a demonstrat prin experimente că sarea diluată în apă putea trece printr-o bășică. După toate probabilitățile, Hipocrat însuși, cu multe secole înainte de Van Helmont, folosise deja această metodă de filtrare. Apoi, alchimiștii din secolul al XIV-lea au putut foarte bine să cunoască și să aplice tehnica dializei, cu mai puțină sofisticare, ca să spunem așa, dar cu rezultate identice."

Mazeres era atât de entuziasmat de descoperirile pe care le făcea, încât uită să pregătească cina și, ceea ce era și mai rău, a fost cât pe-aci să tragă de sertar și să pună mâna pe pachetul de țigări pe care îl rezerva pentru cazuri de extremă urgență. Învinse tentația tutunului și, ca să sară peste cină, căută în frigider o bere și ceva de ciugulit. Continuă cu lectura.

Testul lui Garlaschelli a fost uluitor. Substanța tixotropică pe care o obținuse era foarte asemănătoare cu sângele Sfântului Genaro ca textură, culoare și alte proprietăți. Era de ajuns să se agite ușor eprubeta, așa cum făcea preotul cu relicvariul, pentru ca masa gelatinoasă să se lichefieze. În 1992, Garlaschelli însuși, împreună cu Michael Epstein, a aplicat un test relicvei napoletane, care a constat în compararea spectrului substanței tixotropice a lui Garlaschelli cu spectrul sângelui Sfântului Genaro realizat cu nouăzeci de ani în urmă. Într-adevăr, în 1902, savantul Angel Zoritae a supus conținutul flacoanelor unui examen spectroscopic. După mai multe analize, Zoritae și ceilalți oameni de știință care au fost martori la experimentul său au ajuns la concluzia că era vorba de sânge uman. În mod ciudat, spectrul lui Garlaschelli prezenta caracteristici similare cu al lui Zoritae. Și, ceea ce era și mai surprinzător, și unul și celălalt coincideau în mod generic cu spectrul sângelui uman autentic. Cu toate acestea, și această probă avea punctele ei slabe. În primul rând, Zoritae și oamenii de știință de la 1902 nu au avut la dispoziție un echipament de înaltă precizie pentru realizarea experimentului lor. În al doilea rând, nu au folosit fotografia ca să înregistreze spectrul. În al treilea rând și cel mai grav, presupusul sânge al Sfântului Genaro nu a fost scos din flacon pentru experiment, fapt pentru care acesta a fost modificat de sticlă...

Cufundat în aceste gânduri, Mazeres nu își dăduse seama cât era ceasul, iar stomacul, pe care gustarea și berea nu reușiseră să îl păcălească, își ceru în mod presant drepturile. Nu mai era timp

să intre în bucătărie și să gătească ceva, așa că hotărî să coboare la bar.

– Fă-mi un sendviș cu carne de vită și măsline, îi spuse cu familiaritate chelnerului care spăla pahare în spatele tejghelei.

– Și de băut? îl întrebă acesta, ștergându-și mâinile de șorț.

– Un pahar de vin roșu.

– Îți convine Sânge de Taur?

– Sunt sătul de sânge...

– Și tu boicotezi produsele catalane...

– Hai, du-te, nu mă face să vorbesc. Dă-mi Sânge de Taur.

Sendvișul acela din pâine crocantă îmbibată cu ulei și carnea de vită împănată cu usturoi fraged îi amintea de cele pe care i le pregătea mama lui duminica, înainte de a merge la cateheza de la parohie. În nici un alt bar din Madrid nu regăsise acea savoare a copilăriei sale. Îl devoră cu o adevărată delectare, căci nu există o gustare mai bună decât cea care e însoțită de amintiri plăcute. Ceru apoi o cafea foarte tare, cu intenția de a petrece o bună parte din noapte înaintea calculatorului. Înainte de a urca la el acasă, chiar de la intrare, o sună pe Paloma ca să-i spună cât de mult o iubește și că îi era dor de ea, și cum i-ar plăcea să se joace cu ea, cufundați amândoi în cada de baie, acum, când era atât de cald... Un vecin amator de bârfe, care ar fi coborât în momentul acela să arunce punga de gunoi și s-ar fi oprit să asculte conversația, ar fi auzit doar vorbe dezlânate, poate anodine, dar care pe inspector, care știa să le decodifice, îl înfierbântau. Urcă în lift, intră în casă, merse direct în dormitor, se întinse în pat și, fără să înceteze să vorbească și să asculte la telefonul mobil, se dărui din plin vorbelor Palomei care, suave și catifelate ca mâinile ei, îl masturbau. Acest joc erotic, pentru el nou, îl încânta.

– Te simți bine, iubitule? Ți-a plăcut? îl întrebă când ghici că el ajunsese deja la orgasm.

– Mult de tot, iar lui Ernesto, nu mai vorbesc.

Reflectat în oglinda de la șifonier, un Julián gâfâind îl saluta zâmbitor și satisfăcut. Apoi, acoperi de sărutări micul telefon și își luă la revedere de la Paloma. Pe când făcea un duș călduț, se surprinse cântând nu știa prea bine ce anume, dar cântând... Așa gol cum era, se așeză din nou în fața calculatorului.

Savanții care s-au ocupat de fenomenul lichefierii n-au ajuns la o soluție satisfăcătoare. Răspunsul definitiv în legătură cu miracolul Sfântului Genaro se va obține doar atunci când ierarhia ecleziastică va autoriza studierea directă a substanței conținute în flacoane. Era oare dispusă Biserica să supună „sângele" Sfântului Genaro la testele riguroase ale științei? În orice caz, rămâneau nerezolvate alte chestiuni nu mai puțin neclare. Se va ști vreodată care a fost originea acelor mostre de „sânge", cine a fost inventatorul lor și care a fost scopul acestora...?

Pe măsură ce inspectorul își lărgea informațiile în legătură cu sângele Sfântului Genaro, întru totul aplicabile și Sfântului Pantelimon, creșteau și mai mult îndoielile asupra relicvei furate. Cazul, acesta era adevărul, căpăta o dimensiune excitantă, din acelea care fac să crească adrenalina. Între orgasmul pe care îl mai simțea încă vibrându-i prin tot trupul și stresul anchetei, Mazeres simțea că plesnește dacă nu-și aprinde o țigară. Așa că deschise sertarul mesei și scoase pachetul. Înghiți primul fum de țigară și apoi, cu gura în formă de o, îl expulză ritmic. Unul după altul, ca niște norișori înlănțuiți, colacii de fum se înălțau spre tavan. „După ce ți-o tragi bine, nu e nimic mai plăcut decât să fumezi o țigară pe din două." Pe când privea cum se destrămau încet rotocoalele de fum, îi veniră în minte aceste cuvinte ale Palomei.

„De ce, dacă existau două relicve ale Sfântului Pantelimon, se întrebă mototolind celofanul de pe ambalaj și aruncându-l în coșul de hârtii, hoții au ales-o pe cea cu sângele său?"

În vreme ce își punea această întrebare, trase fum în piept atât de adânc, încât probabil că i se saturaseră complet plămânii, căci atunci când expiră, se umplu de fum toată încăperea. Aspiră

mirosul cu mare plăcere și îi apăru imaginea Palomei goală. Imediat, Ernesto își înălță capul. Era vorba de o asociere de idei sau de un reflex condiționat? Nu dedică nici o secundă elucidării ipotezei și strivi cu putere țigara pentru ca gândurile să nu-i zboare aiurea. Mai senin, reveni la întrebarea pe care și-o pusese lui însuși: „De ce hoții au ales relicvariul cu sânge?" Nu găsi răspuns, ci o altă întrebare.

„Dacă pe hoți, oricare ar fi fost motivele, îi interesa fenomenul lichefierii, de ce nu s-au dus la Napoli ca să fure sângele Sfântului Genaro, de renume mondial...? Acolo se păstrau două flacoane, se lichefiază de mai multe ori pe an și durează mai mult timp..."

Țigara, prost stinsă, continua să fumege. De la mucul acela aprinse alta. Mazeres se excita din când în când. Pe măsură ce își punea întrebări, cazul îl fascina și mai mult.

„Atunci, de ce au ales relicva de la Mănăstirea Întrupării? Ce are sângele Sfântului Pantelimon și îi lipsește sângelui Sfântului Genaro?"

Era greu de răspuns la aceste întrebări; cu toate acestea, pe de altă parte, permiteau profilarea unei piste verosimile. Mazeres aproape că ajunsese la convingerea că în spatele jafului nu se afla o sectă satanică în sensul strict al cuvântului, așa cum insinuase capelanul, ci una dintre acele secte pseudoștiințifice sau de „extratereștri" care se înmulțiseră atât de mult în ultima vreme, și acest lucru permitea, prin eliminare, progresul anchetei.

„Dar ce sectă?" se întrebă el, enervat de neputință.

7

Mazeres a presupus de la început că superiorii săi îi vor încredința cazul Sfântului Pantelimon. În dimineața aceea, abia trecuse pragul comisariatului cenușiu și plin de forfotă, ca de altfel toate celelalte, și remarcă ceva ciudat în atmosferă. Prietenii săi, așezați la mesele lor pline de hârtii, separate unele de altele prin paravane joase, se prefăceau că sunt lipiți de telefon sau stăteau cu ochii pe calculator, foarte ocupați, când normal ar fi fost să îl oprească și să-i adreseze vreo vorbă; iar cel mai puțin atașați de el l-au salutat cu un zâmbet de-abia schițat care nu prevestea nimic bun.

– Umblă zvonuri cum că ți s-a retras cazul, îndrăzni cineva să îi spună.

Îl duru mult să afle în felul acesta. Se duse la el în birou, coborî storurile ca să se izoleze de marea sală comună, se așeză în fotoliu și încercă să se liniștească, în loc să meargă în fuga mare să țipe la comisar, cum îi cerea trupul. După ce numără până la o sută, se ridică și merse să îi ceară explicații.

Biroul comisarului Ortiz era sobru, poate chiar prea sobru. Când îl ocupase, nu vrusese să i se înlocuiască mobilierul, cum era obiceiul, și nu permisese nici măcar să fie schimbat portretul regelui căruia soarele, care îl bătea din plin, îi șterse cele patru culori. Unii, malițioși, duceau vorba că povestea cu portretul nu era din pricina austerității, ci din lipsa lui de considerație față de monarhie, căci, așa cum toată lumea știa, comisarul Ortiz ducea

dorul vremurilor de odinioară. Pe masă, pe colțul pe care ceilalți șefi obișnuiau să așeze fotografia de familie cu soția zâmbitoare și copiii, pe care uitau curând să o mai privească, el pusese una cu dedicație din partea papei Ioan Paul al II-lea. Inspectorul bătu în ușă și intră fără să aștepte răspuns.

– Nu găsesc că e logic, se plânse el înainte ca șeful său, comisarul, să poată deschide gura și să îl invite să ia loc, să aflu din zvonuri lucruri care mă privesc. Normal ar fi fost ca judecătoarea de instrucție să mă însărcineze pe mine cu acest caz, numai dacă nu cumva dumneavoastră ați fost cel care a dat ordinul contrar...

Comisarul, supărat că Mazeres intrase fără să fie poftit și că luase inițiativa acestei probleme, rămase descumpănit, neștiind cum să îi vâre pe gât discursul pe care încă îl mai rumega și pe care nu reușise să îl schițeze până în acel moment. Își scoase ochelarii, își împinse scaunul înapoi, apucă micul crucifix de argint pe care îl lăsa în fiecare zi pe masă și încercă să nu își piardă calmul. Îi era foarte neplăcut să stea de vorbă cu un subordonat dacă acesta, aflat în picioare în fața lui, îl privea de sus cu o figură neprietenoasă, așa cum se întâmpla în acea clipă.

– Ia loc, ia loc, îi spuse el cât mai cordial cu putință ca să recupereze dezavantajul și, după ce Mazeres se așeză, continuă să pipăie cu devoțiune crucifixul care, după cum se părea, îi procura liniște și seninătate spirituală. Nu știu ce ți s-a spus și nici cui i-a scăpat vestea. În orice caz, acum contează mai puțin... Să-ți explic cum stau lucrurile, eu cred că acest caz nu este atât de important încât să te ocupi tu de el... Poate că eu îți apreciez valoarea mai mult decât tu însuți, de aceea nu vreau să-ți irosești timpul... Există alte treburi mai importante...

În timp ce vorbea, comisarul nu îl privea în ochi, ci își făcea de lucru cu crucifixul, și Mazeres intuia că ascunde ceva sub acele lingușeli onctuoase, care i le aminteau pe ale celor din Opus, atunci când doreau să îmbrobodească pe cineva. Trebui să își muște limba ca să nu explodeze.

– Cu atâtea puncte obscure câte există în acest jaf și cu un mort la mijloc, îmi spuneți că acest caz n-are importanță?

– Te văd foarte agitat, îi răspunse comisarul, fără să i se miște un mușchi de pe față și fără să ridice tonul. Stresat... prea multă pasiune, poate că...

– Voi fi sincer cu dumneavoastră, răspunse inspectorul. Cazul mă pasionează.

– Un motiv în plus ca să renunți la el, își ridică el fața, afișând un zâmbet sibilinic și aruncând cu coada ochiului o privire către papa care, cu mâna ridicată, îl binecuvânta din fotografie. Nu de pasiune avem nevoie, ci de obiectivitate. Trebuie să lucrăm cu mintea rece, fără patimă... Nu te teme, nimeni, nimeni nu va uita cazul închis într-un dosar, dacă asta este ceea ce te preocupă. E o simplă chestiune de priorități, nici mai mult, nici mai puțin... Sunt lucruri mai urgente de rezolvat. Cazurile se adună unul peste altul și ducem lipsă de personal... Nu putem încărca agenți ca tine cu aceste fleacuri de mănăstire...

– Fleacuri, spuneți? Și mortul? se indignă Mazeres.

Felul în care comisarul, celibatar și membru asociat al Opus, se referise la acest caz îi suna fals.

– Nu-ți face griji pentru mort, se enervă comisarul și strânse cu putere crucifixul în pumn, ceea ce îi pricinui probabil o oarecare durere. S-au deschis deja mai multe direcții de cercetare. Cine era, unde locuia, ce făcea la mănăstire, cine l-a omorât și de ce...? Doi oameni se ocupă de caz... Până în acest moment, știu foarte puține... Nimeni nu i-a reclamat dispariția... Suntem în așteptarea concluziilor autopsiei... Mazeres, dormi liniștit; cel mai bun lucru pe care-l poți face este să te ții departe de această treabă.

Inspectorul ieși din birou resemnat, dar nu convins. După părerea altora, pe care i-a consultat, se comitea o gravă neregulă, dar trebuia să accepte faptele.

– Lucrurile sunt cum sunt și nu trebuie să le pui atât de mult la inimă, i-a spus un veteran cu mulți ani de serviciu și de experiență. Dacă judecătoarea de instrucție s-a răzgândit sau a acceptat planurile pe care i le-au propus alții, dacă a hotărât să tărăgăneze rezolvarea cazului... o fi având motivele ei. Mie judecătoarea mi se pare o persoană corectă, cinstită. Cine comandă, comandă!

De câte ori nu auzise vorba asta cu „cine comandă, comandă" sau cealaltă: tu – ciocul mic și executarea!?

După câteva zile, o nouă știre îl lăsă cu gura căscată: cazul fusese dat uitării, închis într-un dosar. De la început, cazul acela se dovedise a fi foarte ciudat: furtul „sângelui" Sfântului Pantelimon, asasinarea neonazistului, înlocuirea relicvei... și ca și cum n-ar fi fost de-ajuns, acum trebuia adăugată neglijența administrativă nu mai puțin îngrijorătoare. Inspectorul, știind prea bine cât era de riscant, luă totuși hotărârea să continue ancheta pe cont propriu. Va câștiga timp, furându-l din altă parte: de la treburile lui, la sfârșit de săptămână, dacă avea să fie necesar, va cere chiar niște zile libere pentru probleme personale... Și Paloma? Ce timp îi va mai rămâne pentru Paloma? Pentru o clipă, iubita lui îi apăru ca un obstacol pentru planurile sale, dar, pe de altă parte, nu era dispus să o piardă; era cel mai bun lucru care i se întâmplase în viață. Să găsească la vârsta lui o fată ca aceea... Nu putea forța norocul. Ziua avea doar douăzeci și patru de ore și, oricât de mult ar fi dorit, nu putea trage prea mult de timp, trebuia să aleagă; doar dacă nu cumva ar reuși să o implice și pe ea în această aventură...

Chiar în aceeași zi, când căldura puternică a după-amiezii trecuse deja, Mazeres o porni spre Mănăstirea Întrupării ca să îl viziteze pe capelan. Își pregătise bine întrevederea. Părintele Méndez se bucură foarte tare să îl revadă și îl pofti în locuința sa privată.

– Când îmbătrânești, toți te uită, îi spuse el, în vreme ce urcau vechile scări cu trepte din plăci de faianță și reborduri de lemn,

pe care, în alte vremuri, vor fi urcat personaje importante și clevetitori de la curte, cine știe?! Încetul cu încetul, ca un picurat continuu, prietenii încep să te lase: unii pentru că mor, alții pentru că sunt în stare mai proastă decât tine și nu mai pot ieși din casă. Foștii elevi de care, atunci când erai profesor, nu mai scăpai... Mă rog, să nu ne plângem, pentru că o să credeți că sunt mai plicticos decât bătrânul Iov.

Începură conversația vorbind despre lucruri banale precum căldura, seceta puternică (de lungă durată, cum i se spunea odinioară) și zvonurile care circulau în legătură cu întreruperile în furnizarea apei, subiecte recurente în zilele acelea. S-ar fi zis că înainte nu mai fusese niciodată o vară atât de sufocantă și de călduroasă precum cea pe care o îndurau. După o vreme, așa cum plănuise, Mazeres îi propuse să iasă să bea o bere. Nu a trebuit să repete invitația. Capelanul se ridică primul și, la jumătatea scării, își aminti că își uitase bastonul.

– Cu Dumnezeu înainte! spuse el resemnat și îl apucă pe inspector de braț, cu mare familiaritate. Ce toiag mai bun decât un tânăr ca dumneavoastră!

De la mănăstire se îndreptară spre colțul străzii Bailén. Acolo, capelanul se opri câteva clipe să privească parcul numit Campo del Moro[1] și a fost cât pe-aci să îi ceară inspectorului să traverseze strada și să se plimbe prin grădinile acelea, pentru că acolo, la ora aceea și deja în umbră, trebuie că adia un vânticel răcoritor, dar nu era de el să coboare scări și să le urce după aceea, așa că socoti că o mai bună alegere ar fi cea pe care i-o propusese Mazeres, să se așeze să ia aer proaspăt la o terasă în fața unor halbe mari de bere. Pe strada Bailén în sus, lăsară pe dreapta palatul regal, o clădire impunătoare din piatră albă din secolul al XVIII-lea, operă a arhitecților Juvara, Sachetti și Ventura Rodríguez.

– Știai că toate aceste statui de regi împrăștiate pe aici, îi spuse părintele Méndez arătând spre Piața Orientului prin care treceau

[1] Câmpul Maurului (în lb. sp., în orig.)

acum și care era pe stânga, au fost gândite ca să fie plasate pe balustrada palatului?

– Și din ce motiv n-au făcut-o?

– Pentru că, la ora adevărului, gusturile deja se schimbaseră.

De pe terasa la care se așezaseră, aveau o vedere panoramică asupra catedralei Almudena, profilată pe un cer albastru lipsit de nori. În momentele acelea, soarele, în drum spre apus, colora pietrele. Când Filip al II-lea[1] și-a stabilit curtea în 1561 la Madrid, a fost dorința poporului de a avea episcop și catedrală, dar regele, care pusese deja ochii pe Mănăstirea El Escorial[2] și pe biserica seminarului din Valladolid, a neglijat această temă. Pe de altă parte, orașul imperial Toledo, de care depindea localitatea din punct de vedere ecleziastic, a ridicat mereu obiecții și a cerut amânări; astfel că Madridul nu a obținut episcop până în anul 1885 și catedrală până în 1993, pe care a consacrat-o Ioan Paul al II-lea. De pe terasă, catedrala neoclasică, având cupola ridicată pe transept, părea în ansamblul său mai puțin urâtă decât văzută de aproape și cu atât mai urâtă dacă era comparată cu palatul regal, în fața căruia se înălța lăcașul sfânt, în Piața Armurăriei.

Inspectorul, de cum îi fu cu putință, aduse vorba despre sărbătoarea Sfântului Pantelimon și despre înșelătoria cu relicvele, aruncându-i niște înțepături ca să îl tatoneze.

– După atentatul terorist de la 11M[3] – capelanul își măsură cuvintele cu prudența celui care se știe tatonat – poate că s-a gândit cardinalul (care, desigur, ne-o fi privind de pe poarta aceea de bronz unde se află efigia lui)... Spun că arhiepiscopul-cardinal și-o fi spus că miracolul lichefierii era de importanță vitală pentru

---

[1] Rege al Spaniei între 1556 și 1598, fiul lui Carlos I și al Isabelei de Portugalia

[2] Mănăstirea San Lorenzo de El Escorial a fost întemeiată de Filip al II-lea în anul 1563. Adăpostește Panteonul regilor Spaniei.

[3] Denumirea familiară, poate chiar eufemistică, dată atentatelor teroriste din gara Atocha de la Madrid, din 11 martie 2004

comunitatea enoriașilor și de aceea a recurs la o înșelătorie pioasă cu scopul de a obține un bine superior...

– Scopul nu scuză niciodată mijloacele, îi replică inspectorul care deprinsese ceva din expunerile moraliste riguroase. Asta, cel puțin, este ceea ce m-au învățat cei din Opus, chiar dacă ei nu pun în practică întotdeauna acest dicton...

– Ai aparținut Lucrării? îl întrebă capelanul nu din curiozitate, ci pentru a schimba cursul conversației.

– Nu, nu; dar îi cunosc bine. Pe vremea când eram student la universitate, am locuit într-unul dintre căminele pe care Opus le are la Valencia.

– Nu știi ce greutate îmi iei de pe suflet... exageră capelanul și, ca și cum ar fi sărbătorit ceva, își ciocni halba cu a inspectorului și bău o înghițitură zdravănă de bere. Cum îți spuneam, cardinalul, cu buna intenție de a ridica moralul oamenilor... Nu trebuie să fim aspri atunci când judecăm... *De internis nec Ecclesia...* Sunt situații delicate în care e foarte dificil să discerni ce se cuvine... Și cu atât mai dificil, dacă te simți presat de evenimente, fără să ai timp și liniște...

Lăsată deoparte această temă, care nu îl interesa cel mai mult, Mazeres îndreptă conversația spre alte făgașe. Vru ca părintele capelan să îi explice în amănunțime dedesubturile miracolului lichefierii despre care el își făcuse deja o vagă idee. Între două sorbituri, îl trase de limbă cu abilitate despre unele lucruri pe care și le nota în minte.

– Materia de culoare închisă pe care o conține sticluța din relicvariu, îi povesti capelanul, a fost considerată dintotdeauna ca fiind sângele Sfântului Pantelimon.

– Dintotdeauna?

– Mă rog, din vremuri imemoriale, cum obișnuim să spunem în jargonul nostru ecleziastic. În recipientul de cristal care ne-a fost furat se păstra sângele martirului... Când se lichefiază, fapt care se petrece în fiecare zi de 27 iulie, masa dură și neagră crește

în volum și umple aproape complet flaconul. Eu pot depune mărturie despre aceasta.

– Și eu pot depune mărturie despre aceasta. Am fost de față la acest fenomen în cazul Sfântului Genaro, spuse insistând ironic asupra numelui sfântului.

– Ai fost la mănăstire în ziua sărbătorii?

– N-aș fi pierdut-o pentru nimic în lume.

Capelanul se gândi o clipă că inspectorul nu era sincer, că punea întrebări având gânduri ascunse, dar alungă bănuiala.

– Cum îți spuneam, continuă părintele Méndez cu explicațiile, în timpul lichefierii, masa gelatinoasă crește în volum. Dar nu numai în volum. În același timp, variază în greutate. În ultimii ani, s-a verificat acest fenomen cu un cântar de precizie. Între greutatea maximă și cea minimă atinsă s-a înregistrat o diferență de 21 de grame.

– 21 de grame, spuneți? Cât cântărește un suflet! răspunse inspectorul cu un strop de sarcasm.

Preotul rămase privindu-l. Ochii lui erau limpezi, senini precum cerul din ziua aceea.

– Îți bați joc de mine? îl întrebă tutuindu-l.

– Nu, nu; nici vorbă, și îi explică serios: 21 de grame este greutatea pe care o pierde o persoană atunci când moare. Se presupune, deci, că aceasta este greutatea științifică a sufletului...

– Mda! mormăi capelanul puțin convins.

– Veți fi de acord cu mine că nici povestea cu relicvele nu e tocmai un fleac...

Capelanul zâmbi complice și imediat după aceea izbucni într-un hohot de râs, care îi dezveli o perfectă dantură falsă, bine lipită, pentru că altfel i-ar fi sărit din gură.

– Port mulți ani în cârcă, se destăinui el, ștergându-și lacrimile pricinuite de propriul hohot de râs. Am văzut, înăuntrul și în afara Bisericii, cum adevăruri care păreau de nezdruncinat au căzut la fel ca idolul acela gigantic cu picioare de lut despre care

vorbește Biblia... Fără să merg prea departe, tocmai am citit în ziare că un anume Dean Hamer, unul dintre cei mai prestigioși geneticieni din lume, a descoperit gena lui Dumnezeu, VMAT2[1], o genă ciudată care îl predispune pe om să creadă în Dumnezeu... Autorul încearcă să demonstreze existența genei lui Dumnezeu, nu a lui Dumnezeu însuși.

– Cu alte cuvinte, credința ar fi determinată de biologia noastră... îl întrerupse polițistul. Nemaipomenit! Asta ar arunca în aer tot eșafodajul teologic pe care l-a clădit Biserica...

– Va trebui să așteptăm, apoi continuă cu naturalețe: așa stând lucrurile, de ce n-ar fi posibil să se cântărească sufletul în mod științific? *Maiora videmus,* vom vedea lucruri și mai mari, izbucni din nou în hohote. De multă vreme nu mai râsese capelanul cu atâta poftă. Și fără să se întrerupă, reveni la tema lichefierii: Intervalul de timp variază între două minute și o oră. Temperatura ambiantă nu influențează procesul. Au fost ani când temperatura în interiorul lăcașului era de peste 35° și au trecut două ore până să se producă miracolul. Alteori, în schimb, cu temperaturi mai scăzute, lichefierea s-a desăvârșit într-un interval de 10 până la 15 minute...

– După cum îmi spuneți, procesul nu urmează o regulă generală... sublinie Mazeres.

– Chiar așa, urmă capelanul și bău o mare înghițitură. În legătură cu miracolul lichefierii, îți voi dezvălui un secret. Făcu o pauză, deveni serios și își drese vocea: Sângele Sfântului Pantelimon nu s-a lichefiat doar la 27 iulie. Nu o dată miracolul s-a petrecut înainte de vreme... inspectorul nu fu mirat de cele ce îi spunea, fiindcă citise că același lucru se întâmplase și cu sângele Sfântului Genaro, dar era foarte interesat să cunoască opinia preotului. După o mică așteptare încordată, capelanul continuă: Anul trecut, în ajunul sărbătorii, călugărița sacristană lustruia

[1] Acronim pentru Vesicular Monoamine Transporter 2

relicvariul, când a observat că sângele Sfântului Pantelimon se lichefiază. Îmi amintesc figura uluită a călugăriței când a venit să-mi comunice...

– Agitarea, părinte, agitarea! îi răspunse Mazeres care, contrar așteptărilor capelanului, nu dăduse vreo dovadă de surprindere. Călugărița, când a frecat relicvariul, trebuie că a produs mici agitări și acest fapt a făcut ca „sângele“ sau ce-o fi ăla, să se lichefieze. Nu găsesc altă explicație.

Imediat după aceea, inspectorul îi relată ceea ce citise pe internet în legătură cu substanțele tixotropice și faptul că declanșatorul lichefierii îl constituia energia mecanică aplicată acestora, chiar dacă mișcările ar fi fost neînsemnate. Capelanul îl ascultă cu mare interes.

– Toată lumea vorbește mult despre internet. Asta îi dă Bisericii o mare bătaie de cap.

Mazeres, ca să nu se abată de la obiectivul său, nu se lăsă dus de val și reveni la firul principal al conversației.

– Ce zic savanții despre acest fenomen al Sfântului Pantelimon? întrebă el.

– Depinde, răspunse ambiguu părintele Méndez. Depinde de ce culoare sunt savanții consultați... Există explicații pentru toate gusturile... Dar, până acum, ca să spun adevărul, nu s-au realizat studii serioase. Dar ceea ce pot să-ți confirm este că nu e vorba de nici un truc...

– Așadar e vorba de un miracol?

– În ceea ce mă privește, îi răspunse capelanul, nu-mi place să vorbesc despre miracole. Astea sunt cuvinte mari... Există teologi care se îndoiesc chiar și de cele pe care le-a făcut Isus, așa că... Să spunem că e vorba de un fenomen anormal, ciudat... Înainte de a vorbi de miracol, ar trebui să se epuizeze toate căile de cercetare... Cardinalul nu respinge posibilitatea ca, în viitor, oamenii de știință să aibă acces la flacon, în cazul în care ne-ar fi restituit...

– Ca să fie supus analizelor științifice, cum s-a făcut cu Sfântul Giulgiu? vru să clarifice Mazeres.

– Pentru ce altceva, dacă nu pentru asta?

– Dar asta prezintă riscuri. Și dacă știința dă o explicație nefavorabilă sau descoperă o înșelătorie...?

– Asta este și teama pe care o are cardinalul. Capelanul coborî tonul, ca și cum ar fi descoperit la vreuna dintre mesele alăturate un spion al arhiepiscopiei: Dogmele sunt formulări aride ale teologilor, încâlcite, care nu le spun nimic oamenilor. Credincioșii au nevoie de lucruri spectaculoase, care să-i impresioneze și să-i umple de uimire. Dacă renunți la aceste lucruri, ce mai rămâne?

– Încă mai avem credința omului simplu, spuse inspectorul și ceru alt rând de bere.

– Câtă vreme a trecut, spuse capelanul, dornic să schimbe vorba, de când n-am mai stat la o terasă și să beau bere! Ce trist e să trăiești în mănăstirea aceea, singur, între patru pereți, fără să vorbești aproape cu nimeni!

Chelnerul strânse halbele și aduse altele noi, scoase de curând din frigider, încununate cu spumă și aburite de reci ce erau.

– În sănătatea ta! Cum ai zis că te cheamă? Ah, da. Julián. În sănătatea ta, Julián, pentru prietenia noastră.

Capelanul și Mazeres se simpatizau unul pe celălalt. Inspectorul a profitat de acest sentiment reciproc ca să se plângă de faptul că superiorii săi au dat uitării cazul închis într-un dosar și că el hotărâse să continue ancheta pe cont propriu până la capăt. Părintele Méndez ghici că prietenul său îi cere voalat ajutorul.

– Atât de mult te preocupă adevărul? îl întrebă el.

– Cel legat de acest caz, da; și nu știu de ce. Este ca o presimțire.

– Înțeleg, spuse și îl bătu de câteva ori pe umăr.

8

În ziua aceea, la ora care urma mesei de prânz (pe care unii mai mult, alții mai puțin o petreceau trăgând un pui de somn), Mazeres profită de ea ca să deschidă o revistă de scandal, cumpărată de curând de la chioșc, care anunța pe copertă un amplu reportaj despre enigmaticul mort de la Mănăstirea Întrupării. Așezat comod la biroul său, cu storurile trase, în cămașă și descheiat la guler, începu să citească. Jurnalista, recurgând la cine știe ce fel de acte de corupție, avusese acces la autopsie și o descria până în cele mai mici amănunte.

Era marți. La Institutul medico-legal se strânsese mult de lucru, așa cum se întâmplă la fiecare început de săptămână, și cu atât mai mult în acela, când se făcuse punte. Omuciderilor, sinuciderilor și morților neașteptate se adăugau accidentele de pe șosea și persoanele călcate de mașină în oraș.

Tânărului de la Mănăstirea Întrupării (să-l numim X, fiindcă în momentul în care scriu încă nu a fost posibil să fie identificat) i s-a atribuit numărul din registrul de intrări și apoi a fost depus în camera frigorifică. Atunci când i-a venit rândul, a fost dus pe o targă în Aula B (una dintre cele trei săli de disecții situată în subsolul clădirii), îmbrăcat în hainele în care fusese adus. Aula B este acoperită cu faianță până în tavanul cu plăcuțe albe. Dispune de deschideri care dau în stradă la nivelul trotuarului (dacă cei

dinăuntru privesc în sus, pot vedea picioarele trecătorilor), dar nu intră destulă lumină și încăperea trebuie luminată cu tuburi fluorescente aprinse încontinuu. Nu mă așteptam ca aceea să fie o încăpere primitoare, dar nici atât de dezagreabilă și de înspăimântătoare. Lipite de pereți, sunt dulapuri de sticlă și mobile albe pline de fierăstraie, foarfeci și alte instrumente specifice chirurgilor. Deasupra, postere imense în culori cu bărbați și femei cu pielea jupuită, exhibându-și anatomia din față și din spate, și care amintesc de acele afișe care se văd în măcelării, ce le arată clienților diferitele părți și tipuri de carne din care se compune o vacă sau un miel. Pe alt perete, care nu avea afișe, erau mici spălătoare din oțel inoxidabil și un ceas mare, rotund, cu cadran alb și limbi și cifre negre. Sala (cu lumină lăptoasă, fără strălucire, și un puternic miros de dezinfectant), s-ar fi zis că-i lipsită de aer. Era sinistră, cu o atmosferă neliniștitoare și tulburătoare. Cu atât mai mult cu cât persoanele care se mișcau prin ea nu proiectau nici o umbră. Tânărul X a fost așezat pe o masă de oțel, rece, asemenea cadavrelor care erau scoase din compartimentele frigorifice. Au intrat imediat două infirmiere și medicul legist, toți îmbrăcați în halate verzi și cu bonete de aceeași culoare, conversând amical cu voce tare. Poate că veneau de la barul din colț, unde băuseră o cafea.

– Haideți să vedem ce avem aici, spuse medicul legist cu o naturalețe lipsită de griji, în vreme ce își potrivea mănușile.

Infirmierele, sub privirea medicului, începură să dezbrace mortul fără menajamente, recurgând la foarfeci și tăind cracii blugilor, prea strânși pe corp ca să poată fi scoși altfel.

– Trebuie să fie de-o vârstă cu noi, spuse una din ele, reducându-și din ani.

– Un tânăr foarte chipeș, comentă cealaltă, scoțându-i boxerii.

Când dezgoliră complet trupul (li se părea adormit), doctorul puse magnetofonul în funcțiune și începu să îl descrie cu

amănunte profesionale, începând cu capul și terminând cu unghiile de la picioare. Fără să aibă nevoie de un centimetru de croitorie, a știut care îi erau măsurile.

– Bărbat, rasă albă, 1,80 înălțime și 80 de kilograme greutate. Vârsta între 25 și 30 de ani. Piele deschisă la culoare, bronzată la soare pe aproape tot corpul. Cap nici mare, nici mic; bine proporționat. Păr lung, blond, închis la culoare și retușat cu vopsea. Față cu pometi fini, bărbie rotunjită și trăsături armonioase. Ochi de culoare albastru cenușiu-deschis. Sprâncene fin arcuite, nu foarte dese și pensate. Gene lungi, ondulate cu placa. Dantură sănătoasă, cu dinți destul de mari. Lasă impresia, la prima vedere, că a purtat o anumită perioadă de timp aparat dentar, mai curând din cochetărie, decât din necesitate. Buzele au suferit un anumit gen de intervenție dermo-estetică pentru ca să li se mărească volumul. Gură mare, dar foarte bine proporționată față de ovalul figurii. Acești dinți și buzele voluptuoase, pe care le-am descris, lasă să se presupună că mortul avea probabil un zâmbet fascinant. Gât lung, fără să atingă genul Modigliani[1]. Spate lat, foarte bărbătesc...

Ajungând la acest punct, Mazeres nu putu decât să pufnească în râs.

– Păi, bine, jurnalista asta ori n-a citit niciodată un raport medico-legal, ori a inventat totul din mers... Cine i-o fi pus la dispoziție aceste date...?

Poate că datele nu erau cu totul exacte, dar nu încăpea nici cea mai mică îndoială că, născocite sau nu, cineva i le pusese la dispoziție sau le scosese dintr-un document oficial. O dată în plus, presa avusese acces la un dosar, care se presupunea a fi

[1] Amedeo Modigliani (1884–1920), pictor italian, făcând parte din Școala de la Paris. Caracteristice pentru portretele sale sunt gâturile și figurile foarte prelungi.

sub judice[1], înaintea funcționarilor înșiși, responsabili cu acest caz, și îl vântura în cele patru zări cu cea mai deplină impunitate. Mazeres, indignat, știa că jurnalista aceea îi putea furniza niște informații pe care, era sigur, nu aveau să îi fie oferite la comisariat; fapt pentru care continuă lectura.

Cele două infirmiere, după cum mi-au mărturisit chiar ele, au fost mirate de descrierile minuțioase pe care le făcea doctorul care, de felul lui, era concis, frizând stilul telegrafic. Nu au avut nici cea mai mică îndoială că acel trup, frumos și atrăgător chiar și după moarte, îl șocase și pe el. Mai târziu, când au derulat banda și au ascultat-o, medicul legist le-a dat ordin să o scurteze și să îi acorde terminologia adecvată.

– Mi se pare că jurnalista, ca să-și justifice descrierile puțin verosimile, a scos din burtă această explicație...

Medicul făcu o mică pauză și profită ca să se șteargă de sudoare, deși în sală erau 4°C, și să-și curețe cu un șervețel de hârtie lentilele ochelarilor care i se aburiseră. În acest moment precis, o muscă, despre care nimeni nu își explica în ce fel putuse ajunge până acolo, dată fiind cantitatea de dezinfectante care invada încăperea, zbură de mai multe ori pe deasupra capetelor lor și, după numeroase opriri și sărituri, se așeză pe mamelonul stâng al mortului, perforat cu un piercing de argint.

Medicul legist menționă această informație (cea a piercingului, nu a muștei), precum și tatuajul pe care îl avea pe brațul drept.

– O svastică, spuse el pe un ton categoric și adăugă cu îndrăzneală: acest tânăr trebuie să fi fost nazist sau simpatiza cu aceste grupuri...

---

[1] În curs de cercetare (în lb. lat., în orig.)

Și trecu la explorarea pântecului. Aici, începură surprizele la care nimeni nu se aștepta. Pubisul, acoperit de păr blond, nu încăpea îndoială că fusese epilat de mâini experte cu luni în urmă, formând un triunghi minuscul. Atunci medicul legist a observat un fel de semn sub păr și a dat dispoziție să fie ras.

– Nu cu mașina. Cu săpun și cu lamă de ras.

Pe măsură ce îl rădeau, apărea treptat, spre uimirea celor prezenți, tatuajul unei muște de mărime superioară celei reale.

– O muscă!

De ani de zile, tatuajele (care odinioară se puteau vedea doar pe brațele marinarilor) ajunseseră foarte la modă în toată lumea. Desenele sunt dintre cele mai variate: dragoni demonici care se încolăcesc pe braț, tigri cu colți feroce gata să sară de pe umăr, zâne bune și vrăjitoare primejdioase, femei goale, androizi, cranii, Hristoși și diavoli, inscripții și sigle enigmatice...

– Cum de i-o fi dat prin minte să-și tatueze o muscă într-un asemenea loc? întrebară la unison cele două asistente.

Doctorul, care nu avea nici cea mai mică îndoială că tatuajele, inclusiv acela, nu se făceau la întâmplare, întrebă la rândul său:

– Ce semnificație o fi având? Un simplu capriciu? Semnul unei secte?

Unii – jurnalista dădea versiunea ei personală – schițează cu migală propriul desen și aleg amplasamentul în mod premeditat. Există găști sau triburi urbane care își imprimă același tatuaj ca semn de nești al apartenenței la o aceeași familie și are valoarea identică a jurămintelor de sânge. Ce fel de „muscă" era aceea și ce semnificație avea ea?

Medicul legist ceru apoi o lupă ca să studieze mai bine acel desen care îl tulbura și își dădu seama că, așa cum apărea în tatuaj, mica trompă a insectei și o parte dintre picioruțe se sprijineau pe rădăcina penisului. Nu reuși să lămurească multele îndoieli care îi veneau în minte și lăsă doar faptul consemnat.

– Ce semnificație poate avea această muscă? insistă cu întrebarea una din asistente.

– Priviți aici! Cealaltă, fără să neglijeze disertațiile care se țineau, apucă mâna dreaptă a mortului și îi atrase atenția doctorului: Îi lipsește o parte din unghie.

Mâinile cu degete îngrijite erau poate prea frumoase pentru un bărbat. Unghiile trecuseră recent printr-o manichiură, nu numai pentru că pielițele fuseseră înlăturate cu delicatețe, ci și pentru că purtau un foarte subțire strat de sidef.

– I s-a rupt cea de la degetul mijlociu.

Celelalte erau impecabile, fără cusur. În plus, nu se detecta nici un hematom și nici o zgârietură care te-ar fi putut face să te gândești la o acțiune violentă.

– Poate că este vorba de o ruptură accidentală, în timpul ridicării cadavrului sau când a fost vârât în sac... a dedus medicul legist. O agățare, fără intenție, în hainele funcționarilor...

Un zgomot strident, care îi face până și pe profesioniști, oricât ar fi ei de obișnuiți, să li se strepezească dinții într-un mod insuportabil, rupse subit liniștea încăperii. Fără urmă de îndoială, cadavrului din sala de alături i se tăia craniul cu fierăstrăul ca să i se extragă creierul. Medicul legist ridică vocea ca să se facă auzit și le spuse asistentelor sale să cheme fotograful înainte de a continua autopsia. El însuși ajută la punerea la punct a cadavrului și la aranjarea capului în așa fel încât să pară al unei persoane adormite. Nu existau răni, zgârieturi, leziuni, mici echimoze, anomalii congenitale sau din pricina vreunei boli de care să trebuiască să facă mențiune în scris, doar găurica de pe ceafă, de care se va ocupa mai pe îndelete după aceea.

– E importantă mai ales o bună imagine a chipului, insistă el pe lângă fotograf. Nu cunoaștem identitatea acestui tânăr. Nu avem nici o informație despre el. Așa că ia un cadru bun, pentru că fotografia pe care i-o vei face va fi de mare ajutor.

Pe fotograf, deși era obișnuit să vadă cadavre în pielea goală, l-a impresionat cel pe care îl avea în față și i-a făcut plăcere să îl privească, ascunzându-se în spatele aparatului de fotografiat. Odată realizate pozele chipului și ale tatuajelor, medicul legist se concentră pe ceafa cadavrului, locul prin care pătrunsese moartea.

Dacă fiecare gen de moarte prezintă caracteristici aparte care rămân imprimate pe piele, în țesuturi și în organele interne, descoperirea mobilului și a asasinului este sarcina anevoioasă care pune la încercare iscusința poliției judiciare.

Jurnalista L.S. descrisese scena ca și cum ar fi fost de față, recreând-o, fără îndoială, ca să astâmpere curiozitatea morbidă a cititorilor ei. Mazeres subliniase anumite paragrafe și, odată terminată lectura, rămase o bună bucată de vreme cu revista în mână.

Anumite detalii, ca tatuajul svasticii pe brațul drept și împușcătura din ceafă, le avea deja arhivate în minte. Acum era unul în plus: musca! Asemenea medicului legist, și lui îi atrăsese foarte mult atenția. O muscă tatuată exact acolo, repeta el întruna, așteptând ca mintea să găsească explicația.

– O nouă enigmă, conchise el, ca și cum această scuză ar fi atenuat eșecul.

Smulse cele două pagini din revistă și le păstră împreună cu alte hârtii în dosarul pe care îl deschisese ca să arhiveze tot ce avea legătură cu acest caz. Închise sertarul cu cheia.

9

Câteva zile mai târziu, când sosi la comisariat, Mazeres, cum avea obiceiul, se îndreptă spre barul de zi, unde ceilalți vorbeau despre fotbal sau răsfoiau presa în timp ce beau prima cafea pe ziua aceea, înainte de a-și începe fiecare lucrul. Barul de zi, aflat exact sub biroul comisarului Ortiz, era mic și puțin luminos. Avea un perete de sticlă care dădea într-o strâmtă curte interioară, unde probabil vreun director, ca să o înveselească puțin, a avut ideea de a instala o fântână înconjurată de flori (poate că marile centre comerciale care au apărut după aceea i-au copiat ideea). Trecuseră ani buni de când florile din mica grădină, fără să se veștejească pentru că erau din plastic, își pierduseră strălucirea, iar jetul de apă nu mai funcționa. Fântâna se prefăcuse într-o imensă scrumieră în care toată lumea își arunca mucurile de țigară. Când intră în barul de zi, nu găsi larma din alte zile, ci pe colegii săi, care, în cerc restrâns, ascultau pe cineva care le relata o bârfă. Judecând după murmurul surd, probabil că era vorba despre ceva foarte serios. Eliberarea fulgerătoare din funcție a directorului Ortiz? Avansarea acestuia? Divorțul neașteptat al vreunui coleg? O hărțuire sexuală în care rolul principal îl juca vreun cunoscut? Nu se știe niciodată. Ce alte lucruri, se gândea el, puteau explica atâta mister? Se apropie.

– Ce se întâmplă? îl întrebă cu voce joasă pe cel mai apropiat.

– Șșșt, își puse acesta arătătorul pe buze.

Inspectorul își ciuli urechile. Cea care vorbea era Rosario, o agentă foarte discretă și puțin amatoare de bârfe. Datorită maniei bolnăvicioase a oamenilor cărora le place să povestească de mai multe ori aceeași istorie, Mazeres avu versiunea completă. Pe scurt: un cumnat al lui Rosario, fotograf oficial al Institutului medico-legal, îi făcuse niște confidențe pe care ea, la rândul ei, le relata acum. Odată încheiată expunerea, Rosario scoase din geantă, în mare secret, niște fotografii.

– Mi le-a furnizat cumnatul meu. Dacă se află la institut, o să-l scarmene bine. Așa că uitați-vă iute la ele și faceți-vă că nu le-ați văzut...

Fotografiile, diferite imagini de la o autopsie, trecură din mână în mână. Toți fură de acord că tânărul cu pricina era foarte bine făcut. Mai ales trei fotografii au atras atenția. Cea a tânărului gol în întregime, cea cu tatuajul de pe braț și cea cu pubisul ras.

– Ce e asta? repeta fiecare aceeași întrebare, când cea de-a treia fotografie ajungea în mâinile lui.

Nu se arătară surprinși că pubisul tânărului apărea ras, un lucru normal pentru oricine răsfoia reviste erotice sau vizita frecvent unul dintre multele institute de înfrumusețare unisex, care deveniseră atât de răspândite. Cu siguranță că vreunul dintre cei prezenți îl purta și el așa, poate chiar vopsit. Ceea ce îi surprinse era ciudatul desen al tatuajului.

– Asta este faimoasa muscă despre care vorbesc revistele de senzație... spuse Rosario. După cum se pare, nimeni n-a știut să-i descifreze semnificația.

– Poate că nici n-are vreuna, fu de părere Mazeres, fără să fie sigur de afirmația sa.

– Inspectorul care se ocupă de caz, spuse Rosario și îi adresă o privire plină de compătimire lui Mazeres, nu i-a acordat importanță. „Un tatuaj din capriciu", a spus el.

10

Amprentele digitale ale mortului nu coincideau cu nici una dintre miile și miile pe care poliția le păstra în arhivele sale. Pe această cale, noii responsabili cu anchetarea cazului nu ajunseseră la nici o concluzie și hotărâseră să cerceteze pista legată de muscă. Au vizitat atelierele de tatuaj din Madrid, iar rezultatul obținut nu a fost unul încurajator. De dragul adevărului, trebuie spus că nici nu au depus prea multă râvnă în această căutare. Ajunși în impas, le-a sosit de la laboratoarele poliției o nouă informație. În fundul unuia din buzunarele pantalonilor mortului s-a găsit o minusculă bucată de hârtie mototolită și decolorată, devenită clei. Blugii, mai mult decât evident, fuseseră spălați cu acea hârtie înăuntru. În ciuda condițiilor foarte proaste în care se găsea, a putut totuși să fie reconstituită în parte și să se salveze câteva litere:

COR	**A.**
Chi	**492**
Mag	**3470**

Date fiind compoziția și dimensiunile peticului de hârtie, caracterele tipografice, cerneala folosită etc., funcționarii laboratorului nu au avut nici cea mai mică îndoială. Era vorba de o

chitanță de cumpărături. Nu le-a fost greu să o reconstituie și să completeze lipsurile:

CORTEFIEL S.A.
Chitanța 03/564492
Magazin 42473470

După câteva verificări sumare, au ajuns la concluzia că acea chitanță corespundea achiziționării unor pantaloni, poate chiar aceiași în care fusese găsită, cumpărare realizată cu luni în urmă într-unul dintre marile magazine pe care această firmă le avea la Valencia. Pentru inspectori, informația importantă nu a fost magazinul, nici obiectul cumpărat, ci orașul; și s-au deplasat acolo. Și-au dat osteneala mai multe zile să cutreiere capitala provinciei și localitățile limitrofe, vizitând toate atelierele de tatuaj. În fiecare seară, reveneau la hotel fără nici un indiciu. Eșecul repetat i-a descurajat și erau pe punctul de a abandona investigația. Când mai erau de inspectat doar ultimele localuri de pe listă, le-a surâs norocul. În prima firmă pe care au vizitat-o în joia aceea, au putut citi deasupra intrării, scris cu o grafie complicată, cuvântul Tattoo. Pe partea laterală a peretelui coșcovit, de această dată cu litere de tipar, se specificau serviciile oferite înăuntru: „Tatuaje, Piercing și Micropigmentare Realizate de un Profesor Național și Internațional. 30 de ani de experiență. Spanish, Frenchs & English spoken". Localul era situat pe o străduță îngustă din El Carmen, celebrul cartier din partea veche a orașului, aflat nu foarte departe de muzeul cu același nume. Nimeni nu ar fi zis, văzând fațada pocită și murdăria caselor alăturate, că în locul acela își exercită meseria unul dintre cei mai reputați tatuatori, renumit în cadrul și în afara granițelor spaniole.

În micul vestibul de la intrare, niște băieți în scurte de piele de care atârnau cele mai aiuritoare obiecte treceau în revistă repertoriul desenelor de care dispunea casa. Au rămas privindu-i. S-a ocupat de ei o fată, stând în picioare în spatele unei tejghele

minuscule. I-au prezentat scopul vizitei lor și i-au arătat o fotografie pe care ea a luat-o și apoi a plecat înăuntru. Inspectorii, pe când așteptau, au răsfoit cataloagele, similare celor pe care le văzuseră și în alte părți. Peretele din spatele tejghelei era o oglindă mare, dintr-acelea care există în birourile de la poliție și prin care se poate privi din cealaltă parte. Din spatele prăvăliei se auzea zgomotul șuierător al unor mici mașinării. Cu toată naturalețea, ca să dea senzația că nu se simt observați, s-au privit în oglindă și și-au refăcut nodul de la cravată.

– Șeful mi-a spus că în acest moment se află în mijlocul unei lucrări și că nu vă poate primi, îi spuse angajata și le înmânână o carte de vizită a casei. Dacă nu vă deranjează, sunați mai târziu la telefon ca să stabiliți o întrevedere.

– De cine trebuie să întrebăm?

Fata, care era stângace, a scris cu cea mai bună caligrafie a ei.

– Heemskerck; Joseph Heemskerck, silabisi ea cu voce tare. Iar acesta este numărul său personal de telefon.

– Cam greu de pronunțat. German?

– Nu. Olandez.

În după-amiaza aceea, la ora stabilită, agenții s-au dus acasă la Joseph Heemskerck. Chiar el le-a răspuns la interfon și le-a deschis ușa. Numitul Heemskerck, un tânăr de vreo treizeci și ceva de ani (cel puțin atât părea), piele albă și ochi albaștri, capul ras, măsura în jur de unu nouăzeci și, contrar oricăror închipuiri, nu avea nici un tatuaj vizibil. Din primul moment, se arătă simpatic și primitor, făcându-le o bună impresie.

– Dumneavoastră sunteți cei cu „musca", îi primi el cu un zâmbet.

Apartamentul vechi, cu tavane înalte și pereți zugrăviți fiecare într-o culoare, era mare, lipsit de gust și cu puțină mobilă. Au dedus în curând, după dezordinea care domnea, că amfitrionul lor locuia singur și că ordinea nu era una dintre virtuțile sale. Salonul, aflat la capătul culoarului, unde el i-a condus, avea un balcon cu

jaluzele mobile care dădea spre Piața Rotundă. De acolo se vedeau acoperișurile tonetelor dispuse într-un cerc perfect în jurul fântânii. La ora aceea, piața, atât de plină de zarvă dimineața, era liniștită și pustie. Doar din când în când se auzea sunetul clopotelor de la bisericile Sfântul Martin sau Sfânta Catalina, din apropiere.

– Vă ascult, spuse arătându-le o canapea și alungând în același timp motanul care, așezat acolo unde fără doar și poate era locul lui obișnuit, își rodea sau își scurta ghearele din spate, ori cel puțin așa părea. Afară, Belzebut!

– Belzebut? repetă unul dintre agenți.

– Da, Belzebut, stăpânul muștelor, pentru că asta înseamnă. Ce coincidență! Nu-i așa?

Motanul negru îi privi sfidător pe intruși prin crăpătura pleoapelor, le arătă colții, își înălță coada, își zbârli blana și fugi, scoțând un mieunat neplăcut.

– După cum se vede, nu ne-a plăcut.

– Animalele au reacții inexplicabile, își scuză artistul tatuator motanul. Belzebut a fost întotdeauna foarte tandru cu musafirii, chiar lipicios prin familiaritățile pe care și le permite, dar are și el maniile lui... Nu știu ce-o fi mirosit la dumneavoastră...

După acest incident, au revenit la motivul vizitei lor.

– Ei bine, să vă explic... spuse unul dintre agenți. După cum ați aflat din ziare, acum câteva zile s-a găsit un om mort la Mănăstirea Întrupării din Madrid. Mort în împrejurări ciudate...

– Ca să spun adevărul, îl întrerupse tatuatorul, nu mă interesează paginile cu fapte diverse...

– Presa, continuă agentul, n-a făcut prea mare publicitate cazului, ceea ce e demn de recunoștință. Judecătoarea de instrucție, din motive evidente, a decretat secretul instrucției preliminare, iar noi, la rândul nostru, nu doream ca presa să divulge indiciile noastre... Chiar așa fiind, s-au produs scurgeri de informații... Între datele pe care le deținem este și cel al tatuajului dumneavoastră... Cert este că n-am știi să vă spunem cu exactitate

ce anume căutăm... Dar, cum spune și proverbul, dintr-un fir de ață poți ști cum e tot ghemul...

– Ne-am gândit, continuă celălalt agent, arătându-i din nou fotografia, că pornind ancheta, aceasta poate fi o pistă, la fel de bună ca oricare alta... Ce va scoate la iveală? Nu știm...

Tatuatorul, care se așezase pe un taburet în fața lor, se ridică și luă cu el o scrumieră de cristal plină de mucuri de țigară. Din bucătărie, se auzi vocea lui:

– Un whisky? Și pe când ei clătinau din cap vrând să refuze, adăugă: Sunteți în timpul serviciului, bineînțeles. Dar, dacă veți bea, eu n-o să spun nimănui.

Pe măsuța de cristal din fața canapelei, tatuatorul așează trei pahare, sticla și scrumiera goală. Își turnă un whisky dublu pe care îl bău dintr-o înghițitură și își aprinse o țigară Winston.

– Da, domnule, eu am făcut acest tatuaj, zise scoțând un nor mare de fum în vreme ce privea fotografia cu atenție. Încă mai păstrez fișa pentru acest serviciu, și puse pe masă cartonașul pe care îl adusese de la atelier. Am obiceiul să deschid un mic istoric pentru fiecare dintre clienții mei; nu se știe niciodată... Notez genul desenului pe care îl fac, dacă este al meu, dacă mi-l furnizează ei, partea din corp pe care s-a operat. Pielea nu este la fel pe tot corpul, unele părți sunt mai delicate decât altele și, de asemenea, variază de la o persoană la alta, știți asta? Un tratament nu se poate aplica oricui fără deosebire. Iar eu înregistrez toate aceste circumstanțe... După cum vă dați seama, un tatuator este ca un fel de chirurg și trebuie să-și acopere bine spatele, în plus eu am încheiat o poliță bună de asigurare. Uneori, sunt și eșecuri, și nu din vina mea, ci a clienților înșiși care nu își declară bolile sau alergiile și se pot ivi probleme de coagulare... Din orice motiv, ți se poate înscena o porcărie... Cu fișele bine scrise și detaliate, ești mai bine apărat... În cazul care ne interesează, n-am avut nevoie să consult fișa. Îmi amintesc foarte bine tatuajul și figura individului. Deși nu mi-e ușor să-l identific în această fotografie a

dumneavoastră... Atunci purta o barbă aranjată și o mustăcioară fină... Era olandez ca mine... Olandez ca mine, repetă domnul Heemskerck și, după ce scoase un alt nor de fum spre tavan, își continuă relatarea: vara lui 2003, luna iulie, cum spune fișa. S-a prezentat la atelierul meu un băiat tânăr, de douăzeci și ceva de ani, poate că în realitate să fi avut mai mult, înalt, blond, chipeș, cu o mustăcioară, mai curând un puf, care sublinia buza superioară cărnoasă, cu o bărbuță foarte îngrijită, ochi albastru-marin... unul dintre tinerii aceia de care te ciocnești uneori într-o cafenea, în locul cel mai neașteptat, și frumusețea lui aproape feminină te tulbură, te atrage de parcă ar fi o femeie, dumneavoastră mă înțelegeți, nu-i așa? Ceva în genul acelor efebi pe care i-au imortalizat artiștii greci sau Michelangelo...

– Domnule Heemskerck... îl întrerupse unul din agenți cu intenția de a-i cere concizie.

– Spuneți-mi Joseph.

Agenții, nerăbdători, se foiră pe canapea.

– M-a întrebat în engleză, continuă domnul Heemskerck, dacă îi pot tatua desenul pe care îl adusese cu el. Și mi-a arătat desenul unei muște, la fel, la fel cu acela... Eu, zâmbind, i-am răspuns în olandeză că da. „De unde ești?“ m-a tutuit el surprins. „Din Diemen“, i-am răspuns eu. Și l-am lămurit: „Un sat foarte aproape de Amsterdam“. Din momentul acela, am întreținut o conversație agreabilă, vorbind despre lucruri specifice compatrioților care se întâlnesc în străinătate. „Ce faci tu pe aici? Păi, vezi și tu, același lucru pe care-l făceam și acolo. Tatuez oameni. Și tu ce faci la Valencia?“ Și mi-a spus că era restaurator de opere de artă și că Rijksmuseum l-a trimis în interes de serviciu ca să colaboreze la restaurarea tabloului lui Bosch pe care îl avea muzeul din Valencia...

– A lucrat, deci, la Muzeul de Arte Frumoase de aici? întrebă interesat unul din polițiști.

– Pot să vă spun doar ce mi-a spus el; eu n-am verificat niciodată; se opri și se întoarse când auzi un zgomot venind din mica bucătărie.

Motanul, mișcând ritmic coada, de parcă ar fi fost un ștergător de parbriz, îi spiona de acolo.

– Am privit îndelung desenul muștei și l-am întrebat dacă l-a scos din vreo natură moartă dintre multele care se găsesc la Rijksmuseum. „A lui Hans Bollogier, din întâmplare?“ l-am întrebat eu. Îmi aminteam de tabloul său *Bloemenstilleven*[1]. O vază mare cu lalele pe o masă; în această natură moartă apăreau un viermișor cu capul ridicat, un melc și o șopârlă mică... Nu eram sigur dacă artistul pictase și vreo muscă... Tânărul a clătinat din cap în semn că nu. „Ah, acum știu, i-am spus eu, asta este musca dintr-o natură moartă a lui Jan Brueghel cel Bătrân, cea care are o buburuză stând pe o frunză mare verde... Nu, n-ai nimerit-o nici de data asta, mi-a răspuns el și, după ce a făcut o mică pauză, a adăugat: Desenul acestei muște este scos din *Tripticul Patimilor* de Bosch, pe care îl restaurăm. Pe panoul din dreapta, cel al *Flagelării,* un călău are pictată o muscă pe genunchi, ca aceasta.“ Așa mi-a spus.

Motanul, de când fusese detronat, era neliniștit; nu făcea altceva decât să miaune și să dea târcoale în jurul polițiștilor, cu coada țeapănă și spinarea la pândă, de parcă ar fi căutat prilejul de a-și recâștiga poziția pierdută. Deodată, când socoti că sosise momentul potrivit, sări pe agentul mai în vârstă, înfigându-și ghearele în el. Acesta îl dădu la o parte.

– Afară, afară, Belzebut! strigă tatuatorul și îl amenință cu o curea.

Animalul, ca și data trecută, îi privi cu ochii săi fluorescenți și plecă scoțând niște fornăituri.

Omul cu Musca, să-l numim așa ca să ne înțelegem, reveni domnul Heemskerck la subiectul conversației, se numea Pieter Breitner.

---

[1] Natură moartă cu flori (în lb. oland., în orig.)

– Pieter Breitner! repetară deodată cei doi agenți, iar unul dintre ei își scoase carnețelul și luă notițe.

Dezvăluirea identității mortului îi bucură mult și nu putură ascunde această impresie. Tatuatorul se gândi probabil că și el merita o răsplată, iar cu o înghițitură de whisky era pentru el cea mai bună recompensă, pe care și-o luă singur.

– Așa e mai bine, spuse el, plescăind din limbă, și își aprinse altă țigară. Când am văzut azi-dimineață fotografia mușteî, n-am avut nici o îndoială că e vorba de Pieter Breitner, compatriotul meu. Dar nu această fotografie mi-a adus aminte de el. Am alte motive pentru ca figura și numele lui să-mi fi rămas întipărite mai mult în minte decât tatuajul pe care i l-am făcut... Frumusețea lui, cum v-am mai spus, mi-a lăsat urme. Închid ochii și îl văd... Dacă mi-a rămas întipărit în minte, a fost datorită frumuseții sale ambigue și a ciudățeniei comenzii lui: Cine vine să-ți ceară să-i tatuezi o muscă a lui Bosch, și încă să i-o tatuezi tocmai acolo? Eu am făcut tatuaje pe toate părțile corpului: pe față, pe lobul urechii, pe mușchii fesieri, în jurul ombilicului... Cu toate acestea, era pentru prima dată că mi se cerea un tatuaj acolo, exact de unde pleacă penisul... Ce sculă, Dumnezeule, n-am văzut niciodată așa ceva, o adevărată bijuterie! Când văzu că agenților nu le plăcuse comentariul, domnul Heemskerck își potoli înflăcărarea expresiilor și continuă: Mai sunt alte lucruri ciudate pe care nu le voi uita niciodată. Îmi amintesc de unul care mi s-a întâmplat la Amsterdam. Într-o zi, a venit în atelierul meu o italiancă, foarte frumoasă, cu niște forme impresionante, să tot fi avut vreo patruzeci de ani, dar se ținea foarte bine. A insistat să-i tatuez o cobră cu limba ei despicată în două și amenințătoare... Dumneavoastră știți, cobra este un simbol falic... Trebuia să fie ceva cumplit și excitant... Asta era ceva normal... Ciudat a fost atunci când, ca să stabilească locul potrivit pentru tatuaj, m-a făcut să mă dezbrac și să o încalec pe la spate pentru ca eu însumi să determin punctul de pe fese unde trebuia să îl imprim, astfel ca, văzându-l, ardoarea sexuală a amanților ei să crească. Și i l-am făcut, bineînțeles că i

l-am făcut, dar au fost necesare multe ședințe... râse el. Când Pieter s-a privit în oglindă, a rămas foarte satisfăcut de lucrare. Din acel moment, n-aș spune că am devenit prieteni, dar venea câteodată să mă vadă și stăteam la taclale... Un tânăr de o frumusețe tulburătoare; da, domnule.

– Și nu l-ați întrebat ce înseamnă acel tatuaj și de ce îl voia tocmai acolo?

– Nu; un bun profesionist încearcă să-i facă pe plac clientului său, dar nu pune întrebări, trebuie să-și muște limba și să nu se lase condus de curiozitate... Mai târziu, când am căpătat încredere unul în celălalt, mi-a vorbit despre Frații întru Spirit Liber, confreria secretă căreia îi aparținuse Bosch și pentru care pictase panourile intitulate *Grădina desfătărilor*... Am presupus că tatuajul „muștei" putea fi semnul de recunoaștere a membrilor acestei secte...

– Secta Spiritului Liber? Și Pieter aparținea acestei secte?

– N-aș ști să vă răspund... Eu m-am mărginit să-l ascult, fără să-i pun întrebări; nu mă interesa nici tema... V-am spus tot ce știu... Pieter mi s-a părut întotdeauna un băiat bun, cu multă imaginație și poate cu prea multă fantezie...

După felul cum vorbea domnul Heemskerck, relația lui cu Pieter Breitner fusese ceva mai mult decât cea normală cu un client, iar whisky-ul, fără îndoială, îi răscolise niște amintiri plăcute.

În cele din urmă, agenții au putut să se întoarcă la Madrid cu ceva concret. Domnul Heemskerck le dezvăluise identitatea mortului și, fără să vrea, scosese la iveală alte necunoscute neliniștitoare.

11

Viața din acel comisariat, ca în oricare altul, era una de rutină, dar nu monotonă. În fiecare zi se ivea o nouă problemă, diferită, oricât de mult ar fi semănat cu alta din ziua anterioară, și, pe deasupra, întotdeauna rămâneau treburi neterminate, dedesubturi de rezolvat. Mazeres, cum am spus deja, nu se resemna că fusese înlocuit în ancheta asupra cazului Sfântului Pantelimon și se neliniștea văzând ritmul din ce în ce mai anemic în care se desfășurau cercetările, preambul sigur la închiderea definitivă a dosarului. Contrar opiniei pe care superiorii săi își luaseră sarcina de-a o face cunoscută, cazul i se păruse din primul moment foarte important, încâlcit și misterios. Tulbure, acesta ar fi calificativul cel mai potrivit; și hotărî să continue pe ascuns și pe cont propriu o anchetă paralelă.

– O simplă relicvă să fie oare atât de importantă, încât să provoace un asasinat?

Întrebarea, din ziua cu pricina, îl frigea ca un cărbune încins, fără ca explicațiile pe care le auzea în comisariat să-l mulțumească.

În după-amiaza aceea stabilise o întrevedere cu părintele Méndez.

– Mă bucur foarte mult să te revăd, îi spuse capelanul, zâmbitor.

Locuința lui era situată în incinta mănăstirii și consta dintr-un salonaș de vizite, un birou cu bibliotecă, dormitorul și baia.

– Dispun de strictul necesar, îi spuse lui Mazeres care, de această dată mai îndrăzneț, își vâra nasul peste tot, fără discreție. Totul este redus la minimum, ca o casă de păpuși; dar curat și confortabil.

Se așezară în birou. Pe peretele pe care inspectorul îl avea dinaintea lui atârna o *Cina cea de Taină* inspirată, prin situare și gesturile personajelor, de cea a lui Leonardo da Vinci. Nu era o litografie, ci un basorelief de ghips în culori vii, fabricat, fără îndoială, într-un atelier meșteșugăresc din Olot[1].

– Nu acesta este locul potrivit pentru *Cina cea de Taină,* îi spuse capelanul văzând interesul cu care vizitatorul său privea basorelieful. Acasă, îl aveam atârnat în sufragerie, care este locul său potrivit. Când au murit părinții mei, odihnească-se în pace, l-am adus, împreună cu alte bunuri risipite prin încăperi, și l-am pus aici. Știai că Leonardo da Vinci a întreținut relații sentimentale cu Jacobo Saltarelli, tânărul model care i-a servit ca să picteze chipul Sfântului Ioan?

Pe același perete atârna portretul de la nunta părinților săi. Prin geamul plin de praf se puteau observa ravagiile timpului asupra fotografiei.

– Sunt atât de singur! repetă tânguirea pe care i-o făcuse deja în după-amiaza când băuseră bere împreună.

– Nu spuneți asta. Nimeni nu e singur. Dumnezeu este un bun prieten. Dumneavoastră veți fi vorbind cu el în fiecare zi... inspectorul făcu apel la frazele stereotipe pe care le auzise în meditațiile celor din Opus.

– Nu-ți bate joc de mine, tinere. Capelanul devenise serios, dar își dădu seama că inspectorul nu vorbise cu rea intenție.

---

[1] Oraș în provincia Gerona din Catalonia

Dumnezeu nu poate umple inima omului. Cine spune contrariul minte sau se înșală pe sine însuși.

Părintele Méndez era un om cult, erudit, profund, care făcea o conversație plăcută; era una dintre acele persoane a căror prietenie merită să fie cultivată. În spatele vorbelor sale amare, Mazeres ghici cealaltă față a realității: un biet om care, ajungând la bătrânețe, se simțea frustrat, dezamăgit de viață, lipsit de afecțiune... Se gândi, și fu pe punctul de a-i spune că acestea erau ravagiile pe care le pricinuia celibatul, dar rămase tăcut. Asta i-ar fi agravat și mai mult frustrarea. Fără să știe foarte bine de ce, îi veni în minte acea nerozie a marchizului de Peralta[1]: „Căsătoria este pentru soldații de rând și nu pentru statul-major al lui Hristos"... „Bietul stat-major al lui Hristos!" se gândi el.

– Bine. Și care erau lucrurile acelea despre care trebuia să mă consulți?

Chipul capelanului își recăpătă zâmbetul său bonom, schițat de buzele sale foarte palide, întredeschise.

– Este vorba de Sfântul Pantelimon, începu inspectorul să vorbească.

– Nici nu putea fi vorba de altceva, adoptă capelanul un ton între binevoitor și mucalit. Văd că te obsedează cazul.

– Chiar așa, recunoscu el. Relicva Sfântului Pantelimon. Oricât îmi storc creierii, n-am de unde să o apuc... făcu o pauză și continuă. Să ne întoarcem la ziua cu pricina. Doi hoți, unul mort, care acum tocmai a fost identificat, și un altul care nu a fost prins, atacă această mănăstire... Ce caută? Bani? Ăsta e mobilul cel mai obișnuit al tuturor crimelor. Cu toate acestea, în ciuda faptului că aveau la îndemână obiecte de o valoare inestimabilă, n-au furat nimic... Au venit în mod deliberat după relicva sfântului... Dar de ce au furat flaconul care conține sângele lui, și

[1] Titlul nobiliar purtat de întemeietorului Opus Dei

nu relicvariul care conține fluierul piciorului? Ce vă sugerează această alegere?

Capelanul, surprins de întrebare, își luă o figură de parcă și-ar fi stors creierii, dar adevărul e că nu-i trecea nimic prin minte. Clătină din cap cu umilință, ca un copil care nu știe să răspundă la o întrebare din catehism.

– Nici mie nu-mi trece nimic prin cap, continuă Mazeres. Cu toate astea, un lucru îmi este clar: până când nu vom dezlega secretul acelui relicvariu, nu vom cunoaște mobilul jafului și al crimei; iar fără mobil, vom orbecăi...

– Nu mi-ai spus tu că poliția a clasat cazul?

– Mă rog, nu este chiar așa... Să spunem că ancheta a încetinit... Dar se pare că nu există o voință serioasă de a descurca ițele... Și eu cred că nu-i a bună. Aș spune că în spatele întregii povești este ceva tulbure, dar nu fac decât o apreciere personală...

În aceeași după-amiază, inspectorul sfârși prin a-l convinge pe capelan să îl ajute să rezolve cazul. Nu a fost nevoie să depună mari eforturi. Părintele Méndez, după ce ruginise atâția ani între patru pereți, văzu că i se deschide cerul. I s-a întâmplat ca acelor ghivece cu flori pe care proprietarii lor le uită în balcon și deodată, când sunt gata să moară pârjolite, vine un nor de vară și le face să înverzească din nou.

– Am o presimțire, părinte Ángel, că în arhivele acestei mănăstiri se păstrează documente care ne pot oferi niște indicii prețioase... Mie nu-mi este ușor să ajung la ele și nici n-am timp să scotocesc... Dumneavoastră, în schimb, locuiți aici, dispuneți de tot timpul din lume și, de parcă n-ar fi de-ajuns, activitatea dumneavoastră nu va ridica nici o bănuială... Sunteți persoana cea mai potrivită...

– Dar ce tot spuneți?

12

În noaptea aceea, deși își luase pastiluța de Somnovit, capelanul nu putuse închide un ochi; era prea agitat pentru ca somniferul să poată avea vreun efect asupra sa. Viața lui, deodată, când se aștepta mai puțin, fusese dată peste cap, datorită inspectorului care știuse să îl îmbrobodească. În câteva ore trecuse de la plictiseală la o fascinantă activitate de cercetare. Diferența era considerabilă. Flaconul dispărut, pasajul secret, mortul și alte teme care, după cum bănuia, aveau să apară după aceea, constituiau un scenariu pasionant, capabil să însuflețească persoana cea mai deprimată.

În dimineața următoare, la slujba pe care o oficia în fiecare zi înainte să cânte cocoșul din poiata călugărițelor, acestea observară deja ceva ciudat la capelanul lor. Și anume că citea textele liturgice mai de mântuială, că se mișca în altar cu mai multă vioiciune, s-ar fi zis chiar că pierduse acea fervoare lâncedă pe care o arăta când ridica ostia și le dădea împărtășania... „Dar ce-i cu atâta grabă pe omul ăsta?“ Călugărița sacristană nu găsea altă explicație decât vreo diaree de vară despre care stareța le prevenise cu câteva zile în urmă, la ora recreației. Dar, nu. După slujbă, capelanul își luă micul dejun în sacristie, ca de obicei, apoi ceru permisiunea de a-și petrece timpul în arhivele mănăstirii. Asta chiar că neliniști comunitatea.

– Acum v-a apucat să cercetați? îi spuse maica stareță privindu-l lung și încercând să îl tragă de limbă despre rostul acestui brusc interes.

– Este din pricina celor întâmplate cu relicva Sfântului Pantelimon...

– Nu cred că îi veți găsi pe vinovați în vechile documente din arhivă.

– Uneori, nici nu știi de unde sare iepurele.

Mănăstirea nu dispusese niciodată de o bună bibliotecă. De ce ar fi avut nevoie călugărițele de ea? Le erau de ajuns predicile confesorului. Cea de acum, după grozăviile Războiului Civil, era foarte sărăcăcioasă. Nici călugărițele din ziua de azi nu arătaseră o mare preocupare pentru cărți. Nu se găseau decât liturghiere și manuale de rugăciune de interes scăzut și, într-adevăr, toate buletinele arhiepiscopiei legate pe ani. Cu toate acestea, mănăstirea poseda o arhivă destul de completă. Dacă scotoceai cu răbdare, puteai da peste bule pontificale, scrisori ale regilor, registre de socoteli, jurnale particulare, cronici ale mănăstirii... Părintele capelan își petrecu dimineața scotocind pe rafturi, oarecum la voia întâmplării, și găsi mai multe cărți despre viața Sfântului Pantelimon.

– Pentru moment, nu viața sfântului este cea care ne interesează, mormăi el.

Era, de asemenea, un manuscris datat 30 august 1729, intitulat *Informare în legătură cu lichefierea sângelui gloriosului martir Sfântul Pantelimon.* Îl răsfoi curios. Acel document cuprindea procesul pe care judecătorul inchizitorial Miguel Herrero Esquera dăduse ordin să-i fie intentat sângelui sfântului. Cei treisprezece teologi, specialiști în drept canonic și medici, care timp de șapte ani la rând au venit în ziua de 27 iulie la Mănăstirea Regală, mărturiseau că l-au văzut lichid și fluid în ziua aceea și condensat și dur după festivitate; și că acea

lichefiere era un miracol și o minune și, ca atare, așa trebuia să fie considerat și venerat.

„Aduce puține date noi", spuse în sinea sa și lăsă manuscrisul la locul lui.

Apoi își vârî nasul în dosarele în care călugărițele, foarte grijulii, păstrau de multă vreme crâmpeie din articole și alte hârtii care le cădeau în mâini, având legătură cu sângele Sfântului Pantelimon. Găsi unul foarte neobișnuit. După cum se părea, în 1988, un călugăr iezuit de la El Escorial crezuse că a găsit în lucrarea *Tezaurul leacurilor secrete* a lui Evonimo Philliatro, medic și naturalist din secolul al XVI-lea (tratat pe care călugărul însuși îl tradusese din latină), formula magică pentru a descifra secretul lichefierii. Astfel că, nici una, nici două, se pusese pe treabă, urmând pas cu pas indicațiile pe care alchimistul le dădea pentru a duce experimentul la bun sfârșit.

„Se iau trei livre[1] de sânge curat și roșu de la un bărbat foarte sănătos sau de la mai mulți, având între douăzeci și cinci și treizeci de ani, o livră de spermanțet și tot atâta de măduvă de bou. Uleiul, astfel distilat, crește și crește odată cu Luna. De aceea este denumit «ulei de sfânt»."

Iezuitul de la El Escorial, un alchimist modern, a obținut o poțiune vâscoasă asemănătoare ciocolatei care își schimba culoarea. Într-un cuvânt, demonstrația alchimică, după cum a mărturisit experimentatorul însuși, a fost un eșec categoric care s-a adăugat celor deja existente.

Timpul trecea și, chiar dacă era adevărat că părintele capelan nu găsea nimic interesant, nu era mai puțin adevărat că nici nu se plictisea.

– Câtă fantezie în jurul supranaturalului! spuse el și își scoase ochelarii.

---

[1] Veche unitate de măsură a masei variind între 400 și 460 de grame

Când era pe punctul de a-și încheia activitatea detectivistă din ziua aceea, îi căzu în mâini o carte cu gravuri ale Mănăstirii Regale, editată în 1745. Își petrecu timpul mai departe răsfoind planșele. Unele reproduceau foarte numeroasele relicvarii din mănăstire. Se așeză lângă fereastră, unde adia un vânticel răcoros și avea mai multă lumină. Își puse din nou ochelarii. Se opri la o gravură care copia un vechi relicvariu al Sfântului Pantelimon. Observă fiecare detaliu al desenului, realizat cu o daltă cu vârful foarte fin. După conversația cu inspectorul, vedea totul cu alți ochi. Relicvariul, un fel de fleșă de catedrală gotică în miniatură, era, după cum spunea textul scris în josul paginii, o prețioasă lucrare de orfevrărie din secolul al XVII-lea. Avea o formă piramidală și era gol pe dinăuntru. În interior, avea o capsulă cilindrică de sticlă a cărei extremitate inferioară se încastra într-un inel metalic, astfel că recipientul rămânea fix și vertical. I se păru familiar, ca fiind același relicvariu pe care îl expusese de atâtea ori în altar. Nu observă nimic deosebit și era gata să întoarcă pagina; totuși, ceva parcă nu se potrivea și privi cu mai multă atenție.

– Este același pe care îl folosim și azi, conchise el uimit, vorbind cu voce tare, dar văd ceva ciudat care nu se potrivește.

Până la urmă, își dădu seama. Surprins de descoperire, îi telefonă fără întârziere inspectorului. Lui Mazeres nu îi trebui mult ca să vină fuga la mănăstire. După ce îi înșiră cu entuziasm diferitele cercetări pe care le realizase, capelanul se opri asupra celei care i se păruse cea mai ieșită din comun.

– Acest relicvariu, Julián! și îi puse dinainte cartea cu gravuri.

– Ce are acest relicvariu? Nu e același pe care l-au profanat hoții?

– Nu tocmai. E ceva la el care nu se potrivește...

– Ce vreți să spuneți?

Mazeres continua să nu înțeleagă.

– Uită-te bine. Nu e ceva care să-ți atragă atenția?

Părintele Méndez își puse arătătorul pe partea din gravură unde se afla problema, așteptând ca inspectorul, bun observator prin meserie, să o ghicească. Mazeres se uita fix la planșă.

– Adevărul e că în ziua jafului nu m-am uitat cu atenție la relicvariu, așa că îmi este greu să stabilesc comparații cu gravura... N-aș ști să vă spun.

Capelanul se bucura să-l vadă pe prietenul său în încurcătură. Ca să-l ajute să găsească deosebirile, căută o ilustrată cu relicvariul, dintre cele care se împărțiseră în ziua sărbătoririi sfântului.

– Compară relicvariul de pe ilustrată, care este o fotografie actuală, cu relicvariul de pe gravura din secolul al XVII-lea. Este sau nu este același relicvariu? întrebă nerăbdător. Vezi vreo diferență?

– Eu, ca să fiu sincer față de dumneavoastră, îi răspunse el destul de supărat, trecându-și privirea de la o ilustrație la alta, nu văd nici o diferență între relicvariul de pe ilustrată și cel de pe gravură. În afară de faptul că relicvariul de pe gravură este în alb și negru, iar cel de pe ilustrată, în culori.

– Diferența, dragă prietene, și aici capelanul vru să prelungească încă puțin suspansul, nu rezidă în relicvariul propriu-zis... Uită-te bine!

Nepotrivirea pe care o sesizase capelanul nu consta în chivot, pe care îl privea Mazeres și la care s-ar fi uitat oricine. Cum îl văzu pierdut, interveni din nou.

– Flaconul de sticlă, Mazeres! îi dezvălui el. Deosebirea se află la flaconul de sticlă din interiorul relicvariului.

Inspectorul compară cele două reproduceri iar și iar, reproșându-și nerozia în forul său interior.

– E adevărat! recunoscu el în cele din urmă. Capsula de pe gravura din 1745 este mai mică și mai îngustă. În schimb, capsula din relicvariul actual este mai mare și mai largă... Ca și cum ar fi

fost supusă unei presiuni... Hoții au trebuit să umble cu multă grijă ca să o scoată.

– Ce îți sugerează acest fapt? capelanul îl puse pe inspector în încurcătură.

– Păi, nu știu... îi răspunse și, ca să iasă din necaz, îl linguși: V-am spus eu că investigațiile dumneavoastră se vor dovedi foarte prețioase. Continuați pe drumul acesta, ca să vedem dacă dăm peste vreun indiciu folositor.

În momentul acela, nici unul, nici celălalt nu știau dacă amănuntul descoperit (diferența de mărime între o capsulă și cealaltă) era relevant și ce semnificație ar putea avea; dar pe părintele Méndez descoperirea îl umplu de satisfacție.

13

În fiecare zi, primul lucru pe care îl făcea inspectorul când se trezea era să deschidă radioul și să asculte știrile, în timp ce se dichisea în baie. Apoi, ajuns în biroul său de la comisariat, deschidea ziarele la pagina cu fapte diverse și dădea piept cu pomelnicul de ciocniri, împușcături, atacuri în plină stradă, reglări de conturi între bande rivale... De la o vreme, Madridul încetase să mai fie orașul liniștit în care te puteai plimba la orice oră din timpul nopții. Existau zone care deveniseră nerecomandabile chiar și în plină zi. În zori, se auzea urletul sirenelor poliției și ale ambulanțelor, ca niște animale în junglă. Rare erau zilele când nu se producea o moarte violentă. În dimineața aceea, în ciuda știrilor deprimante de la radio, Mazeres se trezise binedispus. În noaptea din ajun, o ploaie cu găleata limpezise cerul și răcise atmosfera. La rubrica de fapte diverse, la radio se spunea că într-un bordel fusese găsit un om mort. Totul lăsa să se presupună, observa crainicul, că era vorba de moarte naturală, poate un infarct. Știrea era concisă, de rutină, fără importanță. „Ăla a avut o soartă mai bună decât alții", îi spuse Mazeres chipului săpunit care îl privea din oglindă și și-l imagină pe bărbat îmbrățișat cu o femeie splendidă într-una dintre acele poziții care îi făceau atât de multă plăcere. Să mori în timpul orgasmului trebuie să fie ceva nemaipomenit, o moarte foarte dulce.

Când sosi la comisariat, cazul mortului de la bordel era relatat cu totul altfel decât auzise la radio. Mazeres se opri un moment dinaintea mesei lui Jorge.

– Tu ai fost trimis să constați buclucul ăla? îl întrebă din curiozitate.

– Bineînțeles. Și lucrurile nu stau așa cum s-a spus la radio. Nu, frate, nu... și coborî glasul. Nici mortul nu e un oarecare, nici bordelul, unul dintre cele multe... E vorba de cineva foarte important. Un arhiepiscop...

– Un arhiepiscop? se miră Mazeres.

– Nu știu de ce te surprinde. Cu ani în urmă, a fost găsit un cardinal mort într-o luxoasă *„casă de rendez-vous"* din Paris... După cum s-a spus atunci, cardinalul a făcut infarct încercând să o izbăvească pe târfă.

– Nu mă miră, răspunse și adăugă, pentru a da faptului un aer de firesc: implicarea unor preoți și episcopi în scandaluri cu femei sau în altele și mai rele nu e o noutate. Știu cu precizie din sursă sigură că, atunci când la Roma se țin concilii de episcopi sau reuniuni asemănătoare, se observă o efervescență în localurile deocheate și în cluburile private. Unii purtători de sutană își fac de cap și se împărtășesc și dintr-ale trupului, și dintr-ale sufletului...

– Câtă vreme nu fac nici un rău... Dar să nu fie ipocriți.

Dacă Mazeres a fost mirat, nu era din cauză că arhiepiscopul a vizitat un bordel, ci pentru că moartea l-a surprins într-un moment atât de puțin cuviincios.

– S-a întâmplat în districtul Salamanca, foarte aproape de biserica iezuiților.

– Sunt sigur că puțină lume din cartierul ăla ar fi bănuit ceva.

– Nici nu vor afla. Nunțiul a avut deja grijă să mușamalizeze cazul...

– Nunțiul...?

Jorge – 25 de ani și un început foarte pronunțat de chelie, fapt pentru care optase să își radă tot capul ca să o ascundă – își încrucișă mâinile la ceafă, scoțându-și în evidență toracele puternic de jucător de rugby și lăsând la vedere petele de sudoare de la subsuori.

– Arhiepiscopul era întins în pat, gol, după ce ejaculase... relată Jorge în detaliu, cu un ușor aer anticlerical. Probabil că a ajuns atât de grăbit, încât n-a mai avut timp să-și scoată gulerul preoțesc. Pe o măsuță erau inelul și crucea de aur... Când am văzut scena, mi-a venit să mor de rușine.

– Închipuie-ți cum s-o fi simțind persoana interesată dacă s-ar vedea din cer sau din infern, cine știe de unde, pentru că treaba cu desfrâul este un păcat foarte grav... glumi inspectorul.

– După cum am aflat, continuă Jorge, întâlnirea fusese stabilită la telefon cu câteva zile înainte... Și după numărul care a rămas înregistrat, am știut că apelul fusese făcut de la nunțiatură...

– De la nunțiatură, zici? Ce imprudență!

– Mă rog. Nu chiar de la nunțiatură. De la un număr privat care aparține nunțiaturii, precizează el.

– Ce boacănă! Știți despre cine este vorba?

– După câte se pare, un mare mahăr de la Roma.

Jorge știa să facă pe interesantul.

– Povestește, povestește...

– În buzunarul hainei...

– Haină, pe căldura asta...?

– În buzunarul hainei... Desigur, stofă bună și croială impecabilă; costumul n-ar costa mai puțin de 2500 de euro. Habar n-ai ce bine era îmbrăcat individul... Am uitat să-mi notez numele croitorului. Cum îți spuneam, în haină am găsit un pașaport eliberat de Vatican.

Mazeres, ca să nu îl dezamăgească pe informatorul său, își manifestă surprinderea, adică tocmai ce aștepta acesta.

– Vrei să spui că individul ăla era o înaltă personalitate de la Vatican?

– Tu ai spus-o! Comisarul Ortiz a venit în fuga mare și primul lucru pe care l-a făcut a fost să-i telefoneze ministrului. Nu știu ce i-o fi spus ăla. Imediat după aceea, comisarul l-a sunat pe nunțiu. Cu toată viteza a sosit un secretar al nunțiaturii și, în același moment, o ambulanță; și l-au luat cu ei...

– Așa, nici una, nici două?

– Am făcut ce ni s-a ordonat...

– Nici medic legist, nici judecător de instrucție...?

– Absolut nimic. Nici măcar nu s-a deschis un dosar... Caz mușamalizat! Iar aici nu s-a întâmplat nimic...

– Ați vorbit cu prostituata?

– Ți-am spus deja că treaba a fost mușamalizată. Top Secret. Pentru orice eventualitate, se va consemna faptul că a murit la nunțiatură, în patul său, în vreme ce spunea rozariul...

– Ce întâmplare! Nici una dintre aceste eminențe de la Vatican nu moare citind *Playboy,* zic și eu așa; toți mor citindu-l pe Kempis sau spunând rozariul, comentă el ironic.

Lui Mazeres i se păru foarte ciudat felul în care era tratat acest caz. Cu atât mai mult cu cât, nu cu multă vreme în urmă, se decretase tăcere absolută și în privința mortului legat de relicvă.

– Ce se întâmplă aici? îl întrebă pe Jorge, după ce făcuse aceste observații. Să fie oare vreo legătură între un mort și celălalt?

Timp de câteva minute, păstrară tăcerea. Jorge strivi în scrumieră mucul de țigară, dar nu putu evita puternicul miros acru pe care îl răspândea. Mazeres, abuzând de încrederea pe care o avea tânărul în el, încercă să îl tragă de limbă.

– Dacă tu ai fost cel care i-a luat pașaportul, înseamnă că știi numele arhiepiscopului...

– De unde știi că eu l-am căutat în haină?

– Nu știu... îi zâmbi el malițios. Ai căzut în cursă ca un începător... Hai, ciripește! Cine este acel arhiepiscop?

– E adevărat. Eu am fost cel care l-a controlat în buzunare... Dar cei de la nunțiatură au venit atât de repede, încât de-abia am avut timp să notez ceva. Să vedem.

Jorge deschise sertarul de la birou și scoase un mic blocnotes.

– Aici este. Se numește, se numește, răsfoi câteva pagini, John Sutherland. S-a născut în Irlanda, la 24 iunie 1937. Pașaportul diplomatic a fost eliberat în 1995...

– John Sutherland! exclamă inspectorul.

– Îl cunoști?

– Nu, dar îl știu după nume. Am auzit vorbindu-se despre el. Era membru în Opus și un personaj foarte important în Curia de la Vatican. Cred că lucra în Congregația Credinței, ceea ce înainte se numea Sfântul Oficiu sau Inchiziția.

– Tu chiar că știi niște lucruri, îi spuse Jorge șugubăț. Nu poți ascunde faptul că ai învățat într-un colegiu întemeiat de Opus. Sau poate că ne păcălești și aparții și tu Lucrării?

– Arhiepiscopul Sutherland, continuă Mazeres fără să îl ia în seamă, era, după cum se spunea, prietenul personal al lui Pinochet și al părintelui Marcial Maciel, întemeietorul ordinului Legiunii lui Hristos...

– Ăla care a fost acuzat că a comis abuzuri sexuale asupra propriilor seminariști?

– Da, chiar el.

– Grozave scrisori de recomandare!

– Arhiepiscopul Sutherland a fost de altfel unul dintre promotorii scrisorii pe care Vaticanul a trimis-o în Anglia, cerând eliberarea lui Pinochet din motive umanitare, și cel care...

– Ai văzut cum a sfârșit-o bietul de el... îl întrerupse Jorge, pe care nu-l interesau câtuși de puțin treburile preoților. Poate că de

aceea s-a grăbit nunțiul atât de tare, ca nu cumva scandalul să răscolească din nou povestea cu episcopii pederaști...

– Nu știu. Ție nu ți se pare totul foarte ciudat? spuse Mazeres, în vreme ce se îndrepta spre biroul său.

– Julián, așteaptă un moment, îl opri Jorge. Într-unul din buzunarele arhiepiscopului am găsit și această bucată de hârtie. Era foarte mototolită, de parcă ar fi făcut un ghemotoc cu intenția de a-l arunca în primul coș de gunoi. Nu știu dacă prezintă vreun interes...

Mazeres luă hârtia. Era o foaie cu pătrățele dintr-un mic carnețel de însemnări pe care apăreau scrise cu creionul, ca o frază, următoarele litere:

αιμαιουχουσμ

– Îți spun ceva aceste caractere?

– Nimic. Doar că totul este foarte ciudat.

Mazeres coborî glasul pentru ca nici unul dintre colegii care lucrau în aceeași sală să nu afle. Știa din proprie experiență că polițiștii sunt capabili să apese pe tastatură, atenți la ecranul calculatorului pe care îl au în față și, în același timp, să urmărească o conversație care se poartă la trei mese mai încolo, fără să piardă un singur amănunt. Cu voce joasă, îi prezentă în linii mari bănuielile pe care le avea în legătură cu cazul relicvei și ancheta particulară pe care el și capelanul o puseseră la cale.

– Așa că tu și capelanul...

– Dacă vrei să intri în clubul nostru, vei fi bine-venit, îl invită în glumă.

– Miroși ceva în legătură cu faptul că arhiepiscopul ar avea de-a face cu furtul relicvei și cu asasinatul din Mănăstirea Întrupării...?

– Jorge, aici se întâmplă niște lucruri foarte ciudate și cineva din sferele înalte nu dorește să fie elucidate... Nu mă întreba pe ce mă bazez. Fler de câine polițist care a îmbătrânit în această meserie.

Jorge știa, ca toată lumea din comisariat, că ancheta asupra relicvei fusese, dacă nu întreruptă, cel puțin încetinită. Această practică nu era obișnuită, dar nici rară, mai ales dacă erau implicați politicieni sau personaje influente.

– Doar nu crezi că acest arhiepiscop a fost unul dintre hoții care au intrat în mănăstire și, pe deasupra, și asasinul...

– Nici ca vârstă, nici ca rang nu-l văd târându-se prin canalele de scurgere...

– Atunci, nu știu ce legătură ar putea exista...

– Ei bine, probabil că există, sunt aproape sigur, îi răspunse Mazeres. Poate că a fost creierul care a urzit totul... În plus, continuă el, ia aminte la câteva amănunte: Ce făcea arhiepiscopul Sutherland la Madrid? Călătorea incognito? Era cazat la nunțiatură? De ce purta hârtiuța aceea în buzunar? Ah, era să uit, de ce a murit...?

Jorge rămase surprins de abilitatea cu care Mazeres își formula întrebările. Nu le putu reține pe toate și rămase în minte cu ultimele.

– Dacă s-ar fi cazat la nunțiatură, îi răspunse, mă gândesc că nunțiul i-ar fi înlesnit o distracție sexuală mult mai sigură, nu ți se pare? Tu știi că, în anumite ocazii, poliția însăși a pus la dispoziție adrese discrete...

– Și cauza morții? insistă inspectorul.

– Un infarct, presupun... Nu mi s-a părut să fi prezentat vreun semn de violență...

Apoi Mazeres adăugă ceea ce îl interesa cel mai mult:

– Ei, ești dispus să-mi dai o mână de ajutor?

Timp de câteva clipe, Jorge cântări propunerea.

– Crezi că relicva aceea a Sfântului Pantelimon prezintă o importanță atât de mare? Merită osteneala să te expui atât de mult? îi spuse în chip de unic răspuns.

– Eu cred că da.

14

Vechea gravură a relicvariului Sfântului Pantelimon și fotografia cea mai recentă a aceluiași relicvariu deveniră pentru capelan jocul clasic al celor șapte greșeli, unde un bun observator trebuie să găsească deosebirile între două desene aparent identice. Părintele Méndez descoperise deja că diferența substanțială consta în capsulele de sticlă. Deosebire aproape imperceptibilă, dar care, cu ajutorul unei lupe, se vedea cu toată claritatea. Acum trebuia să facă încă un pas. Când fusese substituit flaconașul din relicvariu? Se spărsese cumva cel original și a fost înlocuit cu cel nou...? Se porni cu răbdare să treacă în revistă și să clasifice după date ilustratele și fotografiile relicvariului, care erau cu sutele în sertarele din arhivă, și ajunse la concluzia că flaconul de sticlă de pe gravura din secolul al XVII-lea se repeta an după an până în 1943. Începând din acel moment, capsula relicvariului era cea actuală, cea pe care el o cunoscuse dintotdeauna. Părintele Méndez vru să se asigure bine, ca nu cumva descoperirea lui să sfârșească într-un foc de paie, și întreprinse noi cercetări. După ce lămuri toate lucrurile, îl chemă pe inspector ca să îl pună la curent cu teoria pe care o elaborase, după părerea lui, incontestabilă.

– Cu toate că deosebirile de-abia sunt perceptibile pe fotografii, îi spuse el, reafirmându-și teoria, flaconașul care ne-a fost

furat nu este același cu cel care a existat în relicvariu până în 1943, și insistă asupra datei. În anul acela s-a produs înlocuirea...

Se aflau în aripa cu locuințele capelanilor, în biroul părintelui Méndez. Mazeres, așezat dinaintea mesei de scris a părintelui Méndez, asculta atent explicațiile acestuia, cu privirea ațintită pe pagina corespunzătoare din cartea cu gravuri. Data, după insistența cu care o sublinia capelanul, era probabil un element substanțial al investigației, dar inspectorul nu ghicea care anume.

– 1943. Nu e nevoie să repetați, răspunse Mazeres și îl întrebă: Ce s-a întâmplat în anul acela? Ce legătură are cu afurisita asta de relicvă?

Capelanul avea împrăștiate pe biroul său nenumărate ilustrate și fotografii care reproduceau relicvariul. Își scoase ochelarii cu jumătăți de lentilă și, fără să răspundă la aceste întrebări, ieși să privească pe fereastră. În grădină, care din acea parte se vedea aproape în întregime, câteva novice umpleau niște coșulețe cu fructe din copaci, iar altele stropeau straturile înțesate de araci de care atârnau roșii frumoase, unele deja coapte. Mirosul de pământ reavăn urca până la fereastră. Deși, teoretic, călugărițele ar fi trebuit să muncească în tăcere, se auzeau foarte însuflețite și gureșe, umblând de colo-acolo cu vălurile lor albe fluturând în vânt. Era clar că, pentru ele, agricultura nu era altceva decât un amuzament. Maestra lor, așezată la umbra unei superbe magnolii, cufundată în cartea ei de rugăciuni sau poate prefăcându-se, închidea ochii.

– Dacă ai strânge șurubul, comentă capelanul, stând cu spatele și abandonând pentru o clipă tema pe care o aveau pe tapet, și li s-ar aplica întocmai Regula, ca pe vremuri, mănăstirea s-ar goli cât ai bate din palme.

Mănăstirea Întrupării, ca atâtea altele, a fost nevoită să-și completeze efectivele cu drept-credincioase venite din străinătate, singura soluție, dacă nu voia să-și închidă porțile.

– Nu mai există vocație! se lamentă părintele. Nu mai intră studenți în seminarii, și mănăstirile sunt azi adevărate spitale de geriatrie. Episcopii se folosesc de cei care vin din Est și din America Latină, dar ce vrei să-ți mai spun? Majoritatea acestor persoane n-au vocație, ceea ce se numește vocație. Vin în căutarea unei vieți mai bune, și de îndată ce își rezolvă documentele...

– E de înțeles, comentă Mazeres și adăugă fără pic de regret: Spania, părinte, nu mai exportă misionari ca pe vremuri. A încetat să mai fie rezerva spirituală a Occidentului, oricât de mult i-ar duce dorul unii cardinali...

– Cum s-au schimbat vremurile! exclamă, melancolic, părintele Méndez.

– Povestiți-mi ce s-a întâmplat în 1943! Inspectorul, nerăbdător, readuse conversația pe făgașul dorit: Eu nu mă născusem încă...

Capelanul părea foarte atent la ce se petrecea în grădină, dar după o vreme reveni la masa de lucru și se așeză.

– Să ne aruncăm pentru o clipă privirea în urmă, spuse el, vrând să filosofeze. 1943. Aliații debarcă în Sicilia... Făcu una dintre acele pauze care îl iritau atât de tare pe inspector: Dar nu marile evenimente sunt cele care ne interesează pe noi, ci mica istorie a acestei mănăstiri.

– Ce s-a întâmplat în 1943...? insistă din nou Mazeres, din ce în ce mai nerăbdător.

Capelanul apucă bastonul pe care îl avea lângă masa de scris și își sprijini mâinile în el ca și cum ar fi avut nevoie să își rezeme tot trupul. Inspectorului i se păru că în toată povestea era mult teatru.

– În 1943, începu să vorbească asemenea unui profesor care ține o lecție, nici tu nu erai născut, nici eu nu eram capelan la Mănăstirea Întrupării, nici măcar nu trăiam la Madrid... După cum bănuiești, nu puteam ști decât foarte puțin din ce s-a întâmplat cu relicvariul. De aceea am recurs la cronica mănăstirii.

Mazeres, care se lăsase de fumat (depunea multă voință și nu prea mult entuziasm), scoase niște bomboane cu mentă și, după ce-i oferi și părintelui Méndez, își vârî una în gură, aspirând prospețimea.

– Este pentru calmarea nervilor, dacă reușesc, mărturisi el.

– În timpul Războiului Civil, continuă capelanul în timp ce dezvelea calm ambalajul de pe bomboana sa, nu știu data cu exactitate, miliției[1] au intrat în Mănăstirea Întrupării ca la ei acasă. Încă mai există două sau trei călugărițe care au trăit acele întâmplări. Slavă Domnului, n-au dat foc mănăstirii, cum au făcut cu alte biserici; totuși, s-a pierdut mare parte din arhivă...

– Dar în 1943 guverna Franco, observă, neliniștit, Mazeres. Războiul se terminase deja de patru ani.

– Știu, știu. Să nu crezi că sunt dezorientat.

Luă mapa umflată conținând cronica, ce până atunci zăcuse într-un colț al mesei, își puse ochelarii și căută anul cu pricina.

– Această veche cronică este împărțită pe luni și pe ani, explică el, răsfoind-o; cum nu are o tablă de materii și nici nu știm cu precizie ce anume căutăm... Aici este... spuse el, oprindu-se la o pagină anume și trecându-i cartea. Cum scrisul de mână este mic și greu de descifrat, e mai bine să citești tu.

> 25 mai 1943.
>
> Azi, de dimineață, doi ofițeri germani cu grade înalte, aparținând SS, au venit la mănăstirea noastră. I-a însoțit tot timpul capelanul nostru, părintele Esteban Muño-Fierro. Printr-o dispensă papală, dusă la îndeplinire prin nunțiul Amleto Cicognani, a fost suspendată stricta claustrare a acestei mănăstiri, pentru ca ilustrele personalități să poată străbate toate încăperile noastre. Au vizitat biserica, galeriile de sus și de jos, grădina și capela relicvelor, unde au rămas vreme îndelungată admirând cu

[1] Membri ai anumitor corpuri militare sedentare formate din cetățeni civili

devoțiune numeroasele moaște pe care le păstrăm acolo. În cele din urmă, la vorbitor, preacuvioasa maică stareță, înconjurată de toată comunitatea, i-a salutat cu efuziune și a stat câteva clipe de vorbă cu ei.

– Ajunge, spuse capelanul și, cu mâinile sprijinite în baston, rămase cugetând la acel text. Apoi adăugă: Concis, dar plin de sugestii, nu ți se pare? Pentru că inspectorului, rămas cu manuscrisul deschis în mână, nu îi veni în minte nici un comentariu, continuă: Te întrebi poate cine erau acele personaje din SS cărora nunțiul papei Pius al XII-lea[1] le-a făcut onoarea să ridice stricta claustrare a mănăstirii și care a fost motivul vizitei lor.

Inspectorul auzea, dar nu asculta. Privirea lui pierdută trăda faptul că se gândea în altă parte.

– Cine a fost acel capelan Muño-Fierro care i-a însoțit pe ofițerii SS? spuse el în cele din urmă, ca și cum această întrebare pe care capelanul nu o formulase ar fi fost pentru el cea mai importantă.

– Muño-Fierro? și îi răspunse, vrând să fie laconic: Un fascist, prieten al lui Franco. A ajuns arhiepiscop militar. Cu asta cred că ți-am răspuns la întrebare.

Inspectorul continua să cugete fără să mai adauge vreun comentariu. Capelanul, care îl privea pe deasupra jumătăților de lentilă, își continuă expunerea:

– Călugăriței care a scris scurta știre din cronică nu i-a scăpat faptul că părintele capelan Muño-Fierro și ofițerii SS s-au încuiat în capela relicvelor „vreme îndelungată". O subliniază în mod deliberat... Simplă „devoțiune", cum scrie ea...?

---

[1] Eugenio Pacelli (1876–1958), devenit papa Pius al XII-lea între 1939–1958. Deși în timpul celui de-al Doilea Război Mondial a acordat ajutor multor cetățeni evrei, i se reproșează „tăcerea" oficială față de atrocitățile regimului nazist.

– Probabil că s-a întâmplat *ceva*, fără doar și poate, fu de acord Mazeres, așteptând ca părintele capelan să nu mai abuzeze de pauze de suspans.

– Dragă prietene, de la acea enigmatică vizită din 1943, și aici părintele Méndez sublinie din nou data și adăugă cu un aer solemn: Capsula relicvei Sfântului Pantelimon nu mai este aceeași.

– Vreți să spuneți că de la vizita la mănăstire a ofițerilor SS s-a produs o înlocuire a flaconașelor din relicvariu?

– Exact. Asta este ceea ce afirm.

15

Când era acasă și nu avea altceva mai bun de făcut, inspectorului Mazeres îi plăcea să intre pe internet. Naviga în căutare de informații sau ca divertisment, în majoritatea cazurilor, fără o țintă precisă. Cu anumite ocazii vizitase săli de chat. Colegii de la comisariat i-au atras atenția să aibă grijă pentru că lumea virtuală era plină de „troieni"... În seara aceea, intrigat după conversația cu părintele Méndez, ieși din comisariat cu o idee fixă. Ajuns acasă, se așeză în fața monitorului și tastă pe Google cuvântul „Hitler". Peste câteva secunde, i se aducea la cunoștință că acest termen apărea citat de 6 970 000 de ori.

– Ce nebunie!

Cum era de imaginat, inspectorul nu dispunea de timpul material (ar fi avut nevoie de mai mulți ani), nici nu avea răbdarea lui Iov ca să se pornească să cerceteze nici a suta parte din materialul acela. Se lăsă dus de val și deschise adrese web la întâmplare, trecând de la un link la altul. În cele din urmă, dădu peste o pagină care ar fi putut avea legătură, chiar și de departe, cu povestea celor din SS și relicva Sfântului Pantelimon.

La 21 octombrie 1940, Heinrich Himmler, Reichsführer[1] SS, a sosit la Madrid într-un tren special. La gară îl aștepta Serrano

[1] Conducător pe întregul Reich (în lb. germ., în orig.)

Súñer, ministrul afacerilor externe, cumnat al lui Franco și om puternic al regimului fascist spaniol. Când Himmler a coborât din tren, doi băieți gătiți cu uniforme naziste i-au înmânat fiecare câte un buchet de flori. Lumea care umplea peroanele până la refuz știa că Himmler era unul dintre oamenii cei mai puternici ai Reich-ului. Scopul oficial al vizitei sale era coordonarea securității pentru întâlnirea dintre Franco și Hitler, care urma să aibă loc peste două zile la Hendaye[1]...

Himmler s-a întâlnit cu dictatorul spaniol și a obținut cele mai ample garanții pentru ca Gestapo-ul să poată acționa cu toată libertatea pe teritoriul spaniol. Era modul prin care Franco îl răsplătea pentru predarea republicanilor refugiați în Franța...

Pe inspector îl interesă tema prin lumina pe care ar fi putut să o aducă în cazul relicvei și, cu toate că autorul scrierii îi era necunoscut (istoric sau un simplu curios), continuă lectura.

În vreme ce conducătorii fasciști spanioli călătoreau spre Hendaye, în 23 octombrie, Himmler s-a îndreptat spre Barcelona. Și, de acolo, la Montserrat.

– N-a asistat la întâlnirea istorică...! fu surprins Mazeres. Atunci, de ce-a venit? Era mai important Montserrat decât Hendaye...? Ce interes putea prezenta pentru el acea abație?

Continuă să citească textul de pe ecran.

În vizita sa la Montserrat, Himmler a fost însoțit de generalul Karl Wolf, șeful statului său major, și de o suită de 25 de ofițeri din SS... și avea cu el cartea lui Otto Rahn *Curtea lui Lucifer*... Generalul Karl Wolf și protejatul său Otto Rahn erau pasionați

[1] Localitate în sudul Franței, în Pirineii Atlantici, punct de frontieră cu Spania

de ezoterism și au reușit să îl entuziasmeze și pe Himmler și, prin intermediul acestuia, pe Hitler însuși...

Mazeres auzise vorbindu-se despre Hitler, Gestapo și al Doilea Război Mondial acasă și pe stradă, dar acesta nu fusese niciodată un subiect care să îl pasioneze. Văzuse filmul *Procesul de la Nürnberg* al lui Stanley Kramer, în care Spencer Tracy îl întruchipa pe judecătorul american Haywood, dar de-abia ar fi știut să spună ceva despre personajele care fuseseră judecate de acel tribunal. Doar acum, că SS-iștii ieșiseră la iveală în legătură cu cazul relicvei, începu să fie interesat de această temă. Scurtele rânduri pe care tocmai le citise l-au impresionat și i-au trezit curiozitatea.

„Cine era acest Otto Rahn și ce interes putea prezenta *Curtea lui Lucifer* pentru ca Himmler să o poarte tot timpul cu el drept carte de căpătâi?“ se întrebă el uimit când văzu că acel cortegiu care se deplasa la Montserrat semăna mai curând cu un club de ezoterism decât cu o misiune militară.

Inspectorul își continuă cercetarea pe internet și nu trecu mult până să obțină informații suficiente pentru obiectivul pe care îl urmărea. Află că Otto Rahn se simțise de foarte tânăr fascinat de istoria catarilor. Că din 1929, timp de trei ani consecutiv, petrecuse lungi perioade în Pirinei și în Languedoc, tărâmuri catare prin excelență. Că în 1933 a scris *Cruciada împotriva Graalului,* prima sa carte, în care semnala faptul că numiții catari au fost păzitorii Graalului, din care extrăgeau lumină și cunoaștere și că, în secolul al XIII-lea, Biserica de la Roma, râvnind la acest obiect sacru, a dezlănțuit împotriva lor ceea ce s-a numit „cruciada împotriva Graalului“... Rod al studiilor sale, Rahn se hazarda în ipoteza conform căreia, în acea regiune din Franța, au fost păstrate două Graaluri diferite. Unul ar fi cupa în care Isus a băut la ultima sa cină și pe care a păstrat-o Iosif din Arimateea. Celălalt Graal ar fi smaraldul căzut de pe fruntea lui

Lucifer despre care vorbeau cele mai vechi tradiții religioase provenind din Iran... Otto Rahn divaga și în legătură cu posibilitatea ca acel castel de la Montsalvat, descris în opera *Parsifal,* să fie în realitate castelul francez de la Montségur... Conform acestei legende, atunci când, după luni de asediu, fortăreața de la Montségur s-a predat, oștile papale nu au găsit nicăieri Graalul, pentru că, în noaptea din ajun, patru „perfecți"[1] au reușit să scape din încercuire și să îl pună la adăpost... Care din cele două Graaluri a fost pus la adăpost: Sfântul Potir sau smaraldul lui Lucifer? Unde a fost depus? Dar a existat vreodată un Graal...? Acestea erau marile necunoscute pe care Rahn dorea să le elucideze și care au început să îl intereseze pe inspector...

În 1936, anul în care Himmler întemeia societatea Deutsches Ahnenerbe[2], Otto Rahn a intrat în SS. În anul următor, a publicat a doua sa carte, *Curtea lui Lucifer,* un ghid de călătorie inițiatică prin toată Europa. În acest studiu, includea muntele Montserrat ca pe unul dintre locurile probabile unde ar fi putut ajunge Graalul catarilor (pentru arieni, o comoară a omenirii care cuprindea cunoștințele oamenilor-zei despre care vorbeau relatările antice). În 1939, Otto Rahn a murit sau a dispărut în mod misterios, așa cum dădeau alții asigurări...?

Biografia pasionantă a lui Otto Rahn se dovedea a fi la fel de încâlcită ca și legendele imposibil de povestit ale Graalului; cu toate acestea, lămurea într-un anume fel expediția nazistă la Montserrat, din anul 1940. Mazeres se opri din căutare și începu să își pună întrebări, așa cum îi stătea în obicei. Până unde l-au influențat pe Himmler teoriile lui Rahn despre Sfântul Graal? Ce încerca să cerceteze Himmler la Montserrat? Căuta, așa cum sugerau unii, Lancea Sfântă, cu care soldatul roman Longinus i-a străpuns inima lui Hristos pironit pe cruce și pe care naziștii

[1] Denumire dată conducătorilor spirituali ai catarilor
[2] Moștenirea Strămoșilor Germani (în lb. germană, în orig.)

o considerau un talisman cu puteri miraculoase? Mazeres nu știa în momentul acela că Hitler, fascinat de lancea Habsburgilor (una dintre cele patru care își disputau autenticitatea în Europa), o deținea deja din anul 1938. Căuta cupa tinereții veșnice? Poate ceva mai prozaic, precum o comoară ascunsă, pe care cu un secol mai devreme au căutat-o, fără vreun rezultat, și trupele lui Napoleon?

Paginile de pe internet consultate de inspector dovedeau că febra pentru Sfântul Graal nu era un fapt din trecut, ci rămăsese vie și în prezent. Unii continuau să scrie cărți voluminoase, chiar și teze suprarealiste. Alții, așa cum o făcuseră Otto Rahn și însuși Himmler, călătoreau dintr-un loc într-altul în căutarea lui, vizitau munți *magici* sau peșteri cu inscripții enigmatice, făceau calcule și trasau linii ezoterice... Mazeres, după rătăcirile sale pe internet, își puse multe întrebări fără să ajungă la vreo concluzie, dar avu o presimțire.

„Între vizita lui Himmler la Mănăstirea de la Montserrat din octombrie 1940 și cea a ofițerilor SS la Mănăstirea Întrupării din mai 1943, după trei ani, trebuie să existe o legătură, își spuse el, lăsând monitorul în stand-by și începând să cugete. Această pulsiune ezoterică ce-i îndeamnă pe oameni să pornească în căutarea Graalului, oricât de irațională ar părea, nu este mai puțin reală decât pulsiunea sexuală sau pulsiunea pentru putere pe care o resimt politicienii și care îi duce la războaie distructive și la moarte. Din nenorocire, nu rațiunea este cea care pune omul în mișcare, ci credința!“

Mazeres primise o educație catolică foarte intensă: în mediul familial, în parohie, la seminar și la căminul studențesc al Opus-ului. Era de presupus că atâta catehеză lăsase o urmă aproape de neșters în adâncul ființei sale și că avea să fie toată viața lui un catolic convins; cu toate acestea, evoluția sa personală nu o luase pe această cale. Pe măsură ce începuse să gândească pe cont propriu, să raționeze, îi căzuse vălul de pe ochi, care-l

împiedica să vadă, și, încetul cu încetul, începuse să se debaraseze de credințele primite, de parcă ar fi fost niște foi de ceapă care se decojeau. Acum, nu știa dacă este agnostic sau sceptic, nici măcar nu îl interesa prea mult chestiunea.

După aproape o jumătate de oră de șovăieli dacă să intre sau nu, de teama unei posibile invazii a „troienilor", accesă direct un forum de ezoterism. Îl alese la întâmplare, unul dintre multele care populează rețeaua. Hotărârea lui nu se dovedi însă atât de necugetată cum i se păruse lui însuși. Cazul relicvei, faptul îi era din ce în ce mai clar, era înrudit cu această lume. Fără să stea prea mult pe gânduri, scoase din portofel hârtiuța pe care o găsise Jorge în buzunarul arhiepiscopului Sutherland și scrise primele patru litere din misterioasa inscripție a cărei semnificație nu o cunoștea, ca să vadă ce se întâmplă:

αιμα

Văzu cum caracterele apăreau pe rând, ca prin farmec, pe ecran, pe măsură ce le tasta unul după altul, cu mare grijă. „Oare și arhiepiscopul o fi un credincios ezoteric, iar fraza aceea, un cod secret încărcat de semnificație?" Răspunsul nu întârzie să apară.

„Cine a scris asta?" a tastat cineva care își spunea Leviatan, Dumnezeu știe din ce colț îndepărtat al planetei.

„Eu", a tastat Mazeres și, după câteva secunde, a adăugat: „Leviatan, știi să descifrezi semnificația textului meu?"

Rămase în așteptarea unui răspuns care să apară pe ecran.

„L-ai scris tu și nu știi ce înseamnă...?"

Scrisul automat se opri.

„Nu este al meu. Eu n-am habar..." tastă Mazeres.

„Mi se pare că aceste semne, sau ceva foarte asemănător, au apărut într-o biserică din Turcia. Nu-mi amintesc unde am citit... Și tu de unde l-ai scos?"

Interesul pe care îl trezise în interlocutorul său anonim îl enervă pe inspector, ca atunci când, student fiind, jucase *ouija*[1] cu niște prieteni și i se făcuse foarte frică atunci când văzuse cum se mișca placa misterioasă și răspundea la întrebări, iar acum, amintindu-și scena aceea, fu cât pe-aci să întrerupă și să iasă de pe forum, dar continuă să scrie.

„După cum vei înțelege, n-o să-ți spun așa, cu una, cu două, unde și cum l-am găsit. O să-ți spun doar că e vorba despre o parolă...“ încercă să eschiveze interpelarea și tastă în continuare: „Când discuți pe forum, nu știi niciodată cu cine stai de vorbă... Nici tu nu mă cunoști pe mine, nici eu pe tine... și sunt mulți nebuni din secte ciudate care umblă liberi peste tot...“

„Auzi, se supără interlocutorul său, nici vorbă despre secte ciudate. Cei care participăm pe forumul ăsta suntem oameni de încredere.“

„Ce zice Leviatan e adevărat“, interveni alt internaut a cărui poreclă era Dante.

„Leviatan este cumva cel care are ultimul cuvânt pe acest forum? El e șeful?“ întrebă Mazeres, constatând că ceilalți care erau on-line rămâneau tăcuți sau participau puțin.

„Nu, nu. Aici vorbim toți, scrise Leviatan. Fapt este că ne-ai luat prin surprindere cu circul tău... Dacă preferi, am putea sta de vorbă pe chat.“

„În regulă“, scrise Mazeres și corectă în continuare: „O să mă mai gândesc.“

„Dacă ai nevoie de mine, acum știi unde mă poți găsi“, îi răspunse celălalt.

În exercițiul profesiunii sale, Mazeres cunoscuse persoane foarte chibzuite care, mai în joacă, mai în serios, până să se

---

[1] Joc de societate format dintr-o tablă de lemn cu litere, numere și alte simboluri și o placă mobilă care se mișcă de la un semn la altul dând răspuns la întrebările participanților. Denumirea vine de la traducerea în franceză – *oui* – și în germană, norvegiană, suedeză – *ja* – a adverbului afirmativ *da*.

dezmeticească, erau vârâte până în gât în vreo sectă și nu le era deloc ușor să iasă și să se descotorosească de ea. Nu însemna că s-ar fi simțit intimidat, dar conversația la care participase îi produsese un fel de frison, același pe care i-l pricinuiau păianjenii. Deodată, scrisul automat se porni.

„Ascultă-mă, Sibila (era numele pe care îl adoptase inspectorul). O să-ți dau un sfat... Lasă cazul relicvariului așa cum e și nu-ți mai băga nasul tău murdar unde nu-ți fierbe oala..." scrise cineva care își spunea Thanatos.

Mazeres își îndepărtă degetele de tastatură de parcă l-ar fi curentat. Un alt participant la forum răspunse în locul lui.

„La ce relicvariu te referi, Thanatos? Știi tu ceva despre cuvântul complicat pe care l-a scris Sibila...?"

„Știu ceva, dar nu pot spune... Ăsta care-și zice Sibila duhnește a polițist... Să-ți spună el la ce relicvariu mă refer..."

„Eu duhnesc a polițist?" scrise repede Mazeres. „Ce vrei să spui cu asta?"

„Tu știi despre ce vorbesc. Anchetează mai departe și o să vezi tu cum o s-o sfârșești..." îl amenință Thanatos.

Inspectorul avu senzația că s-a vârât în gura lupului. Faptul de a nu vedea chipul interlocutorilor săi, de a nu ști cu cine își pune mintea îl neliniști și îl sperie mult mai mult decât înainte. Închise calculatorul. Prin minte îi trecură nenumărate întrebări. Cum de știa numitul Thanatos ceva în legătură cu „afacerea" relicvei? Rămase privind fix ecranul întunecat și trase o spaimă groaznică atunci când văzu, reflectat în acesta, imaginea unei persoane cu cagulă pe cap care îl privea din spate. Se întoarse terorizat. Dar nu era decât lampa care se reflecta în geam.

– Doamne Dumnezeule, ce spaimă am tras! Am început acum să văd fantome peste tot...

Inspectorul era un detectiv eficient și cu sânge-rece, cel puțin așa credea el, dar în clipa aceea teama pusese stăpânire pe el. Cu toată această agitație, aproape că uitase să mănânce de seară.

Mercedes, menajera lui, îi lăsase în frigider un castron cu *gazpacho,* ceea ce îi făcea cel mai mult poftă pe zăpușeala din vara aceea, și mai multe feluri de cărnuri reci. Mercedes, o andaluză limbută și foarte gospodină, îi făcea curățenie în casă, îi spăla îmbrăcămintea și îi pregătea cina; prânzul nu, pentru că obișnuia să mănânce în oraș, pe unde apuca. Avea grijă de el de parcă i-ar fi fost mamă. Mazeres puse mâncarea pe o tavă și se așeză în fața televizorului. Era ora buletinelor de știri. Bolul cu *gazpacho*, plin până la refuz, îl bău dintr-o sorbitură, nemaiavând răbdare să rupă niște baghete, cum obișnuia. O aromă plăcută de oțet și chimen îi rămase lipită de cerul gurii. Trecu de pe un canal pe altul, într-un zapping involuntar. Puțina poftă de mâncare pe care o avea i se risipi la vederea unor imagini cumplite. Teroriștii ceceni aruncaseră în aer o școală rusească plină de elevi... Sute de victime nevinovate. Sânge și iar sânge...

– Satul global a înnebunit... Barbariile naziștilor n-au rămas atât de departe după cum părea... Poate că omul este rău din fire și genele sale, cu trecerea secolelor, s-au modificat în ceva și mai rău...

16

Inspectorul Mazeres se gândi că, pentru a nu-și îngrijora sau a-și compromite prietenii, cel mai prudent ar fi să ascundă pentru moment discuțiile pe care le întreținuse pe forum. Totuși, pe de altă parte, recunoștea că singur nu putea duce la capăt ancheta care devenea pe zi ce trecea tot mai încurcată. Situația devenea greu de suportat, așa că, după ce cântări argumentele pro și contra, hotărî să vorbească. Așadar, profită de o după-amiază relativ liniștită în comisariat ca să iasă cu Jorge și cu Marc la o cafenea din apropiere și să le povestească cele întâmplate.

– Pari foarte afectat. Speriat, cumva? îi spuse Jorge, după ce îl ascultase.

– Speriat zici? Înspăimântat! Ăsta-i adevărul, mărturisi Mazeres. Și totuși nu sunt dispus să renunț.

– Hai, omule, nu fi abătut, îl încurajă Marc, știi bine cât de fanfaroni sunt oamenii când se ascund în spatele anonimatului.

Marc avea douăzeci și opt de ani, era de statură mijlocie și părul îi bătea în roșcat. Urmase studii medii și obținuse bacalaureatul în colegiul Turó din Tarragona, condus de oameni din Opus. Tatăl lui, un om de afaceri fără prea multe scrupule, nu găsise mentori mai buni pentru fiul său și le-a încredințat lor educația tânărului. Acești preoți, așa cum îi garantaseră niște apropiați ai Opus-ului, întreprinzători prieteni de-ai săi, aveau o viziune precisă și modernă despre afacerile aducătoare de bani,

iar fiul său avea să iasă din colegiul acela un adevărat om de succes și cu prieteni buni, foarte utili pentru ziua de mâine. Marc, într-adevăr, ieșise de acolo un adevărat bărbat, dar un bărbat răspopit, sătul de liturghii, rozarii și spovedanii. Cu toată această alergie la tot ce miroase a sutană, nu mai călcase niciodată într-o biserică. Își amintea de vremurile acelea cu un strop de resentiment. Experiențele sale erau foarte asemănătoare celor trăite de Mazeres și îi ajutaseră mult să cimenteze o frumoasă prietenie.

– Neonazistul de pe forum, că așa mi s-a părut, își expuse Mazeres concluziile la care ajunsese, trebuie să fie la curent cu cazul relicvei, avea date... Poate că a participat la jaf, poate a fost asasinul...

– Prea mare coincidența, nu crezi? obiectă Jorge.

– Nu te pripi, Julián. Teama nu e un sfetnic bun și te face să ai vedenii, îl dojeni Marc cu cordialitate. Trebuie să fii cu picioarele pe pământ și să nu umbli cu fantezii și cu presupuneri.

– Ce vă povestesc eu vi se par simple presupuneri?

– Ca să spun adevărul, și fără intenția de a te contrazice, eu aș zice că da.

– Trebuie să punem mâna pe puiul ăla de cățea!

Ieșirea necontrolată suna forțat în gura inspectorului.

– Cum dorești. Dacă așa o să fii mai liniștit... consimți Marc.

– Tehnic, nu e imposibil, spuse Jorge, înlesnindu-i treburile. Va fi de ajuns să-i aflăm IP-ul.

– IP-ul? Mie să-mi vorbești pe înțelesul meu.

– Ca să înțelegi, și îi explică în câteva cuvinte, IP-ul este cartea de identitate a unui calculator. Când Thanatos a intrat pe acel forum, adresa lui a rămas înregistrată. Același lucru s-a întâmplat și cu tine. Adresele de web care găzduiesc forumuri, ca aceea de ezoterism pe care ați accesat-o, înmagazinează IP-urile utilizatorilor. Este ușor, așa că, verifică... Serverele rețelei ne pot pune la dispoziție adresa și telefonul său personal. Totuși, dacă

Thanatos ăla a discutat pe forum de la un internet-café sau dintr-un alt loc public similar, atunci lucrurile sunt mult mai dificile, ca să nu zic imposibile. În orice caz, se poate încerca.

– Cu mare grijă, atrase atenția Marc. IP-urile sunt date protejate prin lege și nu pot fi cercetate fără ordinul unui judecător.

– Bine, să nu mergem atât de departe, replică Jorge.

După această conversație despre teorie, trecură la posibilitățile reale de înfăptuire a planului. Prietenii săi îi vorbiră atunci de legăturile lor cu o anume Nieves Hidalgo din BIT-ul[1] Corpului Național de Poliție, hackeriță genială și bună prietenă a lor.

– Pe Nieves am ajutat-o nu o dată... Ne e datoare cu niște favoruri... o să vezi ce repede ni-l găsește pe puiul ăla de căței, repetă Jorge ieșirea necontrolată.

Într-adevăr, peste câteva zile, Nieves Hidalgo le puse la dispoziție linia telefonică a calculatorului de la care Thanatos intrase pe forum. Din fericire, linia corespundea unei persoane fizice.

– A fost greu? întrebă Mazeres fără urmă de curiozitate.

Jorge și Marc îi explicară demersurile pe care le făcuse Nieves Hidalgo și cele pe care trebuiseră să le facă ei. Lui Mazeres, care nu era familiarizat cu noile tehnologii, i se părea complicat și plicticos.

– În câteva cuvinte, rezumă Jorge, avem numele și adresa persoanei, adică ceea ce doreai tu.

Mazeres și colegii săi erau într-un bar de zi din împrejurimile pieței Mayor (o veche cafenea restaurată), care devenise locul întrunirilor lor clandestine. Descoperiseră, în fundul localului, un colț foarte discret; poate că exact în locul acela, complotiști din secolul trecut vor fi pus la cale vreo conspirație... În ziua aceea, deși era încă devreme, comandară niște sticle de bere care nu picau rău pe căldura aceea, încă insuportabilă.

---

[1] Biroul IT

– Cum zici că-l cheamă pe omul nostru? întrebă Mazeres, în vreme ce își sufleca mânecile cămășii.

Jorge scoase un vechi bon de consumație pe care scrisese datele și i-l puse în față.

– Federico Muño-Fierro González? citi inspectorul și făcu o mutră de neîncredere.

– Îl cunoști? întrebă Marc. Îți sună familiar?

Inspectorul ridică din umeri. Nu îndrăzni să se hazardeze dând glas bănuielii care îl asaltase.

– Nu știu, numele lui de familie îmi sună cunoscut... spuse el în cele din urmă, fără să-și dezvăluie bănuielile.

Mazeres rămase tăcut și vorbi puțin la acea reuniune. Ceilalți, nu cu mult mai mult.

– Ce-ai de gând să faci? îl întrebă Jorge fără prea mult interes.

– Pentru moment, nimic. O să vedem mai târziu ce idee o să ne vină.

Băură sticlele de bere aproape fără să le savureze. Erau grăbiți.

Când ajunse acasă, fiind deja noapte, Mazeres deschise ferestrele, se dezbrăcă, luă berea cea mai rece din frigider și se trânti pe canapea. Era mort de oboseală și nu de prea multă muncă, ci pentru că îl toropea căldura sufocantă.

– Ce face iubita mea? Cum ți-a mers azi? intră el în legătură cu Paloma la telefonul mobil...

Trupul lui, stresat, îi cerea în gura mare o bună ședință de relaxare, ca în fiecare zi când ajungea acasă la ora aceea. Ce repede se obișnuise și cu câtă urgență își cerea porția. De cum auzea glasul Palomei, santinela se trezea, se înfiora și rămânea în stare de alertă, fără să coboare garda până când, uneori chiar și fără vreo manipulare, atingea climaxul, și o relaxare generală, prea dulce, îl învăluia... Cu anumite ocazii, Paloma se folosea de camera web pe care ea însăși i-o instalase prietenului ei și îi oferea ședințe de striptease care îl lăsau buimac. Nici în cele mai bune filme porno nu văzuse priviri, unduiri, gesturi atât de senzuale și

de rafinate, capabile să excite până și pietrele. O instruise cineva în arta seducției sau era ceva înnăscut? Prima relație intimă o avu prin internet, lucru la care nu se gândise niciodată că ar fi cu putință. O „împreunare cibernetică", au numit-o ei. Alteori, șmecheră, îi trimitea pe telefonul mobil nuduri de-ale ei, chiar și prim-planuri ale sexului ei epilat, pe care ea însăși și-l deschidea ca să-l poată contempla în plină erupție... „Eliberează-ți mintea! Nu te gândi la nimic." „În noaptea asta, nu", reuși să se convingă pe sine inspectorul. Închise mobilul, nu fără să-i arunce o ultimă privire Palomei goale care, de pe micul display, continua să-și mângâie labiile sexului său umed și, cu un zâmbet complice, își ducea apoi degetele la gură. Se ridică să-și ia o altă bere și, în scurtul traseu de la canapea la frigider, îi veni în minte nota pe care i-o înmânase Jorge.

– Muño-Fierro! rosti el uimit din nou. Individul ăsta n-o fi oare înrudit cu arhiepiscopul fascist care în 1943 era capelan al Mănăstirii Întrupării?

„Coincidențe!" ar fi zis în batjocură Jorge dacă l-ar fi auzit pe inspector. Ca și cum lumea ar fi funcționat pe bază de cauză-efect și nu prin lovituri la întâmplare...

Oricât ar fi încercat să îl treacă cu vederea pe nepotolitul de Ernesto, care era ațâțat, și să revină la tema care îl interesa, nu reușea. Era din ce în ce mai nervos. Își luă o a treia sticlă de bere. Ca să se deconecteze, luă ziarul din ziua aceea, pe care nu avusese timp să îl citească, și începu să îl răsfoiască. Din deformație profesională, se duse direct la secțiunea de fapte diverse ca să vadă ce se mai întâmplase pe străzi. Într-un colț, pierdută printre alte știri scurte, dădu peste una care, cu siguranță, trecuse neobservată pentru majoritatea cititorilor.

> Ieri, la 4 după-amiază, în Vila Tevere, sediul de la Roma al Prelaturii Opus Dei, Viale Bruno Buozzi, 63, s-au oficiat funeraliile solemne ale arhiepiscopului John Sutherland.

„Arhiepiscopul John Sutherland. Așadar, cadavrul a fost transportat la Roma. Cum s-or fi descurcat? se întrebă el și privi în tavan, ca și cum de acolo i-ar fi venit răspunsul. În valiza diplomatică...?“ Fără să își răspundă la întrebare, pentru că nu găsea o explicație logică, îi veni în minte o alta: „De ce au inserat această notiță într-un ziar spaniol, când nunțiul tratase această poveste în cel mai mare secret?“

Reciti de mai multe ori scurtul text, ca să vadă dacă acesta conținea vreun mesaj criptic. Ajunse la concluzia că textul, așa cum fusese redactat, nu putea interesa decât pe cineva care ar fi fost implicat în afacere. Dar ce fel de afacere? Ridică telefonul.

„Așa voi afla dacă știrea scurtă este o treabă a redacției sau e vorba despre o notă remisă...“

Fu cât pe-aci să formeze numărul de telefon al ziarului, dar renunță. El fusese dat la o parte de la anchetarea cazului relicvei și nu se ocupa nici de cel al arhiepiscopului Sutherland; acel apel telefonic ar fi putut fi o imprudență care să-l trădeze. Timp de câteva minute, făcu niște presupuneri. În cele din urmă, îl sună pe capelanul de la Mănăstirea Întrupării.

Părintele Méndez răspunse la telefon. Mazeres își dădu seama din vocea acestuia că apelul său îl făcuse să tresară.

– Sunt Mazeres. V-am speriat?

– Dacă e să fiu sincer cu tine, încercă părintele capelan să-și ia o voce amabilă, îți voi spune că nu obișnuiesc să primesc telefoane la ora asta... Știu că nu e prea târziu, dar trebuie să înțelegi că în această mănăstire ne retragem la culcare odată cu găinile. Mă bucur să te aud... S-a întâmplat ceva?

– Iertați-mă, aș fi putut să vă sun și mâine, dar n-am reușit să mă controlez.

– Te ascult.

Inspectorul se răzgândi din mers și, în loc să-i prezinte știrea scurtă din ziar, îi povesti discuția sa de pe forum și ce aflase.

– Credeți că acest Federico Muño-Fierro González ar putea fi rudă cu arhiepiscopul militar, fostul capelan al acelei mănăstiri?

– Este, într-adevăr, îi răspunse fără să șovăie. Da, da. Este nepotul arhiepiscopului și bun prieten al mănăstirii. Vine pe aici aproape în fiecare săptămână și petrece vreme îndelungată la vorbitor pălăvrăgind cu maica Adelgard.

– Adelgard? Sună a nume german.

– Maica Adelgard chiar este nemțoaică. A venit la mănăstirea noastră împreună cu alte două călugărițe, de-acum decedate, cam prin anii patruzeci...

– Atunci când ofițerii SS au vizitat Mănăstirea?

– Într-adevăr. Cele trei au venit cu ei și au rămas aici.

Mazeres se încruntă. Capelanul simțise probabil ceva prin telefon.

– Ceva nu merge bine? întrebă el.

– Nu, nu e vorba de așa ceva... Doar că, pe măsură ce trec zilele, această poveste a relicvei se încurcă din ce în ce mai tare...

Și îi povesti despre moartea ciudată a arhiepiscopului irlandez John Sutherland și despre nota găsită în buzunar, și despre știrea scurtă, nu mai puțin ciudată, pe care tocmai o citise în ziar. Capelanul, de obicei atât de curios, nu întrebă nimic.

– Ce încerci să insinuezi? se mărgini el să spună.

– Nimic. Nimic. Mazeres sesiză faptul că îl necăjea pe bietul bătrân. Nu știu, mi se pare că sunt prea multe coincidențe. Când ești suspicios...

– Gândește-te la ce-i mai rău și ai s-o nimerești, îi răspunse el pe un ton tăios.

Părintele Méndez îi dădu răspunsuri în fraze scurte și evazive, semn neîndoios că nici ora nu era potrivită, nici el nu avea chef de vorbă. După o clipă de conversație, Mazeres mai îndrăzni să-i ceară o dată în plus să-și continue cercetările în arhivele

mănăstirii și să încerce să afle cu toată discreția tot ce se poate despre călugărița germană.

– Insinuezi că ar avea vreo legătură cu furtul Sfântului Pantelimon? Julián, mi se pare că exagerezi.

Părintele Méndez închise primul telefonul.

17

În noaptea aceea, cu euforia dată de bere și cu plăcerea pe care, în cele din urmă, i-a pricinuit-o Ernesto, urmată de liniștea așteptată, lui Mazeres îi veni ideea unui plan. Ceața care îi învăluia mintea nu îi răpise de tot luciditatea, astfel încât își dădea seama că era riscant, ba chiar o adevărată nebunie. Dacă îi ieșea prost, nu numai că risca să sufere o gravă sancțiune din partea superiorilor săi, ci și să fie exclus din corpul poliției și, în cădere, îi putea târî după el pe Marc și pe Jorge.

Proiectul lui consta în luarea cu asalt a domiciliului lui Muño-Fierro, sechestrarea sa timp de câteva ore și aflarea tuturor informațiilor posibile. Cum era și firesc, el și colegii lui nu aveau să se prezinte cu fața descoperită, să îi arate insignele de polițist și un ordin de percheziție, ci cu cagule, ca o bandă oarecare. Părintele Méndez, complet străin de utilizarea care urma să fie dată informațiilor sale, îi furnizase date prețioase despre numitul Federico Muño-Fierro. După cum îi spusese, avea vreo patruzeci de ani, era celibatar și locuia singur într-un apartament din strada San Bernardo, aproape de Mănăstirea Noilor Saleziene, pe care îl moștenise de la unchiul său, arhiepiscopul militar. Era destul de ursuz și nu obișnuia să primească vizite acasă. După ce studiară aceste date și obiceiurile victimei lor, Mazeres și prietenii săi necondiționați trasară strategia de urmat și stabiliră ziua și ora

care li se părură favorabile. În noaptea aceea, cei trei se îndreptară într-acolo.

La interfon constatară că, într-adevăr, la etajul al cincilea, apartamentul 18, locuia persoana pe care o căutau. Nu sunară. Marc deschise fără dificultate ușa de la intrare, luară ascensorul și ajunseră la locuință. Pe palier mai dădea și ușa unui alt apartament care, din fericire, nu se afla vizavi, așa că vecinii nu-i puteau spiona prin vizor. Mazeres, foarte nervos, se temea ca bătăile inimii să nu i se audă pe palier. Ca niște roboți, își acoperiră fețele cu cagule și își puseră mănuși de latex. După calculele lor, bine verificate, la ora aceea Federico Muño-Fierro ar fi trebuit să fie acasă.

– Cu siguranță că se va uita pe vizor, posibilitate pe care o luaseră deja în discuție și pe care acum le-o amintea inspectorul, în vreme ce își așeza legitimația de polițist în dreptul orificiului. Cu acest truc îl facem să aibă încredere și, în același timp, îl împiedicăm să ne vadă.

– Dar îți poate citi legitimația...

– Știi pe cineva care își pierde timpul cu așa ceva? îi risipi el temerea.

– Ce facem dacă refuză să deschidă?

– Îl amenințăm că spargem ușa!

– Și dacă nici așa nu reușim să-i trecem pragul...?

– O să improvizăm ceva din mers.

Sunară. Fiecare secundă li se păru nesfârșită. Fură atenți și nu auziră nici un zgomot sau vreo mișcare. Sunară din nou pentru a doua și a treia oară. Jorge își lipi urechea de ușă.

– Aici nu e nimeni, spuse el foarte sigur. Ce facem?

– Intrăm! spuse Mazeres fără să șovăie.

Colegii lui nu discutară ordinul.

Marc se folosi de șperaclul său sofisticat. Spre surprinderea lor, ușa nu avea instalat nici un fel de sistem de siguranță. Intrară în vârful picioarelor, ținându-și respirația. Din vestibul, o

încăpere de dimensiuni obișnuite cu mobile și o oglindă mare, văzură lumină în capătul culoarului. Cu mare precauție se apropiară de camera aceea.

– Este cineva în casă... le atrase atenția Mazeres.

– Sau a lăsat lumina aprinsă, făcu Marc o observație logică.

Intrând în cameră, văzură un bărbat cu craniul ras, de vârsta pe care o menționase capelanul – Muño-Fierro, fără îndoială, prăbușit pe birou ca și cum ar fi avut deodată o amețeală sau ar fi fost obosit și ar fi hotărât să tragă un pui de somn chiar acolo. Asta crezuseră. Dar își dădură imediat seama că nici vorbă de somn sau de amețeală. Era o mică băltoacă de sânge sub capul lui și un pistol care părea să îi fi căzut din mână. Rămaseră stupefiați. Mazeres îi luă pulsul la jugulară.

– E mort, afirmă el. Mai este cald.

– Sinucidere?

– Așa pare. Nu atingeți nimic.

Prima lor reacție fu să iasă în graba mare, dar riscaseră mult și erau prea multe lucruri de aflat ca să dea înapoi.

– Dacă n-a fost sinucidere, poate că asasinul este încă în casă, ascuns pe undeva, insinuă inspectorul.

Își scoaseră armele din toc și se porniră să percheziționeze cu grijă, cameră cu cameră, o casă care le era complet necunoscută. Nu găsiră pe nimeni.

– A putut fugi pe aici, arătă Marc o ușă de la bucătărie care dădea spre un lift pentru bagaje.

– Poate că sunetul soneriei l-a alertat și a ieșit pe ușa de serviciu.

Casa avea tavane înalte, culoare largi și balcoane spre stradă. Avea un antreu seniorial, trei dormitoare, un frumos salon-sufragerie, o capelă mică și odaia în care găsiseră mortul. Nu încăpea nici o îndoială că aparținuse arhiepiscopului și că, după aceea, fusese restaurată după gustul actualului locatar. La prima vedere, totul părea în ordine. Se întoarseră pe aceeași cale. Intrară

din nou în birou. Tăblia pe care se afla mortul, întins cu fața în jos, era mare și foarte solemnă.

– Tipică pentru un arhiepiscop, o cântări Mazeres.

– Singurul lucru nou care se află în birou este calculatorul și lampa aceea cu halogen, cu design modern, adăugă Jorge.

Începură să cerceteze cu minuție și să miște lucrurile din loc cât mai puțin posibil. Inspecția vizuală îi făcu în curând să excludă complet ipoteza sinuciderii.

– Până și cel mai mărginit dintre detectivi, comentă Mazeres, și-ar fi dat seama că mortul, în poziția în care se află, nu se putea împușca.

– Agresorul lui l-a împușcat în tâmplă, de la două palme distanță.

Arma era foarte mică, aproape o jucărie, dintr-acelea pe care unele femei obișnuiesc să le poarte în geantă. Glonțul de calibrul cel mai mic îi făcuse un orificiu discret din care încă mai curgea un firicel de sânge.

– Credem că asasinul e un bărbat, dar ar putea fi foarte bine și o femeie. Acest tip de armă... observă Jorge.

– Nu știu. Mazeres primi ipoteza cu reticență. Cert este că asasinul era o persoană cunoscută de Muño-Fierro. Ușa nu era forțată și nu se observa nici un semn de violență.

– Nu numai că l-a lăsat să-i treacă pragul, continuă Marc, dar l-a așezat la această masă și a stat îndelung de vorbă cu el. În scrumieră se află mucuri de țigară abia stinse.

– Încă mai miroase a tutun blond, aspiră Jorge ca și cum în felul acesta ar fi vrut să deducă durata și alte circumstanțe ale faptelor.

– Nu cred ca asasinul să fi fost atât de imprudent încât să fumeze aici, spuse Marc.

– Nu asasinul era cel care fuma, conchise Mazeres. Uitați-vă atenți la poziția scrumierei. Vizitatorul nu avea cum să ajungă până acolo. Țigări fumate pe jumătate, unele strivite cu putere și

cu furie... Muño-Fierro fuma întruna... Probabil că vizita l-a enervat foarte tare.

– Oare ce puneau la cale?

– Ceva foarte serios, dacă s-a sfârșit în felul acesta, răspunse Marc și continuă să scotocească.

În spatele biroului, lângă Preasfânta Inimă a lui Isus, înălțat pe tron, cu legenda „Voi domni în Spania mai mult decât în oricare altă parte", era încastrat un mic seif.

– Priviți aici.

– E foarte vechi, poate că i-a aparținut chiar arhiepiscopului

– Este deschis și complet gol, le atrase Marc atenția celorlalți.

– Sau a fost golit...

– Ce te așteptai să găsești, capsula Sfântului Pantelimon? îl întrebă Jorge.

– Oare nu aceasta stă la originea întregii încurcături? îi replică Mazeres.

Când încheiară aceste prime cercetări, lăsară seiful și se întoarseră la masa pe care era prăvălit mortul. Se mai afla acolo un pachet de cărți de joc de tarot cu desene mari în culori, și unele, cu fața în sus, erau aranjate într-o anumită ordine.

– Tu crezi, îi spuse Jorge inspectorului, că Muño-Fierro o fi fost un ghicitor în cărți de tarot? I-o fi întins cărțile vizitatorului său...?

Mazeres îl privi stăruitor, neștiind cum să interpreteze întrebarea.

– Sau vizitatorul l-a găsit jucându-se, îi răspunse el.

– Un bun tarotist – și aici Marc, fără ca cineva să-i fi dat ocazia, făcu paradă de cunoștințele sale – nu ghicește viitorul nici nu îl prezice din cărți, ci le folosește ca să-l orienteze pe clientul său. Celor mai pricepuți le e de ajuns o singură carte. Nu vreau să spun prin asta că tot ceea ce rezultă din cărți ar fi inexorabil...

Acestea fiind zise, începu să le privească atent pe cele care se aflau pe masă. Erau Spânzuratul, Steaua, Diavolul și alta pe jumătate ascunsă în mâna mortului.

– Pachetul aparține vechiului Tarot de Marsilia. Muño-Fierro, fie că le întindea pentru altcineva, fie pentru el însuși, folosea doar cele douăzeci și două de arcane majore...

– Ce fel de joc o fi jucat? întrebă Jorge curios.

– După câte văd, îi răspunse Marc, folosea *le tirage en croix*, etalarea în cruce: este metoda cea mai simplă...

– Ne poți lămuri ce semnificație au? întrebă Mazeres.

– Bineînțeles, răspunse Marc fără ezitare și, cu mare profesionalism, își dădu interpretarea personală: Spânzuratul, care este prima carte ieșită din pachet, înseamnă eroare de judecată și frică. Steaua, care a fost a doua, înseamnă spirit întreprinzător. Cea de-a treia, Diavolul, este o carte foarte proastă, reprezintă fatalitatea. Destinul trebuie să se împlinească... Să vedem care a fost a patra carte.

– O are sub mâna stângă... observă Jorge, întrerupându-l pe celălalt din explicație.

Cei trei se aplecară ca să privească mai bine, fără să fie nevoie să o atingă.

– Papa! exclamă Jorge.

– Papa, își continuă Marc explicația, prin puterea pe care o reprezintă, poate anihila maleficiul diavolesc... dar aceasta va depinde de a cincea carte pe care n-a avut timp să o etaleze. Cea de-a cincea carte nu se scoate din pachet, ca primele, ci este rezultatul unei operațiuni aritmetice care se face cu cele care se află deja pe masă; Marc începu să calculeze. Jorge, ia o hârtie și notează numerele pe care o să ți le spun; Spânzuratul are valoarea de 12, Steaua, de 17, Diavolul, de 15, iar papa, de 5... Acum, adună-le.

– 49, spuse celălalt.

– Cum acest număr este superior celor douăzeci și două de arcane cu care se joacă, trebuie să fie redus pentru ca să fie cuprins înăuntrul lor. Pentru asta, se adună cele două cifre.

– 4 plus 9 fac 13.

– 13 este numărul Morții, corespunzătoare celei de-a cincea cărți. Acest arcan în sine nu este cumplit, dar este depreciativ și fără drept de apel, atunci când este rezultatul sumei... Papa ar fi putut să învingă răul, să împiedice împlinirea destinului pe care îl semnala Diavolul, dar rezultatul adunării era în mod obligatoriu fatal...

Mazeres și Jorge rămaseră împietriți.

– După cum vedeți, cărțile i-au spus-o, conchise Marc.

După ce își reveni, Mazeres nu vru să insiste asupra jocului de cărți și se întoarse pe terenul practic.

– Nu este momentul să ne pornim să cercetăm dacă aveau dreptate cărțile sau a fost o pură întâmplare... Dar știu din experiență, încropi Mazeres o teorie din mers, că mortul, înainte de a muri, face eforturi supraomenești să-și denunțe asasinul...

– Vorbești ca Perry Mason[1], îl luă în râs Jorge.

– Ce carte de tarot ține mortul în mână? îl întrebă Mazeres pe Marc.

– Papa, îi răspunse și repetă semnificația: papa este semnul puterii, al ascensiunii în ierarhie. Permite învingerea răului, combaterea destinului...

– Păi, a reușit din plin, comentă Jorge ironic.

Ca într-un flashback brusc, Mazeres își reaminti figura arhiepiscopului Sutherland și le atrase atenția prietenilor săi asupra acestei posibile legături.

– Ce spui? se miră Jorge. Crezi că prin această carte mortul îl semnalează pe arhiepiscop ca asasin al său? Oare se cunoșteau?

---

[1] Personaj al romanelor polițiste ale scriitorului american Erle Stanley Gardner (1889–1970)

– Asta aș vrea să o știu și eu, îi răspunse. Când ai spus papa, mi-a venit ideea că poate Muño-Fierro încerca să-l semnaleze pe acel arhiepiscop de la Vatican. Așa s-ar lămuri multe lucruri...

– Nu încetează să fie o ipoteză sugestivă, dar nu putem ști, spuse Marc. Totuși, cu această carte de tarot în mână, Muño-Fierro a vrut să spună ceva...

– Papa? Vaticanul? Ce să spună? vru să fie Jorge mai concret.

– Poate că arăta cu degetul în direcția aceea, afirmă Marc, vag.

– Insinuezi cumva că papa sau Vaticanul reprezintă factorul determinant al acestei crime...? îl întrebă inspectorul, de parcă Marc ar fi fost un oracol.

Marc clătină din cap în semn că nu și apoi ridică din umeri. Cei trei se răspândiră în căutare de noi indicii. Inspectorul se concentră asupra coșului de hârtii și îl răsturnă. Printre plicuri sfâșiate și mucuri de țigări, găsi o bucățică de hârtie mototolită, pe care o netezi.

– Asta-i bună! nu-și putu împiedica surprinderea.

Era o tăietură dintr-un ziar.

> Ieri, la 4 după-amiază, în Vila Tevere, sediul de la Roma al Prelaturii Opus Dei, Viale Bruno Buozzi, 63, s-au oficiat funeraliile solemne ale arhiepiscopului John Sutherland.

Îi chemă pe colegii săi și le prezentă bănuielile care îl asaltaseră cu câteva zile în urmă când citise în ziar exact aceeași știre scurtă.

– Am avut impresia că a fost redactată într-un anume cod, le mărturisi el. Pe cine poate interesa o știre atât de laconică? m-am întrebat eu. Acum, nu mai am nici cea mai mică îndoială... Vreunul dintre voi ar fi în stare să descifreze acest mesaj?

Marc și Jorge luară hârtia și o recitiră cu atenție.

– Mă rog, dacă este conceput pe baza numerologiei tarotului, o luă înainte cu îndrăzneală Marc, amator de cartomanție, nu va

fi greu să mă hazardez cu o ipoteză. Este de ajuns să descompun în cifre numerele care apar în acest text și să le adun, așa cum am făcut mai înainte. Să vedem: 4 după-amiază, 6 și 3, care corespund numărului din adresă... Cele trei numere dau un total de 13. Iar treisprezece în cărțile de tarot corespunde Morții...

– Încă o dată moartea! Mazeres, surprins, rămase pe gânduri și adăugă: Insinuezi, Marc, că prin această scurtă știre de presă, Opus, Vaticanul sau naiba știe care altă instanță a Bisericii i-a comandat asasinului său plătit din Madrid să-l elimine pe Muño-Fierro...?

– Vorbești serios sau jucăm cărți? îl dojeni Jorge. Nu te pripești cu aceste ipoteze? Nu mergi prea departe?

– O spun cu toată reținerea din lume, bineînțeles... îi răspunse inspectorul. Știți la fel de bine ca și mine că o anchetă se compune din multă imaginație și joc...

– Una e să ai imaginație, și altceva, foarte diferit, să o iei razna. Nu știm nimic despre nimeni, iar tu tragi deja concluzii, bazându-te pe un joc de cărți? își reluă Jorge atacul.

– Interpretarea Morții nu este o pură întâmplare, insistă Mazeres care tocmai își dăduse seama de ceva. Fiți atenți. Pentru ca cifra finală să fie 13, au trebuit să falsifice numărul din adresă.

Colegii lui rămaseră privindu-l, fără să înțeleagă.

– Prelatura Opus, Vila Tevere, dragi prieteni, nu se află în Viale Bruno Buozzi 63, ci 75, explică Mazeres. Când am citit această notiță în ziar, am crezut că a fost o greșeală de tipar. Acum mă gândesc că greșeala a fost intenționată pentru ca să rezulte acea cifră fatidică din tarot...

După ce ascultară această lămurire din partea lui Mazeres, ceilalți rămaseră cu gura căscată. Jorge fu primul care reacționă.

– Conform elucubrațiilor tale, îi replică el sceptic, prin această notiță codificată, cineva de la Roma dădea ordinul de anihilare a lui Muño-Fierro; iar altcineva, la Madrid, când o citește, se duce și-l execută... Hai să fim serioși!

– Cine a dat ordinul să fie ucis și de ce? întrebă Marc, fără să se teamă.

– Asta este marea necunoscută, îi răspunse inspectorul și, după o scurtă ezitare, spuse pe un ton sentențios: Poate că dacă vom lămuri această chestiune, vom avea problema rezolvată pe jumătate.

18

Mazeres și colegii săi erau conștienți de încurcătura în care se vârâseră și de faptul că fiecare minut pe care îl petreceau în casa aceea le agrava și mai mult situația. Așadar, hotărâră să o părăsească. Ajunși în stradă, respirară adânc.

– Să sperăm că acest material va arunca o oarecare lumină asupra faptelor, spuse Marc și arătă buzunarul în care păstrase un CD pe care îl sustrăsese.

Inspectorul nu îndrăzni să îi reproșeze gestul.

În mare grabă, Marc luase un CD curat, dintre cele pe care Muño-Fierro le păstra într-un sertar, și copiase de pe calculatorul personal al acestuia agenda cu adrese, câteva mesaje electronice, trimise și primite, precum și fișiere cu documente care i se păruseră interesante. Intrară în primul bar care le ieși în cale ca să își potolească setea pricinuită de atâta stres. Inspectorul fusese prins de cazul acela ca de nici un altul, în de-acum lunga sa viață profesională, și părea să îi fi molipsit și pe prietenii săi cu agitația lui. De aceea acceptară fără să ridice obiecții, aproape entuziasmați, când Mazeres le propuse să se închidă la acel sfârșit de săptămână în căsuța lui de la munte ca să reflecteze la cazul relicvei, devenit din ce în ce mai complex.

– Doar noi, fără femei, precizează el ca să nu fie neînțelegeri. E vorba de o întâlnire de lucru, e clar?

– Ai calculator acolo? se interesă Marc. Spun asta pentru că așa am putea studia în liniște CD-ul; dacă nu, îmi aduc laptopul.

– Am de toate.

Vineri după-amiază, de îndată ce își încheiară ziua de lucru, o porniră chiar de la comisariat în călătoria spre munte. Jorge, care avea o adevărată pasiune pentru mașini, conducea Citroënul 4 cu patru uși al lui Mazeres care prefera să nu fie el șofer. Tensiunea emoțională trăită la domiciliul lui Muño-Fierro și nerăbdarea lor de a desluși conținutul CD-ului erau atât de mari, încât, în timpul traseului, nu făcură altceva decât să vorbească – mai bine zis, să dea frâu liber fanteziei – despre caz. Ajunși în sat, intrară într-un bar și, ca să nu piardă timpul cu cina, așezați la o masă, luară niște gustări și bere, stând în picioare, la tejghea. Casa lui Mazeres era o căbănuță de câțiva metri pătrați cu o grădină prăpădită în spate. S-ar fi zis că arhitectul și constructorul s-ar fi inspirat din desenele animate cu ștrumfi ca să ridice acea așezare. Deschiseră larg ferestrele camerei de zi care dădeau spre munte și, în câteva minute, aerul curat împrospăta atmosfera mucezită de casă închisă. Marc luă primul cuvântul.

– Înainte de a începe – vorbi mai ales pentru Mazeres – aș vrea să știi unde am găsit aceste documente. Mă gândesc, și Jorge va fi de acord cu mine, că această împrejurare poate fi foarte edificatoare.

La ora aceea din noapte temperatura scăzuse și vânticelul care adia era foarte plăcut. Căldura sufocantă a Madridului rămânea departe. Mazeres deschise calculatorul pe care îl avea tot în camera de zi și Marc introduse CD-ul.

– Fișierul „Arhivele mele primite", își continuă Marc expunerea în vreme ce ceilalți își țineau ochii ațintiți pe ecran, l-am

găsit în Recycle Bin, care nu este locul cel mai potrivit ca să păstrezi informații prețioase...

– Ce vrei să spui cu asta?

Mazeres puse întrebarea pe care celălalt o aștepta.

– Recycle Bin, cum indică și numele, este locul pentru deșeuri, unde se aruncă acele documente care nu mai sunt de folos... După ce făcu această elementară clarificare, continuă: Îmi vin în minte două ipoteze pentru a explica de ce apar acolo anumite documente care, după părerea mea, sunt importante. Prima: Muño-Fierro s-a gândit că dacă cineva ar fi scotocit în calculatorul său sau dacă ar fi vrut să-i fure niște informații, n-ar fi căutat acolo... A doua ipoteză: la ananghie, ar fi putut să le facă să dispară cu o singură apăsare pe o tastă...

– Din toate astea se deduce, îl întrerupse Jorge, nerăbdător să spună și el ceva, că Muño-Fierro nu era expert în informatică; există alte sisteme mai practice și mai sigure. Dar n-o să vorbim acum despre cunoștințele lui în materie.

– Bineînțeles, nu era un hacker, cum nu era nici cel care l-a ucis... își reluă Marc expunerea. Asasinul a scotocit prin casă, dar n-a acordat nici o atenție calculatorului.

– Poate că nu căuta o informație scrisă, ci altceva, presupuse inspectorul.

– Ce anume?

– Capsula Sfântului Pantelimon, spuse el. Să nu uitați că tot acest caz încâlcit se învârtește în jurul acelei relicve. Poate că Muño-Fierro l-a asasinat pe Pieter Breitner, olandezul cu musca tatuată, complicele lui la jaf, ca să rămână cu ea... Bine, bine, nu vă agitați; este o simplă ipoteză.

– Nu e o ipoteză verosimilă, dar, mă rog... admise Jorge.

– E mai mult decât verosimilă, i-o reteză inspectorul.

– Lasă-mă să vorbesc, continuă Jorge. Și pe el cine l-a omorât?

– Iată altă necunoscută.

Mazeres observă că se îndepărtau de la problema CD-ului, obiectivul inițial, și vru să profite de digresiune ca să le vorbească despre maica Adelgard, călugărița nemțoaică, și de legătura ei cu vizita SS-iștilor la mănăstire, circumstanțe contextuale ale cazului, care ar fi trebuit luate în seamă.

– Bine, bine, bine... De data asta era Marc cel care își manifesta surprinderea și care încerca să lămurească lucrurile. Călugărița nemțoaică Adelgard... SS-iștii... S-ar putea să ai dreptate... imediat după aceea, activă CD-ul. În vreme ce aștepta ca pe ecran să îi apară conținutul, continuă: Fișierul cu „Arhivele mele primite" conține mai multe documente... Le-am parcurs în mare viteză, dar nu atât de repede încât să nu-mi dau seama că au legătură cu aceeași problemă. Unul, mai ales, m-a șocat prin titlu: „ÎN CĂUTAREA SÂNGELUI VĂRSAT". Veți fi de acord cu mine că este un titlu bun pentru un roman polițist... Ceilalți nu reacționară cum prevăzuse el. Textul, după cum se menționează în preambul, este traducerea demnă de încredere a unui document original care, exact cu această denumire, a existat în arhivele secrete ale lui Himmler...

– Asta începe să devină interesant, exclamă Jorge.

Mazeres și Jorge renunțară să mai citească textul scris cu litere mărunte și îndesate de pe ecran și preferară să asculte rezumatul din gura lui Marc. Așa aflară despre el.

– Documentul relatează despre expediția unui grup de ofițeri SS-iști în Bulgaria, spuse Marc, apoi făcu o pauză, corectându-și făgașul expunerii și reluând istoria de la început. Niște arheologi germani, aparținând societății Deutsches Ahnenerbe...

– Ce este *Deutsches Ahnenerbe?* îl întrerupse Mazeres.

– Mă întrerupeți la fiecare clipă... pe urmă continuă, fără să-i satisfacă aceluia curiozitatea: Acești arheologi ai societății Ahnenerbe au fost trimiși în Bulgaria. Deja știți că naziștii erau foarte interesați să descopere originile rasei ariene. Pentru asta au

utilizat toate mijloacele științifice pe care le aveau la îndemână; între altele, arheologia. Pe parcursul săpăturilor pe care le-au realizat în subsolul bisericii în stil bizantin Sfântul Gheorghe din Sofia, au găsit niște relicve ciudate, niște flacoane de sticlă pe care, imediat, în mare secret și cu repeziciune, le-au transportat pe pământ german.

– Să nu-mi spui că relicvele găsite la Sofia au vreo legătură cu cea a Sfântului Pantelimon, i-o luă înainte Mazeres, bănuind că acolo voia să ajungă.

– Da și nu... îi replică Marc. Nu mă mai întrerupe și lasă-mă să termin. Odată cu venirea la putere a lui Constantin, în lumea creștină s-a trezit un mare entuziasm pentru relicvele lui Isus...

– Nu te întorci prea departe în timp?

Acum Jorge îl întrerupse cu un strop de rea intenție, iar Marc îl străfulgeră cu privirea.

– Încerc să situez expediția nazistă într-un anumit context, ignoranților... spuse el, luând în nume de rău întreruperile prietenilor săi. Elena, mama împăratului, de exemplu, a comandat săpături la Ierusalim, descoperind Sfântul Mormânt și găsind bucăți din cruce și piroanele cu care a fost răstignit...

– Cred în continuare că bați câmpii, îl întrerupse din nou Jorge.

– Vorbești tu sau vorbesc eu? se supără Marc.

– Hai, zi mai departe, îi răspunse Jorge, la fel de nerăbdător ca și Mazeres să afle sfârșitul poveștii.

– După cum se spune în document, le arătă Marc textul care apărea pe monitor, biserica Sfântul Gheorghe de la Sofia a fost ridicată de Constantin peste un templu păgân... Ați înțeles de ce m-am întors atât de departe în timp? Conform rapoartelor arheologilor, flacoanele de sticlă găsite în biserică proveneau din atelierele din Alexandria, așa cum o scotea în evidență materialul folosit la confecționarea lor, precum și caracteristicile

tiparelor. Potrivit opiniei unanime a arheologilor naziști, aceste flacoane erau folosite în mod frecvent de matroane pentru sulimanurile lor și puteau fi văzute în orice muzeu arheologic din bazinul mediteraneean.

– Ce conținea acele sticluțe? îl întrerupse Mazeres, nervos.

– Nu te enerva. O să ajungem și acolo... Nici arheologii n-au avut vreo îndoială în privința datării lor: primul secol după Hristos sau poate puțin mai devreme. Și, acum, să facem un salt peste timp. Aceste mici recipiente de păstrare a unguentelor au fost îngropate, după ce fuseseră puse într-o lădiță de cedru, la sfârșitul secolului al XIV-lea, pe vremea invaziei turcilor...

– Sticluțe din primele secole după Hristos... îngropate la sfârșitul secolului al XIV-lea, pe vremea invaziei turcilor... iar în secolul al XX-lea, descoperite de niște arheologi naziști... spuse inspectorul.

– Așa este. Ai făcut un bun rezumat.

– Câte sticluțe au fost găsite? vru să știe Jorge.

– Documentul, îi răspunse Marc, nu menționează numărul. Dar spune că s-au conservat într-o stare foarte bună... făcu o pauză, fără îndoială ca să sporească suspansul, și continuă: Mai mult ca sigur, aceste sticluțe vor fi fost catalogate ca flacoane egiptene de parfumuri, fără nimic altceva, dacă nu cumva din pricina inscripțiilor grecești care le însoțeau, și arătă pe ecranul calculatorului cuvântul pe care nu știa să-l pronunțe – αιμαιουχουσμ. După toate probabilitățile, (cel puțin asta este ceea ce se deduce din documentul găsit pe CD-ul lui Muño-Fierro) acele sticluțe conțineau sângele lui Hristos, dar savanții germani n-au avut timp să ducă la bun sfârșit analizele pertinente și să verifice ipoteza.

Mazeres nu dădu crezare explicației sângelui, pe care o prezentase Marc, dar rămase năucit când văzu caracterele de pe monitor.

– Semnele astea nu sunt aceleași pe care le-ai găsit, îi spuse lui Jorge, în buzunarul arhiepiscopului John Sutherland?

– Dacă nu sunt aceleași, măcar se aseamănă... îi răspunse fără să își revină din uimire. Ce legătură poate exista între arhiepiscop și aceste descoperiri naziste?

– Nu știu, adăugă inspectorul. Dar nu numai asta. Ce legătură există între arhiepiscop și Muño-Fierro?

Uimiți sau, mai bine zis, depășiți de evenimentele care apăreau întruna, cei trei se lăsară în voia unor vagi divagații.

– Să nu uităm, sublinie Mazeres care avea încă foarte proaspătă în memorie participarea sa la forumul ezoteric, că Himmler era un fanatic al ocultismului... Pe vremea lui Hitler, oamenii de știință, înainte de a fi oameni de știință, erau germani și naziști. În Germania, toți trăiau cufundați în această ideologie... și luau foarte în serios ceea ce șefii lor luau în serios. Nu reacționau; aveau o credință oarbă. Aceea a fost ca un fel de nouă religie care i-a orbit pe toți...

– Poate că într-acolo merg lucrurile, spuse Marc, mai degrabă divagând pe marginea textului, decât să îl comenteze: De ani de zile, arheologii săpau prin toată Bulgaria în căutarea vestigiilor care să demonstreze originea rasei ariene. Poate s-au gândit că, prin conținutul acelor ciudate sticluțe, se putea confirma teoria susținută de Heinrich Himmler. De aici și interesul lor de a le transfera cu mare iuțeală la Deutsches Ahnenerbe, ca să le supună la tot felul de analize.

Expunerea lui Marc îi molipsise pe ascultătorii săi.

– Ce teorie susținea Himmler? întrebă Jorge. Ce aștepta el de la acele relicve, ca să se ia atâtea măsuri de precauție...?

Nici unul nu era capabil să răspundă.

– Întrebarea lui Jorge este foarte interesantă, spuse Mazeres și, în continuare, făcu un comentariu practic: Dar, oricât de mult timp am dedica teoriilor lui Himmler, n-am face altceva

decât să ne îndepărtăm de la subiect... În oricare alt moment, putem discuta despre asta... După cum intuiesc (și asta este ceea ce într-adevăr ne interesează pe noi acum), una dintre acele capsule a ajuns la Madrid în anul 1943, când niște ofițeri SS-iști au vizitat mănăstirea... Am presimțirea că acea relicvă nazistă, și nu cea a Sfântului Pantelimon, este cea pe care o căuta trimisul Vaticanului sau oricine ar fi fost el...

Marc și Jorge se strâmbară.

– Cum putea să știe Vaticanul că acea relicvă a naziștilor era la Madrid și că o înlocuise pe cea a Sfântului Pantelimon...? În plus, ce interes putea să aibă Vaticanul pentru încă o relicvă? Pentru ce o voia? obiectă Jorge cu clarviziune.

– Nu știu, chiar nu știu. Aici e toată greutatea, se grăbi Mazeres să spună și adăugă, posomorât: Cert e că în ziua de azi avem de rezolvat deja două morți și misterul relicvei...

– Trei morți, dacă îl includem și pe arhiepiscop în această afacere... preciză Jorge.

– Poate că Muño-Fierro avea relicva și a fost ucis pentru că a refuzat să o predea, presupuse Marc.

– Cine l-a ucis? întrebă Jorge, ca și cum cineva i-ar fi putut răspunde.

– Nu știu, îi răspunse inspectorul, dar când noi am năvălit în apartament, cineva căuta relicva... Poate că n-a pus încă mâna pe ea...

– Ce pui la cale? îl tachină Marc, ghicindu-i gândul.

– Dacă vrem să ne însușim relicva aceea, trebuie să acționăm cu rapiditate... Înainte ca asasinul să se întoarcă în casa aceea și să ne-o sufle.

– S-ar zice că viața ta e în joc... îl potoli Marc. Ce-ai de gând, să ne întoarcem la Madrid la ora asta din noapte?

– Tu ai spus-o. Ieri, cu teama de a nu fi luați prin surprindere, am lăsat lucrurile la jumătate. Este nevoie să acționăm înainte

ca asasinul să ia relicva și înainte ca trupul să se descompună, ca vreun vecin să dea alarma și ai noștri să intre în acțiune...

Să tot fi fost trei dimineața sau poate și mai târziu când luară mașina și se întoarseră la Madrid. În portbagaj încă mai erau cagulele pe care le folosiseră.

19

Strada San Bernardo, prin apropierea ei de Gran Vía și de Princesa, dar și datorită nenumăratelor cinematografe și baruri de noapte care existau în cartier, era una dintre cele mai animate ale nopții madrilene; totuși, în noaptea aceea era foarte liniștită. Mazeres, Jorge și Marc opriră mașina într-un *parking* din apropiere. O bună bucată de vreme, pândiră intrarea în bloc și balcoanele de la apartamentul lui Muño-Fierro, precum și clădirea de alături, pe care un enorm banner publicitar o acoperea de sus până jos.

– Poate că asasinul lui Muño-Fierro a fugit pe acolo, arătă Marc vechiul edificiu aflat în renovare, dar ceilalți nu-i luară în seamă observația.

– Totul e foarte liniștit. Nimic nou, din câte se pare, comentă Jorge și aruncă guma de mestecat într-o gură de canal, dornic să intre în acțiune.

– Să mergem, dădu ordin Mazeres.

Repetară aceiași pași ca și ultima dată, până ajunseră pe palierul etajului cinci. Acum acționau cu mai mult siguranță și dezinvoltură, dar cu aceeași prudență. Marc deschise ușile cu măiestrie.

– A început să miroasă! spuse și își duse mâna la nas.

Din vestibul, putură vedea că în odaia mortului lumina era în continuare aprinsă. Ezitară dacă să își pună sau nu cagulele pe față.

– Oricâte precauții ne-am lua, nu vor fi de ajuns, spuse inspectorul, dând exemplu.

În vârful picioarelor și cu armele scoase din toc, străbătură culoarul până la capăt. Cum bănuise Mazeres, cineva le-o luase înainte și scotocise temeinic peste tot, inclusiv în calculator. Cu toate acestea, nu întorsese casa cu susul în jos.

– Când noi am dat buzna data trecută, șopti Mazeres, asasinul, după toate probabilitățile, era înăuntru. A fugit când ne-a auzit deschizând ușa. De îndată ce a văzut că nu mai era nici un pericol și că drumul era liber, s-a întors și a reluat căutarea. Oricine ar fi făcut această percheziție, este vorba despre o persoană ordonată, meticuloasă...

– Să revină... Să facă totul fără grabă cu mirosul pe care îl răspândește deja mortul... Trebuie să fie vorba de o persoană cu mult sânge-rece și cu nervi de oțel... comentă Jorge.

– N-a umblat la întâmplare, admise Mazeres. A făcut-o cu metodă, urmând un plan. Nu cred să-i fi scăpat nici cel mai neînsemnat ungher...

Doar mortul era în continuare în aceeași poziție, arătând cartea Papa. Scena li se păru mai jalnică decât înainte. Inspectorul se uită cu atenție la pistol.

– Cu o armă ca asta, dacă nu cumva e aceeași, își dădu el seama acum, trebuie să fi fost împușcat și olandezul la mănăstire...

– Crezi că există vreo legătură? întrebă Marc.

Nu se auzi nici un răspuns. Inspectorul nu mai spuse nimic, ca să nu le distragă atenția de la subiect.

– O fi găsit relicva? întrebă Jorge.

– E greu de știut... îi răspunse Mazeres. Nici noi nu suntem siguri că Muño-Fierro se afla în posesia ei...

– Atunci... continuă Jorge. Riscăm mult pentru niște simple presupuneri.

– Ipoteze, Jorge, ipoteze; nu e același lucru, îl corectă inspectorul.

– Ce facem? De unde începem? întrebă sec Jorge, pe care îl deranjase observația.

Marc și Jorge, cum am mai spus, erau numai mușchi. Firește că fizicul și tinerețea lor îi ajutau. Dar nu aveau doar o bună formă fizică, în plus, erau inteligenți, un lucru ce nu mai era atât de ușor de găsit în cadrul corpului polițienesc. Cei doi alcătuiau un tandem perfect. Jorge era nervos, agitat, intuitiv, poate că de copil fusese un elev hiperactiv, care le va fi făcut zile fripte învățătorilor. Marc, în schimb, era mult mai liniștit și mai rațional.

– De unde începem? repetă Mazeres întrebarea lui Jorge. Asta aș vrea să mă sfătuiți voi.

Balcoanele erau închise și în apartament era o căldură insuportabilă, așa că după puțin timp își scoaseră cagulele, dar țineau în continuare batistele la nas. După ce străbătură a doua oară încăperile ca să vadă dacă nu lăsaseră cumva vreun ungher necercetat, se opriră în bucătărie. Ușa, deschizându-se, venea exact peste cea de la cămară și o acoperea, astfel încât, dacă nu te uitai prea bine, acea debara rămânea ascunsă. Asta le dădu o ușoară speranță.

– Aici ați căutat deja? întrebă inspectorul.

– Crezi că ar ascunde capsula de sticlă printre cutii de conserve și pachete de spaghete...? îi răspunse Jorge, sceptic.

– Voi unde ați fi ascuns-o? și își răspunse singur: Locul cel mai sigur este întotdeauna cel mai puțin căutat, aflat la îndemână, la vedere... Ca la carte.

– Ei bine, hai să vedem, spuseră Jorge și Marc.

Cămara era un dulap înalt, puțin adânc și cu rafturi până în tavan. De-abia ar fi încăput o persoană înăuntru. Totul părea în ordine.

– Înclin să cred că acest colț i-a rămas neobservat chiar și asasinului... sugeră Jorge.

Mazeres se sui pe scărița portabilă care era chiar acolo și începu să mute cutiile și pachetele de pe raftul cel mai de sus.

– Niciodată nu mi-am închipuit că o persoană singură ar avea nevoie de atâtea provizii, spuse el când termină operațiunea.

– În ritmul ăsta, riscăm să fim prinși asupra faptului sau să murim asfixiați.

Jorge devenise deja nervos.

– Hai, du-te și aruncă o privire în baie și nu fi cobe, îi spuse inspectorul ca să îl țină ocupat.

– Dar aproape că nici nu știu ce caut, îi răspunse el.

– Un flaconaș de cristal... o capsulă mică de sticlă, de formă cilindrică de 4 sau 5 centimetri...

– În regulă.

Baia, cu duș cu hidromasaj și alte obiecte sanitare de ultimă generație, era partea cea mai modernă a casei. Într-un colț era un dulap lăcuit de culoare albă cu aspectul unui dulăpior de farmacie. Nu se înșelase. Îl deschise și avu impresia că nici acesta nu fusese explorat. Verifică medicamentele unul după altul, așa cum făcuse înainte Mazeres în cămară.

– Nu vom găsi relicva, ridică Jorge vocea din neatenție, dar putem elabora o fișă clinică a proprietarului: termalgin, robaxisal, nolotil, omeprazol...

Controlul fusese pe atât de exhaustiv și de minuțios pe cât o permiteau împrejurările, iar rezultatul – negativ. Erau deja în drum spre ușă, frustrați, când Mazeres îi opri.

– Așteptați un moment, și se îndreptă spre lampa cu picior din biroul mortului, cea care avea unul dintre becuri prost înșurubat sau ars.

– Doar n-o să stingi lumina.

Candelabrul avea cinci brațe și fiecare dintre ele susținea câte un glob de sticlă opac și, înăuntru, un tub ca la lămpile de gaz. Se deducea că becurile dinăuntru nu puteau fi sferice, ci înguste și alungite, de tipul flacără sau lumânare. Mazeres scoase globul cu pricina.

– Evrika! exclamă el. Aici lipsește un bec.

– Și unde e misterul? se miră Jorge. Poate că s-a ars și Muño-Fierro urma să-l înlocuiască...

Ceilalți urmăreau de departe operațiunea, fără să înțeleagă obiectivul pe care și-l propunea. Fără să le dea prea multe explicații, Mazeres continuă să caute și, în cele din urmă, găsi becul într-o vază. Îl răsuci în fasung și se aprinse.

– Nu era ars, le spuse el și continuă explicația. Relicva Sfântului Pantelimon este un flaconaș de sticlă transparentă de formă alungită, de dimensiuni asemănătoare cu aceste becuri-lumânare... Bănuiesc că lui Muño-Fierro i-a venit ideea acestei ascunzători ca fiind cea mai sigură. A deșurubat becul și în locul lui a pus sticluța cu relicva Sfântului Pantelimon. *Capito?*[1]

– Iar cel care l-a ucis a sfârșit prin a o găsi, conchise Marc cu o ironie plină de scepticism.

Mazeres tăcu, nu era sigur că ipoteza lui era atât de corectă, încât să se străduiască să o apere. Soarele, ca niște gheare de pisică nerăbdătoare, zgâria deja crăpăturile din ferestre ca să intre.

[1] S-a înțeles? (în lb. it., în orig.)

20

Cei trei Pantelimoni, cum își ziceau în particular inspectorul și cei doi băieți din echipa lui, aflară despre „Crima de pe strada San Bernardo“ de la radio și din ziarele din dimineața aceea. Comisarul însărcinat cu acel caz făcuse câteva declarații foarte laconice. Insinuase că locatarul, fără să îi dezvăluie nici numele, nici prenumele, era mort de mai multe zile și toate indiciile duceau către sinucidere, dar că, adăugase el obișnuitul as din mânecă, nu era exclusă nici o altă ipoteză; trebuia, deci, să se aștepte rezultatele autopsiei. Lui Mazeres, astfel de manifestări i se păreau neobișnuite și îi reconfirmau bănuiala că în jurul cazului Sfântului Pantelimon se țesea o intrigă foarte tulbure. Îi sfătui pe colegii săi să dea uitării relicva pentru o vreme și pentru nimic în lume să nu scape o vorbă despre vizita lor acasă la cel mort.

– Ciocu' mic și să vedem cum se desfășoară evenimentele. Să lăsăm furtuna să se liniștească și o să iau eu legătura cu voi... au fost recomandările sale.

Când Mazeres îl sună pe capelan ca să îl informeze despre moartea lui Muño-Fierro, știrea ajunsese deja la Mănăstirea Întrupării.

– Călugărițele sunt mai mult decât consternate, îi spuse părintele Méndez.

– Dar cum au aflat, dacă ziarele de-abia au apărut și numele mortului a fost trecut sub tăcere? se miră inspectorul.

– Ăsta este unul dintre misterele pe care, cu toți anii petrecuți de mine aici înăuntru, n-am reușit să-l dezleg, dar cert este că toată comunitatea noastră este la curent, îi răspunse el și adăugă: Federico era foarte iubit în acest lăcaș. Călugărițele l-au regretat foarte mult, sunt îndurerate, mai ales maica Adelgard.

– Profitând de această împrejurare, lăsă Mazeres să îi scape, ați putea face în așa fel încât călugărița nemțoaică să-mi acorde o întrevedere; aș încerca astfel să scot de la ea tot ce știe despre relicva lui Himmler... N-am nici cea mai mică îndoială că știe mai mult decât credem. Pe de altă parte, am motive întemeiate să bănuiesc că Muño-Fierro era implicat în furtul acesteia...

– Federico? se miră capelanul.

– Bine, o să stăm de vorbă altă dată cu mai mult calm.

Capelanul, căruia inspectorul îi întărâtase curiozitatea cu insinuările sale, rămase cu însărcinarea de-a interveni în legătură cu întrevederea acestuia cu maica Adelgard. Nu îi fu greu să o convingă pe călugăriță și să obțină autorizația maicii starețe.

Vorbitorul Mănăstirii Întrupării, unde, peste două zile, urma să aibă loc întrevederea, era o sală spațioasă, împărțită în două compartimente printr-un grilaj de fier forjat care mergea de la podea până în tavan. În partea corespunzătoare călugărițelor, peretele din fund era acoperit cu un tablou enorm al Sfântului Augustin, înveșmântat în aur, cu o carte în mâini, cu gura întredeschisă și ochii rătăciți îndreptați spre cer. Era martorul mut care asista răbdător la toate conversațiile care se purtau în locul acela. În partea de dincoace a zăbrelelor, printre care de-abia încăpea mâna, se așezau vizitatorii. Grilajul, măsura de precauție care se lua în Evul Mediu pentru a proteja virginitatea călugărițelor, se dovedea a fi derizoriu în ziua de azi, ținând seamă de vârsta înaintată a rezidentelor.

La ora stabilită, stareța și maica Adelgard intrară la vorbitor și se așezară în capătul sălii, la o distanță atât de mare, încât capelanul și Mazeres fură nevoiți să își apropie scaunele și să se

lipească de zăbrele, dacă nu voiau să vorbească în gura mare. Regula monastică dispunea că o călugăriță care urma să comunice cu cineva trebuia să fie însoțită tot timpul de o alta și, în acest caz, misiunea o îndeplinea maica stareță. După prezentări, stareța se retrase discret într-un colț, hotărâtă să nu piardă nimic din ce avea să se discute acolo. După toate aparențele, prezența Sfântului Episcop de Hippona nu era o garanție suficientă. Călugărița nemțoaică era subțire și înaltă, fapt ce ieșea și mai mult în evidență, dacă era comparată cu stareța bondoacă; avea un chip prelung și alb, aproape ca de porțelan, și niște ochi albaștri pătrunzători și plini de viață, în ciuda vârstei. Păstra mult din frumusețea pe care o avusese cu siguranță în tinerețe. Inspectorul intră direct în subiect. Îi făcu un scurt rezumat al faptelor petrecute în mănăstire din ziua furtului relicvei Sfântului Pantelimon până la moartea lui Muño-Fierro.

– Ca să elucidăm un caz atât de încâlcit, insistă el, avem nevoie de colaborarea dumneavoastră; trebuie să ne puneți la dispoziție informațiile pe care le dețineți...

– Informații? Ce fel de informații? își schimbă ea tonul, și frumoșii ei ochi albaștri, care o acuzau că plânsese cu puțin timp înainte, arătau neîncredere. Ce vreți să vă spun?

Maica stareță începuse din primul moment să spună rugăciuni numărând mărgelele rozariului, prefăcându-se că nu e atentă la conversație, dar, auzind tulburarea măicuței Adelgard, își înălță capul. Mazeres, ținându-se de zăbrele, se apropie cât putu mai mult, ca și cum ar fi vrut să își vâre capul, încercând să o îmblânzească pe călugărița recalcitrantă.

– În urmă cu șaizeci de ani, dacă n-am fost greșit informat, dumneavoastră ați intrat în această Mănăstire a Întrupării, începu inspectorul și lăsă să se înțeleagă că știa multe lucruri din viața ei. De ce o novice tânără, cum erați dumneavoastră pe vremea aceea, a părăsit Bavaria sa natală, a venit în Spania, a cărei limbă îi era complet străină, și a intrat în această mănăstire? Să nu vă mirați

dacă pe mine mă surprinde acest fapt. Pe mine mă șochează mult mai mult împrejurarea că dumneavoastră și celelalte două colege ale dumneavoastră, de-acum decedate, ați venit în suita unor ofițeri SS...

Maica Adelgard îl privi stăruitor. Nu mai erau nici teamă, nici neîncredere în ochii ei, ci o strălucire de semeție. Fără să facă pe derutata și nici să o ia razna, se hotărî se răspundă.

– Noi am venit ca să însoțim sfânta relicvă găsită în Bulgaria și pe care *Reichsführer*-ul SS, Heinrich Himmler, hotărâse să o pună la adăpost în această mănăstire...

Mazeres făcu un mare efort ca să nu își exteriorizeze sentimentele pe care i le produsese această dezvăluire.

– Se poate ști despre ce relicvă îmi vorbiți? întrebă Mazeres pe un ton de funcționar, cât mai neutru cu putință.

Călugărița nu răspunse la întrebare și, fără să se tulbure, își lăsă ochii întredeschiși să se afunde în niște amintiri deja atât de îndepărtate. Își continuă relatarea.

– În iulie 1943, am aflat că lucrurile nu mergeau deloc bine. Începuseră primele bombardamente asupra orașelor germane. Evocarea o întristă. Războiul, mereu victorios până atunci, părea să ne fie împotrivă. Generalii, în secret, au început să se îndoiască, să îl considere pierdut... *Reichsführer*-ul SS a dat ordin pentru retragerea societății Ahnenerbe într-un loc mai sigur, la Waischenfeld, în Franconia... Dar, cu câteva luni înainte, adusesem deja prețioasa relicvă la Madrid, în această Mănăstire a Întrupării, loc ales ca fiind cel mai sigur, cu speranța că furtuna va înceta și o vom putea înapoia Germaniei... Spania era de partea noastră, și părintele Esteban Muño-Fierro, un admirator fără rezerve al celui de-al Treilea Reich, ticluise un plan secret...

– Capelanul Muño-Fierro? inspectorul se întoarse către părintele Méndez. Vă referiți la cel care, după ani de zile, avea să devină arhiepiscop și vicar general militar?

– Da, da... răspunse ea, înainte ca părintele Méndez să fi deschis gura.

– Presupun că planul capelanului Muño-Fierro, i-o luă înainte Mazeres pentru ca ea să vadă că el descoperise deja faptul, consta în înlocuirea capsulei Sfântului Pantelimon cu o alta pe care ați adus-o dumneavoastră...

– Așa este, spuse ea fără să clipească, de parcă înlocuirea relicvelor ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume.

– Și călugărițele de la această mănăstire n-au aflat niciodată despre această înșelătorie?

Mazeres își dădu seama de gafă, dar nu se corectă.

Maica Adelgard se întoarse către stareță care, cu un gest aproape imperceptibil, o sfătuia să tacă.

– Dar ce fel de relicvă era aceea pe care o aduceați din Germania? continuă el interogatoriul. Pentru că, judecând după faptele întâmplate, se pare că era vorba de o relicvă importantă, având poate legătură cu Sfântul Graal...

Maica Adelgard, auzind o asemenea nerozie, nu își putu reține un zâmbet.

– Graalul, spuse călugărița, fiind convinsă că interlocutorul său nu va înțelege nimic, este un obiect antic și precreștin. Este *piatra căzută din Paradis.* Nu era vorba despre așa ceva. După cum ne învață Otto Rahn, adevăratul Graal este amintirea, *memoria sângelui* care însoțește omenirea ariană de-a lungul manifestării sale prin lume...

Inspectorul Mazeres, într-adevăr, nu înțelese nimic.

– Limbaj pentru inițiați, presupun... îi spuse el fără să îi arate nici un interes pentru explicații mai amănunțite.

– Relicva pe care am adus-o la această mănăstire era un strop din sângele lui Isus, dezvălui călugărița misterul cu mare convingere.

– Sângele lui Hristos? Nu reușesc să înțeleg...

Mazeres fu surprins și nu mai puțin capelanul, care, în scena aceea, se comporta ca o stană de piatră.

– *Reichsführer*-ul SS, Heinrich Himmler, spuse călugărița, cum îl numea ea întotdeauna cu deferență, găsise această relicvă într-o biserică din Sofia... Dumneavoastră vă îndoiți de autenticitatea ei?

– Dacă nu cunosc relicva, cum vreți să mă îndoiesc de autenticitatea ei? În orice caz, nu eu sunt acela care poate avea o opinie pe această temă...

– Și totuși vă arătați sceptic, se plasă călugărița în defensivă. Nu, prietene. Savanții din Deutsches Ahnenerbe erau convinși că relicvele descoperite la Sofia erau autentice... Lucrau la ele, erau aproape pe punctul de a ajunge la niște rezultate surprinzătoare... dar cercetările lor s-au văzut întrerupte din motivul pe care vi l-am spus...

– Răsturnarea cursului războiului! repetă Mazeres.

– Am pierdut războiul! se lamentă călugărița. Furtuna n-a încetat, cum speram noi, și relicva a rămas aici până când a fost furată...

– Dar analizele științifice prevăzute n-au fost duse până la capăt și nu știm cu siguranță dacă este sau nu sângele lui Isus Hristos... conchise inspectorul.

– Așa este, recunoscu maica Adelgard și adăugă: Păcat că arhivele societății Deutsches Ahnenerbe au fost distruse de Aliați și au dispărut în timpul bombardamentelor... Studiile preliminare asupra relicvei s-au pierdut.

– Un raport asupra *istoriei ezoterice* a Germaniei, lărgi inspectorul perspectiva.

– Nu știu... Cert este că, printre documentele dispărute, se aflau toate scrierile referitoare la relicvele descoperite în Bulgaria...

Maica Adelgard, cu mâinile împreunate în poală pe sub scapular, amuți, transportată în alte vremuri și locuri.

De când numele lui Otto Rahn și al societății Deutsches Ahnenerbe au ieșit la iveală pentru prima dată, Mazeres căutase să se informeze. Știa că Ahnenerbe, „Societatea de studii privind vechea istorie a spiritului", un organism în cadrul SS, luase naștere în 1935, că obiectivul principal al acestei societăți era studiul originii germanismului și furnizarea unor temeinice baze științifice pentru doctrina oficială a partidului nazist, că a ajuns să numere peste patruzeci și trei de departamente dedicate cercetării originii și caracteristicilor germanismului din cele mai diferite puncte de vedere: limbă, literatură, arheologie, antropologie, studiul fenomenelor paranormale etc. Unul dintre aceste departamente, și nu cel mai puțin important, a fost cel corespunzător științelor ezoterice și magice. Friedrich Hielscher[1], responsabilul acestuia, a refuzat să dezvăluie orice detaliu în procesul de la Nürnberg. Fiecare dintre aceste foarte numeroase departamente se bucura de o mare autonomie, dar funcționau toate sub controlul de fier al SS. Obiectivul fundamental al Ahnenerbe era triplu: să caute rădăcinile rasei germanice, să restabilească tradițiile sale autentice și să răspândească această cultură. În 1938, o echipă a Ahnenerbe a început o campanie de săpături arheologice aproape de granița cu Danemarca, au urmat altele în Tibet, în Antarctica, în Caucaz... În timpul războiului, guvernele colaboraționiste și-au deschis siturile arheologice pentru naziști. Acesta a fost și cazul regelui Boris[2] al Bulgariei care, în virtutea unui protocol semnat între el și Himmler, a încredințat societății Ahnenerbe exclusivitatea explorărilor arheologice pe tot teritoriul țării sale. Se afirma că regimul nazist a cheltuit mai mulți

[1] Poet și filosof german (1902–1990), având legături cu Partidul Național-Socialist

[2] Boris al III-lea (1894–1943), rege al Bulgariei între 1918 și 1943, aliat al Germaniei în timpul celui de-al Doilea Război Mondial

bani pentru lucrările societății Ahnenerbe decât Statele Unite pentru fabricarea bombei atomice.

– Pentru ce voia Himmler acea presupusă relicvă a sângelui lui Hristos? reveni la atac inspectorul, după câteva minute de tăcere.

Maica Adelgard deschise ochii, surprinsă de o asemenea întrebare; ca și cum celălalt ar fi avut obligația de a cunoaște esențialul în afacerea relicvelor.

– Isus, dragă prietene, a fost un arian de rasă pură! ieși din ea la suprafață sufletul nazist pe care îl purta înlăuntru.

– Cum? Isus, arian? sări în sus Mazeres la o noutate atât de ciudată. Este pentru prima dată când aud o asemenea afirmație. Eu credeam că a fost iudeu de rasă pură.

Maicii Adelgard nu i se mișcă nici un mușchi de pe față și rămase neclintită, precum fanaticul care nu se îndoiește câtuși de puțin de adevărul său.

– Persoanele inteligente și fără prejudecăți nu vor avea nimic împotrivă să o admită, încercă să îl convingă cu o fervoare de catehet. Spiritul său de sacrificiu, disponibilitatea de a-și risca propria viață în slujba celorlalți, perseverența prin care a creat o nouă rasă de oameni ivită în urma botezului, ideile sale antievreiești, da, da, antievreiești... sunt caracteristici ale eroilor arieni... Evangheliile ne înfățișează un supraom care îi ura pe evrei...

Aceste afirmații, exprimate cu o asemenea convingere, nu numai că îl surprinseră pe inspector, ci îi pricinuiră și o adâncă neplăcere. Erau oare invenții ale maicii Adelgard, rod al minții ei încâlcite și al prejudecăților sale, ori răspundeau unei îndoctrinări pe care o primise în tinerețe? Timp de câteva clipe se gândi că măicuța o luase razna. Nu putea să conceapă că această teorie nesăbuită a putut fi inventată și apărată de conducătorii naziști...

– Dar cel de-al Treilea Reich îl disprețuia pe Hristos, îi sugeră el.

– Asta e o minciună pe care a răspândit-o Biserica Catolică, după ce am pierdut războiul, ca să șteargă toate legăturile care au unit-o cu lupta lui Hitler... se înfurie călugărița. În ciuda celor aproape optzeci de ani ai ei, sări cu fervoare în apărarea idealurilor sale. E de ajuns o lectură sumară a Evangheliilor ca să-ți dai seama de acest fapt, și, unul după altul, cită texte de referință, de parcă le-ar fi știut pe dinafară: „Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici! Mormintele cele văruite. Pui de năpârci. Lupi lacomi..." „Eu îi cunosc pe cei care spun că sunt fiii lui Avraam și sunt doar fii ai sinagogii Satanei..." „Părintele vostru nu este Dumnezeu, ci diavolul..." „Asupra voastră va cădea tot sângele drepților răspândit pe pământ..." „Ierusalimul va fi călcat în picioare de păgâni și din Templul vostru nu va rămâne piatră peste piatră..." Sunt scoase aceste fraze dintr-un discurs al Führerului? Nu. Sunt cuvinte ieșite din gura lui Isus împotriva evreilor. Se liniști și continuă pe un ton mai moderat: Eu sunt catolică. Am fost educată în crezul Bisericii, căreia antisemitismul îi este consubstanțial și vine din primele timpuri... Cred că la vârsta de cincisprezece ani am început să reflectez pe cont propriu. Vedeam evrei peste tot. Cu cât îi observam mai mult, cu atât îmi dădeam seama mai mult că se deosebeau de ceilalți oameni... Întotdeauna au fost niște paraziți și chiar popoarele care le-au acordat ospitalitate de-a lungul istoriei au sfârșit prin a-i expulza... Evreul este trădător, neloial, mare maestru al minciunii, poartă răutatea în sânge... Lasă să se creadă că alcătuiesc o comunitate religioasă, dar nu, sunt o rasă blestemată. Isus i-a înfruntat, le-a demascat minciuna, i-a condamnat, de aceea l-au răstignit... Dacă evreii ar ajunge să cucerească națiunile lumii, victoria lor ar însemna epitaful omenirii. De aceea, sunt convinsă că, atunci când am aderat la nazism, am luptat pentru creștinismul

autentic... Evreii, dragă prietene, încurcă totul. Vreme de secole, Biserica i-a considerat perfizi, i-a închis în ghetouri, a văzut în ei doar niște dușmani vătămători... Hitler a încercat să ducă la bun sfârșit ceea ce Biserica a lăsat la jumătate...

Călugărița Adelgard – nu era nevoie să mai fie întrebată – continua să fie o nazistă convinsă, de viță pură. O walkirie. Dacă și celelalte două călugărițe germane, de-acum decedate, fuseseră la fel de înverșunate ca și ea, sfânta relicvă pe care o aduseseră la Madrid se aflase pe mâini bune. Capelanul și Mazeres îi ascultau perorația fără să o întrerupă și fără să ridice obiecții. Ar fi avut oare vreun sens? De altfel, inspectorul nu solicitase audiența ca să discute despre doctrinele naziste, ci pentru a clarifica niște necunoscute.

– Conform tuturor celor pe care mi le povestiți, îi dădu el apă la moară, ceea ce pretindea Himmler era să demonstreze cu fapte științifice originea ariană a lui Isus și astfel să obțină un mare protector pentru cauza lor.

– Într-adevăr. Acesta era *Heilige Experiment*[1] pe care trebuiau să-l ducă la bun sfârșit savanții din Ahnenerbe. Așa mi-a destăinuit Otto Skorzeny într-una dintre vizitele pe care mi le-a făcut.

– Otto Skorzeny, colonelul SS care a condus eliberarea de necrezut a lui Mussolini, prizonier al forțelor aliate? întrebă capelanul care părea să fi citit vreo carte despre această poveste.

– Același. Trăia incognito aici, la Madrid, și a murit în 1975...

Părintele capelan, cu bărbia sprijinită în bastonul pe care îl ținea între genunchi, interveni puțin în conversație. Privea de o parte și de alta a grilajului, în funcție de persoana care vorbea și asculta cu mare atenție. Doar uneori încuviința din cap.

---

[1] Sfântul Experiment (în lb. germ., în orig.)

Inspectorului i se părură extravagante și neîntemeiate afirmațiile pe care le făcuse călugărița. În orice caz, dacă nu ar fi încercat să demonstreze genetic originea ariană a lui Isus, pentru ce naiba voia Himmler relicva cu sângele său? La ce avea de gând s-o folosească?

– Să trecem acum la alte chestiuni, își continuă inspectorul interogatoriul. Care credeți că a fost mobilul furtului? Cunoștea cineva acest secret...?

– Vă referiți la înlocuirea relicvelor? precizează călugărița.

– Da.

Maica Adelgard deveni nervoasă, frământându-și mâinile sub scapular și nu răspunse la întrebare, dar mutenia sa o trădă.

– Se bănuiește, continuă inspectorul, că Federico Muño-Fierro a fost implicat în furtul relicvei și că moartea lui are legătură cu acest fapt...

În timpul conversației, călugărița nemțoaică dovedise o mare stăpânire de sine. Deodată, se prăbuși și izbucni într-un plâns de nestăvilit. Maica stareță se ridică, se așeză în picioare lângă ea și își puse o mână ocrotitoare pe umărul ei. Nimeni nu ar fi zis că bătrâna, care acum plângea cu atâta jale, era aceeași care, cu câteva clipe mai devreme, părea atât de semeață. Capelanul și Mazeres se priviră uimiți, fără să înțeleagă care era motivul acestor lacrimi. Grilajul care îi despărțea spori și mai mult sentimentul lor de neputință.

– Dar, ce se întâmplă, soră Adelgard? șopti capelanul cu blândețe și încercă să o consoleze.

– Ajunge! Vizita s-a încheiat, exclamă autoritară maica stareță, supărată de întorsătura pe care o luase conversația, și o trase de braț pe maica Adelgard ca să părăsească vorbitorul.

– Federico era fiul meu, bolborosi maica Adelgard.

Capelanul și inspectorul rămaseră împietriți, nevenindu-le să-și creadă urechilor.

– Găsiți-l pe asasin! adăugă ea, implorându-i.

Maica stareță, înainte de a trece pragul ușii din fund, ținând-o aproape pe călugăriță, se întoarse către vizitator și îl străfulgeră cu privirea. Pe Sfântul Augustin, episcopul de Hippona, obișnuit să audă atâtea și atâtea lucruri, nu părea să-l fi impresionat acel obscur secret de familie.

21

Cu cât e mai închisă lumea în care trăiește cineva (și nu există nici una mai închisă decât o mănăstire cu reguli stricte), cu atât mai multe sunt bârfele, palavrele și zvonurile care circulă, și mai mare graba de a le răspândi. În aceste împrejurări, confesionalul devine canalul comun de scurgere unde, mai devreme sau mai târziu, ajung toate aceste pârâiașe. E greu de crezut, dar așa este. Părintele Méndez participase la multe meditații și exerciții spirituale de-a lungul întregii sale vieți, dar nu reușise să lepede viciul indiscreției și îi cădea pradă de mai multe ori decât ar fi dorit. Ultima dată, diavolul ispititor care îl atrăsese a fost inspectorul Mazeres însuși, când îl stârni cu investigația. Așadar, cu priceperea pe care i-o oferea profesia, profită de confesionalul său ca să le tragă de limbă pe călugărițe în legătură cu puținele sau multele lucruri pe care le știau despre maica Adelgard, călugăriță necunoscută pentru propriile surori întru credință, în pofida numeroșilor ani petrecuți în comunitatea monahală. Apoi, după o vreme, îi comunică lui Mazeres rezultatele.

– A fost o adevărată bătaie de cap, îi spuse el. Am avut nevoie de multă răbdare ca să potrivesc atâtea piese. În câteva cuvinte, Federico Muño-Fierro nu era nepotul arhiepiscopului, cum credeam cu toții, ci fiul său...

– Vreți să-mi spuneți că maica Adelgard și arhiepiscopul...? inspectorul înlocuia cu un gest al mâinilor punctele de suspensie.

– Maica Adelgard și arhiepiscopul... când acesta îndeplinea funcția de capelan al acestei mănăstiri, sublinie părintele Méndez, cu buna intenție de a reduce gradul de dezonoare pe care păcatul acela îl presupunea pentru instituția clericală.

Greșeala unui caporal va fi întotdeauna mai puțin dezonorantă decât cea a unui general; de aici, și precizările capelanului.

– Al naibii arhiepiscopul!

– Da, arhiepiscopul Muño-Fierro a fost tatăl lui, repetă părintele Méndez și continuă: n-o să-ți povestesc toate amănuntele întâmplării... Îți voi spune doar că nașterea s-a petrecut, conform presupunerilor mele, în jurul anilor '60, când călugărița avea treizeci și cinci de ani.

– Cum a fost posibil un asemenea concubinaj, întrebă Mazeres cu ironie și curiozitate, într-o mănăstire unde sunt mai multe zăbrele și zăvoare decât într-o închisoare?

– Nu există zăbrele care să reziste în fața atacului patimii...

– Mă convinge explicația dumneavoastră, comentă Mazeres și continuă cu întrebările. Cum s-au putut păstra în secret sarcina și nașterea copilului?

Capelanul căzu pe gânduri. Poate că acest amănunt îi scăpase și nu îl trecuse în chestionarul utilizat în interogatoriul său cu călugărițele.

– O enigmă, prietene, o enigmă, admise el și continuă: Dacă maica Adelgard nu a încredințat-o memoriilor sale, o va duce cu ea în mormânt și va rămâne nerezolvată. Cu toate acestea, eu am făcut niște presupuneri. Făcu o pauză. Sarcina nu era greu de ascuns sub un veșmânt larg.

– Dar nașterea?

– Pentru travaliu, cum e și firesc, trebuie că s-a bucurat de complicitatea a cel puțin una sau două călugărițe și a medicului, dacă o fi fost chemat, deși în anii aceia... Să-l ascundă de lumea

din afară nu era dificil; claustrarea proteja mănăstirea ca un zid de nepătruns. Ierarhii, dacă au avut cunoștință, au tăcut.

– Tăcerea, asta a fost întotdeauna tactica lor.

– Scandalul nu le-ar fi fost de folos nici clerului, nici Mănăstirii Întrupării. Copilul, mă gândesc eu, a rămas probabil în mănăstire până a fost înțărcat, sau chiar mai puțin, dacă au găsit o doică de încredere. Poate că fratele arhiepiscopului, căsătorit, l-a luat în grija lui...

– Această istorie pare o povestire de Boccaccio, exclamă Mazeres. Apoi, devenit serios, comentă: Dată fiind înrudirea lui Federico Muño-Fierro cu maica Adelgard și cu arhiepiscopul militar, cunoscători amândoi ai existenței relicvei lui Himmler, nu e hazardat să deducem că și acela fusese la curent... Fie arhiepiscopul, fie călugărița trebuie să-i fi furnizat informația.

– Dar asta nu dovedește faptul că el ar fi și hoțul relicvei... obiectă capelanul.

Mazeres făcu un mare efort ca să nu îi dezvăluie faptul că „pantelimonii" percheziționaseră casa mortului și că găsiseră documente care l-ar putea face răspunzător pe acesta.

– E adevărat. Asta nu o dovedește... îi cântă în strună. Cu toate astea, se pare că arma cu care se presupune că s-ar fi sinucis Federico Muño-Fierro este aceea cu care a fost asasinat un anume Pieter Breitner, hoțul care a fost găsit mort în pasajul subteran al mănăstirii...

– Vrei să insinuezi că Federico Muño-Fierro a fost unul din hoții relicvei și cel care l-a ucis pe tovarășul său?

– Sunt simple supoziții... După cum știți, eu nu mă ocup de caz și nu sunt la curent...

– Există dovezi pentru ceea ce spui?

– Nu știu. Vă spun acum că sunt ipoteze de-ale mele, dar aș îndrăzni să bag mâna în foc. Conform rapoartelor balistice, orificiile din cap ale ambelor victime au caracteristici foarte asemănătoare... Asta am auzit la comisariat...

Erau așezați în biroul capelanului, în fața unui ventilator care mișca aerul, dar care de-abia răcorea atmosfera. Părintele Méndez își descheiase gulerul înalt preoțesc și își suflecase mânecile de la sutană.

– Aveți chef de o bere? îi spuse inspectorul cu intenția de a căuta un loc mai comod și mai răcoros.

Se duseră la o berărie, peste drum de palatul regal, pe care o vizitaseră în alte ocazii, și se așezară pe terasă sub umbra cortului. Temperatura nu era mult mai plăcută decât la mănăstire.

– Aici măcar se mișcă aerul, spuse inspectorul puțin convins.

– Aerul e cald, constată capelanul, dar berea e înghețată. La ora asta, cu adevărat răcoare este în sacristia bisericii. Uneori cobor acolo și îmi fac siesta.

Halbele de bere pe care le aveau în față îi sugerară lui Mazeres o mică istorioară, care putea relaxa conversația pe care o purtau.

– Dumneavoastră știați că fabrica de bere Mahou, și arătă spre suporturile de pahare pe care era tipărit logotipul fabricii, a fost înființată de niște germani cam prin anul 1890? Și că o anume Clarita Stauffer, fiica directorului firmei din Spania, a fost o activistă nazistă? Era fascinată de Hitler...

– N-am auzit niciodată vorbindu-se despre această doamnă, spuse capelanul și arătă foarte puțin interes pentru subiect.

– Ei bine, numita Clarita Stauffer, continuă Mazeres, prietenă intimă cu Pilar Primo de Ribera[1] și având o anumită funcție în cadrul Falangei, s-a dedicat ajutorării spionilor germani care treceau prin Madrid, fugind de Aliați, și le făcea rost de pașapoarte...

– Nu știu sub ce motiv îmi vii cu povestea asta...

– Sub nici unul. Marca de bere mi-a adus-o aminte...

---

[1] Soția lui José Antonio Primo de Ribera (1903–1936), avocat și om politic spaniol, întemeietorul Falangei Spaniole, devenită ulterior, în timpul regimului lui Franco, partid unic.

Reveniră la subiectul de conversație pe care îl începuseră în mănăstire. După ce discutară argumente și contraargumente, și rostiră mii de elucubrații, ajunseră la concluzia că avansau prea încet și că erau încă multe necunoscute care rămâneau de lămurit.

– Dacă Muño-Fierro a fost cel care a furat relicva, spuse capelanul cu reticență și multe rezerve, ce interes avea? Care putea fi obiectivul său?

– Nu știu. Încă nu știm, îi răspunse Mazeres, dar oricare ar fi fost, sunt sigur că el cunoștea *adevărul* despre capsula din relicvariu...

– Adevărul?

– Mă refer la înlocuirea relicvelor. Pentru că până în momentul de față nu cunoaștem *adevăratul* conținut al acelui flacon.

– Cunoașterea conținutului relicvariului ar elucida mobilul furtului? întrebă capelanul.

– Eu așa cred, și încă multe alte lucruri... După părerea mea, iată unde-i buba!

La ora aceea, pietrele cenușii ale catedralei Almudena emanau căldura soarelui adunată în timpul orelor de peste zi, care o învăluia într-o ceață și îi distorsiona ușor silueta.

– El era un băiat bun, poate cineva l-a constrâns să o facă. Părintele Méndez încercă să-l scuze și invocă această posibilitate: Îmi trece prin minte că există anumite secte care umblă cu scopuri tulburi să găsească relicvele patimilor, și care sunt dispuse să plătească oricât...

– Asta e o ipoteză la care m-am gândit și eu... Într-acolo merg lucrurile... spuse Mazeres. Toate datele despre relicvariu pe care le tot strângem indică faptul că, în partea nevăzută a chestiunii, se ascunde credința că flaconul conținea sângele lui Hristos... Imediat după aceea, lăsă să-i scape niște întrebări, știind bine că părintele capelan nu le va da nici un răspuns: Ce sectă ar putea fi interesată de relicva aceea? Și ceva încă și mai dificil, cum a aflat asasinul lui Muño-Fierro că el păstra relicva?

– Federico păstra relicva? întrebă uimit capelanul.

Mazeres își dădu seama că îi scăpase acest amănunt.

– Dacă nu, de ce l-au omorât? răspunse printr-o altă întrebare care îi părea foarte logică.

O bună bucată de vreme continuară să bea în tăcere.

– O fi adevărat că relicvariul Sfântului Pantelimon conținea sângele lui Hristos?

Mazeres nu avea o opinie formată în această privință și vru să tatoneze ideile prietenului său.

Capelanul, cu privirea ațintită în halbă, unde aproape că nu mai rămăsese bere, căzu pe gânduri și nu îi răspunse.

22

Se aprinseseră deja felinarele din stradă când Mazeres, după ce își luă la revedere de la capelan și îl lăsă în poarta mănăstirii, se întoarse la el acasă. De cum trecu pragul și aprinse lumina, știu că trecuse cineva pe acolo. Oglinda care atârna în antreu era ușor dată într-o parte, ultimul sertar de la șifonier, pe care nu-l folosea niciodată, întredeschis, iar bastoanele din suportul pentru umbrele nu păstrau ordinea obișnuită... Aceste amănunte nesemnificative îi atraseră atenția pentru că stricau rutina vizuală cu care era obișnuit. Nu le putea pune nici în seama lui Mercedes, nici a Palomei – care avea și ea chei – și una și cealaltă fiind foarte grijulii să lase întotdeauna lucrurile la locul lor. În plus, în cazul Palomei, ar fi sesizat imediat mirosul parfumului ei. Chiar și așa, alergă nervos, mai curând întărâtat, în dormitor, cu gândul să o găsească întinsă goală în pat, reproducând, ca în alte dăți, nudurile sublime ce populau muzeul Prado, niște fantezii care le plăceau atât de mult; dar nu se întâmplă așa. Se văzu nevoit să cedeze în fața celei mai prozaice evidențe: cineva, la fel de priceput la șperacle ca și Marc, îi deschisese ușa și intrase să îl jefuiască.

„O fi crezut hoțul că sunt plecat în vacanță? Știa care îmi este profesia? Îmi cunoștea obiceiurile? De când mă spiona?“ cugetă în sinea lui, în vreme ce iscodea cu mare atenție toate ungherele.

Umbla călcând apăsat, ca să îl alerteze pe intrus dacă mai era încă înăuntru și să îi înlesnească fuga. „Nu se știe niciodată cum

poate reacționa un hoț surprins în flagrant delict", își spuse el în cunoștință de cauză. Cu toate că purta asupra lui arma regulamentară încărcată, îi era frică.

„Unei fiare încolțite, își spuse el ceea ce învățase de la polițiștii bătrâni, nu-i închide toate ușile, dacă nu vrei să se arunce asupra ta."

Nu găsi pe nimeni. După *modus operandi*, deduse că hoțul nu căuta bani sau obiecte de valoare, fiindcă nu luase nimic.

„A venit la mare fix, reafirmă în sinea lui. Mai degrabă și-a vârât nasul peste tot decât să scotocească. Dar ce se aștepta să găsească aici?"

Poate pentru că în aceeași după-amiază el și capelanul vorbiseră despre relicvă, îi veni în gând că mobilul putea fi acesta. Ideea nu-l liniști. Dacă nu scăpa de îndoieli, nu avea să poată dormi în noaptea aceea și erau deja multe nopțile pe care le petrecuse treaz. Fără să se mai gândească, îl sună pe Jorge, care mai locuia încă în casa părintească.

– Erai la masă? Scuză-mă că te-am deranjat...

– Așteaptă să trec la celălalt telefon. Jorge presupuse că subiectul era delicat și trecu în hol. Ce-i cu tine...?

– O să-ți spun. Cineva a intrat astăzi după-amiază la mine în casă...

– În plină zi?

– Nu știu la ce oră... Când m-am întors astă-seară... Mă auzi?

– Te ascult.

– Am impresia că hoțul sau cine o fi fost a venit aici după relicvă...

– După relicvă? Jorge își trecu mâna peste scăfârlia rasă, așa cum obișnuia să facă atunci când încerca să găsească o explicație. Pe ce te bazezi?

– Adevărul e că n-am dovezi.

– Îți lipsește ceva?

– Asta este ceea ce mă îngrijorează cel mai tare: a scotocit peste tot și n-a luat nimic... Mă rog, te-am sunat pentru următorul lucru: știe cineva că noi am fost în casa lui Muño-Fierro?

Jorge stătea în picioare lângă măsuța telefonului cu șervetul în mână și gesticula cu el în timp ce vorbea.

– Insinuezi că pe Marc sau pe mine ne-a luat gura pe dinainte?

– Nu mă interpreta greșit. N-am spus asta... Dar voiam să fiu sigur.

– Uite ce e, chestiile astea nu sunt de vorbit la telefon, mai bine termin cina și vin la tine să bem o cafea. De acord?

Clădirea unde locuia Mazeres era veche, dar fusese refăcută de curând și apartamentul lui, deși măsura mai puțin de șaizeci de metri pătrați, era bine împărțit și decorat cu gust. Tocmai terminase cina când sosi Jorge. Primul lucru pe care îl făcură fu să inspecteze din nou fiecare colțișor al casei fără a găsi nimic nou. Apoi se așezară în salon. Jorge, cu mare familiaritate, se apropie de bufet și scoase o sticlă de whisky.

– De când mi-ai telefonat, spuse el turnându-și o porție zdravănă fără gheață, mi-am tot stors creierii. Singurul lucru care îmi vine în minte este că hoțul, sau cine l-o fi trimis, te cunoaște...

– Mă cunoaște?

Această presupunere nu-i plăcu.

– Poate că discuția ta pe internet i-a dat o pistă...

– Dar interlocutorul meu pe acel forum este mort, spuse Mazeres surprins.

– Să-ți explic. Jorge încercă să-i prezinte ipoteza lui: Muño-Fierro a aflat, prin fraza în greceşte pe care i-ai scris-o, că tu erai amestecat în treaba cu relicva... Poate că altcineva de pe acel forum de ezoterism era și el la curent...

– Poate, poate, poate, se enervă inspectorul.

– Lasă-mă să vorbesc. La fel cum noi am putut afla adresa lui Muño-Fierro, el sau altcineva a putut să o găsească pe a ta... Nu numai poliția are hackeri buni.

– Explicația ta pare verosimilă, dar nu mă liniștește, recunoscu Mazeres.

– În orice caz, eu aș da uitării acest incident. Nu e bine să vezi fantome acolo unde nu există... Poate că ești prea obsedat de cazul relicvei și privești totul prin prisma a ceea ce s-a întâmplat.

După ce puseră capăt acelui subiect, își petrecură restul serii vorbind despre alte lucruri. Când Jorge plecă, Mazeres era mai liniștit, sau cel puțin așa părea.

23

Paloma, iubita inspectorului, era zveltă, nu foarte înaltă, veselă, avea ochi de culoarea mierii, scânteietori, părul tuns scurt, băiețește, sâni pe măsura exactă a mâinii inspectorului și un fund dintr-acelea care îi fac pe bărbați să-și întoarcă privirea după ele. Se îmbrăca foarte tinerește pentru vârsta ei, dar fără să cadă în ridicol. Avea un miros al ei care o făcea să fie recunoscută chiar și în mijlocul unei mulțimi. Și, ceea ce era cel mai remarcabil, era foarte inteligentă. Cu treisprezece ani mai tânără decât Mazeres, părea să aibă și mai puțin decât avea în realitate. Pentru unii, era logodnica inspectorului; pentru alții, concubina lui. Adevărul e că persoanele în cauză nu își puseseră problema ce însemnau unul pentru celălalt.

– Ne iubim, și cu asta basta!

Acesta era răspunsul pe care Mazeres îl dădea întotdeauna la întrebările curioase ale colegilor săi.

Se cunoscuseră din întâmplare în urmă cu doar un an sau ceva mai puțin la muzeul Prado, ca să fim mai exacți, în sala consacrată lui Bosch. Ea lucra la biblioteca centrului ca documentaristă. În dimineața aceea, imediat după ce porțile fuseseră deschise pentru public, supraveghetorul sălii lui Bosch și-a dat seama, îngrozit, de un fapt foarte straniu: *Grădina desfătărilor* fusese mâzgălită peste noapte cu o svastică. Alarmat, în drum spre biroul directorului, începuse să strige în gura mare cele

întâmplate. Când acesta ajunsese la locul faptei, alți funcționari veniseră și ei și priveau stupefiați la acel dezastru.

– Asta e o crimă împotriva culturii. Cine și de ce să fi comis o asemenea sălbăticie? se întreba directorul, îngrozit.

Aceeași întrebare și-o punea și restul personalului îngrămădit în fața tripticului, pe al cărui panou central descreieratul pictase cu spray roșu o cruce groasă, încârligată. Comisarul de poliție îl trimisese pe Mazeres, specialist în satanism și în secte huliganice fiindcă, așa cum îi fusese descrisă situația, se gândise că într-acolo mergeau lucrurile. Tripticul cu pricina se afla în mijlocul unei săli nu foarte spațioase, care adăpostea și alte panouri ale aceluiași pictor. Printre experții muzeului care fuseseră convocați ca să lămurească semnificația mâzgălelii se afla și Paloma, o erudită în pictura lui Bosch. Pe inspector l-a uimit prin simplitatea ei, prin siguranța și inteligența cu care își dădea cu părerea, nescăpându-i faptul că stafful muzeului asculta cu mare interes ce spunea. În afara acestor calități, ceea ce i-a atras atenția a fost mersul ei. Nu văzuse niciodată (sau nu băgase de seamă) niște șolduri care să se miște cu atâta grație și care să marcheze cu o asemenea senzualitate linia ce separa cele două emisfere. Această dungă, mai mult chiar decât șănțulețul dintre sâni, îi trezise instinctul. Ochii, privirea, buzele care, fără să fie cărnoase, erau senzuale și îndemnau la sărut, aveau să vină după aceea. Inspectorul auzise spunându-se că mirosul corporal era primul lucru care trezea atracția sexuală, dar în cazul lui nu fusese mirosul. În momentul acela își amintise axioma pe care, în glumă, o repeta până la saturație unul dintre colegii săi de la comisariat, și pe care el nu o luase niciodată în serios: „Partea cea mai frumoasă a unei femei este curul, sau, cel puțin, cea mai apetisantă", și a trebuit să îi dea dreptate. Partea aceea a trupului Palomei era ceea ce îi pricinuise o accelerare a ritmului cardiac și o umflătură a părții aceleia sensibile...! Așa că avea motive mai mult decât suficiente să considere că

bibliotecara era persoana cea mai potrivită căreia să-i pună o serie de întrebări.

– Aș dori să stau de vorbă cu dumneavoastră despre această neplăcută întâmplare, se străduise inspectorul să dea vorbelor sale un ton neutru și profesional.

– Te rog, tutuiește-mă, îi răspunsese ea, și lui Mazeres i se păruse că vede în asta un semn de bun augur.

Paloma l-a invitat sus, în biroul ei, unde au purtat o lungă conversație care a depășit cu mult interogatoriul de rutină. Tinerețea și prospețimea din sufletul și trupul Palomei l-au fascinat pe inspector și, pe măsură ce vorbeau, acesta simțea că întinerește. Gândurile, gusturile, concepția lui despre viață fuseseră întotdeauna ale unui spirit tânăr și de aceea se simțea mai în largul lui printre oamenii tineri (Marc și Jorge, de exemplu) decât cu persoanele de aceeași vârstă cu el. S-au înțeles bine din primul moment, s-au simpatizat unul pe celălalt și între ei a curs un curent special *(feeling* îl numesc alții), care se lăsa zărit în iluminarea chipurilor lor.

Când a plecat de la această primă întâlnire, Mazeres, care refuzase dintotdeauna să admită teoria dragostei la prima vedere, a constatat că săgeata lui Cupidon sau ce-o fi fost aceea îl nimerise drept în inimă. Paloma i-a intrat foarte adânc în inimă, i s-a înfipt drept în suflet, astfel încât se gândea la ea în orice clipă. Visa la ea cu ochii deschiși și în somn, acasă și la birou, și în situațiile cele mai deosebite. Își imagina povești romantice, parcă filmate cu încetinitorul. Diseca sărutul în secvențe interminabile, începând cu buzele lui care atingeau colțul gurii Palomei până când limbile lor, fremătând de pasiune, se angrenau într-o luptă răvășitoare. Descheia unul câte unul, cu neîndemânarea înfocatului, nășturii de la bluză și vedea, năucit, cum sânii se iteau din cuiburile lor, pe care apoi îi mângâia și îi cântărea cu finețea unui expert în pietre prețioase... Fanteziile romantice se sfârșeau, în mod inevitabil, în povești obscene, cu cei doi protagoniști întinși goi în pat,

executând niște jocuri incredibile care sfidau toate legile fizicii și ale moralei... Se gândea că această emoție sentimentală va fi trecătoare și că va dispărea, ca un miraj, peste câteva zile, dar nu fusese așa. Când și-o amintea, sexul i se înălța cu putere și hotărâre, cum nu ținea minte să fi pățit nici în anii tinereții sale. Începuse să se masturbeze din nou în mod frecvent. Dar la vârsta lui, era oare normal să se masturbeze în fiecare zi și, uneori, chiar de două și de trei ori? Încercase să o uite, aplicând tratamentul pe care îl prescriau pentru aceste cazuri preoții experți din Opus, dar leacul era mai rău decât boala. Cum era posibil ca la acea vârstă, această femeie, pe care de-abia o cunoștea, să fi devenit lucrul cel mai important din viața lui? Nu era ușor să se descotorosească de ea și a trebuit să cedeze în fața evidenței: Eros bătuse la ușa lui... La mai puțin de o lună de la întâlnirea lor întâmplătoare, a sunat-o la telefon cu un pretext neînsemnat în legătură cu mâzgăleala de pe pictura lui Bosch. De atunci, au început să iasă împreună.

Cu mult înainte de acea zi de 25 iulie, când a avut loc misteriosul furt al relicvei Sfântului Pantelimon, Paloma și inspectorul, sărind peste etapele intermediare, aproape că își consolidaseră viața sentimentală. În unele nopți dormeau împreună, dar nu își puseseră problema să își părăsească locuințele de celibatari. Cu toate acestea, din ce în ce mai des, Paloma își petrecea sfârșiturile de săptămână acasă la inspector. Tot cu mult înainte de acea zi de 25 iulie, plănuiseră deja să profite de vacanța lor de vară și să călătorească la Paris, pentru a petrece o nebunească lună de miere. Sora inspectorului le oferise apartamentul ei și nici nu se punea problema să nu profite de ocazie. Paloma era entuziasmată, dar el, pe măsură ce se apropia ziua plecării fără să fi rezolvat cazul, șovăia...

– Ori Sfântul Pantelimon, ori eu, îi spunea ea, fără drept de apel.

Inspectorul știa că Paloma nu se lăsa manipulată și că el trebuia să ia în serios acea alternativă.

– Așa stând lucrurile, nu mai încape discuție. Afacerea Sfântului Pantelimon trebuie să aștepte. Dacă Parisul merită într-adevăr o liturghie, tu și Parisul la un loc meritați mult mai mult.

Apartamentul surorii lui Mazeres se afla într-un bloc de locuințe modeste, ca majoritatea celor din arondismentul al XVIII-lea, în Boulevard de la Chapelle, chiar la poalele colinei Montmartre. Balcoanele se înălțau exact deasupra stației de metrou Barbès-Rochechouart, una dintre cele mai zgomotoase și mai pestrițe din Paris. Vizavi, acoperișuri cenușii de zinc și de ardezie și Louxor – Palais du cinéma, din care nu mai rămăsese decât bombasticul său nume. De pe balcon, la stânga, se zărea clopotnița de la l'Hôpital Lariboisière și, puțin mai departe, acoperișul impunător al Gării de Nord, pe unde sosiseră. Dacă își aruncau privirea de-a lungul bulevardului, vedeau o lume mereu grăbită, care, la orice oră din zi, intra, ieșea, urca și cobora cu scările rulante ale stației. În zilele de miercuri și de sâmbătă, zile în care se organiza piața volantă, creștea larma mulțimii care venea la tarabele plasate sub podul de fier al liniei 2. La căderea serii, Mazeres se distra scrutând mansardele și ferestrele de pe cealaltă parte a străzii. În fiecare dintre acele dreptunghiuri de lumină, profilate în noapte, putea contempla diferite secvențe cu care, plecând de la ce vedea, urzea tramele unor istorii rocambolești... Deși nu avea piciorul pus în ghips ca James Stewart în filmul *Fereastra dinspre curte,* simțea aceeași fascinație. Întotdeauna atrăseseră ferestrele deschise. Simplu amuzament? Curiozitate bolnăvicioasă? Poate un instinct nemărturisit de voyeur?

Paloma, la rândul ei, mersese la Paris hotărâtă ca nopțile să-i rămână memorabile. Din primul moment în care se cunoscuseră, ea a ghicit că Mazeres, din cauza reprimării fantasmelor, trăia încorsetat și nu se desfătase cu sexul după pofta inimii. Parisul, cu erotismul său și cu aerul de permisivitate pe care îl transmitea, era locul cel mai potrivit ca să îl facă să depășească bigotismul pe care îl târa după el. Uneori, după cină (inițiativa

pornea întotdeauna de la ea) coborau în piața Pigalle, care le era atât de la îndemână, și intrau la întâmplare într-una dintre numeroasele săli dedicate sexului și perversiunilor sexuale. La întoarcere, dădeau foc bețișoarelor de tămâie, aprindeau lumânări parfumate și, la lumina lor, își mărturiseau dorințele cele mai secrete. Lui Mazeres i se părea că visează. Niciodată nu și-ar fi închipuit că ar fi în stare să vorbească cu cineva despre intimitățile sale sexuale și să își împlinească într-o singură zi visurile și fanteziile; iar acolo era Paloma, această femeie îndrăzneață și fără complexe, care îl asculta entuziasmată, fără să se scandalizeze, dispusă să îi facă pe plac și să împărtășească aceleași dorințe. Niciodată nu bănuise că, noapte de noapte, pasiunea se putea prelungi până în zori.

– De când am citit că Inchiziția îi condamna la ardere pe rug pe cei care practicau *osculum nigrum*[1], m-am gândit că trebuie să fie ceva delicios dacă era pedepsit cu atâta cruzime. M-a obsedat, dar n-am îndrăznit niciodată... i-a mărturisit Mazeres, înroșindu-se la față. Când în noaptea asta am văzut cu propriii ochi cum acele cupluri își deschideau trupurile și se lingeau, cum scormoneau cu limba și sugeau... Îmi lăsa gura apă... Ah, și plescăitura aceea...

Vorbele lui evocau orgia la care asistaseră într-un club privat, în care băieți și fete cu trupuri frumoase și sexe înfloritoare au prezentaseră promiscue numere de circ spectaculoase, pe care ei nu și le-ar fi putut imagina niciodată și pe care oglinzile din tavan și de pe pereți le multiplicau la infinit, creând un voluptuos paradis în care erau cufundați toți spectatorii. Mulți, stimulați de șampania care curgea în valuri și ascunși în penumbra care se crease, nu avuseseră nevoie să fie încurajați de stripperi ca să-și dea jos hainele, să coboare goi pe ring și să participe cu entuziasm la acea bacanală nebunească. Paloma și Mazeres fuseseră cât pe-aci

[1] Sărutul negru (în lb. lat., în orig.)

să își facă de cap, dar șampania nu fusese de ajuns ca să le învingă timiditatea; în cele din urmă preferaseră să meargă acasă și să încerce în intimitate unele dintre acele scene. Erau vârâți în cada de baie și, fără să fie nevoie să se pună de acord, cei doi se porniră să încerce sărutul negru până la orgasm.

– Plăcere a zeilor! exclamă satisfăcut și fericit inspectorul. Avea dreptate colegul meu când spunea că partea cea mai apetisantă a unei femei este curul...

– Nu numai a femeii, râse ea.

De ceva vreme, pisica Flor îi privea curioasă din ușă și cu niște discrete mieunături, ca să nu deranjeze, cerea de mâncare. Lui Mazeres nu-i plăceau animalele, dar Flor îl cucerise imediat cu lingușelile ei. În fiecare noapte intra la ei în odaie și, dacă găsea ușa închisă, o grepțăna până când îi deschideau, sărea pe pat și dormea la picioarele lor; alteori, mai obraznică, se tolănea pe pernă. Din prima zi, au format *un ménage à trois.*

– Ce-o fi gândind acest animăluț când ne vede făcând dragoste? Ai observat? Nu-și ia ochii de la noi... spuse Paloma, fumându-și cu delectare țigara.

– Nu știu ce i-o fi trecând prin cap; dar știu ce ar gândi Escrivá de Balaguer.

– Cum poți să te gândești la astfel de lucruri...?

– După cum vezi, jocuri ale subconștientului... Mi-au venit în minte niște fraze de-ale lui, care mi-au rămas întipărite în minte și care multă vreme, ani de zile, mi-au amărât viața... „Printre desfrânați, predomină timizii, egoiștii, falsificatorii și câinoșii, caracterizați cu toții printr-o slabă virilitate..."

– Ce vorbești? răspunse ea, stupefiată și, după ce aspiră adânc, îi aruncă în față un nor prelung de fum.

– Sunt eu un om fals, egoist și câinos? continuă Mazeres și, fără să aștepte să îi răspundă, spuse cu un zâmbet complice: Pentru că, desfrânat, recunosc că sunt.

– Ești o persoană normală... De unde și până unde?

– Uneori, fără să știu de ce și în momentele cel mai inoportune, se întâmplă astfel de lucruri... Nu cunosc încurcatele mecanisme ale subconștientului... Îi luă țigara din gură și trase un fum. Ca să vezi cât de adânc au pătruns predicile cu care ne bombardau tot timpul în Opus. Pentru Escrivá de Balaguer, cei care se desfată cu plăcerile trupești sunt niște bieți nefericiți, chinuiți de o tristă boală... Oamenii ăștia îi inspirau aceeași scârbă și atâta milă cât i-ar fi inspirat un copil diform cu un cap mare, mare de tot, cu circumferința de un metru...

Paloma nu își putu stăpâni un hohot de râs sonor.

– Nu râde. Ce-ți spun eu e adevărat. N-am născocit nimic. Sunt vorbele lui, textual.

– Dumnezeule, omul acela era un refulat! spuse ea, și imediat după aceea, se cufundă în apă ca să îi facă o nouă felație.

– Un refulat și un opresor... se lăsă în voia ei. Și acum, ni-l așază pe altare de parcă ar fi un sfânt. Grozav model de sfințenie...!

Paloma își scoase capul, își trecu degetele prin părul șiroind de apă și își mângâie sânii ca să îl provoace.

– Și au fost unii care l-au canonizat, ca să vezi ce ochi clinic au avut! Se cuibări în brațele lui Mazeres și, fără să înceteze nici o clipă jocul, adăugă, pe un ton tăios: Sunt sătulă până peste cap de morala îngustă a Bisericii, de călugărițe și de neroziile lor, de hodorogii ăia lascivi care în particular se dau în vânt după plăceri, iar în public condamnă pe toată lumea... Vino și vâră-l pe necuratul în iadul meu, căci nu există chip mai plăcut de a-l sluji pe Dumnezeu... îi aminti ea povestirea lui Boccaccio despre călugărul Rustico, în vreme ce cu mare măiestrie se așeză călare pe el executând ea însăși operațiunea. Carpe diem, Julián! Ce alt lucru mai bun putem face în această vale a plângerii?

Pisica mieună pentru a nu știu câta oară. „Ce-or fi făcând ăștia doi cufundați în apă de atâta vreme?“ probabil că se întreba Flor,

care nu avea să cunoască niciodată desfătările amorului, pentru că stăpâna ei o sterilizase.

În același arondisment al XVIII-lea a trăit și Henri Charrière, autorul cărții *Papillon*[1]. Cartierul de acum poate că nu se deosebea mult de cel pe care îl cunoscuse acesta. Trotuarele de pe bulevardele Rochechouart și Chapelle, înțesate de mici prăvălii și bazaruri, piața volantă de la gura metroului, cu tarabele, aglomerația, culorile și strigătele sale reproduceau atmosfera unui *suk*[2] arăbesc. Paloma și Mazeres cumpărau cu plăcere de acolo și de la Marché de Jean, de asemenea, unde găseau fructe și zarzavaturi la un preț bun.

Într-o zi, în vreme ce luau masa de prânz acasă cu ochii în televizor, auziră următorul anunț: „S-a descoperit un cinematograf-restaurant secret în subsolul Parisului". Știrea li s-a părut pitorească.

– Poate că buletinele de știri de aici recurg și ele la acest gen de întâmplări ca să acopere lipsa știrilor din timpul verii... comentă Mazeres.

După-amiază, în cafeneaua din apropiere pe care obișnuiau să o frecventeze, inspectorul se așeză la masa dintotdeauna și răsfoi presa. Știrea pe care o auzise la televizor era în capul paginii de fapte diverse. Citi cu atenție textul și i se păru că cele relatate aveau o semnificație mult mai importantă.

> Poliția din Paris a descoperit din întâmplare sediul unei presupuse societăți clandestine, într-o enormă cavernă neexplorată care se găsește în selectul arondisment al XVI-lea. Agenții de poliție nu știu cine a construit-o sau a utilizat-o, ceea ce constituie una dintre cele mai enigmatice descoperiri făcute recent. „Există cruci încârligate pictate pe tavan. Poate că este

[1] Fluturele (în lb. fr., în orig.)

[2] Stradă sau ansamblu de străzi, deseori acoperite, cu numeroase prăvălii, în țările arabe

vorba de vreo societate secretă; dar nu avem nici cea mai vagă idee", a declarat ieri un purtător de cuvânt.

În continuare, ziarul relata cum se făcuse descoperirea:

Membri ai brigăzii însărcinate cu supravegherea tunelurilor, peșterilor, galeriilor și catacombelor existente în Paris au dat din întâmplare peste un ansamblu subteran când efectuau un control de rutină sub palatul Chaillot. După ce au intrat în rețeaua de caverne prin canalul de scurgere care se află lângă piața Trocadéro, agenții au văzut un banner pe care scria: „Lucrări. Trecerea interzisă". În spatele prelatei, era un tunel și acolo au descoperit o cameră de televiziune cu circuit închis. De asemenea, un mecanism activa o bandă magnetică înregistrată cu lătrături de câini, al cărei scop era alungarea intrușilor.

Mai departe, tunelul dădea într-un fel de amfiteatru săpat în stâncă, de vreo 400 de metri pătrați, situat la 18 metri adâncime. Poliția a găsit aici un ecran mare, echipamente de proiecție și benzi video.

O peșteră alăturată de mai mici dimensiuni a fost transformată într-un restaurant-bar. Erau mese, scaune și sticle de whisky și de tot felul de alte băuturi în spatele tejghelei... „Toate echipamentele funcționau datorită unui sistem electric instalat de profesioniști. Existau, de asemenea, trei linii telefonice", a spus purtătorul de cuvânt.

Trei zile mai târziu, când poliția s-a întors în locul acela însoțită de experți ai companiei de electricitate a Franței ca să constate de unde provenea furnizarea curentului electric, au găsit că atât liniile telefonice, cât și cablurile electrice fuseseră tăiate; iar, găsit pe jos, un bilet spunea: „Nu încercați să ne găsiți".

Mazeres luă acasă tăietura din ziar și o comentă cu Paloma.

– Presupun că această frază „Nu încercați să ne găsiți" este o provocare lansată poliției. Oare ce-or fi crezut despre ea?

– O provocare sau o amenințare? îi răspunse Paloma și își dădu seama că Mazeres nu o asculta. Ce pui la cale?

– Azi după-amiază am putea merge să vizităm Catacombes, și se justifică: Prin niște galerii asemănătoare cu acelea s-au desfășurat faptele...

– De asta mă temeam eu. Paloma nu fu entuziasmată de idee. Îți amintesc că nu suntem la Madrid și că nici tu nu ești de serviciu...

Vizitarea catacombelor din Paris nu fusese inclusă în planurile lor pentru că nu vedeau ce atracție ar fi putut prezenta. Cele de la Roma, având legătură cu persecutarea creștinilor, aveau o semnificație istorică, dar acestea reprezentau doar un simplu osuar. Totuși, acum, după știre, inspectorului îi treziseră curiozitatea. Din poarta casei, luară linia 4 de metrou, în direcția Porte d'Orléans și coborâră la Denfert-Rochereau. La numărul 1 din piața care poartă același nume se afla intrarea în Catacombes. Au coborât scara rece în spirală, cu trepte înguste care păreau să nu se mai sfârșească (20 de metri sub pământ, li se atrăsese atenția la intrare), apoi au mers în continuare printr-un tunel în semiîntuneric, având, în unele porțiuni, tavanul scund și noroi pe jos, și care, în singurătatea în care îl străbăteau, le părea nesfârșit. În cele din urmă, ajunseră la un fel de piațetă de unde începea cimitirul propriu-zis.

– Niciodată înainte, spuse Paloma cu voce joasă, respirând adânc, nici când am coborât în camera mortuară a unei piramide din Egipt, n-am avut o asemenea senzație de claustrofobie. Nu e nici țipenie de om...

– Vrei să ne întoarcem? întrebă el și își dori ca ea să spună da.

Dacă ar fi spus, Mazeres nu ar fi avut nici cea mai mică obiecție.

În pragul pe care trebuiau să îl treacă pentru a pătrunde în culoarele mortuare, dădură peste o inscripție imperativă: „*Arrête,*

c'est l'empire de la Mort[1]". Acest bun venit sinistru li se păru o neînsemnată consolare și nu făcu altceva decât să le sporească neliniștea care pusese stăpânire pe ei. Paloma se agăță cu putere de brațul logodnicului ei și începură circuitul, aproape fără să își adreseze vreun cuvânt, nici măcar pe un ton scăzut, ca nu cumva cel mai imperceptibil ecou să dezlănțuie un cataclism și miile de tone de pietre pe care le aveau deasupra capetelor să se năruie peste ei. Ideea de a muri îngropați le tăia respirația. Mazeres citise în pliantul de prezentare că la sfârșitul secolului al XVIII-lea fuseseră închise marile cimitire *intra muros* din Paris, din motive de salubritate publică. În Saints Innocents, de exemplu, giganticele sale gropi comune ajunseseră să măsoare doi metri și jumătate peste nivelul străzii. Duhoarea pestilențială a cadavrelor devenea insuportabilă și medicii de la Sorbona atrăseseră atenția asupra riscurilor unei epidemii... Așa că, în 1780, primăria a hotărât să mute rămășițele pământești din acest cimitir și din multe altele la vechile cariere de piatră de la Tombe-Issoire pe care Paloma și Mazeres se pregăteau să le străbată în după-amiaza aceea. Imensul osuar municipal de un kilometru și jumătate lungime a fost creat izolând unele galerii din subsolul Parisului. De o parte și de alta a acestor culoare, se acumulau cele peste șase milioane de schelete orânduite în stive cu o estetică macabră, care, în unele locuri, ajungeau la treizeci de metri înălțime. În acel ciudat cimitir aproape că nu au găsit simboluri religioase, cu excepția unor cruci făcute chiar din cranii. Au fost câteva locuri ciudate, precum La Crypte du Sacellum[2] cu L'autel des Obélisques[3], de inspirație masonică, La Crypte de la Lampe sépulcrale[4], denumită astfel după rugul care în alte vremuri ardea

---

[1] Oprește-te, este imperiul Morții. (în lb. fr., în orig.)

[2] Cripta Micului Sanctuar (combinație franco-latină)

[3] Altarul Obeliscurilor (în lb. fr., în orig.)

[4] Cripta Lămpii de mormânt (în lb. fr., în orig.)

ca să se activeze circulația aerului în subsol sau La Crypte de la Passion[1], în amintirea concertului clandestin pe care l-au prezentat acolo, în 1897, 45 de membri ai Operei...

Plimbarea s-a dovedit a fi macabră și dezagreabilă, și nu l-a ajutat prea mult pe Mazeres să își facă o idee despre cariera de piatră subterană despre care vorbeau ziarele.

– De ce nu-l suni pe Claude? îi sugeră Paloma, văzând interesul pe care întâmplarea aceea îl trezise în el. Cu siguranță că a participat la acest caz.

Claude Mansart, un polițist din Paris, și inspectorul Mazeres se întâlniseră la câteva reuniuni internaționale privind sectele huliganice și prietenia dintre cei doi mergea mai departe de simpla relație profesională. La ultimul simpozion, ținut în Canada, Paloma îl însoțise pe logodnicul ei și acolo îl cunoscuse pe Claude, divorțat de curând, care se ținuse ca scaiul după ei. Paloma fusese atentă cu el și alcătuiseră un trio, având relații foarte bune.

– M-am gândit și eu, dar mă jenez...

– Te jenezi? spuse ea. Dacă află că suntem aici și nu l-am sunat, o să se supere... Se va bucura mult să ne vadă.

Argumentul Palomei era indiscutabil. Mazeres îl sună pe Mansart, stabiliră o întâlnire și se înțeleseră să se vadă a doua zi și să ia masa de prânz toți trei la Centrul Georges Pompidou. „Acolo, le-a spus prietenul lor, fără să fie nevoie să intrăm în muzeu în nici una dintre săli, putem mânca la restaurantul cu cea mai bună vedere asupra Parisului."

Cum era de așteptat, conversația alunecă curând spre problemele de serviciu și cei doi polițiști făcură schimb de impresii. Mazeres îi povesti, în linii mari, cazul rocambolesc al relicvei Sfântului Pantelimon. De cum menționă numele sfântului, Mansart îl întrerupse:

---

[1] Cripta Patimilor (în lb. fr., în orig.)

– În cazul în care ți-ar putea fi de vreun folos, o să-ți spun că la catedrala din Chartres există un frumos vitraliu cu Sfântul Pantelimon. În orice caz, să nu uitați să vizitați catedrala. Merită osteneala.

Cazul Sfântului Pantelimon, cu atâtea necunoscute nerezolvate, îl interesă mult pe Mansart, iar acesta îi puse inspectorului o mulțime de întrebări și făcu o serie de observații, astfel încât aproape că uită de suculentul *magret de canard aux pommes*[1] pe care el însuși îl recomandase. În această atmosferă de conversație însuflețită, la care ajutară mult cele două sticle de șampanie, lui Mazeres nu îi fu greu să aducă vorba de cazul catacombelor, care îl intrigase atât de mult.

– Ce-i cu restaurantul acela clandestin pe care l-ați găsit în subsolul din *le XVI-ème arrondissement*[2], aproape de piața Trocadéro? îl întrebă el. Are legătură cu vreo sectă satanică?

– Ce repede ai aflat! Ai un fler hipertrofiat! râse Mansart.

– Am aflat din pură întâmplare. Am auzit știrea la televizor.

De pe terasă, unde luau masa, aveau o vedere splendidă asupra acoperișurilor din Paris. În depărtare, pe colina Montmartre, bazilica Sacré-Cœur; mai spre stânga, turnurile Eiffel și Montparnasse; mai aproape, biserica Saint-Eustache... Chelnerița debarasă masa și luă comanda de deserturi.

– Chestiunea este șocantă, îi spuse polițistul francez, dar nu cred că acesta ar fi momentul cel mai potrivit ca să vorbim despre aceste probleme. O plictisim pe Paloma.

– Nu, nu, nici vorbă, îi răspunse ea, binevoitoare.

– Dacă aveți vreo curiozitate legată de asta, și o privi pe Paloma, cel mai bine ar fi ca mâine să veniți la mine la birou. Acolo am planurile galeriei, fotografiile peșterii, înregistrări

---

[1] Filet de piept de rață cu mere (în lb. fr., în orig.)

[2] Al XVI-lea arondisment (în lb. fr., în orig.)

video și unele documente ciudate pe care le-am găsit... Întotdeauna va fi mai comod de văzut în biroul meu decât *in situ*[1]. Să cobori în galeriile subterane și să treci prin ele, unele foarte înguste și pline de noroi, nu e o excursie tocmai plăcută.

– Mie-mi spui? îi răspunse Mazeres în vreme ce strângea mâna pe care Paloma și-o pusese pe masă. Știm și noi câte ceva. Am coborât în catacombe...

– Grozav loc să duci o doamnă. Mansart nu pierdea ocazia să o privească pe Paloma; apoi continuă: După cum poți presupune, e mult mai mult decât am declarat presei... Ca să nu creăm panică...

– Bineînțeles, bineînțeles. Îmi închipuiam eu... spuse Mazeres și se oferi: Dacă pot să-ți dau o mână de ajutor...

– Părerea ta va fi întotdeauna bine-venită. Sfaturile tale îmi pot fi de folos – și cu o scânteie de dorință, poate că șampania îl ajutase să se dezinhibeze, o privi aproape cu nerușinare pe Paloma care îl răsplăti cu un zâmbet –, dar n-am îndrăznit să ți-o cer, ca să nu vă stric vacanța.

– Din partea mea, n-am nimic împotrivă, răspunse ea și îl sărută pe Mazeres pe gură. De când l-am cunoscut pe Julián, m-am implicat atât de mult în munca lui, încât aproape că mă simt ca făcând parte din corpul poliției.

Râseră. Cei trei erau puțin afumați și râdeau din te miri ce. Își luară deserturile și cafelele. Mansart și Mazeres se certară pentru *l'addition*[2], pe care o plăti primul, în ciuda protestelor nestăvilite ale celuilalt. Coborâră apoi cu scara rulantă a marii tubulaturi de sticlă și, ajunși în piață, se întoarseră să arunce încă o privire către muzeu.

– Are întru totul aspectul unei rafinării, comentă Mazeres.

---

[1] La fața locului (în lb. lat., în orig)
[2] Nota de plată (în lb. fr., în orig.)

– Ne-au făcut să credem că acest centru va ridica nivelul și calitatea producției culturale, dar n-a fost decât o pură înșelătorie...

– Politicienii cu minciunile și cu a lor *grandeur*[1]*!* spuse Paloma cu o voce aproape stinsă.

– Realitatea este că, după treizeci de ani, această instalație cu destinație culturală, urâtă și neproductivă, se dovedește a fi foarte costisitoare și nimeni nu știe cum să se debaraseze de ea. La fel de bine, într-o zi, ar putea fi transformată într-o mare fabrică de mezeluri – „Cârnați Georges Pompidou", spuse Mansart râzând, în vreme ce cu un gest admirativ arăta spre biserica în stil gotic flamboaiant Saint Merri pe care o aveau în față, ca să constate diferențele. Crezu că prietenii săi îi vor aplauda gluma, dar ei se mărginiră să tacă.

Lăsând în spatele lor Centrul Georges Pompidou, se îndreptară spre piața Stravinsky, o oază de tihnă. Havuzul cu ape limpezi și liniștite, cu sculpturile mobile și multicolore care evocă lucrările marelui compozitor, în mișcare la ora aceea, contrasta și el cu seriozitatea bisericii Saint Merri.

– Paloma este încântată de acest gen de lucruri, spuse Mazeres, iar francezul se gândi că se referea la sculpturile cinetice din fântână, pe care le privea. Nu, nu, mă refer la aventurile polițiste... Mâine o s-o iau cu mine.

– Splendid, răspunse Mansart și i se adresă Palomei: Ești specialistă în pictura lui Bosch? Și fără să aștepte răspuns, adăugă: Poate că o să fie de lucru și pentru tine.

Propunerea o surprinse. Îl privi cu un aer complice pe Mazeres, care o ținea pe după talie, și își vârî mâna jucăușă în buzunarul din spate al blugilor lui.

– Bosch? exclamă ea tulburată, fără să știe ce rost avea întrebarea aceea. Este unul dintre preferații mei... eu și Julián ne-am

[1] Măreție (în lb. fr., în orig.)

cunoscut tocmai în sala lui Bosch... Mă rog, nu sunt chiar o expertă... mărturisi ea cu falsă modestie, dar sunt familiarizată cu panourile lui. Este un pictor fascinant.

– Fas-ci-nant! repetă polițistul francez.

Palomei nu îi scăpă emfaza cu care Mansart repetase adjectivul.

24

În după-amiaza stabilită, Paloma și Mazeres luară linia 4 de metrou, care trecea pe strada lor, chiar prin fața casei, în direcția Porte d'Orléans și, fără să aibă nevoie de vreo transbordare, se opriră în Île de la Cité. Această gură a metroului dădea în piața Louis Lépine, mică, pustie și aproape dată uitării, pentru că o eclipsa faima grandioaselor monumente din apropiere: catedrala Notre-Dame, Palatul de Justiție, catedrala Sainte-Chapelle, La Conciergerie... Piața de flori, cum este cunoscută în mod popular, umplea de veselie și de culoare ambianța cenușie și rece a clădirilor administrative care o înconjurau. La ora aceea, erau puțini turiștii care o traversau. Cum ajunseseră cu douăzeci de minute mai devreme, Paloma și Mazeres căscară gura prin piață și se apropiară să arunce o privire rapidă către catedrala Notre-Dame, la doi pași de acolo. Fix la ora stabilită ajunseră la Préfecture de police, 7, Boulevard du Palais[1], unde lucra Mansart.

Îi primi la el în birou, la ultimul etaj al edificiului, în cămașă și fără nici un fel de protocol, ca și cum ar fi fost vorba de niște colegi pe care ar fi trebuit să îi pună la curent cu cazul. Pentru ca să înțeleagă mai bine misterioasa descoperire de la Trocadéro, a

[1] Prefectura poliției, Bulevardul Palatului nr. 7 (în lb. fr., în orig.)

crezut potrivit să înceapă cu un scurt *excursus*[1] asupra zonei unde fusese localizată peștera, a caracteristicilor subsolului și a originilor carierelor de piatră din Paris.

– De pe vremea romanilor și până în secolul al XIV-lea, își începu el disertația, s-au deschis la Paris cariere de piatră pentru extragerea materialelor cu care se construia orașul: mai întâi, în câmp deschis, apoi săpând în subsol. Rezultatul se prezintă sub forma a 300 de kilometri de tuneluri, peșteri, galerii și catacombe care se află sub picioarele noastre.

– Inclusiv și culoarele metroului...? întrebă Paloma, căreia atâția kilometri i se păreau o exagerare.

– Nu, nu. 300 de kilometri numai de cariere de piatră. Sunt excluse galeriile metroului, canalele colectoare etc.

– Atunci, Parisul se înalță peste o gigantică brânză gruyère.

– Foarte bine, Paloma. Asta e o bună imagine.

Mansart se opri din relatare și, cu toate că aerul condiționat funcționa, deschise ferestrele ca să aerisească încăperea. El fuma destul de mult, iar Paloma îl seconda. Din birou se vedea o superbă imagine panoramică asupra unui brat al Senei, asupra podului Saint-Michel și a edificiilor de pe malul stâng al Senei. Nici un nor nu păta luminosul cer albastru din după-amiaza aceea.

– Parisul este frumos de oriunde l-ai privi, comentă Paloma, ieșită la fereastră și privind (mai bine zis, ghicind) Place Saint-Michel și Quartier Latin pe care îl avea în față.

– Merită o liturghie... răspunse Mazeres cu prea puțină originalitate.

Paloma și Mazeres se întoarseră la locurile lor din fața mesei pline cu hârtii. Mansart își ocupă jilțul dinaintea lor și continuă cu partea introductivă:

---

[1] Digresiune (în lb. lat., în orig.)

– Cei de la IGC[1] au rolul de a verifica, de a sprijini și de a consolida, injectând cu ciment toate aceste tuneluri pentru a nu se mai repeta catastrofele din alte vremuri. În 1774, 300 de metri din Avenue Denfert-Rochereau s-au prăbușit la 25 de metri adâncime. Câțiva ani mai târziu, o groapă enormă a înghițit o casă în apropiere de grădina Luxembourg...

– Niciodată nu m-aș fi gândit că Parisul poate fi un oraș atât de minat, se miră Mazeres.

– Când ați vizitat Catacombes, veți fi văzut deja vreuna dintre acele surpări, și continuă: în afara celor de la IGC, îi mai avem și pe cei de la ERIC[2]. Alcătuiesc poliția subsolului. Acestui grup îi revine controlul și supravegherea lumii de acolo, de dedesubt.

– Poliția subsolului? Adică acolo, jos, trăiesc oameni? întrebă Paloma, stupefiată, imaginându-și cum cei 300 de kilometri de tuneluri ar semăna cu catacombele pe care le vizitaseră.

Mazeres rămânea tăcut, bucuros că Paloma formula întrebările pe care le-ar fi pus el însuși.

– N-aș spune că acele cariere de piatră abandonate sunt locuite. Dar constituie o atracție și un sport ciudat... Multă lume le vizitează; vin chiar și din străinătate... N-ați auzit niciodată vorbindu-se despre *les cataphiles?*

Paloma și Mazeres se priviră și ridicară din umeri.

– Aici îl numim *cataphile* pe exploratorul clandestin care coboară la acele cariere de piatră și le străbate... Din 1955, din rațiuni de securitate, pătrunderea sau circulația prin rețeaua aceea se consideră delict; cu toate acestea, sunt mulți oameni care o fac. *Le cataphile* cunoaște intrările prin care să se strecoare, traseul tunelurilor, istoria locurilor... Obișnuiesc să se deplaseze în grup

[1] Siglă pentru l'Inspection Générale des Carrières – Inspecția Generală a Carierelor (n.a.)

[2] Siglă pentru l'Équipe de Recherches et d'Interventions en Carrières – Echipa de Cercetări și Intervenții la Cariere (n.a.)

și aproape întotdeauna în timpul nopții... La fel ca hackerul care trece peste orice normă și pătrunde în sistemele informatice dintr-o dorință de aventură, *le cataphile* urbanizat simte un impuls similar. Vrea să trăiască experiențe noi, emoții noi, să știe ce se simte atunci când cineva se află unde nu trebuie și se rătăcește... Această explorare suburbană este la fel de excitantă ca și speologia, a devenit un sport sau o formă de turism alternativ, sau spune-i cum vrei, din ce în ce mai răspândit în toată lumea datorită internetului...

– Un sport cu risc ridicat, presupun, spuse Mazeres.

– Foarte ridicat. Și nu numai cu riscuri fizice...

Mansart, ca să nu facă o introducere interminabilă, puse punct și întinse pe masă un plan al carierelor de piatră de la Chaillot.

– Acesta este planul tunelurilor și al carierelor din arondismentul al XVI-lea, loc în care a fost găsită peștera cu pricina. Instalația subterană peste care au dat cei de la brigada specială și pe care presa a descris-o deja în amănunțime este aici, și arătă un punct de pe hârtie. Nici peștera, nici tunelul care conduce la ea nu apar semnalate... Pentru poliție, erau complet necunoscute! Cum lui Mazeres i se păru ciudat, îi explică: Ține seama de faptul că poliția nu are catalogate toate carierele, nici planuri exhaustive ale tuturor acestora. Unele dintre ele, ca aceasta în care s-a găsit peștera, sunt complet necunoscute pentru ei. Pe altele, care au fost închise de multă vreme, poate de secole, *les cataphiles* le deschid din nou; face parte din jocul lor. Dar ce vă spuneam? La început, cei din ERIC n-au dat mare importanță descoperirii, s-au gândit că totul era opera *cataphiles*-ilor...

– În ciuda faptului că apăruseră cruci încârligate pictate pe tavan...? întrebă Mazeres.

– Ca să fim exacți, asta a fost ceea ce ne-a îngrijorat... *Les cataphiles* erau mai mult sau mai puțin ținuți sub control, sunt aventurieri cărora le plac senzațiile tari, cum v-am mai spus, dar

nu se vâră în astfel de probleme... Cu toate astea, acele semne neonaziste ne-au dat de bănuit că ar fi vorba de un alt gen de oameni și că ar avea o anumită legătură cu alte fapte petrecute... Mansart își suflecă mânecile cămășii și se lăsă pe spate. Înainte de găsirea peșterii, niște piromani de ideologie nazistă dăduseră foc unui sediu social evreiesc din centrul Parisului și pictaseră în interior svastici și mesaje de tipul „Fără jidani, lumea ar fi fericită". Alt act de vandalism s-a produs la catedrala Notre-Dame, unde niște necunoscuți pictaseră de asemenea niște cruci încârligate... La Lyon, fuseseră profanate șaizeci de morminte dintr-un cimitir evreiesc... Chiar și așa, nu am exclus ideea că ar fi vorba de *cataphiles* huligani, care ar fi amenajat peștera ca să facă petreceri cu alte grupuri, *tractofolies* se numesc acestea în argoul lor... Totuși, pe măsură ce studiam materialul confiscat...

Mansart nu aparținea corpului special al poliției care supraveghea subsolurile Parisului, cum le explicase deja; totuși, dat fiind aspectul ciudat al descoperirii, se ceruse colaborarea departamentului său.

– Și ce a dezvăluit materialul confiscat? întrebă Mazeres, mort de curiozitate.

– Veți vedea cu propriii ochi. Și îți cer să-mi dai părerea ta de expert.

Închise ferestrele, desfășură o pânză pe peretele din față și se pregăti să proiecteze o serie de diapozitive pe care, fără îndoială, le studia de zile întregi. Aprinse aparatul pe care îl avea aproape de masa de scris.

– Văd că treaba asta te preocupă, îi spuse Mazeres observând ceremonialul. De câte ori le-ai văzut?

– De sute de ori, îi spuse el. În meseria noastră, cum bine știi, ni se prezintă cazuri foarte ciudate, dar acesta mi se pare îngrijorător. N-ai nici un fir de care să te legi...

În vreme ce vorbea, punea în vizorul proiectorului primul clișeu. Era o fotografie a tavanului cavernei, mâzgălit cu două cruci încârligate.

– Ce vedeți voi? întrebă el.

Li se păru atât de evident ceea ce aveau dinaintea ochilor, încât se mirară de întrebarea lui.

– Cruci încârligate! răspunseră la unison.

– Sigur sunt cruci naziste? insistă maliții Mansart și așteptă câteva clipe. Așa credeam și eu...

Se ridică în picioare și fasciculul luminos al proiectorului îi rămase imprimat pe piept. Cu diapozitivul imobilizat în acel mod atât de ciudat, își continuă disertația.

– Naziștii au adoptat svastica dextrogiră, aceasta fiind semnul solar al vechilor arieni.

Paloma și Mazeres, atenți, nu știau încotro să privească.

– Adică, cele patru brațe ale crucii se răsucesc spre dreapta în sensul acelor de ceasornic și unul dintre ele se sprijină pe extremitatea sa, ca și cum crucea ar sta pe vârfuri... Pe măsură ce vorbea, își mișca mâinile colorate și părea cum nu se poate mai ciudat. În schimb, brațele frânte ale acestor cruci, și se apropie de ecran ca să arate pe imagine, se rotesc în sens opus acelor de ceasornic și se sprijină nu pe un vârf, ci pe o bară orizontală...

– Da, da. Înțeleg ce spui, șopti Paloma cu circumspecție, dar nu văd ce importanță pot avea aceste detalii...

– Foarte mare importanță, răspunse tăios Mansart. Svastica lui Hitler are conotații negative. Este imaginea nefastă a urii și a violenței. În schimb, aceste cruci care au fost pictate aici nu au această semnificație. Dimpotrivă, aceste cruci încârligate își păstrează semnificația originară a drumului către fericire... Cei care au pictat-o în caverna aceea știau foarte bine ce pictează. Crucea, deși este asemănătoare cu cea a naziștilor, are o semnificație opusă.

Mazeres și Paloma cugetară o vreme, dar tot nu reușeau să înțeleagă amploarea pe care prietenul lor o dădea acestei deosebiri, care ar fi trecut neobservată pentru toată lumea.

– Se știe cine sunt autorii? întrebă Mazeres ca să iasă din impas.

– Ceea ce știm cu certitudine este că aceia care au pictat acele cruci *nu* sunt neonaziști. Nu ne este clar cine sunt și ce scopuri urmăresc, dar *nu* sunt naziști... După cum notează experții noștri în religii, ar putea fi vorba de adamiți[1] sau de nicolaiți[2], secte foarte vechi care, după cum se pare, renasc...

– Adamiți? Nicolaiți? repetă Mazeres. După ce își forță memoria, își aminti că auzise aceste nume la unul dintre cursurile la care asistase cu asiduitate și adăugă: Nu sunt cumva sectele acelea creștine care predicau goliciunea și desfătarea sexuală...?

– Ba da, confirmă Mansart. Membrii acelor secte (pentru unii, secte dedate practicilor sexuale imorale, perverse) au adoptat crucea solară în rotație ca semn distinctiv al societății lor. Dar brațele crucii se rotesc invers, ca simbol al revenirii la paradisul pierdut.

– Vorbiți despre nudiști? interveni Paloma care urmărea conversația cu interes, fără să înțeleagă mare lucru.

– Nu, nu e vorba pur și simplu de nudiști, îi răspunse Mansart și începu să îi lămurească anumite concepte. Adamiții practicau și ei nudismul, dar nu căutau în goliciune doar echilibrul fizic și psihic, mergeau mult mai departe. Cum vă spuneam, este vorba de o erezie a creștinismului. Doctrina lor propune cultivarea plăcerilor trupești ca scop și bun suprem al omului. Practicau un hedonism sui-generis, un fel de libertinaj...

---

[1] Adepți ai adamismului, doctrină eretică creștină din secolul al II-lea, care apar goi în adunări pentru a exprima starea de inocență a lui Adam în momentul Creației.

[2] Adepți ai nicolaismului, doctrină gnostică a unei secte creștine din secolul I

Acestea fiind zise, Mansart puse un nou diapozitiv.

– Această fotografie, spuse el în timp ce un nou fascicul de culori năvălea pe fundal, reproduce marele tablou serigrafiat care, precum o tapiserie, acoperea o parte din peșteră. Cum ați ghicit deja, este vorba de *Grădina desfătărilor* a lui Bosch, un triptic pe care-l aveți la muzeul Prado.

– Despre asta presa n-a spus nimic, comentă inspectorul.

– Ce-i asta!? exclamă uluită Paloma.

Pe ecran apărea panoul central al acelui triptic, în dimensiuni mărite.

– Ce se întâmplă? întrebă Mansart, descumpănit.

Când Paloma își reveni din uimire, se explică.

– Nu tabloul lui Bosch este cel care m-a surprins, ci să văd reprezentată în el o cruce încârligată... Paloma se ridică și o arătă pe pânza ecranului. În această parte de sus a tabloului este reprezentată roata dorinței. Bărbați goi, purtați de avântul desfrâului lor, călăresc pe spinarea animalelor într-un cerc frenetic. După cum vedeți, o mână anonimă a pictat în heleșteul din mijloc în care se scaldă un grup de femei goale o svastică. Brațele acestei cruci încârligate se rotesc în același sens al cavalcadei, adică în sens invers acelor de ceasornic... Înțelegeți ce vreau să spun?

Cel care acum nu înțelegea nimic era Mansart, iar inspectorul nu era nici el într-o situație mai bună. Paloma trebui să îi explice că, în urmă cu ceva vreme, panoul acela al lui Bosch suferise un act de profanare, care rămăsese imortalizat pe diapozitiv.

– Noi am crezut la început că mâzgăleala de pe tabloul lui Bosch e o svastică nazistă, i se adresă ea lui Mazeres ca să vadă dacă i se limpezeau ideile. Acum reiese că acea cruce are aceeași formă cu cea pe care voi ați descoperit-o pe tavanul peșterii din cariera de piatră...

– Într-adevăr. Crucile pictate pe tavanul peșterii și cea pictată pe panoul lui Bosch sunt identice, recunoscu Mansart.

– Și, după părerea ta, n-au nimic de-a face cu naziștii, insistă Mazeres.

– Într-adevăr. Acest gen de cruci sunt simboluri religioase ale sectei adamiților...

Paloma, care rămăsese pe gânduri, interveni din nou.

– Îmi amintesc că am văzut aceeași cruce încârligată, spuse ea, pe un mozaic roman din muzeul de la Tarragona. Poate că mozaicul era cu un secol sau două înainte de Hristos, dar nu știu cu exactitate. După o pauză continuă: Bosch, svastica pictată pe tablou, mozaicul roman, crucea din această peșteră... Este o coincidență foarte ciudată, nu vi se pare? O simplă întâmplare?

Comentară aceste lucruri vreme îndelungată.

– Eu eram sigur, repetă Mazeres, adresându-i-se colegului său, că mâzgăleala de pe tabloul lui Bosch a fost opera neonaziștilor, dar acum, după ce ți-am ascultat explicațiile și după povestea cu muzeul din Tarragona, mi-am schimbat părerea. Poate că autorul este membru al vreuneia dintre acele secte creștine străvechi despre care vorbești...

Cei trei erau în picioare în fața ecranului pe care rămăsese proiectat panoul cu *Grădina* lui Bosch, de parcă această apropiere i-ar fi ajutat să cugete mai bine. Paloma, încurajată de faptul că observațiile sale erau luate în considerație, interveni din nou.

– E încă ceva care mă surprinde și mai mult... spuse ea și, după o pauză ca să chibzuiască la ce voia să spună, i se adresă lui Mazeres: Cum e cu putință ca serigrafia care s-a găsit în această peșteră secretă să reproducă *acest* tablou al lui Bosch? Nu cred că poliția din Madrid ar fi înlesnit cuiva accesul la *această* fotografie...

Mansart nu înțelegea nimic din ceea ce puneau la cale cei doi, dar nici nu îndrăznea să intervină.

– Vrei să insinuezi că... îi spuse inspectorul, supărat, că eu sau vreun membru al comisariatului meu...?

– Nu insinuez nimic, doar constat un fapt. După câte știu eu, *doar* poliția și cabinetul de restaurare al muzeului au făcut fotografii ale tripticului mâzgălit... Cum se explică faptul ca în peștera de la Paris să fie reprodus panoul *Grădina desfătărilor* cu reprezentarea crucii încârligate?... Asta este ceea ce mă întreb.

Mazeres nu avea nici un răspuns și aștepta să vadă dacă îl avea Paloma.

– Singura ipoteză pe care o găsesc, continuă ea, este că persoana care a pictat crucea încârligată pe tripticul lui Bosch a făcut fotografia și că apoi a pus-o la dispoziția celor de aici... S-ar putea, de asemenea, ca unul de aici să fi fost cel care a făcut mâzgăleala și a fotografiat apoi tabloul...

– Sugerezi că între întâmplarea de la muzeul Prado și descoperirea din carierele de piatră de la Paris există o legătură? o întrebă Mazeres intrigat.

– Dacă nu există, cum îți explici atâtea coincidențe?

Dacă Parisul a fost întotdeauna seducător, acest Paris pe care îl cunoșteau acum Paloma și Mazeres se dovedea a fi excitant. Mazeres își aminti de inspectorul Maigret de pe Quai des Orfèvres, ale cărui aventuri le urmărise cu entuziasm în alte vremuri. Se despărțiră de Mansart fără să fi rezolvat nici una dintre necunoscutele puse în discuție, dar cu convingerea că trebuia să existe o anumită legătură între muzeul Prado și cariera subterană de la Paris și că Bosch, mai exact spus, panoul său cu *Grădina desfătărilor,* constituia această legătură. În metrou, în drumul de întoarcere acasă, Mazeres și Paloma discutară din nou despre fiecare amănunt dintre multele care se perindaseră în timpul conversației.

– Am trecut sub tăcere o informație ca să nu complic lucrurile și mai tare, spuse Mazeres și o privi pe Paloma cu ochi cercetători. Hoțul pe care l-am găsit mort în pasajul de la Mănăstirea Întrupării avea un mic tatuaj făcut cu cerneală neagră pe brațul său drept, la nivelul umărului.

Cu huruiala din metrou, ea nu putu auzi foarte bine, așa că îl puse să repete.

– Crucea încârligată! ghici ea.

– Așa este. Îmi amintesc că toți cei care au fost de față la ridicarea cadavrului s-au întrebat: ce face un nazist într-un loc ca ăsta? Azi după-amiază m-am dumirit că mortul nu era un nazist și că svastica pe care o avea tatuată era asemănătoare celei de la muzeul Prado, celei de pe mozaicul de la Tarragona și identică cu cele găsite în subsolul Parisului...

– Să fi fost oare mortul din mănăstire cel care a mâzgălit svastica pe tabloul lui Bosch, apoi a fotografiat-o și a trimis diapozitivul la Paris? începu să o ia razna Paloma.

– Să fi aparținut oare sectei adamiților? adăugă el și conchise: Multe coincidențe, nu crezi?

– Nu pot gândi, Julián. Prea multe surprize pentru o singură după-amiază. În momentul ăsta, mintea mi-e paralizată.

25

Chiar în ziua în care prevăzuseră să se întoarcă la Madrid, Mazeres suferi o criză de lumbago atât de puternică, încât nu fu în stare să își pună pantalonii. Paloma îl ajută să se îmbrace, îi administră două comprimate de Robaxisal și, cu chiu, cu vai, ajunseră la Gare du Nord, luară RER-ul[1] spre aeroportul Charles de Gaulle și, de acolo, avionul de întoarcere. Când ajunse acasă, durerea era atât de insuportabilă, încât trebui să îl cheme pe medicul de la Urgențe. Rezultatul: zilele de „vacanță" se prelungiră din cauze de forță majoră; dar, de data asta, culcat în pat și fără să se miște. Așa trecu mai mult de o săptămână. Din fericire, Paloma rămase să îl îngrijească. După trecerea primelor dureri, inspectorul, nerăbdător, îi telefonă lui Marc ca să afle dacă au apărut noutăți; bănuia că prietenii lui, neluându-i în seamă recomandările, continuaseră cu cercetarea cazului.

– Noutăți foarte importante! îi spuse fără să îl mai întrebe de sănătate. Dacă ești de acord, eu și Jorge trecem mai târziu pe la tine și te punem la curent.

Mazeres, în loc să rămână în pat cum îi prescrisese doctorul, se instală pe canapeaua din salon, un loc mult mai plăcut ca să primească vizite. În vreme ce aștepta sosirea prietenilor săi,

---

[1] Siglă pentru Réseau Express Regional – Rețeaua regională expresă a metroului parizian care leagă capitala de localitățile limitrofe.

încercă să ghicească încotro se îndreptaseră cercetările lor și ce noutăți atât de importante aveau să-i aducă. Nu avu timp să o ia razna; în curând, erau deja acolo. Îmbrățișări și glume. Ei înșiși, fără să aștepte ca Paloma să le ofere, trecură în bucătărie și își luară niște sticle mici de bere.

– Înainte de a intra în subiect, Marc îl reținu cu greu pe Jorge, nerăbdător să dea drumul la noutăți, povestiți-ne voi cum v-a mers la Paris. Multă distracție și strip-tease, presupun.

– Păi, nu vezi? o făcu inspectorul pe neajutoratul.

– Dar asta a fost în ultima zi, și în rest?

– Concerte, biserici, muzee... Ah, și *promenades* prin parcuri și grădini, pentru că Parisul are multe grădini minunate, lucru pe care turiștii îl ignoră.

Paloma sosea în momentul acela cu o tavă cu gustări.

– Lăsând la o parte ghinionul pe care l-am avut în ultimul moment cu durerea de șale a lui Julián, răspunse ea, care, atunci când se aplecă peste măsuță ca să așeze bolurile, lăsă să se vadă doi sâni jucăuși, am petrecut foarte bine. Într-o noapte, am fost la Moulin Rouge, ca să nu se spună că n-am fost, și ceva mai mult... și pe urmă schimbă vorba. Ne-am temut să nu dăm peste un val de căldură precum cel de anul trecut, dar nu; vremea a fost foarte plăcută... În schimb, la Madrid am găsit aceeași zăpușeală pe care o lăsaserăm în urmă...

– Bun! Mazeres, avid să afle noutățile pe care i le aduceau, o întrerupse: La Paris a fost foarte bine. Știți și voi: monumente, plimbări, restaurante... Totuși, pentru mine, cea mai interesantă a fost întrevederea pe care am avut-o cu inspectorul Mansart, un coleg de-al meu...

Și le făcu un scurt rezumat al întâmplării din catacombe și despre posibilele legături pe care le-ar putea avea cu cazul Sfântului Pantelimon.

– Până la Paris a ajuns cazul Sfântului Pantelimon? Văd că povestea relicvei o să se umfle.

Jorge apucă sticla de gât și bău direct din ea.

– Povestiți, povestiți voi, iar inspectorul se agită nerăbdător pe canapea și încercă să-și aranjeze perna electrică. Mă prăjesc de viu.

Jorge și Marc se priviră ca să vadă care din ei doi va începe.

– Îți amintești, îi reîmprospătă Jorge memoria, că din casa lui Muño-Fierro am luat un CD...

– Da, da, îmi amintesc, îi răspunse laconic Mazeres. Ați descoperit vreun lucru interesant?

– Câteva date pe care va trebui să le analizăm pe îndelete, spuse Marc pe un ton sentențios.

– Am găsit, continuă Jorge, o listă de adrese electronice pe care Muño-Fierro obișnuia să le frecventeze adesea. Văzându-l pe inspector că își scotea carnețelul, presupuse că avea notate acele vizite ale lui Muño-Fierro pe internet. Ca să n-o mai lungesc, mă voi concentra asupra uneia singure: www.clonejesus.com.

– Clonejesus.com? repetă inspectorul. Sună misterios.

– Este vorba de o adresă din California, spuse Jorge. Acum câțiva ani, a deschis o colectă cu scopul de a strânge fonduri pentru a se încerca să-l cloneze pe Isus Hristos...

– Întotdeauna există persoane lipsite de scrupule care se descurcă să scoată parale de la mocofani... comentă Paloma ronțăind o migdală crocantă. Presupun că o fi fost vorba de o glumă...

– În lume sunt o mulțime de nebuni, spuse Mazeres, și se adresă prietenilor săi: Această chestiune nu e nouă; s-a mai pus în discuție, dacă mi-amintesc bine, în urmă cu câțiva ani, la sfârșitul lui 2000...

– Despre cine vorbiți? interveni din nou Paloma, intrigată să vadă că ei luau lucrurile foarte în serios.

– Despre o sectă de țicniți, îi răspunse Mazeres, care au pus în mișcare un proiect de clonare numit The Second Coming Project[1]. Obiectivul acestuia era clonarea lui Isus și devansarea celei de-a

[1] Proiectul celei de a Doua Veniri (în lb. engl., în orig.)

doua veniri a Lui... Încercau să-l reproducă pornind de la una dintre relicvele sale și să folosească în acest scop aceeași tehnologie genetică utilizată la clonarea oii Dolly...

– Relicve? La Muzeul Național al Evului Mediu de la Paris, eu și Julián – îți amintești? – am văzut una care ne-a atras foarte mult atenția și care, în acest scop, ar fi fost cea mai potrivită ca să i se extragă ADN-ul. Ceilalți o ascultau cu mare seriozitate, fără să bage de seamă tonul cinic al relatării. Era vorba nici mai mult nici mai puțin decât de cordonul ombilical al Pruncului Isus...

Paloma se referea la *le reliquaire de l'ombilic du Christ*[1], o capodoperă de orfevrărie de mici dimensiuni din secolul al XV-lea, care o reprezenta pe Fecioară așezată pe tron și ținându-și în picioare fiul, pe a cărui burtică avea încastrată o capsulă translucidă de cristal cu următoarea inscripție: „*De umbilico Domini Nostri J.C*".[2]

– Nu știam, Marc vorbi pentru toți, că încă de pe atunci se păstrau cordoanele ombilicale...

– Lăsând gluma la o parte, continuă Paloma, ce-au obținut nebunii ăia...? Au reușit să cloneze ceva?

– După câte știu eu, nu, îi răspunse Jorge. Dar nu s-a renunțat la încercări... Iată-i pe raelienii francezului Claude Vorhilon, încrâncenați să cloneze ființe umane...

– Raelienii, admise inspectorul, sunt înverșunați să efectueze clonarea ființelor umane, lucru pe care, după cum dau asigurări, l-au obținut deja... Dar nu cred să aibă vreo legătură cu The Second Coming Project.

Paloma, nervoasă, începu să ronțăie migdale, așa cum alții își rod unghiile. Conversația aceea i se părea plină de noutăți și nu reușea să priceapă nimic.

---

[1] Relicvariul ombilicului lui Hristos (în lb. fr., în orig.)
[2] Din ombilicul Domnului Nostru I.H (în lb. lat., în orig.)

– Aţi fi atât de amabili să-mi explicaţi ce-i cu povestea asta, vă rog?

– Din 1997, luă cuvântul inspectorul, adică de la clonarea oii Dolly, raelienii au arătat un mare interes pentru clonarea fiinţelor umane... După cum susţine Claude Vorhilon, întemeietorul acestei secte ezoterice sau pseudoreligioase, o specie de rasă superioară de extratereştri ne-a creat acum 25 000 de ani, folosind, nici mai mult, nici mai puţin decât tehnicile clonării...

– Toate astea sunt science-fiction, afirmă Paloma cu dispreţ.

– Ştiu. Dar lumea e plină de nebuni şi nebunii ca ei sunt cei care pun lumea în mişcare, îi răspunse Mazeres şi continuă: În 2001, dacă nu mă înşel, oamenii de ştiinţă Antinori, din Italia, Zavos, din Statele Unite, şi Brigitte Boisselier, bioloaga franţuzoaică, şi-au anunţat hotărârea de a experimenta clonarea oamenilor...

– Raelienii, îi luă Jorge vorba din gură, într-o încercare de a-i lămuri Palomei lucrurile, cred că această clonare este mijlocul de a crea *viaţa veşnică*. Un mijloc pentru a atinge nemurirea...

– Au întemeiat chiar, îşi reluă inspectorul discursul, firma Valiant Venture Ltd., a cărei filială, Clonaid, condusă de raeliana Brigitte Boisselier, se ocupă de clonarea umană, utilizând aceleaşi tehnici ca şi Roslin Institute[1]...

– Şi au reuşit să cloneze persoane? întrebă din nou Paloma.

– Ce ştiu eu?! De cum o afirmă, o şi dezmint. Nu există dovezi indiscutabile... şi continuă: Cert este că, de la clonarea oii Dolly, există o întreagă grădină zoologică de duplicate genetice: capre, vaci, porci, găini, şoareci, până şi un motan. Tehnicile clonării reproductive sunt foarte avansate şi s-ar putea experimenta asupra fiinţelor omeneşti, dar mulţi savanţi au serioase îndoieli. Pe de altă parte, acest tip de clonare a suscitat numeroase controverse morale.

---

[1] Institutul Roslin, unde a fost clonată oaia Dolly.

– Ar fi nu numai imoral, ci și o nebunie, spuse Marc.

– Se va întâmpla, în orice caz. E doar o chestiune de timp, cugetă Jorge. Nimeni nu poate pune bariere în calea vântului și, cu atât mai puțin, în calea științei.

– Cum vă spuneam, continuă Mazeres fără să îi replice lui Jorge, nici nu cred că raelienii au clonat pe cineva, nici că umblă să-l cloneze pe Hristos...

– Nu știu dacă raelienii se află sau nu în spatele lui The Second Coming Project, reveni Jorge. Dar sunt sigur că, și își însoți vorbele cu un gest categoric al mâinii, chiar acum, undeva, există un grup de țicniți care încearcă.

– Poate secta adamiților? sugeră Paloma, amintindu-și de întâmplările de la Paris.

– Eu nu mă gândisem la secta adamiților. Adevărul e că am neglijat pista olandezului... recunoscu Mazeres.

În continuare, îi puse pe prietenii săi la curent cu descoperirea peșterii subterane de la Paris, de legătura acesteia cu inscripția de pe tripticul lui Bosch și despre posibila legătură a tuturor acestor lucruri cu Pieter Breitner, mortul de la mănăstire...

– Chiar presupunând că tehnicile ar fi disponibile, reveni Marc la conversația inițială despre clonare, ar trebui să se găsească material genetic al lui Isus într-o stare bună de conservare. Acel cordon ombilical, chiar presupunând, cu foarte mare greutate, că ar fi fost conservat...

– Te rog, Marc, să fim serioși, îi reproșă Jorge.

– Dacă oamenii de știință au găsit material genetic de la animale congelate cu mii de ani în urmă în ghețari sau încapsulate în picături de chihlimbar, mă gândesc că nu e absurd, cel puțin ca ipoteză, să se pună problema că s-ar putea găsi material genetic și de la Isus, îi răspunse Marc. Nu va fi din lipsa relicvelor sale, care există cu duiumul peste tot, adăugă el.

– Nu cred să existe nici o singură relicvă a lui Isus care să fie autentică. Toate sunt false, pură născocire din Evul Mediu...

afirmă tăios Mazeres și reluă firul comentariilor: Chiar și așa, cum a spus Marc, ar trebui ca acel material să fie valabil pentru experiment sau, ceea ce e același lucru, celulele lui Isus să fie vii... Doar așa i s-ar putea extrage ADN-ul.

– Lucru mai mult decât improbabil, ca să nu spun imposibil, recunoscu Marc.

– Nu fiți atât de categorici. Jorge, ca să facă pe grozavul, îi contrazicea, dar în fond, le împărtășea opinia. Poate că nu toate relicvele sunt false. Iată, de exemplu, ca să nu mergem prea departe, Sfântul Giulgiu de la Torino, pe care îl garantează savanți de seamă...

– Ne pierdem în expuneri de science-fiction, încercă Paloma să preia conducerea întrunirii. Să renunțăm la ideea că există vreo relicvă a lui Isus care să fie adevărată sau că toate sunt false. Aici, certe sunt furtul relicvei Sfântului Pantelimon și morții care au fost descoperiți. Asta este ceea ce contează cu adevărat.

Toți trei erau așezați în fața lui Mazeres, căruia îi era incomod să poarte o conversație întins pe spate și își schimba des poziția.

– Să revenim, așadar, la CD-ul lui Muño-Fierro, închise Jorge digresiunea. Într-unul dintre fișierele lui am găsit un e-mail enigmatic, din două puncte de vedere. Prin conținut: un singur cuvânt. Și prin destinatar, pe care n-am reușit să-l identificăm... și i se adresă inspectorului: Dacă te poți deplasa până la biroul tău, ca să-l vezi pe ecranul calculatorului...

– Ard de nerăbdare...

Prietenii săi își încrucișară brațele formând un scaun și în felul acesta îl purtară până la scaunul de la birou. Paloma îl acoperise cu perne mari, ca să îi împiedice involuntarele mișcări dureroase. Aprinseră computerul și introduseră CD-ul. Imediat apăru pe ecran documentul pe care îl selectaseră deja.

Ὁ βασιλευς

– Aici aveți singurul cuvânt din e-mailul pe care Muño-Fierro l-a trimis, cu câteva zile înainte de a muri, unui destinatar-fantomă,

se grăbi să vorbească Marc, care nu reușise să spună nimic până atunci.

– De ce spui destinatar-fantomă? se grăbi Paloma să intervină.

– Pentru simplul motiv că în spatele adresei zitro@hotmail.com n-am găsit o identitate adevărată. De-acum știi că oricine își poate crea o adresă de e-mail cu date false; și ăsta pare să fie cazul...

– Totuși, „zitro"... spuse Mazeres, privind cu atenție. Eu aș jura că am văzut undeva această adresă de e-mail.

– Nu mai spune! Ar fi un detaliu decisiv... exageră Jorge fără nici o convingere.

Paloma, așezată aproape pe marginea fotoliului, cu brațul pe umărul iubitului ei, urmărea conversația cu mare interes, chiar dacă intervențiile ei fuseseră puține. Din prima zi, Mazeres o informase despre cazul Sfântului Pantelimon, mai cu seamă din nevoia de a vorbi cu cineva. Ea, fără să intre în fondul problemei, se mărginea să îl asculte cu răbdare, cel mai bun remediu pe care un psihoterapeut i-l poate recomanda pacientului său, ca să îl elibereze de stres. Cu toate acestea, de când, în peștera de la Paris, apăruse reprodus tabloul *Grădina desfătărilor,* ale cărui nuduri cum nu se poate de mici, de pline de mister, o fascinau, începuse să se intereseze cu adevărat de cazul Sfântului Pantelimon. Se întreba ce-o fi având de-a face Bosch cu povestea asta încurcată, cu furturi și morți, cu secte și relicve, de care se ocupau Julián și prietenii săi? Paloma și capelanul Mănăstirii Întrupării, aproape fără să-și dea seama, mânați de curiozitate, se implicaseră cu totul într-o asemenea aventură.

– Eu aș afirma, se concentră inspectorul asupra acelui e-mail dintr-un singur cuvânt, că sunt caractere grecești.

– Nu seamănă cu acelea pe care le-am găsit eu în buzunarul arhiepiscopului Sutherland? întrebă Jorge.

– Mi se pare că da, confirmă Mazeres. Va trebui să vorbim despre toate aceste lucruri cu părintele Méndez, să vedem care este opinia lui.

– Nu e nevoie, sări Jorge în sus, euforic. Ne-am ocupat deja de asta. *Basileus* este un cuvânt grecesc menționat în Evanghelii și care înseamnă rege. Este vorba de inscripția care s-a pus pe cruce: „Isus, Nazarineanul, regele iudeilor". Muño-Fierro a folosit doar primul cuvânt: **Ὁ βασιλευζ,** regele.

– De acord, de acord. Văd acum că sunteți nu numai sârguincioși, dar și eficienți, îi lăudă Mazeres. Dar de ce doar acest cuvânt grecesc într-un mail?

– Aici intră în joc imaginația și flerul... răspunse Marc și, văzându-i pe inspector și pe Paloma că așteptau, continuă: Jorge și eu ne-am stors mult creierii făcând și desfăcând ipoteze. În cele din urmă, ne-am hotărât pentru asta... Făcu o pauză ca să sporească suspansul: Muño-Fierro, prin acest cuvânt-cheie, i-a dat persoanei sau societății destinatare a e-mailului numărul contului său bancar unde ar fi trebuit să-i intre suma cuvenită pentru tranzacție...

– Nu înțeleg nimic, îl întrerupse Mazeres nervos, dar se corectă imediat. Muño-Fierro, după teoria voastră, ar fi vândut pe internet capsula Sfântului Pantelimon, adică presupusul „sânge" al lui Isus, uneia dintre acele secte care-l caută spre a-l clona... Și societatea aceea ar fi trebuit să-i transfere suma convenită...

– Milioane de euro! spuse Jorge și continuă: Asta este teoria pe care am luat-o în considerație. Credem că faptele s-au desfășurat, mai mult sau mai puțin, în felul ăsta.

– Imaginația nu vă lipsește; cât despre fler...

Fără să vrea, inspectorul avu un rictus batjocoritor care nu le pică bine.

– Nu ne lua drept proști, se apără Marc. Tu știi că multe coduri secrete sunt atât de simple, încât constau doar în înlocuirea literelor cu numărul pe care îl ocupă în alfabet...

– Pentru numele lui Dumnezeu, Marc! Făcu un salt din pricina durerii pe care i-o pricinuiseră propriile gesturi teatrale.

Trucul ăsta l-ai citit în romane... În romanele mediocre, dacă e să fiu sincer.

Jorge trecu cu vederea batjocura șefului său și scoase din buzunar hârtia pe care scriseseră în biroul părintelui Méndez.

ο β α σ ι λ ε υ ζ

15 / 2 / 1 / 18 / 9 / 11 / 5 / 20 /18

– Numerele, spuse el, arătându-le colegilor săi, corespund literelor. Omicron ocupă al cincisprezecelea loc în alfabetul grecesc; beta, al doilea; alfa, primul; sigma, al optsprezecelea etc.

– De acord, de acord, spuse Mazeres, dându-i apă la moară. Ce vrei să-mi spui?

– Aici avem paisprezece cifre...

– Și ce dacă?

– Dacă în loc să râzi de noi ne-ai acorda atenție, ai vedea în această cifră numărul unui cont bancar...

Mazeres se stăpâni ca să nu îi scape un hohot de râs și să îi rănească și mai mult în amorul lor propriu.

– În regulă, sunt de acord, spuse el, condescendent. Și ce dacă?

– Ei bine, spre surprinderea noastră, acest cont bancar există. Acum, Jorge fu acela care îl privi cu ochi sfidători. Ultimele cifre, 2018, corespund codului Casei Municipale de Economii din Burgos. Iar celelalte zece, luă el un marker fluorescent și le sublinie, corespund clientului Muño-Fierro... Ți-a plăcut?

– Lui Federico Muño-Fierro González? exclamă surprins inspectorul, simțind că se înroșește în obraji.

– Chiar lui.

– Ați verificat?

– Bineînțeles că am verificat, afirmă Marc. Numitul Federico Muño-Fierro este titularul... dar nici o mișcare ciudată nu s-a produs în contul lui...

Se lăsă o tăcere jenantă. Mazeres nu știa ce să spună.

– Bine, astea sunt noutățile... conchise Jorge supărat. Tot ce a produs noua direcție de cercetare.

– După cum e evident, adăugă Marc care era întotdeauna cel care aplana conflictele atunci când se crea o situație încordată, nu știm cu cine sau cu ce sectă era Muño-Fierro în tratative, nici ce sumă pretindea... Nu știm nici dacă vizitatorul care l-a asasinat a luat cu el relicva și servieta cu parale, nici dacă el a fost acela care a șters corespondența electronică pe care au purtat-o...

Mazeres își dădu seama că felul în care se comportase cu colegii săi nu fusese corect și că tăcerea după cuvintele lui Marc era expresia palpabilă a indispoziției lor.

– Investigațiile voastre, rupse Mazeres mutenia jenantă, îmi confirmă faptul că pista cărților de tarot este corectă. Cartea de joc pe care Muño-Fierro, mort, o ținea în mână, indica spre Vatican... Cineva de acolo a vrut să pună mâna pe acea relicvă sau a încercat să o cumpere... Dacă nu, care a fost rolul arhiepiscopului în toată această afacere?

– Ești încăpățânat, îi replică Marc, puțin convins de această ipoteză. Te ambiționezi să vezi fantome acolo unde nu există. Ce relație poate exista între Vatican și afacerea cu relicva? Ce interese...?

– Nu știu, insistă inspectorul asupra punctului său de vedere. N-am nici un temei serios, dar nu-mi miroase a bine. E ceva tulbure... De aceea lămurirea acestei necunoscute devine presantă.

Se lăsă din nou tăcerea, dar de data aceasta era o pauză de gândire pe care o întrerupse Paloma.

– Dacă îmi permiteți să am o părere... spuse ea cu multă politețe, cred că ați uitat cu totul povestea cu Pieter, olandezul. Poate că aparține uneia dintre acele secte care, așa cum spuneți, vor să-l cloneze pe Hristos...

– E adevărat. Ai perfectă dreptate, recunoscu inspectorul, bucuros să vadă că logodnica lui se implica în caz și, după ce își

bătu capul câteva clipe, o îndemnă: De ce nu ne dai o mână de ajutor și să cercetezi ce legătură există între panoul lui Bosch de la Prado, secta presupușilor adamiți de la Paris și olandezul care a fost găsit mort în Mănăstirea Întrupării? Sarcina pe care ți-o propun este foarte comodă; este mai degrabă o muncă de șoarece de bibliotecă decât de șoarece de câmp.

– Nu dispun de timp liber, făcu ea pe leneșa.

Paloma, mânată de curiozitate, se hotărâse deja să facă pe cont propriu acest gen de cercetări pe care acum i le propunea logodnicul ei.

– Eu m-aș mulțumi, scăzu inspectorul din pretenții, dacă ai cerceta pentru noi cine a fost de fapt Bosch...

Începând din după-amiaza aceea, clubul „pantelimonilor“ număra încă un membru.

26

Peste câteva zile, ameliorarea stării lui de sănătate îi permise inspectorului să se miște prin casă și să se așeze câteva ore în fața calculatorului. Dedică săptămâna aceea de convalescență silită navigării prin aceleași pagini de pe internet de pe care, după toate indiciile, le vizitase și Muño-Fierro. Dacă nu pe internet, atunci cum ar fi aflat de sectele, mai mult sau mai puțin secrete, care căutau material genetic de la Isus ca să îl cloneze? Dacă nu pe internet, atunci cum ar fi putut lua legătura cu vreuna dintre ele, ca să le vândă relicva furată din Mănăstirea Întrupării? Naviga de ceva vreme de colo, colo, fără o țintă precisă, când îl asaltă deodată o întrebare atât de elementară, încât o omisese cu totul.

– Cardinalul de Madrid o fi informat oare Vaticanul despre toată povestea cu relicva Sfântului Pantelimon? O fi știind Vaticanul că relicva furată de Muño-Fierro, sau de cine o fi fost, nu era cea a Sfântului Pantelimon, ci a sângelui lui Hristos? întrebă el cu voce tare, pentru cazul în care Paloma ar fi avut vreo idee, dar ea o făcu pe surda.

În momentul acela era așezată în salon și citea cartea *Hieronymus Bosch* de Wilhelm Fraenger ca să se documenteze asupra biografiei și operei pictorului olandez. Mazeres, neprimind răspuns, lansă o altă întrebare.

– De ce căuta Vaticanul relicva lui Himmler, când există relicve mult mai importante ale lui Hristos în alte biserici? Cum

iubita lui tot nu răspundea, enumeră relicvele care îi veneau în minte: La Torino, au Giulgiul Sfânt pe care savanții au descoperit urme de sânge omenesc. La Oviedo, lințoliul pe care s-au găsit de asemenea pete de sânge. Heilig Bloed Basiliek din Bruges adăpostește o altă relicvă a sângelui lui Hristos... În schimb, Mănăstirea Întrupării din Madrid nu este înregistrată printre lăcașurile care posedă acest gen de relicve remarcabile.

Inspectorul se întrerupse din îndelunga sa cugetare. Paloma închise pentru o clipă cartea și, fără să se ridice de pe canapea, își dădu cu părerea despre aceste chestiuni.

– Din ceea ce chiar tu mi-ai povestit despre cazul Sfântului Pantelimon, se pare că nu e nici o îndoială că, pe vremea lui Pius al XII-lea, Vaticanul era la curent cu săpăturile lui Himmler și că flaconul cu presupusul sânge divin a fost depozitat de către naziști în Mănăstirea Întrupării...

– Într-adevăr, „botișor fierbinte"... recunoscu Mazeres și se bucură să aibă în persoana Palomei nu numai o amantă excepțională, dar și o secretară atât de inteligentă.

– Totuși, dragă Julián, obiectă ea, după părerea mea, nu asta este problema. Întrebarea-cheie ar fi de ce, acum, după șaizeci de ani de la acele fapte, Vaticanul umblă tocmai după *această* relicvă? Presupunând, firește, că Vaticanul este cel care a furat-o sau care o caută.

– Încă o necunoscută de rezolvat, spuse Mazeres pe un ton sentențios, cu un pesimism resemnat.

Aceste considerații trebuie să-l fi impresionat pe inspector, căci pentru o bună bucată de vreme, conversația pe care o purtau dintr-un capăt la celălalt al casei se întrerupse. Paloma reveni la cartea ei.

Peste câteva zile, fiind depășită faza acută de lumbago, Mazeres profită de faptul că era în concediu și avea timp berechet ca să îl viziteze pe părintele Méndez. Sună la porțile mănăstirii cu pretextul de a-l saluta. Fu condus în apartamentul acestuia.

Capelanul îl primi stând în balansoar și cu sutana descheiată; avea la îndemână o cană cu apă de culoarea portocalei, în care dizolvase un plic de ser hiposodic.

– Iartă-mă că nu mă ridic, dar aproape că nu mă țin pe picioare, se scuză el.

– Vin să îndeplinesc una dintre operele de milostivire: să-i vizitez pe bolnavi, i se năzări lui pe moment.

– Omule, nu e cine știe ce, îi răspunse capelanul. Sunt puțin indispus. O vulgară diaree de vară obișnuită, fără importanță, dar care te lasă totuși sleit de puteri. Dar tu n-ai venit pentru asta. Nu știi să minți. Să vedem ce te aduce pe aici.

Mazeres, după ce povesti despre vacanța lui la Paris, despre criza inoportună de lumbago și alte fleacuri, îndreptă conversația spre ceea ce dorea într-adevăr să îi relateze: surprinzătoarea peșteră subterană, semnele neonaziste, tabloul *Grădina desfătărilor,* secta adamiților... Inspectorul se miră că nimic din ceea ce îi povestea nu îl impresiona, exprimându-și, de asemenea, bănuiala asupra unei posibile legături a Vaticanului cu povestea relicvei. Aici, capelanul reacționă, într-adevăr. Se îndreptă de spate în balansoar, bău din paharul cu apă pe care îl avea aproape și își încheie gulerul preoțesc.

– Astea sunt niște vorbe mari, îi spuse el foarte serios. Știi că faci niște imputări foarte grave? Ai dovezi despre aceste fapte? Cred că trăiești obsedat de caz și vezi fantome peste tot; și asta nu e bine. Dacă Vaticanul este sau nu implicat în acest caz, n-aș ști să-ți răspund, dar trebuie să umbli cu mare grijă cu vorbele. Cu mare băgare de seamă! După un minut de tăcere, continuă: Nu te pot ajuta. Vaticanul este un buncăr impenetrabil, iar eu, bietul de mine, n-am acces nici măcar la cea din urmă anticameră.

Zâmbi, vrând să șteargă dramatismul celor tocmai rostite.

Conversația din după-amiaza aceea fu scurtă și distantă. Un pahar cu apă rece. Mazeres puse totul pe seama faptului că părintele Méndez nu se simțea bine și că era cu moralul la pământ. Peste câteva ore, revenit deja acasă, primi un telefon de la

capelan. Din tonul vocii lui își dădu seama că ar fi dorit să se scuze pentru răceala de mai înainte.

– Tot gândindu-mă la ce mi-ai povestit mai devreme, îi spuse în mare taină, mi s-a aprins o luminiță. Nu vreau să-ți faci iluzii, pentru că nu-ți pot garanta nimic. Ai să vezi. În anii mei de studiu la Roma, l-am avut coleg pe un preot italian, Giuseppe Bergonzi[1]. Ne-am înțeles foarte bine și am devenit foarte buni prieteni... El a fost profesor la Universitatea Gregoriană, iar azi, dacă nu s-a pensionat, lucrează în continuare la Biblioteca Apostolică. Este un bun cunoscător al arhivelor secrete ale Vaticanului și al tuturor dedesubturilor acestuia. Îi plac astfel de lucruri... Îmi amintesc că am citit de curând, în vreo revistă ecleziastică sau în presă, ceva în legătură cu niște cercetări ale lui cu privire la o sosie pe care se pare că a avut-o papa Leon al XIII-lea.[2] Se vede că au fost foarte controversate și au stârnit mare vâlvă în cercurile de la Vatican... M-am întins cu vorba. Ce voiam să spun? Tocmai am aflat că va veni în curând la Madrid, invitat de Asociația Teologilor „Ioan al XXIII-lea", să țină niște conferințe; nu cred că îl vor avea ca temă pe Leon al XIII-lea... I-am pierdut urma de ani de zile și nu știu dacă își va aminti de mine... Pot să încerc să iau legătura cu el, să văd dacă avem noroc, și pe această cale...

– Asta e o veste bună, părinte Méndez. Mazeres își reveni într-o clipă din starea sa de deprimare. Cazul nostru trebuie să fie atacat de pe toate fronturile.

Cum promisese, capelanul luă legătura prin telefon cu vechiul său coleg și, contrar oricărui pronostic pesimist, îl găsi foarte receptiv.

---

[1] Personajul principal al romanului *Secretul de la Castel Sant'Angelo* de același autor, apărut la Editura RAO în 2007

[2] Aceasta este tema romanului lui Francisco Asensi menționat în nota de mai sus.

– Mă interesează cazul Sfântului Pantelimon, îi răspunse el entuziasmat, după ce ascultase rezumatul pe care i-l făcea capelanul. Îi vorbi ca și cum ultima lor conversație ar fi avut loc cu o zi în urmă. Trimite-mi prin internet *dossier*-ul complet și îți promit că voi face tot ce pot ca să vă dau o mână de ajutor.

În pofida acestor vorbe bune, părintele Méndez era neliniștit. Știa că prietenul său Bergonzi era un om foarte ocupat, întotdeauna cu vreo carte gata de a fi publicată sau cu articole în pregătire, cerute de revistele de specialitate.

27

Mazeres auzise vorbindu-se mult despre Asociația „Ioan al XXIII-lea“ și citise probabil vreuna dintre declarațiile acesteia în presă, dar nu-i acordase niciodată mare atenție. Știa, într-adevăr, că majoritatea acelor teologi erau de tendință progresistă – unii dintre ei fuseseră admonestați sau condamnați de Sfântul Oficiu – și că aceștia nu se bucurau de aprecierea conferinței episcopale și, cu atât mai puțin, de a cardinalului de Madrid, care nu le acordase niciodată vreo clădire a diocezei pentru întrunirile lor. Conferințele monseniorului Bergonzi, dat fiind trecutul său personal și cel al sponsorilor, promiteau să fie polemice, și într-adevăr așa au fost. Marele salon pentru manifestări unde s-au ținut, cedat de CCOO[1], a fost timp de trei zile plin până la refuz.

Monseniorul Bergonzi a făcut cunoscut ceea ce el numise *Evanghelia femeilor sfinte (Memoriile Huldei),* o serie de documente descoperite la Nag Hammadi[2], care dezvăluiau pasionantul rol principal pe care l-au jucat acestea în primii ani ai creștinismului. În cele trei conferințe ale sale, a subliniat supremația Mariei Magdalena, lupta îndârjită pe care ea și discipolele sale au purtat-o

---

[1] Siglă pentru Comisiones Obreras, în spaniolă, Comisiile Muncitorești

[2] Localitate în Egipt, unde au fost descoperite în anul 1945 un număr de 52 de texte scrise în limba coptă, conținând texte religioase creștine. În prezent sunt conservate în Muzeul Bisericii Copte de la Cairo.

împotriva episcopilor și felul în care aceștia, falsificând Evangheliile, au reușit să le marginalizeze...

Conferințele monseniorului, controversate și scandaloase, cum era de prevăzut, au fost un succes, fapt pe care mijloacele de comunicare l-au amplificat și mai mult. Cardinalul de Madrid și membrii de seamă din Opus Dei și-au smuls părul din cap și au sărit în sus de indignare. După cum a ieșit la iveală, s-au făcut presiuni de la Vila Tevere pentru ca Vaticanul să îl dezavueze pe monseniorul Bergonzi, să îl condamne, dacă ar fi fost cu putință, și singurul lucru pe care l-au obținut a fost ca Radio Vatican și *L'Osservatore Romano* să treacă sub tăcere întâmplările de la Madrid. Nici un cardinal și nici un arhiepiscop de la curtea pontificală nu ar fi îndrăznit să se înfrunte față în față cu monseniorul Bergonzi căci, deși simțeau pentru el un mare dispreț, se temeau de el. „Vulpoiul ăla bătrân știe prea multe", se zice că se șoptea prin anticamerele papei.

Monseniorul se cazează într-un hotel din centrul Madridului, nu departe de locul conferințelor, și le consacră o întreagă după-amiază capelanului Mănăstirii Întrupării și inspectorului. La această reuniune asistară, de asemenea, Marc și Jorge. Îi primi în salonașul apartamentului său de la hotel, cu pereții tapetați cu mătase roz, foarte cochet și luminos. O glastră cu flori proaspete, pe o consolă, întregea decorul. Prezentările fură cordiale și depășiră ceea ce te puteai aștepta de la firea deschisă a unui italian. Pe părintele Méndez îl îmbrățișă cu o asemenea efuziune, încât aproape că îi rupse oasele. Așa cum aveau să comenteze după aceea, comportarea lui simplă și apropiată, familiaritatea și francheța cu care le vorbea, zâmbetul care nu îi părăsise nici o clipă buzele le amintea de bunul papă Ioan al XXIII-lea. După câteva minute, dispăruse orice rezervă și se simțiseră cu toții ca niște vechi prieteni. Monseniorul Bergonzi și părintele Méndez se așezară în cele două fotolii adânci, tapițate în ton cu tapetul de pe pereți, fotolii care, deși erau comode pentru niște persoane

precum capelanul, nu erau făcute pe măsura monseniorului. Ceilalți, cam înghesuiți, se instalară pe canapea.

– Bunul meu coleg Angelo mi-a înmânat *dossier*-ul complet al Sfântului Pantelimon, le spuse el, odată așezați cu toții. Cum v-am spus și mai înainte la telefon, cazul mă interesează. Mă interesează foaaarte mult, și lungi litera a, ca și cum ar fi subliniat cuvântul cu un creion roșu. Sunt dispus să colaborez cu voi, nu numai ca să vă fac o favoare, ci pentru a descâlci această chestiune. Biserica, în aceste momente mai mult decât oricând, are nevoie de lumină și de stenografi, dar Vaticanul, fie vorba între noi, simte o spaimă de moarte față de lumină și se teme de stenografi. Se mișcă mai în largul său în întuneric. Uneori ajung să mă întreb dacă această fotofobie de care suferă nu îl definește cumva. Râse cu mare poftă și îi molipsi și pe ceilalți. Când râsetele încetară, continuă: De curând, am scuturat praful de pe niște documente din il Archivio Segreto al lui Leon al XIII-lea și am descoperit că acest papă a utilizat o sosie... Ziarele au intitulat povestea „Secretul de la Castel Sant'Angelo". Bine, să lăsăm această istorie pentru altă dată și să revenim la cazul nostru... Și, fără să înceteze să vorbească, se ridică din fotoliu și se apropie de masa de scris unde avea servieta diplomat, din care scoase niște coli de hârtie mâzgălite cu un scris atât de mărunt, încât te mirai cum de îl putea citi. Conform primelor mele cercetări, Vaticanul lui Pius al XII-lea era la curent cu această poveste și o ținea clasificată ca Top-Secret.

– Secret de stat? traduse Mazeres când monseniorul se așeză din nou, neștiind la ce documente se referă.

– Da, da, îi răspunse. Fără să fi avut timp să cercetez în detaliu, vă pot afirma că tot acest periplu al relicvariului Sfântului Pantelimon era cunoscut la Roma...

– Vreți să spuneți că Vaticanul era la curent cu *l'affaire* Himmler?

Mazeres vru ca monseniorul să îi precizeze mai clar.

– La asta mă refer... Va trebui să cercetăm și mai multe lucruri... Și să lucrăm cu foarte mare prudență și discreție... Nu e nevoie să vă atrag atenția cât este de periculos să scormonim în intimitățile Vaticanului...

Poate că vorbele lui păcătuiau puțin prin dramatism.

Monseniorul Bergonzi, cu chipul rotund și rumen, aproape imberb, cu ochi de culoare deschisă, care priveau întotdeauna drept în față, fără reținere, avea trăsături blânde, fără stridențe, care îl aureolau cu inocență. Dar nu numai înfățișarea lui de om cumsecade, ci și comportamentul său ireproșabil făcuseră să își câștige faima de om onorabil, cinstit și incoruptibil. Poate de aceea era atât de iubit de prieteni, atât de respectat de istoricii serioși și atât de temut de adversari, care la Vatican se pare că erau mulți... În ciuda vârstei sale înaintate, cam aceeași cu a capelanului, vitalitatea lui era de invidiat; când vorbea, se entuziasma ca un copil. Părea să îl intereseze tot ce exista pe lume. Își puse ochelarii de citit și aruncă o privire superficială peste foile de hârtie.

– În urmă cu câțiva ani, în 1999, ca să fim mai exacți, intră el în subiect, la cererea Vaticanului, a fost creată comisia mixtă iudeo-creștină având sarcina să examineze cele douăsprezece volume ale lucrării *Actes et Documents du Saint-Siège relatifs à la seconde guerre mondiale*[1]. Vaticanul pretindea prin această inițiativă să pună capăt „legendei negre" împotriva lui Pius al XII-lea. De la începutul lucrărilor, unii membri ai părții iudaice au răspândit bănuiala că Sfântul Scaun ascundea de ei documente compromițătoare. Aveau dreptate? se întrebă monseniorul și, după ce ridică din umeri, continuă: Vaticanul le-a răspuns că Archivio Segreto al lui Pius al XII-lea consta din peste trei milioane de documente, majoritatea necatalogate, altele clasificate

[1] *Acte și Documente ale Sfântului Scaun privitoare la cel de-al Doilea Război Mondial* (în lb. fr., în orig.)

ca fiind confidențiale... și că va fi nevoie de zeci de ani și de mulți experți pentru a le pune pe toate la dispoziția lor... Monseniorul, conștient de faptul că poate se întorsese prea departe în timp, încercă să scurteze povestea cât mai mult cu putință. Eu cunosc bine Vaticanul și cred că bănuiala evreilor era mai mult decât întemeiată. Își scoase ochelarii și privi tot grupul. De aici și fotofobia despre care vă spuneam, și continuă: Iezuitul Peter Gumpel, solicitantul procesului de beatificare a lui Pius al XII-lea, nu poate fi imparțial, nu este persoana cea mai potrivită pentru a risipi acele bănuieli... Gumpel va cerne întotdeauna arhivele în favoarea beatificatului, asta se înțelege de la sine. Cine i-ar înghiți argumentele, oricât de „adevărate" ar fi...? Dar nu voi intra în această chestiune...

Nu reuși, totuși, să o ocolească pe de-a-ntregul.

– Chiar în zilele acelea, în legătură cu vizita papei[1] în lagărul de concentrare de la Auschwitz, „legenda neagră" a lui Pius al XII-lea și procesul controversat al beatificării acestuia redobândiseră o maximă actualitate. În nefericitul său discurs, papa a învinuit de Holocaust (cuvânt pe care îl evitase *motu proprio)* „un grup de criminali" și a absolvit de responsabilitate poporul german care, conform opiniei sale autorizate, a fost folosit de către naziști. A lăsat să se înțeleagă că scopul ultim către care a țintit din primul moment mașinăria hitleristă nu a fost *rasa iudaică,* ci creștinismul, și că nimicindu-i pe evrei, ceea ce aveau de gând naziștii era distrugerea originii credinței creștine... Ascultându-l, s-ar fi zis că adevărații martiri fuseseră creștinii și Biserica Catolică...! Aceste declarații au provocat o furtună de comentarii și de analize în presa internațională. După unii comentatori, cuvintele papei erau tendențioase și falsificau realitatea istorică. Mazeres și prietenii săi doriră să cunoască opinia

[1] Este vorba despre papa Ioan Paul al II-lea (1920–2005). Acțiunea cărții, așa cum reiese din mai multe aluzii, se petrece în vara-toamna lui 2004.

monseniorului, care, prin cunoștințele sale în legătură cu dedesubturile Vaticanului, se pare că era foarte interesantă.

– *Perché, Signore, hai taciuto? Perché hai potuto tollerare tutto questo?*[1], monseniorul cita textual vorbele papei, ceea ce arăta cât de mult îl șocaseră. Unde era Dumnezeu în zilele acelea? De ce a tăcut? Cum a putut tolera acel exces de distrugere, acel triumf al răului? Papa a pus o întrebare care i-a chinuit cumplit, timp de decenii, pe gânditorii evrei, ceea ce i-a făcut pe mulți dintre ei să-și piardă credința... Făcu o pauză. Se vedea că monseniorul, atât de vorbăreț, nu avea nici un chef să discute despre acest subiect. Pius al XII-lea păstrase față de exterminare o tăcere mormântală, foarte aproape de complicitate... Oare nimeni de la Vatican, nici un episcop german nu știa nimic? Vă rog, nu-mi veniți mie cu treburi dintr-astea! Mi se pare un mare cinism ca un papă, care zi de zi nu face altceva decât să vorbească și să propovăduiască în numele lui Dumnezeu, să dea vina pe El și să Îl acuze acum că a păstrat tăcerea... Și să nu mă trageți de limbă... Sună aproape ca o amenințare. După o pauză, care pusese punct digresiunii, reveni la subiectul de care se ocupau: Dacă mi-am petrecut timpul ca să comentez aceste fapte este pentru că, într-un anumit fel, ne privesc. După cum vă spuneam, Biserica a deschis procesul de beatificare a lui Pius al XII-lea, un mod de a-i justifica prestația ambiguă și, cu aceeași ocazie, de a-și spăla propria imagine. În acest scop, a deschis Archivio Segreto al acestuia; mă rog, nu a deschis arhiva, ci a pus la dispoziția specialiștilor o neînsemnată parte a acelor documente, cele pe care le-a selecționat în prealabil, fapt pentru care s-au plâns evreii... și ridicând glasul, sublinie: Printre documentele sustrase, am găsit eu unul care are legătură cu acest caz al Sfântului Pantelimon...

---

[1] De ce, Doamne, ai tăcut? De ce ai putut tolera toate acestea? (în lb. it., în orig.)

Monseniorul Bergonzi, ajuns la acest punct culminant, agita deasupra capului hârtiile pe care le ținea în mână. Capelanul, inspectorul și prietenii săi se arătară surprinși și rămaseră în așteptare. Monseniorul reveni apoi la hârtiile sale și se referi la ele, scoțându-și și punându-și ochelarii cu un gest teatral, spunând că acel document, găsit de el în arhivele lui Pius al XII-lea, purta drept titlu *Gott Mit Uns*[1].

– Este un raport detaliat, le spuse el, despre săpăturile arheologice pe care germanii le-au efectuat în biserica în stil bizantin Sfântul Gheorghe de la Sofia și despre studiile științifice care s-au făcut *in situ* asupra relicvelor găsite.

– *Gott Mit Uns,* repetă Mazeres acel slogan nazist, și continuă: Maica Adelgard, o călugăriță nemțoaică din Mănăstirea Întrupării, ne-a povestit deja ceva în legătură cu acele săpături arheologice... A trimis Sfântul Scaun observatori la Sofia ca să supervizeze săpăturile?

– Da; dar să o luăm metodic, îi răspunse monseniorul și duse la buze un braț al ochelarilor. Cel puțin la săpăturile de la biserica Sfântul Gheorghe... Observatori neoficiali, bineînțeles. Documentul acela pe care l-am avut în mână așa garantează; poate că acesta e motivul pentru care Vaticanul l-a inclus printre actele clasificate Top-Secret... Cineva l-ar putea interpreta ca pe dovada unui anumit colaboraționism...

– Așadar, e atestat prin documente faptul că Himmler umbla pe urmele relicvelor lui Isus? insistă inspectorul cu deformația profesională a celui care conduce un interogatoriu.

– În această privință raportul este destul de laconic și de imprecis, răspunse cu prudența celui care are totul bine verificat. Constată doar faptul că recipientele de unguente găsite la Sofia purtau o inscripție în grecește și că Himmler a dat ordin să fie expediate imediat și în mare secret în Germania... După cum

[1] *Dumnezeu cu Noi!* (în lb. germ., în orig.)

deduc, asta o spun eu, Himmler a vrut ca studierea relicvelor să fie efectuată în laboratoarele societății Ahnenerbe. N-avea încredere în nimeni...

– Analize care, din pricina avatarurilor războiului, n-au fost niciodată duse la bun sfârșit... adăugă Mazeres.

– Ăsta-i adevărul, încuviință monseniorul și continuă: Pentru observatorii de la Vatican care au redactat raportul despre care vă vorbesc, micile recipiente descoperite nu ridicau nici o îndoială în privința datării lor: în jurul secolului I după Hristos sau poate ceva mai devreme.

– Documentul de la Vatican vorbește la un moment dat de inscripția de pe aceste recipiente pentru unguente? îl întrebă, nerăbdător, inspectorul.

– Da, dar nu mi-o amintesc pe dinafară; o am scrisă. Și fără să se oprească pentru a evalua anvergura acestei întrebări, îi trecu foaia de hârtie capelanului.

αιμαιουχουσμ

– Sunt caractere grecești, spuse el, dar, la prima vedere, nu știu care poate fi semnificația lor.

Lui Mazeres și prietenilor săi, acele semne nu le erau cu totul necunoscute. Ceva asemănător văzuseră pe hârtia pe care arhiepiscopul Sutherland o avea asupra lui când murise pe neașteptate și, de asemenea, pe CD-ul lui Muño-Fierro, dar nu crezură potrivit să aducă în discuție acest secret, care îi învinovățea pe ei.

– Aceste caractere pot însemna cumva „Sângele lui Hristos"? sugeră inspectorul, ca să vadă care era opinia monseniorului.

– Sângele lui Hristos? repetă puțin descumpănit cel interpelat. Nu știu. V-am mai spus că documentul cu pricina este scurt și ambiguu... Mă rog, eu nu știu multă greacă, și i se

adresă capelanului. Expertul este Angelo. Poate ne dă el traducerea.

Capelanul acceptă resemnat și păstră foaia de hârtie ca să o studieze acasă. Monseniorului Bergonzi i se păru că a fost prins cu un lapsus și, ca să facă față onorabil situației, crezu că este potrivit să încadreze chestiunea într-un context mult mai larg.

– După câte știu eu, nu există documente serioase care să garanteze existența sângelui lui Isus, spuse el. Legende, da; precum cea a lui Iosif din Arimateea...

Monseniorul și părintele Méndez erau singurii care își păstraseră sacourile pe ei. Ceilalți, puțin cam înghesuiți pe canapea, și le scoseseră. Pe masa joasă pe care o aveau în față, Marc pusese băuturile răcoritoare scoase din frigider. După această aluzie la legenda lui Iosif din Arimateea, monseniorul făcu o pauză și își turnă coca-cola în pahar.

– Potrivit unei foarte vechi tradiții, reluă el firul conversației, Iosif din Arimateea, discipol sfios al Domnului, care și-a cedat mormântul din proprietatea sa pentru îngropăciune, trebuie să fi fost unul dintre primii colecționari de relicve creștine...

– Un colecționar de relicve? râse obraznicul de Jorge.

– Da, da, și le explică: Vechi tradiții dau asigurări că bogatul iudeu Iosif din Arimateea se îngrijise să strângă piroanele, coroana de spini, lancea soldatului roman, giulgiul în care fusese înfășurat Isus, dar că păstrase deja cupa de la ultima cină în care Isus binecuvântase pâinea și vinul... Potirul acela este cel pe care tradiția a ajuns să-l numească Sfântul Graal...

Toți erau atenți, deși nu era prima dată când auzeau acea istorie, dar Jorge interveni din nou.

– Haideți să vedem, monseniore, îi spuse el pe un ton critic, dar cât mai respectuos cu putință, potirul acela, așadar, nu conținea sângele fizic al lui Hristos, ci, în cel mai bun caz, un rest din vinul de la cină, binecuvântat, sfințit sau cum doriți...

– Dragul meu Jorge, văd că acum ești sarcastic și că îți place să faci pe șmecherul... îi răspunse el. Eu nu aș merge atât de departe. *Relata refero.* Mă limitez să istorisesc vechile povești, și continuă: După înălțarea lui Isus la ceruri, Iosif din Arimateea, cu lancea lui Longinus, cu acel pocal (orice ar fi fost acesta și orice ar fi conținut) și celelalte relicve, a pornit pe mare, fugind de persecuțiile care s-au dezlănțuit la Ierusalim împotriva discipolilor Domnului. L-au însoțit Maria Magdalena, Maria Salomeea, Maria lui Cleofa și nenumărate alte persoane. În Franța, făcu el o digresiune, această legendă ia numele de *Saintes Maries de la Mer*. Navigând prin Mediterana, Iosif din Arimateea și grupul său au ajuns în insula Camargue, de la gurile Ronului, și au debarcat acolo. Trei ani mai târziu, din porunca apostolului Filip, Iosif din Arimateea a luat cu el Sfântul Graal și doisprezece însoțitori și a continuat călătoria până în Marea Britanie. La Glastonbury a construit prima biserică din Europa, unde a depozitat prețioasa relicvă. În timpul Evului Mediu, această relicvă a fost păzită de cavalerii templieri, care, între secolele al XIII-lea și al XIV-lea, au dus-o într-o enclavă mai sigură din Patagonia...

– Tot acest periplu este dovedit cu documente? întrebă Marc care, la fel ca și colegul său Jorge, nu părea să dea câtuși de puțin crezare acestei istorii.

– Vorbim de o legendă, cu toate componentele fanteziste caracteristice... și precizează: Legenda este documentată, dacă asta este ceea ce întrebi, dar nu și faptele pe care le relatează.

– Pe scurt, o baliverna grosolană, conchise Marc.

– Eu n-aș merge atât de departe, îi stăvili monseniorul răbufnirea. În spatele oricărei legende se ascunde întotdeauna un sâmbure de adevăr. Cum spune arheologul Raymond Capt, tradițiile de la Glastonbury nu pot fi descalificate ca simple năsocoiri, dat fiind că legendele și tradițiile se bazează într-un anumit fel pe realitate...

– Într-un anumit fel, aici e miezul problemei, repetă Marc ironic.

Odată făcute aceste lămuriri, monseniorul continuă:

– Sfântul Graal, cum vă spuneam, a fost transportat pe o corabie până într-un punct de pe coasta patagoneză, în golful San Matías, Ancien Fort Abandonné[1], conform Atlasului lui Martin de Moussy... Unii pasionați de ezoterism au găsit acolo Piatra Templierilor. Un paralelipiped de bazalt vulcanic negru, care pe una dintre fețe are gravată o cruce cu brațe egale...

– O svastică, din întâmplare? întrebă curios Mazeres.

– Nu știu să răspund la această întrebare, spuse el, după ce ezită câteva clipe.

Toți ardeau de nerăbdare să afle mai mult.

– Sfântul Graal continuă să fie ascuns acolo? întrebă Jorge, ghicind care avea să fie răspunsul.

– Nici acolo, nici în altă parte... Destinul final al acestui Graal, dacă a existat vreodată, fapt de care mă îndoiesc, nu-l cunoaște nimeni...

În acea atmosferă agreabilă, timpul trecea pe nesimțite. Cei care îl auzeau pentru prima dată pe monsenior, cum era cazul lui Mazeres și al colegilor săi, erau fascinați.

– Această legendă a Graalului și periplul său fantezist prin toată Europa, conchise monseniorul, fac din Iosif din Arimateea un navigator neobosit... Totuși, diferă de legenda *De Vita Joseph ab Arimatea*[2], al cărei codice din secolul al VI-lea se păstrează în Biblioteca Vaticanului...

– La urma urmelor, conchise Jorge, există o foarte veche tradiție conform căreia Iosif din Arimateea a strâns sângele lui Isus.

– Este singura informație asupra căreia coincid toate legendele despre Iosif din Arimateea... și monseniorul se grăbi să nuanțeze.

---

[1] Vechiul Fort Abandonat (în lb. fr., în orig.)

[2] *Despre viața lui Joseph din Arimateea* (în lb. lat., în orig.)

Cu toate astea, o spun o dată în plus, n-avem nici o garanție că o asemenea tradiție relatează un fapt adevărat, nici că flaconașele găsite de arheologii germani în biserica din Sofia au vreo legătură cu Iosif din Arimateea. Va trebui să se studieze totul cu multă reținere.

– Ai vrea să arunci o privire la relicvariul nostru? îl invită capelanul.

– Cu foarte mare plăcere.

28

În după-amiaza următoare, după încheierea conferinței care închidea ciclul, monseniorul Bergonzi, părintele Méndez și inspectorul, în loc să meargă direct la hotel, se îndreptară spre Mănăstirea Întrupării. Pe drum, monseniorul, spirit neliniștit, întreba despre niște lucruri care îi atrăgeau atenția. Era un observator atât de bun, încât descoperi câteva lucruri pe care prietenii săi le vedeau pentru prima dată.

– O frumoasă plimbare, mărturisi bibliotecarul când sosi la mănăstire.

Nu era încă foarte târziu, dar călugărițele terminaseră rugăciunile de vecernie și începuseră ceea ce în mănăstiri se numește „marea liniște". Ca să nu le deranjeze, urcară fără zgomot în apartamentul capelanului, unde părintele Méndez adusese în prealabil relicvariul Sfântului Pantelimon. Cu o mare ceremonie, îl scoase din casetă.

– Nu umblați cu atâtea mofturi, îi spuse inspectorul, că acesta este doar învelișul. Relicva a fost furată.

Monseniorul luă în mâini piesa de orfevrărie și o observă cu mare atenție, dar fără grija evlavioasă a celuilalt.

– Prețios relicvariu, comentă și i-l trecu lui Mazeres. Orfevrierul era unul dintre cei mai buni.

Inspectorul examină din nou relicvariul și văzu un lucru care în ziua sărbătoririi îi scăpase neobservat.

– Înăuntru, încastrată, a rămas o brățară sau un fel de inel aurit pe care, după cum se vede, în graba lor, hoții l-au abandonat, spuse Mazeres și, cu ajutorul unui briceag pe care capelanul i-l puse la dispoziție, putu să-l extragă. Iată-l aici.

Monseniorul ceru o lupă. Mazeres crezu că aceasta îi lipsește capelanului, dar se înșela.

– Am una, spuse părintele Méndez, dar nu mărește foarte mult. Nu știu dacă va sluji la ceva. O folosesc la citit. Cărțile vin cu litere din ce în ce mai mici.

– Nu e vina cărților, Angelo, ochii noștri îmbătrânesc, îi răspunse monseniorul, în vreme ce cerceta cu lupa aceea mică piesa. Și aici sunt niște caractere grecești. Eu aș zice că sunt aceleași de pe foaia mea de hârtie, și îi trecu lupa capelanului.

– Într-adevăr, spuse el imediat, luă un creion și le copie unul câte unul, cum știu mai bine, pe aceeași coală de hârtie pe care monseniorul i-o înmânase în ajun.

αιμαιουχουσμ

Comparând o inscripție cu cealaltă, cei trei rămaseră uimiți.

– Ați ști să le descifrați? îl întrebă inspectorul impacientat. Ce vor să spună, în cazul că ar spune ceva?

Relicvariul era pe mijlocul mesei, în jurul căreia stăteau cu toții în picioare.

– Să vedem, spuse capelanul, își schimbă ochelarii și luă din nou coala de hârtie.

Au fost de ajuns câteva clipe ca să îi răspundă cu fermitate.

– Aceste caractere – și unele și celelalte – sunt grecești, fără nici o urmă de îndoială... și încercă să le pronunțe unul după altul: alfa, iota, miu, alfa, iota, omicron, ipsilon... Nu știu dacă

v-am spus că, vreme de mulți ani, am fost profesor de limba greacă la seminar și în institut. *Illo tempore*[1], când învățământul clasic încă se mai bucura de un anumit respect...

Când termină de rostit caracterele literă cu literă (la unele dintre ele, dată fiind translația greoaie, avu unele ezitări), lăsă coala de hârtie pe masă și, privindu-i pe deasupra jumătăților de lentilă, le spuse:

– Prea multe litere ca să formeze un singur cuvânt...

Capelanul, viclean, nu le spusese că își dedicase mare parte din noaptea de dinainte ca să studieze hârtia monseniorului. Reveni la coala de hârtie și, câteva clipe, se concentră asupra ei.

α ι μ α ι ο υ χ ο υ σ μ

– Citind aceste litere ca și cum ar constitui un singur cuvânt, nu-i găsesc nici un sens. Literele trebuie să fie grupate, alcătuind semanteme... Trebuie să presupunem că acela care a gravat această inscripție a vrut să scrie ceva inteligibil...

– Sau o hieroglifă. Cine poate ști...? interveni inspectorul.

– Să plecăm de la presupunerea, interveni monseniorul, că a scris ceva inteligibil, măcar pentru contemporanii săi...

– Să nu crezi că e atât de ușor să o descifrezi la prima vedere... spuse capelanul exagerând poate dificultatea.

– Dacă vrei, propuse monseniorul, care nu dorea să îl pună în încurcătură, o putem lăsa pentru altă dată. Cine știe, cu mai mult timp și în liniște...

– Nu va fi nevoie, protestă el. Nu cred că am uitat cu totul cunoștințele de paleografie, pe care am studiat-o, deși de atunci au trecut atât de mulți ani, că nici nu le mai țin șirul. Luați loc, luați loc, aveți scaune acolo.

---

[1] Pe vremea aceea (în lb. lat., în orig.)

Părintele Ángel se concentră asupra colii de hârtie ca un pasionat care se luptă cu un careu duminical de cuvinte încrucișate. Șoptea printre dinți, scria și bifa semnele unul după altul, în vreme ce prietenii săi urmăreau aceste operațiuni cu mare atenție. După un sfert de oră, nu mai mult, ridică privirea de pe hârtie și îi privi triumfător.

– Evrika! exclamă el. Cred că avem dezlegarea. Și puse hârtia în așa fel încât ei să-i poată urmări comod explicațiile. Dacă privim cu atenție, ansamblul **αιμαιουχου,** hemaiuhu, este compus din două grupuri de litere care, separat, pot avea un sens. Iată-le aici:

αιμα / ιουχου

Mazeres încuviință din bună-creștere, deși nu înțelesese nimic.

– Să vedem mai întâi **αιμα,** continuă el entuziasmat, văzând un discipol atât de silitor. Dacă punem pe iota **(ι)** spiritul aspru și accentul circumflex care i-ar corespunde, acest cuvânt grecesc ar însemna „sânge". Dacă îl transcriem în caractere latine, am avea *hema*... Nu vă spun nimic cuvintele hematie, hematologie, hematom...? Ei bine, toate aceste cuvinte derivate din grecește au ca prefix hema, sânge... Mă urmăriți?

– Sânge! exclamă Mazeres, care auzea încă o dată acest cuvânt în legătură cu cazul relicvei. Bine, bine, și pentru ca părintele capelan să vadă că îi urmărește atent explicațiile, continuă: După părerea dumneavoastră, avem deja începutul...

– Ceea ce nu e puțin lucru, evaluă bibliotecarul munca prietenului său. Și restul?

Părintele Méndez, folosindu-se de creion ca de un bețișor, le indica pe rând caracterele.

– După ce am descifrat cuvântul **αιμα**, grupul care urmează îmi este deja mai familiar. Cuvântul **ιουχου**, iuhu, este compus din două cuvinte prescurtate:

ιου / χου

Trasă cu creionul o linie verticală, separându-le, ca și cum în felul acesta ar fi reieșit mai clar.

– Veți înțelege mai bine dacă vom scrie inițialele fiecăruia din aceste două grupuri le scriem cu majuscule. Fiți atenți:

'Ιου – Χου

Dacă le scriem fără prescurtare, vom avea cuvintele la genitiv Yesu Hristu:

'Ιησου Χρυστου

– Isus Hristos! exclamă entuziasmat Mazeres, nu pentru că ar fi descifrat semnele, ci pentru că recunoscuse pronunția.

– „Sângele lui Isus Hristos", o luă înainte cu traducerea monseniorul Bergonzi, atât de satisfăcut, de parcă el ar fi fost cel care o descifrase. Deodată, se întunecă la față și arătă literele **σμ** de la sfârșitul frazei: Și aceste două caractere care au rămas?

Părintele Méndez își scoase ochelarii cu jumătăți de lentilă și îi lăsă pe masă.

– N-am idee, mărturisi el cu o sinceritate de copil, ridicând din umeri. După toate indiciile, este vorba de un cuvânt prescurtat sau care s-a șters cu timpul...

– Să se șteargă un cuvânt care a fost gravat cu un poanson pe metal? se îndoi monseniorul. Ai vreo ipoteză?

– Poate cuvântul grecesc prescurtat să fie **σμαραγδινοσ,** smaragdinos, în latină *smaragdus*.

– Care înseamnă...

– Smarald.

– Nu pare să aibă prea mult sens.

– Este singurul lucru care îmi vine în minte...

– Bine, încercă monseniorul să tranșeze chestiunea, să lăsăm deoparte aceste două litere și să nu încurcăm și mai rău lucrurile...

Dacă apare scris „sângele lui Hristos", o fi pentru că se presupunea că acest relicvariu îl conținea...

– Această relicvă, precizează părintele Méndez și se grăbi să tragă concluziile, o fi talismanul pe care îl urmărea Himmler și pe care a crezut că l-a găsit pe pământul Bulgariei...

– Eu n-aș fi atât de sigur, precizează monseniorul. Să spunem, mai curând, că a găsit această relicvă din pură întâmplare...

– Mi se pare că mergem prea repede, le atrase atenția inspectorul. Până acum nu sunt altceva decât simple presupuneri.

Monseniorul Bergonzi, la indicația capelanului, își ocupă locul în fotoliu, în spatele mesei de scris. Ceilalți doi ședeau în fața lui ca niște elevi silitori. Ca și cum deodată l-ar fi asaltat o îndoială, ceru lupa și se concentră câteva clipe, cercetând brățara aurită și apoi spuse:

– Faceți mai multe fotografii ale acestei inscripții, cât mai clare posibil, și trimiteți-mi-le acasă, vreau să le studiez în liniște. În plus, la Roma mă bucur de ajutorul unor buni experți... Fără să dea mai multe explicații, se uită la ceas și adăugă zâmbitor: Va trebui să luăm cina. Dacă sunteți de acord, continuăm conversația la restaurant.

29

Inspectorul Mazeres se gândi că, pentru a-l răsplăti într-un fel pe monsenior pentru osteneala pe care și-o dăduse, merita cu prisosință un restaurant bun și propuse unul din categoria *la nouvelle cuisine*[1] care devenise atât de la modă la Madrid.

– Taci, taci, îi răspunse când îi sugerase această posibilitate. N-am încredere în acești noi alchimiști care au transformat bucătăria într-un laborator și umblă cu lămpi de lipit, eprubete și tehnici sofisticate... Ți se prezintă linguri comestibile și nu mai știu câte alte fleacuri. Felurile voastre *suculente* de mâncare, mai mari decât piața Sfântul Petru, sunt niște picturi abstracte despre care nu știi dacă nu cumva sunt ca să le mănânci doar cu ochii... Și ce-ai de zis despre numele extravagante cu care sunt botezate? Sunt mai lungi decât porția care ți se servește... Taci, taci...

– Este foarte clar, i se adresă inspectorul, zâmbitor, părintelui Méndez, monseniorul are gusturi foarte tradiționale și nu este partizanul noilor experiențe. Pe strada Cava Baja este restaurantul lui Lucio. Ăsta ar fi un loc bun unde să-l ducem pe ilustrul nostru oaspete.

– *Hic narrata ferunt alio; mensuraque ficti crescit,* îi spuse capelanul monseniorului, apoi îi dădu inspectorului o traducere

[1] Noua bucătărie (în lb. fr., în orig.)

foarte liberă, nefiind sigur că aceasta ar fi fost intenția lui Ovidiu. Peste tot există persoane pretențioase care, în loc de lucruri bune, preferă moda. Nu departe de aici există locuri cu mai puțină faimă, unde se mănâncă la fel de bine, sau și mai bine.

– Aveți ceva împotriva lui Lucio? îi reproșă inspectorul.

Capelanul, care în treburi din astea se gândea numai la el (era foarte egoist), preferase să tacă.

În cele din urmă, îl duseră pe monsenior la unul dintre acele restaurante specializate în bucătărie ca la mama acasă, ca să guste niște ouă la capac și niște antricoate de ieduț la grătar.

– *Ecco!*[1] spuse monseniorul văzând mesele cu fețe de masă în pătrățele care i-au amintit de restaurantele din cartierul Trastevere.

Un vin de Peñafiel, de pe malul fluviului Duero, îl ajută să i se dezlege limba, dacă mai era nevoie.

– Documentul *Gott Mit Uns*, cum v-am spus, începu el despăturind șervetul și prinzându-i un colț în gulerul înalt preoțesc, se afla printre cele pe care Vaticanul le-a ținut departe de ochii opiniei publice și care relatează, după cum vă amintiți, săpăturile SS-iștilor la Sofia și periplul pe care l-au parcurs după aceea relicvele găsite, până să ajungă în Germania. Una dintre ele, cum bine știm, a ajuns la Madrid; dar ce s-a întâmplat cu celelalte? Unde au ajuns? Nu s-a mai aflat niciodată...

– E adevărat! exclamă inspectorul cu reproș. Pentru că s-au găsit mai multe flaconașe...

Conversația, ca și cea pe care au purtat-o la mănăstire, se prezenta plină de surprize, fără ca în vreun moment mâncatul și vorbitul să devină incompatibile.

– Pius al XII-lea și Himmler erau pasionați de lumea ezoterică... monseniorul se opri un moment, cu antebrațele sprijinite într-o poză nobilă pe fața de masă, și observă reacția însoțitorilor săi. Da,

[1] Iată! (în lb. it., în orig.)

da... Pe Pius al XII-lea l-a impresionat descoperirea de la Sofia, cu atât mai mult atunci când arheologii l-au asigurat că probabilitatea autenticității sale era mult mai mare decât a Sfântului Giulgiu.

– Care e deja o axiomă! exclamă capelanul, dar nu lăsă să se vadă dacă vorbea serios sau în glumă.

– Sigur că Pius al XII-lea, continuă monseniorul, în vreme ce întingea în farfurie cu mare grijă, n-a avut la dispoziție buni arheologi sau poate că păcătuia prin credulitate... Probabil că știți deja, și dacă nu, vă spun eu, că Pius al XII-lea a ținut în custodie în apartamentele sale niște oase, găsite în necropola de la Vatican, despre care i s-a spus că erau ale Sfântului Petru... După o vreme, s-a descoperit că aparțineau unor animale... se șterse pe buze, bău o sorbitură bună de vin, lăudă calitatea supei și continuă: În acest dosar secret pe care am pus mâna, există o copie a unei scrisori de felicitare pe care papa i-a trimis-o lui Himmler, îndemnându-l să-și ducă experimentele până la capăt...

– Despre ce experimente era vorba? îl întrerupse inspectorul.

– Tinere, nu fi nerăbdător, îl dojeni el cu afecțiune. Papa îl roagă pe Himmler, cum e și firesc, ca totul să se desfășoare cu cea mai mare discreție, până când încercările vor da rezultatul pozitiv pe care amândoi îl doreau. Un pas greșit în această afacere, îi spune papa, ar pune Biserica într-o situație delicată.

– Despre ce experimente era vorba? insistă din nou Mazeres care, în așteptarea acestui răspuns, încetase să mai mănânce.

– Scrisoarea, dragul meu prieten, nu dezvăluia mai mult... Presupuneri, oricâte poftești. Monseniorul se șterse pe buze și bău o altă înghițitură zdravănă de vin. În același *dossier* există alt document cu o dată ulterioară, în care însuși papa autorizează, din rațiuni de securitate, ca una dintre acele relicve să fie primită și păstrată în Mănăstirea Întrupării de la Madrid...

– 1943, i-o luă înainte inspectorul.

– Într-adevăr, asta este data... îi mulțumi monseniorul Bergonzi. Pius al XII-lea nu numai că și-a dat autorizația, dar i-a

transmis ordine precise nunțiului Cicognani ca, în cel mai mare secret, relicva să fie ascunsă în această mănăstire.

– Și așa s-a făcut, confirmă capelanul.

În vreme ce monseniorul relata aceste amănunte, fără să înceteze să mănânce, însoțitorii săi, care le aflaseră deja pe alte căi, își încetiniră ritmul.

– Mâncați, mâncați; cotletele reci nu mai fac doi bani, îi îndemnă el cu puterea exemplului.

Cerură altă sticlă de Protos. Pe prima o dovediseră deja. Pofta de mâncare a monseniorului l-ar fi făcut să saliveze și pe bolnavul cel mai lingav. Mazeres luă cuvântul și îi povesti în amănunt ciudata coincidență pe care o vedea el între furtul relicvei Sfântului Pantelimon și moartea arhiepiscopului John Sutherland.

– Ai spus John Sutherland? se schimbă el la culoare, și asta după ce obrajii îi deveniseră foarte rumeni; apoi îl întrebă din nou, descumpănit: Te referi la acel arhiepiscop irlandez din Opus?

– Da, da. Arhiepiscopul irlandez John Sutherland, membru în Opus, confirmă Mazeres.

– Eu am aflat de moartea lui la funeraliile pe care cei din Opus Dei i le-au organizat la Vila Tevere, știi tu, acel mic Vatican pe care Escrivá l-a ridicat la Roma. Nu știam că a murit aici... își șterse colțul gurii și ceru să i se umple paharul. Cum ghici la inspector o oarecare șovăire, adăugă: Vinul, *caro amico*[1], te ajută să-ți îneci necazurile...

– Nu cred că dumneavoastră îi regretați moartea...

– Ei bine, ca să spun adevărul, nu... Dar nici nu voi toasta pentru acest lucru... În orice caz, vinul e bun și ca să-ți limpezești ideile...

După câteva clipe, fără să aștepte ca vinul să-și producă efectele edificatoare, monseniorul reluă conversația:

---

[1] Dragă prietene (în lb. it., în orig.)

– M-ați întrebat ieri dacă Vaticanul era la curent cu existența acelei relicve și dacă se afla, în vreun fel oarecare, în spatele furtului... V-am răspuns deja la prima parte a întrebării: Pius al XII-lea era la curent... În privința celei de-a doua părți, dacă se afla în spatele furtului... După ce te-am auzit spunând că arhiepiscopul Sutherland a fost la Madrid, aproape că aș afirma acest fapt. Poate că Vaticanul voia să recupereze această relicvă...! Chipul său deveni sever și continuă pe un ton grav: John Sutherland a fost un personaj sinistru care aparținea Congregației Credinței; Inchiziției, ca să vorbim pe șleau... Pe unde trecea, semăna cadavre în calea lui...

– O spui în sens metaforic... se scandalizează părintele capelan.

– Ia-o cum dorești, Angelo. Există multe feluri de a omorî oameni... Sutherland este singurul ticălos pe care l-am cunoscut, și asta având în vedere că am cunoscut o droaie de oameni răi. Și pe mine m-a ajuns gheara lui. N-o să spun că mă bucură moartea lui, dar... Pe măsură ce vorbea îi sporea mânia cu greu reținută. Nu m-ar mira faptul ca în toată această afacere de la Madrid să fie vârât și Sutherland, dacă nu cumva a fost chiar el cel care a plănuit furtul relicvei.

Se opri. Așa cum după furtună iese soarele, monseniorul își moderă tonul și deveni din nou omul blajin și cordial dintotdeauna. Continua să își facă de lucru cu paharul de vin pe care îl avea în mână, așteptând să i se spună ceva.

– Afirmațiile pe care le-ai făcut, Giuseppe, sunt foarte dure, îi reproșă părintele capelan. Mă tem că l-ai scandalizat pe acest domn. Ar trebui...

– Nu. Nici vorbă, protestă Mazeres.

– Îmi pare rău. Am fost foarte impulsiv; am întrecut măsura, spuse monseniorul și continuă: După cum reiese din alt document aflat în arhivele secrete ale lui Pius al XII-lea, încă unul pe care Vaticanul l-a ascuns, Himmler nota ipoteza conform căreia Isus ar fi putut fi de rasă ariană pură. Și poate că experimentele

care se doreau a fi duse la bun sfârșit cu această relicvă la așa ceva se refereau. Nu cred că pe Pius al XII-lea l-ar fi deranjat...

– Un superman arian și antievreu, îl întrerupse Mazeres cu ironie, amintindu-și că măicuța nemțoaică pledase pentru aceeași teză. Ce teorie absurdă! Nu credeți?

– Fără nici o îndoială, tinere. Totuși, istoria ne-a obișnuit cu lucrurile cele mai absurde. Habar n-ai tu de ce e în stare un om când are putere...

Monseniorul, fiind poate deranjat de repetatele admonestări pe care i le făcuse capelanul, căută să își modereze limbajul și să relateze faptele cu cea mai mare obiectivitate cu putință.

– Această ipoteză, continuă monseniorul, ar justifica preocuparea lui Himmler de a găsi o relicvă autentică a sângelui lui Hristos...

– Celelalte nu erau vrednice de încredere? interveni capelanul, dar întrebarea sa rămase fără răspuns.

– Fapt este, își continuă Mazeres ipoteza, că sfârșitul războiului a venit peste el și cercetările au fost întrerupte... Nici știința din vremea aceea nu era suficient de avansată pentru acest gen de experimente...

– Poate că *acum* cineva are interes să le reia... menționă monseniorul.

– Nu știu, Giuseppe, unde vrei să ajungi... spuse părintele Méndez. M-am pierdut cu firea...

Mazeres avu și el impresia că ecleziarhul roman o luase ușor razna. Ajunse să creadă că vinul nu doar i-a dezlegat limba.

– Să-i lăsăm deocamdată pe Himmler și pe SS-iștii lui și să revenim la prezent, spuse monseniorul. Își acordă câteva clipe ca să deguste îmbucătura apetisantă pe care tocmai și-o dusese la gură și își șterse degetele de grăsime pe un șervețel. Apoi, continuă cu o cugetare: Descoperirea acestor documente ale lui Pius al XII-lea despre care vă vorbesc îi provoacă Vaticanului multe

dureri de cap... Nu numai în legătură cu Holocaustul... E vorba și de cazul Sfântului Giulgiu!

– Sfântul Giulgiu? întrebă surprins capelanul. Apropo, de ce aduci acum în discuție această temă?

– O să încerc să mă explic. Își șterse cu șervetul colțul buzelor. Știți că testele cu carbon 14, realizate în 1988, au datat Sfântul Giulgiu de la Torino în jurul secolului al XIV-lea. De-acum, vă puteți imagina lovitura dură pe care acest fapt a reprezentat-o pentru Vatican. A fost zdrobitoare! Cu toate acestea, în ziua de azi pare neîndoielnic faptul că oamenii de știință implicați în analiza aceea au acționat cu o lipsă de rigoare de neiertat. N-au ținut seama de incendiile pe care le-a suferit Sfântul Giulgiu și de alți factori externi care ar fi putut să producă un *efect de întinerire* și să denatureze experimentul. Făcu o pauză și continuă: În plus, așa cum au demonstrat studiile medico-legale, omul de pe Sfântul Giulgiu se potrivește la milimetru cu cel din descrierile pe care Evangheliile le fac patimilor și morții lui Isus. Mai mulți savanți, printre ei și agnosticul Yves Delage, de la Academia de Științe din Paris, au afirmat că doar un om care ar fi îndurat chinurile fizice ale lui Isus ar fi putut lăsa asemenea urme...

– Îți repet, Giuseppe, îl întrerupse prietenul său, nu știu ce ai de gând și încotro vrei să ne duci.

Monseniorul văzu că părintele capelan și inspectorul dădeau semne de nerăbdare.

– Nu vă pierdeți răbdarea, îi domoli el. Acest preambul este absolut obligatoriu dacă vrem să înțelegem contextul în care s-a produs furtul relicvariului vostru... apoi făcu o scurtă pauză și bău altă gură de Protos. Cum vă spuneam, testele moleculare care au fost efectuate ulterior asupra Sfântului Giulgiu au impus revizuirea rezultatelor inițiale. În zilele noastre, nici un om de știință serios nu susține ideea că Sfântul Giulgiu ar fi un fals medieval... Încă din 1977, studiile au demonstrat că pânza

conținea *informație tridimensională*, și aici capelanul făcu o strâmbătură ambiguă. Nu e câtuși de puțin ușor să se ofere o explicație pentru ce înseamnă acest lucru... Vă voi spune doar că această nouă descoperire exclude intervenția unui făuritor uman, posibilitate care se vehiculase cu ani în urmă. Și mai mult decât atât; nici un falsificator medieval nu dispunea de cunoștințe anatomice atât de precise, încât să picteze într-un mod atât de uimitor acel cadavru... Sfântul Giulgiu, așadar, a dobândit o vechime și o credibilitate mai mare...

Cina se prefăcuse încetul cu încetul într-o conferință, iar monseniorul, ajutat în mare măsură de vin, într-un strălucit orator.

– Dar, ridică el mâna și își continuă discursul, problemele Vaticanului nu s-au încheiat... Acolo se află cei care impulsionează The Second Coming Project, Proiectul celei de-a Doua Veniri, și alte grupuri creștine care se ambiționează să-l cloneze pe Isus... Acelor cretini nu le lipsesc nici încăpățânarea și nici banii ca să obțină pe orice cale material genetic... Vaticanul, mai cu seamă sectorul său ultraconservator care, după cum știți, este predominant, n-are încredere în știință și în savanți, chiar dacă sunt catolici. Îi privește pe toți cu suspiciune. Simpla idee că o asemenea clonare s-ar putea înfăptui, îi înspăimântă... Cardinalii din Curie sunt neliniștiți și îngrijorați.

– Monseniore, insistă Mazeres cu delicatețe ca să reorienteze conversația, nu credeți că ne abatem din nou de la drumul nostru...?

– Nu, tinere, îl privi acesta cu înțelegere părintească. Uneori, ca să ajungi într-un punct, linia cea mai scurtă nu este cea dreaptă. În cazul nostru, mi se pare că trebuie să facem un mic ocol. Ai înțeles? Îi zâmbi și începu o altă istorisire: Garza-Valdés, unul dintre savanții cei mai îndârjiți în apărarea autenticității Sfântului Giulgiu și de aceea, foarte apreciat la Vatican, a sfârșit prin a-și atrage dușmănia Curiei...

Făcu o pauză și privi chipul celorlalți comeseni. Atât i-a trebuit.

– Văd că punctul vostru forte nu este studiul Sfântului Giulgiu... Nu sunteți la curent cu ultimele cercetări...

– Cine este acel Garza-Valdés? întrebă capelanul.

– Și eu îmi puneam aceeași întrebare, îl susținu Mazeres.

– Leoncio Garza-Valdés, explică monseniorul, este un microbiolog de la Universitatea din Texas, unul dintre cei zece oameni de știință care au avut acces la Sfântul Giulgiu. Să spunem că a fost unul dintre oamenii de încredere ai Vaticanului. I s-a permis să extragă mostre de sânge din pânză ca să facă experimente cu ele...

– Pe Sfântul Giulgiu apar pete de sânge? întrebă surprins inspectorul. Nu știam că s-a lucrat deja la asta.

– Garza-Valdés, își continuă monseniorul relatarea, după niște conștiincioase lucrări de laborator, a reușit clonarea moleculară a trei gene din sângele de pe Giulgiu. A fost primul om de știință care a reușit acest lucru. Și în 1998 și-a depus concluziile în mâna papei. În cartea sa *ADN-ul Domnului,* Leoncio Garza-Valdés își afirmă deplina convingere că Sfântul Giulgiu conține informație genetică foarte veche de la un bărbat și că această pânză a fost lințoliul lui Isus Hristos.

– Și? spuse capelanul, nereușind să priceapă nimic din cele auzite.

– Această clonare moleculară, adoptă monseniorul Bergonzi un ton solemn, i-a servit lui Garza-Valdés ca să determine tipul de ADN din sângele bărbatului de pe lințoliu.

Mazeres și părintele capelan nu înțelegeau nimic din acele experimente despre care le vorbea monseniorul, nici nu puteau evalua adevărata lor semnificație. Ridicară din umeri cu umilință. Monseniorul, cu ochișorii lui strălucitori și obrajii săi rumeni, își continuă povestea.

– Sângele de pe Sfântul Giulgiu, le spuse el, s-a dovedit a fi din grupa AB, foarte rară în zilele noastre, dar foarte obișnuită acum două mii de ani printre evreii din Galileea, iar Isus a fost galileean.

– Atunci, de ce s-a simțit Vaticanul deranjat? întrebă Mazeres cu ingenuitate.

– Vaticanul nu s-a supărat, îl corectă monseniorul, s-a înfuriat! Motivul, tinere, este foarte simplu. Garza-Valdés nu numai că a identificat tipul de sânge, dar a descoperit și că avea formula cromozomială XY...

– Aha, ia te uită! exclamă capelanul, care se dumirise.

Cum inspectorul continua să aibă același chip naiv, capelanul îi explică:

– Cromozomul Y, după cum știi, îl aduce bărbatul. Dacă în sângele lui Isus apare acest cromozom, înseamnă că zămislirea sa n-a fost virginală, ci printr-o relație sexuală. Cu alte cuvinte, a intervenit altcineva decât Duhul Sfânt.

– Așa, deci! se grăbi Mazeres, fără să fi înțeles importanța faptului.

– Garza-Valdés, își reluă monseniorul explicația, afirmă că în sângele de pe Sfântul Giulgiu apare cromozomul masculin... Așadar, Isus a fost conceput printr-o împreunare trupească, asemenea oricărui om.

– Dovada lui Garza-Valdés, stărui sceptic capelanul, neagă în totalitate dogma virginității Mariei și face să se năruie dogma imaculatei concepțiuni a lui Isus...

– Vai de capul Sfântului Duh!

Lui Mazeres nu îi veni în minte altceva decât acest comentariu ireverențios.

– Cea care a rămas vai de capul ei și făcută de rușine a fost Biserica. I-a pierit cheful pentru alte experimente, ca nu cumva să se pună capăt dogmelor și ei înseși, comentă monseniorul și adăugă: Vă spun toate aceste lucruri ca să vedeți contextul în care, așa cum aminteam înainte, au apărut aceste secte extravagante

care se ambiționează să-l cloneze pe Isus... Fără să intru acum în evaluarea obscurelor scopuri lucrative și de putere pe care le urmăresc aceste secte, unele și-au propus să reușească... Sunt o amenințare foarte serioasă pentru Biserică... Cel puțin așa o consideră acele cercuri ultraconservatoare de la Vatican. În acest context, vă repet, va trebui să examinăm toate pistele cazului Sfântului Pantelimon dacă nu vrem să orbecăim...

Mazeres avea de ceva vreme această presimțire, dar o luă în considerație numai după ce ascultase cele povestite de către monsenior în seara aceea. Capelanul se arăta reticent și ridica multe obiecții.

– Vrei să spui, se adresă acesta monseniorului, că aceia care au furat relicva Sfântului Pantelimon au vreo legătură, într-un fel sau altul, cu sectele care vor să-l cloneze pe Isus...?

– Nu știu. Sunt presupuneri... Eu mă limitez să vă spun care e părerea mea, să vă sugerez niște piste...

– Ce se va întâmpla dacă va reuși cineva această clonare? îl abordă Mazeres pe monsenior.

Bergonzi își prelungi privirea pe deasupra capului capelanului, pe care îl avea în față, încercând să își imagineze.

– Nu știu. E un fapt impredictibil. Poate că ar plăsmui o sosie a lui Isus, lucru de care mă îndoiesc; poate că ar plăsmui un monstru... În orice caz, există o întrebare prealabilă. Este oare posibil azi să se obțină o clonă, o ființă identică din punctul de vedere genetic cu Isus? Să admitem, cu toate rezervele, că știința, în această privință, are rezolvate toate problemele, că este pe această cale; problema ar fi găsirea materialului genetic al lui Isus.

– Relicve de-ale lui există o mulțime și, în ultimă instanță, o avem pe aceasta a lui Himmler, care pare a fi cea mai autentică... spuse capelanul.

– Astă-vară, interveni Mazeres, am văzut în Muzeul Evului Mediu de la Paris un relicvariu cu o bucată din cordonul ombilical al lui Isus.

– Nu mai spune! monseniorul scoase un hohot de râs care, dacă nu și-ar fi dus din timp șervetul la gură, i-ar fi împroșcat pe cei de la masa din față. După ce se liniști, continuă: Relicve, relicve... dar sunt autentice oare? În cazul în care ar exista, câte dintre ele ar fi valabile pentru un experiment? Sângele găsit pe Sfântul Giulgiu nu folosește pentru clonare. Doctorul Cardoso Resende, coordonator pentru Primul Congres Internațional al Sfântului Giulgiu, a declarat că, în ziua de azi, este imposibilă clonarea unui nou Isus, pentru că celulele găsite *nu au nucleu sau sunt moarte* și, în prezent, tehnicile de clonare folosesc doar celule vii... Pentru cazul lui Isus, ar fi nevoie să fie dezvoltată tehnologia asupra celulelor moarte... În orice caz, un lucru sunt celulele moarte de patruzeci și opt de ore și altceva, cele moarte în urmă cu două mii de ani...

– Vi-l imaginați pe Isus, inspectorul dădea impresia că și l-ar fi imaginat deja, în cadrul acelor reality-shows care se organizează în piața Sfântul Petru, ridicându-se în picioare și năpustindu-se asupra papei și a cardinalilor ascunși sub luxoasele lor veșminte și numindu-i acuzator farisei, fățarnici, pui de năpârci și anunțând cu glas tunător că din Biserica atotputernică nu va mai rămâne piatră peste piatră...?

– Acest comentariu este de prost gust, îl mustră capelanul.

– Asta sună a erezie, stărui monseniorul, mult mai indulgent, și continuă cu comentariile sale: Știu că toate astea seamănă a science-fiction. Totuși, ceea ce în urmă cu câteva zeci de ani erau intenții năstrușnice, subiecte de roman, poate deveni realitate. Astăzi există cunoștințe și mijloace științifice... Mai devreme sau mai târziu, cineva va reuși. Vaticanul trăiește acum un adevărat coșmar.

– Vă gândiți că Vaticanul crede în posibilitatea reală a unui Hristos clonat? întrebă inspectorul.

– Vaticanul nu crede în nimic, și precizează: Vaticanul *se teme* de tulburarea pe care acest fapt, adevărat sau fals, ar produce-o;

de răul ireparabil pe care i l-ar putea pricinui... Dar, toate, *caro amico,* sunt presupuneri de-ale mele... Mai înainte, ar trebui să se găsească această relicvă autentică și utilă pentru a fi clonată...

– Sânge proaspăt al lui Hristos! exclamă capelanul, rezumând prin această expresie expunerea prietenului său.

– Aici voiam eu să ajung, spuse monseniorul. Cazul arhiepiscopului John Sutherland mă face să bănuiesc că Vaticanul crede că relicva lui Himmler poate conține sânge proaspăt de-al lui Isus, cum tocmai spuneai, și vrea să îl recupereze înainte ca vreun nebun... *Capito?* Așa stând lucrurile, se poate deduce din acest fapt că Vaticanul are motive serioase să creadă că ar fi vorba de o relicvă adevărată...? Vă repet că sunt presupuneri de-ale mele.

– Și ce se întâmplă cu celelalte relicve: Sfântul Giulgiu de la Torino, lințoliul de la Oviedo, relicva de la Bruges etc., care au conținut și ele sânge al lui Hristos? obiectă Mazeres.

– Întrebarea ta vine în sprijinul tezei mele, îi răspunse monseniorul. Dacă Vaticanul nu se ocupă de nici una dintre aceste relicve, nici măcar de cordonul ombilical de la Paris, este pentru că nici una dintre ele nu inspiră certitudinea că ar conține adevăratul sânge al lui Isus, precum cea a lui Himmler... Dacă n-ar fi așa, repet, nu-mi explic comportarea misterioasă a arhiepiscopului Sutherland... La întoarcerea mea la Roma, voi cerceta toate aceste puncte. Tema Sfântului Pantelimon mi se pare halucinantă.

Cufundați cu totul în această conversație, ajunseră la momentul cafelei.

– Profitând că sora mea nu este aici, le spuse monseniorul cu un zâmbet șăgalnic, o să comand un pahar de coniac și o havană. Acasă îmi sunt cu desăvârșire interzise. Juliana mă supraveghează cu mai multă râvnă decât cei din Sfântul Oficiu.

Sosi și miezul nopții și chelnerii se uitau la ceas cu o discreție simulată. În salon, rămăseseră doar ei și o pereche de îndrăgostiți.

– Va trebui să plecăm, îi zori capelanul.

Îl însoțiră pe monsenior la hotel și, chiar la intrare, își luară la revedere de la el, pentru că a doua zi pleca spre Roma.

Întors acasă, Mazeres se așeză pe canapea în fața televizorului stins ca să bea un ultim whisky. Era neliniștit. Explicațiile monseniorului Bergonzi, chiar dacă slujiseră ca să aducă puțină lumină în cazul Sfântului Pantelimon, sporeau încă și mai mult aspectul său tulburător. Furtul, morții, sectele, clonarea, Vaticanul, totul alcătuia o tramă încâlcită în jurul unei relicve nu mai puțin misterioase... La asta se gândea când îl încolți o bănuială. „De ce «sângele» lui Hristos din flaconașul nazist se lichefiază la fel ca al Sfântului Genaro sau ca al Sfântului Pantelimon? Cum e cu putință ca acea masă sângerie să se fi conservat de-a lungul secolelor? A fost oare supusă, la vremea ei, unor tratamente chimice pe care azi nu le cunoaștem?". Și el însuși își dădu un răspuns nu prea serios: „Poate că egiptenii, ale căror secrete legate de mumificare știința n-a reușit să le dezvăluie, au fost maeștri și în conservarea sângelui..." Îi mulțumi lui Dumnezeu că nu formulase asemenea idei în fața monseniorului.

A doua zi, Jorge își luă o pauză de la serviciu și merse la aeroportul Barajas ca să-i înmâneze monseniorului Bergonzi setul de fotografii ale relicvariului Sfântului Pantelimon pe care le solicitase cu atâta insistență.

30

În sâmbăta aceea, Paloma și Mazeres împreună cu niște prieteni se duseră la Segovia, oraș celebru pentru bogăția monumentelor. Făcură deplasarea nu doar pentru a admira apeductul roman, cu o arhitectură simplă și elegantă, unul dintre cele mai frumoase care încă se mențin în picioare; nici pentru bisericile romanice din piatră aurie, cu porticurile lor, cu absidele rotunde și turnurile lor pătrate; nici măcar pentru catedrală sau palat, opere de artă pentru care prietenii lor nu arătau un interes deosebit, ci ca să viziteze un restaurant, care tocmai se inaugurase, unde, așa cum le fusese recomandat, se mânca cel mai bun purcel de lapte din lume. Dacă era sau nu cel mai bun purcel de lapte din lume, asta n-ar fi putut spune; în schimb, putură confirma că au mâncat foarte bine și, lucru de mirare, fără ca portofelele lor să fi avut de suferit. O mâncare atât de suculentă cerea o bună plimbare pentru înlesnirea digestiei și asta au și făcut, străbătând străzi și piațete, dar soarele îi făcu să renunțe și se hotărâră să meargă la Mănăstirea El Parral, unde, se gândiră ei, vor găsi unghere răcoroase cu multă umbră. Pe înserat, se întoarseră la Madrid. După ce se despărțiră de prietenii lor, Paloma îi propuse logodnicului ei să încheie sărbătoarea gastronomică cu o alta mai intimă și nu mai puțin plăcută.

– Nu știu dacă nu cumva purcelul de lapte sau vinurile conțineau vreun afrodiziac, dar cert este că... îi sugeră ea.

– Poate că tocmai în asta stă succesul localului...

Încetul cu încetul, expunerile insinuante, alese fără o malițiozitate aparentă, făcură loc conversațiilor mai intime, tăcerilor sonore și vorbelor fierbinți. Mazeres și Paloma se iubeau cu adevărat și nu aveau nevoie de hârtii care să confirme asta, așa cum nu aveau nevoie nici de vreo binecuvântare ca să se vâre în pat. Învăluiți într-o muzică suavă și sub pâlpâirile blânde ale lumânărilor parfumate, se dedară jocurilor amoroase... Ca întotdeauna, ea a fost cea care a luat inițiativa, cea care a descheiat acel prim nasture ce aruncă în aer orice înțelepciune. Mazeres, ca de obicei, se arăta timid în preliminarii și îi venea greu să se arunce.

– Opus ăla a făcut ravagii asupra ta. Cât de greu îmi va fi să te scap de el! Dumnezeule mare, cum ți-au spălat creierul! În genunchi și, fără nici un menajament, îi dădu jos pantalonii. Nu asta doreai? De ce nu mi-o ceri, nu știi că asta mă excită?

Mazeres o mângâia pe cap și o lăsa să facă orice.

– Iubirea mea, iubirea mea, iubirea mea... repeta el printre suspine ca într-o litanie monotonă și mieroasă. Ochii îi deveniră tandri, galeși, fascinați, primul pas către o pasiune mistuitoare; și în clipa aceea nu îi trecu altceva prin minte ca să își exprime emoțiile decât să îi șoptească un vers din Calderón de la Barca: „... Cel care l-a numit pe bărbat o mică lume o va numi pe femeie un mic cer"...

– Un mic cer? Uită de literatură, îi spuse ea, ridicând capul. În momentul ăsta vreau să mă satisfaci ca pe o femelă în călduri, să mă strângi în brațe... Așa de repede ai uitat nopțile de la Paris?

Paloma, o dată în plus, reuși să alunge tabuurile care îl chinuiau pe inspector și totul fu o sărbătoare. După tumult (Paloma nu se mulțumea niciodată cu un singur orgasm), sosi și pacea, și conversația relaxată, și țigările fumate pe din două. Mazeres se interesă de cercetările ei asupra picturilor lui Bosch

și a pistei lui Pieter, olandezul; ea îl privi stăruitor printre volutele de fum.

– N-ai alt subiect de conversație, ca să mai variem? se prefăcu ea că îl fulgeră din priviri. Încă îmi mai tremură picioarele, și tu îmi vii cu chestii din astea?

– Fapt e că sunt obsedat...

– Fapt e, fapt e... zâmbi ea înțelegătoare și acceptă să vorbească despre subiect. De la călătoria noastră la Paris, astă-vară, îi spuse ea, după ce Mansart ne-a arătat *Grădina desfătărilor* apărută în peștera subterană, n-am mai avut nici o îndoială că există o anumită legătură între acest fapt și mâzgăleala de la muzeul Prado...

– Acum câteva zile, o întrerupse inspectorul ca să-i facă o mărturisire, mi-a telefonat Mansart.

– Nu mi-ai spus nimic...

– Au găsit o nouă peșteră, săpată dinadins, cu pereții împodobiți cu o altă pictură din *Grădina desfătărilor* de Bosch, precum cea din arondismentul al XVI-lea. De data aceasta, sub Montmartre. După cum mi-a spus Mansart, este o minunăție, o adevărată operă de artă... și toate indiciile sugerează faptul că peștera aceea era folosită de secta adamiților ca sanctuar în care își celebrau orgiile sacre.

– Nu mi-ai spus nimic, repetă Paloma și își luă o figură supărată.

Mazeres își ceru scuze cu un gest, iar ea își continuă relatarea.

– Și eu cred că Bosch, din câte am citit și am cercetat, a avut de-a face cu adamiții și că, după toate probabilitățile, a făcut parte din această sectă.

Vreme îndelungată conversară, examinară și recapitulară diferitele întâmplări petrecute până în acel moment. După ce se gândi puțin, Mazeres o întrebă:

– Nu crezi că s-ar cuveni ca eu și băieții să cunoaștem temeinic pictura aceea a lui Bosch? Ca tu să ne-o explici...?

– Dar nu o cunoașteți?

– Eu am văzut-o o dată, dar nu m-a interesat niciodată pictura lui Bosch. Acum e altceva, perspectiva este alta...

– O să mă descurc eu să obțin o vizită exclusivă.

După câteva zile, rod al acestei conversații, Mazeres, Marc și Jorge așteptau la intrarea dinspre nord a muzeului Prado, cea care dă către Mănăstirea Ieronimilor, intrare numită și a lui Goya. Era ora 11 noaptea. Un paznic le deschise poarta. Înăuntru, în rotondă, îi aștepta Paloma. Liniștea deplină și lumina slabă, de siguranță, din sălile imense creau o atmosferă de pace foarte stranie și tulburătoare.

– Nu era aici statuia lui Carol al V-lea, aceea căreia i se scoate platoșa de bronz și apare împăratul în pielea goală? întrebă Jorge cu voce joasă și cu intenția, fără îndoială, de a exorciza teama care i se cuibărise în capul pieptului.

– Statuia împăratului sculptată de Leone și Pompeo Leoni, la care te referi, este exact deasupra noastră, în rotonda de la primul etaj, sub cupolă.

Paznicul îi lăsă chiar acolo. Micul grup, fără să mai piardă timpul, la lumina slabă a lămpilor de siguranță, o porni într-o cursă rapidă, cu Paloma în frunte. De la marea galerie a Școlii Italiene, o luară la dreapta, traversară fără să se oprească sălile cu pictură flamandă din secolele al XV-lea și al XVI-lea și ajunseră la sala 56 a lui Jeroen van Aken, numit și Hieronymus Bosch.

– Aici îl avem pe pictorul nostru, spuse Paloma, fără să-și poată ascunde satisfacția.

Pe peretele din dreapta, între tablouri ale altor autori, se remarcau *Ispitirile Sfântului Anton*, *Tabia celor Șapte Păcate Capitale* și *Piatra nebuniei*. În mijlocul sălii, prezidând-o, se iveau ca prin minune două dintre cele mai grandioase triptice ale lui Bosch, spate în spate, ca niște frați siamezi uniți prin șira spinării:

cele intitulate *Adorația Magilor* și *Grădina desfătărilor*. Cei patru se opriră în fața acestuia din urmă.

– Peste noapte, cum se zice, continuă Paloma, acest panou al lui Bosch, un tablou misterios ca toate cele care-i aparțin, a devenit piesa-cheie în acest puzzle numit cazul Sfântului Pantelimon. După această scurtă introducere, începu explicația: Panoul din stânga reprezintă *Paradisul*. Cel din mijloc, *Grădina desfătărilor*. Cel din dreapta, *Infernul muzical*.

– Cu aceste sute de nuduri într-o mișcare trepidantă, comentă Marc, este foarte greu să te concentrezi. Nici nu știi unde să-ți așterni privirea.

Paloma, ca o profesoară cu responsabilități, apucă frâiele, ca să împiedice împrăștierea elevilor săi.

– Acolo, și arătă spre panoul din mijloc, în helești lui Venus, unde se scaldă acele femei goale, a pictat olandezul Pieter Breitner, sau cine o fi fost, svastica. Brațele crucii se roteau în același sens cu acei călăreți agili, unicorni, cămile, mistreți, grifoni... Nu mai e nevoie să vă amintesc că svastica nazistă este dextrogiră. În schimb, cea care a fost pictată pe acest tablou se învârtea, la fel ca și roata dorinței, spre stânga. Poate că autorul mâzgălelii a vrut să scoată în evidență simbolistica adamită a cavalcadei... Prin recenta restaurare, din fericire, n-a rămas nici urmă de acel sălbatic atentat.

Făcu o mică pauză și se întoarse spre prietenii săi, ca să vadă dacă au nevoie de vreo lămurire. Jorge și Marc, puțin prevăzători, veniseră cu îmbrăcăminte prea subțire și își frecau mâinile fără încetare.

– Îmi pare rău. Am uitat să vă atrag atenția că, noaptea, aici este foarte răcoare. Voi căuta să fiu concisă. Și continuă: Privim acum lucrarea în toată splendoarea ei, așa cum a ieșit din mâinile pictorului. Tonalități cromatice calde și luminoase în gama de roșu, care, în alchimie, se asociază cu stadiul transformării... Numeroase nuduri feminine și masculine, o variată faună de

toate felurile, vegetale și fructe creează un peisaj magic în care totul pare să inducă o dorință dezlănțuită de plăceri. Siluetele, de-abia schițate, ocupă tot spațiul. De la seninătatea paradisului terestru de pe panoul din stânga se trece la celălalt, invadat de o nesfârșită simfonie de erotism și senzualitate. Nudurile, lipsite de greutate și de masă corporală, aproape transparente, pline de forță și de ambiguitate, sunt mai curând proprii visării, decât realității... I se păru că fraza i-a ieșit aproape rotundă. Nu cred că intenția lui Bosch, atunci când a pictat acest panou, a fost aceea de a stigmatiza păcatele cărnii, așa cum au spus unii... Voi vedeți ca pe acest panou să fie condamnat desfrâul?

– Dimpotrivă, răspunse Marc fără să se îndoiască. Mi se pare că descrie plăcerile cărnii în mod firesc și sugestiv.

– Eu aș zice, adăugă Jorge, că îl încurajează pe spectator să se cufunde în acest paradis al sexului. Pare să spună: „Nu vă irosiți timpul, gustați din toate plăcerile". Pictura lui, după părerea mea, este o pledoarie împotriva moralei demodate.

– Dar nici nu întrece măsura, interveni părintește Mazeres. Nu cu ochii de azi trebuie să judeci acest tablou... De altfel, pe panoul din dreapta a pictat Infernul, loc în care se pedepsesc plăcerile trupești...

– Jorge nu e departe de adevăr, spuse Paloma, deși punctul ei de vedere era altul, și continuă să detalieze panoul din mijloc. Cupluri surprinse în plină împreunare trupească, relații homosexuale... Priviți, de exemplu, la bărbatul acela aplecat căruia un altul îi îndeasă o floare în anus. Adultere, onanism, tot felul de împreunări... Aș vrea să vă atrag atenția asupra unui punct. Pentru Bosch, între Grădina Raiului (panoul din stânga) și cea a Desfătărilor (panoul central), nu există o întrerupere a continuității: sunt unul și același lucru. Linia cerului, culorile vii și vesele... Continuitate care, contrar oricărei logici, se rupe pe panoul întunecat al Infernului (cel din dreapta). Dați-vă puțin îndărăt și observați tripticul în ansamblul său.

Mazeres și tinerii se dădură îndărăt și observară că, într-adevăr, exista o ruptură totală între cele două panouri, (adică cel din stânga și din mijloc, pe de o parte), și cel al Infernului, pe de altă parte.

– Ce vrei să ne spui cu asta? întrebă Mazeres.

– Nu sunt foarte sigură. Este o ipoteză foarte personală. Se opri și încercă să rezume și să le prezinte teza ei: Pentru mine, acest panou al Infernului nu trebuia să facă parte din proiectul inițial al lui Bosch. Uitați-vă atent și veți vedea cum *scârțâie* în ansamblu, ca și cum ar fi o cârpeală...

– Și atunci?

– Pentru mine, proiectul originar al lui Bosch era format din trei părți: Grădina Raiului, Grădina Desfătărilor și Paradisul Sexual... Senzualitatea și sexul încep cu Adam și Eva, continuă în această lume și duc în Cer, nu în Infern. Cred că asta este desfășurarea logică a proiectului...

– De ce a înlocuit Cerul sau Paradisul Sexual cu Infernul?

Paloma ridică din umeri.

– Paradisul sexual al lui Bosch ar fi asemănător cu paradisul huriilor, nu-i așa? spuse Marc. Eu prefer cerul musulman celui searbăd pe care îl propovăduiesc preoții...

– După părerea ta, de ce s-a răzgândit Bosch? o întrebă Mazeres cu o strâmbătură sceptică.

Poate că inspectorul optase pentru rolul de avocat al diavolului ca să ridice obiecții acolo unde credea că argumentele ei erau mai puțin consistente. Paloma, fără să mai insiste asupra tezei sale, se gândi că lucrul cel mai bun ar fi să le explice simbolistica de care era împânzită lucrarea, așa că își continuă didacticul său *excursus*.

– Panoul din mijloc, se apropie ea de triptic ca să semnaleze la fața locului, după cum vedeți, este în întregime acoperit cu bărbați și femei goale; și cu fructe. Există cireșe, fragi, căpșune, mure etc., în mărime naturală sau imense, care simbolizează

plăcerile trupești. Culoarea lor de un roșu intens subliniază și mai mult încărcătura lor sexuală. Sunt și animale: ciocănitoarea, pescărușul albastru, păunul... Toate au o semnificație magică, erotică sau alchimică. Bufnițele, de exemplu, sunt martorele vieții sexuale, suprarealiste, care izbucnește în jurul lor. Dar nu ne vom opri la asta, n-am mai isprăvi niciodată, făcu ea o pauză ca să-și reia explicația. Bosch probabil că a aparținut sectei denumite Homines Intelligentiae[1], care nu credea în păcatul originar. Pentru ei, desfrâul nu era o dezordine, un viciu, așa cum a pretins Biserica oficială în toate timpurile, ci o forță, un impuls natural pozitiv pe care Dumnezeu l-a insuflat omului și care îl înalță către cer... Liberi de prejudecăți religioase, Homines Intelligentiae credeau că amorul fizic îi punea în legătură cu divinitatea. Senzualitatea și sexul care explodează în *Grădina desfătărilor* erau deja prezente în paradisul terestru înainte ca Adam și Eva să fi păcătuit, în cazul în care au păcătuit, pentru că relatarea din *Facerea* este o pură născocire interesată... Mă rog, dar acum n-o să intrăm în aceste expuneri riguroase... Paradisul terestru și *Grădina desfătărilor,* cum vă spuneam, sunt unul și același lucru... De aceea, Infernul nu se potrivește în acest triptic. În opinia lui Wilhelm Fraenger, Bosch a reprezentat pe aceste panouri credințele acelor Homines Intelligentiae.

– Scuză-mă, ceru Jorge cuvântul, Homines Intelligentiae și adamiții sunt una și aceeași sectă?

– Să spunem că „adamiți" este o denumire generică, îi lămuri Paloma. Din zorii creștinismului, sub acest nume au fost desemnate secte diferite, dar cu un crez foarte asemănător... În Țările de Jos, în secolul al XV-lea, adamiții au avut o largă răspândire.

---

[1] Oamenii Înțelegerii (în lb. lat., în orig.)

Palatul lui Villanueva[1], copleșit de o tăcere densă, prezenta la orele acelea din noapte o atmosferă neliniștitoare, ca și cum dintr-un moment într-altul personajele de pe pânze s-ar fi deșteptat. Grupul se simțea stingherit. Inspectorul hotărî să scurteze vizita care, contrar așteptărilor, fusese de prea puțin folos.

– Ești sigură că Pieter, olandezul, făcea parte din secta adamiților...? întrebă el, deși cunoștea deja răspunsul.

– Absolut sigură, nu.

– Pe noi, ceea ce într-adevăr ne interesează să știm, insistă Mazeres, este în primul rând dacă Pieter Breitner a fost autorul mâzgălelii sălbatice de pe acest panou; în al doilea rând, ce făcea la mănăstire; și în al treilea rând, dacă el căuta relicva pentru secta lui... Ai putut afla ceva în legătură cu aceste puncte?

Paloma se documentase în mod conștiincios despre Bosch și curentele religioase din vremea lui, după cum o și demonstrase, dar nu putea răspunde cu date concrete la întrebările pe care i le formula Mazeres.

– Am o teorie...

– Alta? o întrerupse Mazeres, dar pe Paloma întrebarea nu o amuzase câtuși de puțin.

– Dacă îmi permiteți, v-o pot rezuma în două vorbe, spuse ea nervoasă, trezind curiozitatea prietenilor săi. Chiar voi ați vorbit de un grupuscul sau de grupuscule creștine interesate de clonarea lui Hristos; este ceea ce s-a numit The Second Coming Project. Nu știți cu certitudine despre ce sectă sau ce secte este vorba, nici nu vom intra acum în detalii privind motivele și obiectivele acestora. Făcu o pauză. În ceea ce îi privește pe adamiții din secolul al XIV-lea, m-am întrebat dacă ei ar fi avut în perspectivă *ceva* care să semene cu un proiect de clonare. După cum v-am mai spus, n-am dovezi, ci doar presupuneri.

---

[1] Juan de Villanueva (1731–1811), arhitect spaniol, cel care a construit muzeul Prado din Madrid.

– Ca de exemplu? o întrerupse Marc.

– Ca de exemplu, panoul acela de acolo: Paradisul Terestru. Paloma arătă spre aripa din stânga a tripticului. Nu observați nimic deosebit la această pictură?

Oricât de mult se străduiră, nu văzură nimic neobișnuit.

– E curios să constați, continuă ea, că Bosch s-a îndepărtat de la iconografia tradițională ca să picteze o scenă din Paradis. Oricare alt pictor l-ar fi reprezentat pe Dumnezeu Tatăl în actul de creație a lui Adam și a Evei, în schimb Bosch l-a plasat pe Isus în chip de Creator.

– Nu-mi dădusem seama, recunoscu Mazeres.

– Pe de altă parte, adăugă Paloma, în Noul Testament se vorbește despre Isus ca fiind *adevăratul* Adam care va veni... E de presupus că adamiții au vrut să-l cloneze pe adevăratul Adam și să-i devanseze astfel cea de a doua venire și întoarcerea la Paradisul pierdut, după care tânjeau atât de mult...

– E greu de presupus. Aveau mijloace? comentă Mazeres.

– Elucubrații! adăugă Jorge.

– Lăsați-o să termine, sări Marc în ajutorul ei.

Paloma, fără să se supere, continuă:

– Adamiții din secolul al XIV-lea nu aveau mijloacele pentru a clona, asta se înțelege de la sine. Dar erau alchimiști, ceea ce înseamnă că aveau idei, cercetau... Asta ne poate ajuta să înțelegem caracteristicile adamiților de azi...

– Argumentele tale nu mă conving, reveni Jorge. Cum să admitem, măcar și ca ipoteză, că adamiții de azi vor să-l cloneze pe Hristos, când nu suntem siguri că această sectă mai există și că Pieter Breitner, olandezul, face parte din ea?

– Admit că teza mea e inconsistentă, dar nu o respingeți din capul locului... Poate că ar fi mai nimerit să iau legătura cu personalul din muzeul de pe bulevardul Sfântul Pius al V-lea din Valencia. Acolo a lucrat olandezul o vreme, înainte de a veni la Madrid...

– Te gândești că din direcția aceea putem obține ceva limpede? o întrebă Mazeres.

– Cel puțin, va trebui să încercăm... Paloma, decepționată de atitudinea critică cu care îi primiseră ideile, se uită la ceas ca la un colac de salvare. Trebuie să plecăm... Paznicul cade din picioare și nu vreau să-l vâr într-o încurcătură.

31

Era prima dată când Paloma călătorea la Valencia cu trenul. În gara Atocha luase expresul Alaris de la 8 dimineața și la 11.30 sosea la Valencia. Gara de Nord, modernistă, de la începutul secolului al XX-lea, fără să fie la fel de spectaculoasă ca altele pe care cinematograful își luase sarcina de a le imortaliza, nu era rea pentru provincie. Pe Paloma nu o interesau în mod special gările, totuși, la aceasta, două lucruri îi atraseră atenția: omniprezența ceramicii de cea mai bună calitate și în culori atrăgătoare care împodobea holul de la intrare, și lumea pe care trenurile locale o revărsau în fiecare clipă pe peroane. Fețele zâmbitoare ale oamenilor care mergeau grăbiți, în sus și în jos, fără să înceteze să pălăvrăgească, de parcă ar fi venit sau s-ar fi dus la o petrecere, poate că erau cele care creau acea atmosferă plăcută și primitoare pe care nu o simțise în alte gări, în afara și înăuntrul Spaniei. Din primul moment, așadar, Paloma se simți ca acasă. Ajunsă în stradă, sub un cer albastru, decolorat de atâta lumină, se opri, la doi pași de gară, în fața arenei pentru luptele cu tauri (cea mai bună din Spania, după unii, iar pentru un exaltat, mai frumoasă decât Colosseumul Flavienilor de la Roma). Exteriorul acesteia, patru nivele de galerii din cărămidă, i-au amintit Palomei de amfiteatrul de la Nîmes. Luă chiar de acolo un taxi care o lăsă la intrarea în Muzeul de Arte Frumoase, pe malul stâng al râului Turia, devenit acum o adevărată grădină.

Edificiul de pe bulevardul San Pío V, cu cele două bastioane pătrate ale sale și o cupolă de olane albastre, a fost odinioară colegiu-seminar și, după nenumărate folosințe și continue restaurări și extinderi, a sfârșit prin a deveni pinacoteca din ziua de azi. Mariana Atienza, bibliotecara muzeului, o femeie încântătoare și extravertită, a cărei vârstă a spiritului o eclipsa complet pe cea biologică, coborî în holul de la intrare ca să o primească de îndată ce a fost înștiințată.

– Ai călătorit bine? o întrebă ea binevoitoare și continuă să vorbească. Nu știi cât mă bucur să te revăd; mai cu seamă pentru că, de data asta, ai binevoit să vii la mine acasă... râse ea molipsind-o și pe Paloma. Să mergem pe domeniile mele, și arătă spre cupolă. Da, da, deși nu-ți vine să crezi, biblioteca este instalată acolo, sus, în jurul zidului cilindric al cupolei.

Grădina curții interioare, pe care o traversară ca să ajungă la scara bibliotecii, era ticsită de zambile, iar în mijloc, o fântână de marmură arunca spre cer un jet subțire de apă, singurul sunet care întrerupea liniștea.

– Niciodată n-am văzut niște zambile de o culoare atât de intensă...

– Această curte interioară este foarte umbrită, explică bibliotecara, văzând ochii cu care o privea Paloma, și prea strâmtă ca să te plimbi prin ea. Sunt puțini vizitatorii care se opresc aici.

Mariana Atienza știa că Paloma, colega ei, venise pentru o chestiune concretă și că nu dispunea de mult timp, așa că, fără să îi distragă atenția cu piesele arheologice împrăștiate prin curtea interioară, o invită să urce la ea în birou.

– De unde acest interes al tău pentru Pieter Breitner? o întrebă ea, intrând direct în subiect.

– Ți-am spus înainte la telefon, se strădui ea să fie concisă. În luna iulie, când a avut loc furtul relicvei Sfântului Pantelimon, a fost găsit asasinat în circumstanțe ciudate, încă neelucidate. Presupun că-ți amintești cazul și, fără să aștepte răspuns, adăugă:

Poliția judiciară, indiferent din ce motive, nu i-a acordat atenția cuvenită... Câțiva agenți au fost la Valencia și se pare că n-au găsit nimic important...

– Aici, din câte știu, n-a venit nimeni să întrebe... precizează Mariana. Ceea ce este cel puțin surprinzător.

– Știu deja. Se creează impresia că *cineva* are un mare interes să nu se elucideze cazul.

– Iar tu vrei să cercetezi pe cont propriu, îi spuse Mariana cu un strop de zeflemea.

– Ei bine, așa este, și după ce cântări între a fi mai explicită sau nu, optă să adauge: Într-o zi, o să-ți povestesc mai pe îndelete.

– Cum dorești.

Mariana se ridică de la masa de ședințe la care se așezaseră și se apropie de biroul ei de lucru.

– Aici ai un *dossier* complet despre Pieter Breitner pe care l-am pregătit pentru tine. Îl vei citi în liniște acasă, adăugă și îi făcu pe cont propriu un mic rezumat. Pieter era angajat la Rijksmuseum din Amsterdam. În ciuda tinereții sale, era un expert în Bosch. De îndată ce a aflat că la Valencia urma să restaurăm unele picturi pe lemn ale acestuia, ne-a scris o scrisoare cerându-ne să fie admis în calitate de colaborator. Trebuie să se fi păstrat în arhivele de la Direcție. Directorul i-a acordat permisiune din proprie inițiativă. Așadar, a venit să colaboreze la restaurarea lucrării *Tripticul Patimilor*, pe care ți-o voi arăta mai târziu, zise și continuă cu o oarecare nostalgie: A sosit într-o zi din luna iunie, îmi amintesc foarte bine. Din primul moment, a câștigat simpatia tuturor. Era unul dintre tinerii aceia cu care te ciocnești uneori și care te tulbură prin frumusețea lor aproape feminină. Înalt, blond, chipeș, aproape spân, cu o mustăcioară, mai curând un puf, care îi sublinia buzele cărnoase și senzuale, cu o bărbuță rară foarte îngrijită, ochi de un albastru marin (eu îi spuneam că are ochi mediteraneeni, căci erau de culoarea

mării) și un zâmbet seducător. Avea un magnetism ciudat care te atrăgea spre el aproape fără să-ți dai seama, fără să poți face nimic ca să te aperi; mai mult chiar, fără să vrei să te împotrivești... Toate umblam după el, dar el nu ne băga în seamă... Era orfan și de tată și de mamă, morți într-un accident de circulație când era încă un copil. N-avea pe nimeni pe lume... Era atât de frumos și atât de neajutorat!

Mariana nu scoase nici un suspin evocându-l, dar Palomei nu-i scăpară neobservate nedeslușitele sentimente de dragoste și de dorință care se aflau în spatele acelei minuțioase descrieri.

– După cum povestești, comentă ea, trebuie că te-a impresionat foarte mult...

– De bună seamă; de ce să umblu cu prefăcătorii... Mariana se îmbujoră la față pentru câteva clipe. Era un tânăr care nu lăsa pe nimeni indiferent. Cam rezervat, într-adevăr. Cel care a avut cel mai mult de-a face cu el a fost Joan Fabregat, supraveghetorul sălii unde este atârnat *Tripticul* lui Bosch, și care l-a găzduit la el acasă.

– Pentru vreun motiv anume? întrebă Paloma.

– Erau de aceeași vârstă și au devenit foarte buni prieteni... Zâmbetul ambiguu cu care își însoți cuvintele trezea anumite bănuieli. Fabregat, continuă ea, n-a venit zilele astea la lucru pentru că mama lui, cu care locuiește, o doamnă deja în vârstă, nu se simte bine. I-am vorbit deja de tine și n-are nimic împotrivă să-ți dea un interviu la el acasă. E la câțiva pași de aici, de cealaltă parte a râului... Te voi însoți chiar eu.

În continuare, Mariana deschise un dosar și scoase o fotografie.

– Am găsit-o uitată într-un sertar al mesei mele de scris, îi spuse ea, aproape scuzându-se și punându-i-o în față. Este grupul de specialiști și bursieri care au participat la restaurarea tabloului lui Bosch. Pieter este cel care apare lângă directorul tehnic...

– Cât erai de radioasă! comentă Paloma.

Mariana Atienza se grăbi să ascundă fotografia și să îi pună în mâini un teanc de hârtii.

– Ai aici conferința pe care Pieter a rostit-o în această instituție. A avut mare succes.

– „Moralitate și imoralitate în tablourile lui Bosch", citi Paloma titlul.

– O interpretare foarte comentată. Mi-a plăcut mult, spuse Mariana și adăugă cu nostalgie: Bietul Pieter, ce sfârșit trist a avut!

Stăteau în jurul unei mese ovale, într-un colț al biroului, aflat în imediata apropiere a unei ferestre deschise în cupolă și care dădea în holul cel mare de la intrare. Paloma citi cu lăcomie textul, doar cincisprezece pagini, și rămase dezamăgită.

– Pieter Breitner, își ridică ea privirea de pe hârtii și continuă: Se mărginește să repete teoria lui Wilhelm Fraeger, care apără heterodoxia lui Bosch și strânsa lui legătură cu secta acelor Homines Intelligentiae. Nu văd ca Pieter să fi adus nimic nou acestei ipoteze... și, lăsând foile de hârtie pe masă, propuse: De ce nu-mi arăți tripticul lui Bosch la care a lucrat?

Coborâră din nou la primul nivel al muzeului și se îndreptară spre Sala Primitivilor, o incintă nou creată, care adăpostea foarte valorosul ansamblu al picturii medievale. Într-un colț, așezat pe un scaun cu un design ultramodern și incomod ca un instrument de tortură, era înlocuitorul lui Fabregat, ascultând la un walkman. Fără să se oprească la nici un tablou, se îndreptară spre acea parte a incintei unde era atârnat *Tripticul Patimilor,* numit și *Insultele.*

– Acest triptic, spuse Mariana arătând spre panourile lui Bosch, a aparținut doñei Mencía de Mendoza care a trăit lungi perioade de timp în Țările de Jos. Te scutesc de itinerariul pe care l-au străbătut panourile de la atelierele pictorului până când

au ajuns aici în 1838, odată cu legile de expropriere ale lui Mendizábal[1]... Acum îți aparține în întregime.

– Îți mulțumesc, îi spuse Paloma. Nu vreau să te deranjez mai mult decât ar fi nevoie... Tu lucrează în continuare la ale tale, iar eu o să-mi văd de treabă...

– O să mă întorc să te iau la masă.

Paloma petrecu o oră întreagă în fața *Tripticului Patimilor,* pe care îl știa din fotografii, și îl studie în amănunțime. Panoul din mijloc reprezenta *Încununarea cu Spini*. Pe un fond auriu, Hristos, cu gura întredeschisă și o expresie îndurerată, îl privea pe spectator, căutându-i compasiunea. Palomei i-a atras atenția brațul zbirului cu mustăți de șobolan care, cu pumnii apărați de niște mănuși de armură cu intense reflexe metalice, încerca să-i smulgă tunica. Ocupa aproape în întregime partea de jos a panoului. Pe mâneca stângă purta o filacteră cu literele **SPQR**.

– *Senatus Populusque Romanus*[2], interpretă ea siglele.

Din filacteră, un spectator obișnuit, azi ca și ieri, ar fi identificat un soldat roman... Dar nu aceste sigle, ci bufnița care era pictată acolo i-a atras atenția Palomei.

– Bufnița plăcerilor nocturne! exclamă ea, amintindu-și de cele care apăreau în *Grădina desfătărilor*. Ce face această răpitoare nocturnă pictată pe mâneca gâdelui?

Paloma văzu în acest amănunt o ocheadă a lui Bosch către coreligionarii săi, adamiții.

Pe panourile laterale erau reprezentate două scene complementare ale Patimilor. Pe panoul din stânga, *Prinderea*, iar pe cel din dreapta, *Flagelarea*. Călăii de pe cele trei panouri frizau caricaturalul. Atenția Palomei, după o primă privire de ansamblu, se concentră asupra *Flagelării*. Un personaj sinistru cu

---

[1] Juan Álvarez Mendizábal (1790–1853), om politic spaniol, șef al guvernului în anul 1835, a contribuit la votarea legilor de expropriere a bunurilor aparținând comunităților religioase.

[2] Senatul și Poporul Roman (în lb. lat., în orig.)

pleoapele căzute și frunte înaltă ținea în mâinile ridicate și amenințătoare un mănunchi de ramuri uscate. Acest zbir, printr-o ruptură a încălțării sale, lăsa la vedere genunchiul pe care se observa o contuzie protejată de o cataplasmă pe care era așezată o muscă.

– O muscă perfect asemănătoare celei pe care Pieter o avea tatuată în josul pântecului...! și scoase din geantă una dintre fotografiile de la institutul medico-legal. Aceleași aripi transparente, aceeași poziție a piciorușelor, aceleași culori, același cap... Ce motive a avut ca să-și tatueze această muscă?

Deodată îi veni în minte *Călărețul cu șoim* de Ismail Kadare, o carte pe care o citise cu ceva vreme în urmă. Autorul albanez povestea în cartea sa că amănunte neînsemnate în aparență pot dobândi o mare importanță. În mod concret, descria desenul unui scorpion pe care o doamnă îl avea tatuat pe o fesă și care putea fi semnul secret de recunoaștere al unei periculoase secte politico-religioase...

„Tatuaj, pictură și moarte... cugetă Paloma, dar nu era în stare să stabilească legăturile dintre ficțiune și moartea reală a lui Pieter. În definitiv, Ismail Kadare era un romancier, un făuritor de plăsmuiri... Să fi ascuns oare Hieronymus Bosch în *Tripticul Patimilor,* în măruntaiele acelei muște, vreun mesaj criptic, cheia vreunui mister?“

În momentul acela își făcu intrarea un grup de liceeni care cu larma unui roi de albine, trecu de la un panou la altul, zburdând în jurul profesoarei care țipa cât o ținea gura pentru a se face auzită. Grupul se opri în fața *Tripticului Patimilor*. După entuziasmul pe care îl punea în explicații, se deducea faptul că iubește arta. Ca să atragă atenția grupului de băieți zburdalnici, lansă din zbor o întrebare.

– Ia să vedem cine găsește o muscă pe acest triptic.

Cu toții, făcând-o pe detectivii, începură să parcurgă din priviri cele trei panouri în căutarea insectei. O găsiră în curând.

Plecând de la acest detaliu amuzant, profesoara își începu lecția despre Bosch și tablourile sale.

– De ce a pictat Bosch această muscă? Cum a ajuns pe genunchiul acestui călău? întrebă ea.

Aceste întrebări, rostite poate într-o doară, o șocară pe Paloma, și când liota neliniștită și zvăpăiată de copii părăsi sala, se întoarse la triptic; de data aceasta ca să privească *grisaille*-urile[1] pictate în colțurile panourilor, cărora înainte aproape că nu le acordase atenție. Monocrome, de o culoare metalică rece și tulburătoare, reprezentau lupte ale îngerilor cu demoni care împroșcau foc prin gurile lor căscate, simbol al procesului creator, atât de mult pe gustul lui Bosch.

– Aceste *grisaille*-uri cu îngeri și demoni, ca și infernurile incandescente ale celorlalte tablouri ale sale, nu vor fi făcând oare aluzie în mod voalat la cuptoarele alchimiștilor? spuse ea printre dinți și începu să cugete.

Făcu niște pași îndărăt. Din nou, Ismail Kadare.

– Tabloul din *Călărețul cu șoim* ascundea chiar în interiorul picturii vestea unei morți viitoare care, provenind din Evul Mediu, trebuia să se împlinească în prezent, își aminti ea confuz subiectul și stabili comparațiile. Restaurarea acestor panouri ale lui Bosch nu va fi eliberat cumva și vreo veche energie demonică ascunsă timp de secole sub niște straturi groase de vernisuri oxidate, ceară și vopsiri succesive? Musca aceea nu o fi cumva încărcată cu acea energie malefică și, atunci când Pieter și-a tatuat-o, să-i fi pecetluit propria moarte?

Pașii Marianei, care venea să o ia la masă, răsunară pe parchet, apăsați și grăbiți, și o scoaseră din gândurile în care era cufundată.

– Dacă ești de acord, ca să nu pierdem timpul, vom lua masa de prânz chiar aici.

---

[1] Pictură monocromă în tonuri de gri care dă impresia reliefului și a sculpturii. (în lb. fr., în orig.)

Barul de zi era mic și, deși era deschis pentru public, era frecventat aproape în exclusivitate de personalul muzeului. Mariana rezervase o masă lângă ușa cu geamuri care dădea spre curtea interioară. În față, încastrată în zid, era o fântână a lui Benlliure[1], din al cărei bazin curgea neîncetat o sonoră pânză de apă. Pălăvrăgiră despre multe lucruri, dar în centrul conversației lor se aflară Pieter și Bosch.

– Cafeaua, o anunță Mariana, când ajunseră la desert, o vom lua acasă la Joan Fabregat. Locuiește foarte aproape de aici, de cealaltă parte a râului, cum ți-am spus.

Podul Trinității pe care îl traversară avea două statui baroce: una îl reprezenta pe arhiepiscopul Tomás de Villanueva, iar cealaltă, pe Sfântul Luis Beltrán. Amândouă, fără construcțiile de care se bucurau alți sfinți plasați pe alte poduri din oraș. Paloma se opri o clipă ca să îl privească pe Sfântul Tomás.

– Uite unde și-au făcut cuib vrăbiile alea, spuse ea. Cu atâția arbori care sunt pe râu, au ales mâinile de piatră ale sfântului.

– Știu ele ce fac. Acolo se vor simți mai ocrotite. Tomás de Villanueva a fost un sfânt cu adevărat, nu dintr-ăștia de doi bani care se fabrică acum...

După ce trecură de pod, o luară pe strada Salvador. Joan Fabregat își avea locuința într-o veche proprietate, care avea neapărat nevoie de restaurare. Sunară la ușă, urcară o scară abruptă cu trepte înguste și incomode și pe palierul de la al treilea etaj le aștepta el. Făcură prezentările chiar acolo.

– Cine este preotul ăsta care ne întâmpină? o întrebă Paloma cu voce joasă pe prietena ei, când intrară în vestibul.

Portretul pe care îl aveau în față îl reprezenta pe acesta așezat la o masă acoperită cu catifea, cu o pană în mână și un caiet deschis în care scria de zor, chiar în clipa în care fusese

[1] Mariano Benlliure (1866–1947), sculptor spaniol, unul dintre cei mai importanți reprezentanți ai artei moderne spaniole

întrerupt de un vizitator inoportun, iar el își ridicase privirea să vadă cine este.

– A fost un prieten de familie, explică Fabregat, înainte să fi fost întrebat.

Canonicul cu sutană roșie și pelerină de hermină privea surprins spre spectator. Pe masă, avea niște cărți din pergament. Mai era și un ceas ale cărui limbi arătau în mod inevitabil orele trei și un sfert. Acest ceas și tripticul care se ghicea în fundalul tabloului avea să le vadă mai târziu Paloma în salonul-sufragerie unde le condusese Fabregat. Îi atrase ceva atenția la acest portret: musca așezată pe caietul deschis. Rândurile scrise în caiet, dată fiind perspectiva, erau ilizibile, totuși musca fusese pictată cu minuțiozitatea unui ilustrator de manuscrise.

– Ce-i cu musca aia aici? Are vreo semnificație specială? întrebă Paloma fără să își poată reprima curiozitatea.

– Trebuie să fi fost însuși canonicul în persoană cel care i-a sugerat pictorului acest detaliu. Nu știu dacă are vreo semnificație deosebită, le spuse Fabregat și, dându-și seama de interesul cu care priveau portretul, continuă: Locuia împreună cu noi... Pe vremuri, a fost multă însuflețire în această casă... Am crescut între fuste și sutane...

– O ambianță rar întâlnită... i se năzări Palomei să spună.

În salonul-sufragerie, era mama lui Fabregat așezată la măsuța cu suport pentru vasul cu jăratic, cu o broboadă pe umeri, în ciuda temperaturii pe care o semnalau termometrele, și împletea cu niște andrele lungi. Se bucură mult să le vadă.

– Scoate cafeaua și fursecurile, spuse ea cu autoritate și cu un zâmbet larg.

În vreme ce o savurau chiar la măsuța aceea, Paloma auzi multe istorioare despre Pieter, olandezul, foarte stimat de Fabregat și de mama lui, relatări care nu adăugau nimic substanțial la ceea ce știa deja. Personajele din casa aceea, duiumul de mobile, pereții înșiși creau o atmosferă ciudată.

– Cum de aveți aici această reproducere a *Grădinii desfătărilor*? întrebă Paloma intrigată, arătând spre panoul în mărime naturală care atârna de perete.

– A aparținut canonicului *nostru*, răspunse mama lui Fabregat, care când era lucidă, când o lua razna. I l-a dăruit doña Giselda, o foarte bună prietenă de-a lui, care îl avea la ea acasă în salon... Eu am lucrat mulți ani acasă la doña Giselda... Ochii i se umplură de lacrimi de nostalgie. Mă iubea ca pe fiica ei... La ea în casă l-am cunoscut pe canonic... Ne-am împrietenit foarte bine... Ne tratam unul pe celălalt ca și cum am fi fost rude... A adus acest tablou cu alte bunuri ale sale când a venit să locuiască împreună cu noi.

Paloma, curioasă, se ridică să privească mai de aproape panoul și nu mică îi fu surprinderea să vadă o muscă, la fel cu cea pe care o văzuse pe *Tripticul Patimilor*. Pe reproducerea *Grădinii desfătărilor* aflată în fața ochilor, musca era pictată pe androginul scufundat care susține între picioarele desfăcute în formă de Y o zmeură uriașă. Și o privi cu mare atenție.

– Această muscă nu apare în *Grădina desfătărilor* din muzeul Prado... comentă ea, adresându-i-se colegei sale. Am studiat-o foarte bine...

Mariana se mărgini să ridice din umeri.

– O altă ciudățenie a acestei copii care îmi atrage atenția este faptul că bărbatul cufundat de aici, și îl arătă pe bărbatul „Y" cu zmeura, are pictată mica muscă în același loc în care și-a tatuat-o și Pieter Breitner... de data asta îl privi pe Joan Fabregat.

– N-am băgat niciodată de seamă acest detaliu, spuse sau minți acesta.

– Ce coincidențe stranii! insistă Paloma. Musca de pe *Tripticul Patimilor* se repetă în portretul canonicului de la intrare, în această copie a *Grădinii desfătărilor* și în tatuajul lui Pieter...

Fabregat și mama sa se priviră, surprinși, fără să înțeleagă comentariile Palomei. Ajunse în stradă, Mariana îi relată Palomei

zvonurile care circulau despre acea familie ciudată: că tatăl lui Fabregat fusese aurar de meserie și că, din motive de serviciu, petrecea lungi perioade de timp departe de casă, lucrând în biserici. Că Joan Fabregat nu era fiul aurarului, ci al canonicului...

– Nu trebuie decât să observi asemănarea dintre el și preotul din tablou, conveni Paloma.

– Și că în casa numitei Giselda, încheie Mariana, se strângea o lume *foarte ciudată*...

– O sectă, poate?

– N-aș ști să-ți spun. Se vorbește de orgii și de promiscuitate. Zvonuri din alte vremuri...

– Dar Pieter și Fabregat? întrebă Paloma.

– Ai observat și tu? La muzeu se vorbea că relațiile dintre ei mergeau dincolo de o simplă prietenie. Da. Erau niște relații foarte ciudate, la fel ca toată această poveste.

Paloma, pe drumul de întoarcere la Madrid, profită de cele trei ore lungi petrecute în tren ca să facă bilanțul vizitei sale și trebui să admită că fusese un eșec. A făcut parte tânărul olandez din secta adamiților a lui Bosch, cum sugerase tatuatorul, sau dintr-o societate secretă dedată orgiilor și obscenităților, cum insinuase Mariana? Restaurarea *Tripticului Patimilor* fusese oare alibiul pentru alte planuri? Căuta Pieter relicva? Pentru cine și în ce scop? Întrebările hotărâtoare pentru rezolvarea cazului erau în continuare nerezolvate, suspendate în aer, ca întotdeauna.

32

Într-o noapte când era singur, nu cu mult după călătoria Palomei la Valencia, inspectorul îi invită pe Jorge și pe Marc să petreacă o seară la el acasă și să stea de vorbă despre ultimele noutăți. Luară loc în salonul cu ferestrele deschise, căldura fiind în continuare ca în plină lună august, deși se aflau la mijlocul lui septembrie.

Mazeres le povesti despre călătoria Palomei și despre rezultatele obținute, care erau nule.

– După cum văd, pista olandezului opune rezistență, comentă Jorge.

– Ori nu este asta adevărata pistă, afirmă decepționat inspectorul, fără să dea mai multe explicații.

Trecură apoi la discuția despre relicvele lui Isus, o temă recurentă în conversațiile din zilele acelea, și se concentrară asupra lințoliului din Oviedo, care în ultima vreme dobândise o mare notorietate.

– Sângele detectat pe pânza aceea, spuse inspectorul care se documentase foarte bine, este de tip AB, același de pe Giulgiul de la Torino... Cu toate acestea, precizâ el, nici una din aceste două relicve n-ar servi la clonarea lui Isus.

– De ce? întrebă Jorge din simplă curiozitate.

– Din mai multe motive. Mazeres le repetă pe cele furnizate de experți. Primul motiv: cantitatea de sânge din aceste relicve

este insuficientă și n-ar fi de-ajuns pentru dezvoltarea unei formule genetice complete. Al doilea: starea lor de conservare este foarte proastă. Al treilea: celulele găsite *sunt moarte*... Cu sângele foarte puțin de care se dispune și cu proasta lui calitate s-ar obține un genom fragmentar care ar trebui să fie completat... Potrivit opiniei savantului Garza-Valdés, dacă actul clonării lui Hristos este o încercare nesăbuită, efectuarea lui în aceste circumstanțe ar fi o nebunie în stilul lui Frankenstein și ar avea drept rezultat un nou monstru... Inspectorul făcu o pauză și, după înfățișarea pe care și-o luă, prietenii săi deduseră că avea de gând să adauge vreo noutate. Bineînțeles că Garza-Valdés nu știe nimic despre noile posibilități care se pot deschide cu relicva lui Himmler. După câte se pare, doar sângele conținut în acel flaconaș are o oarecare probabilitate de succes...

– Pe ce te bazezi? sări Marc în sus, sceptic.

– Nu există o dovadă științifică, dacă asta este ceea ce pretinzi. Este pură speculație. Dar nu trebuie să uităm că nu numai realitatea pune lumea în mișcare... Nu cred ca, până în acest moment, cineva să fi analizat relicva lui Himmler... Cu toate acestea, există un alt fel de dovezi, colaterale sau cum vrei să le numești, care țintesc spre ceea ce spun eu. După o pauză, adăugă foarte serios: Furtul și morțile care au însoțit această relicvă îmi susțin teza.

– Nu înțeleg.

– Ce justificare ar avea furtul și morțile, dacă nu că aceia care umblă în căutarea acestei relicve bănuiesc că poate fi adevărată? Altfel, care ar fi motivul...? Care credeți voi că a fost misiunea arhiepiscopului John Sutherland?

De când misterioasa relicvă a Sfântului Pantelimon dăduse buzna în viața lor, Marc și Jorge deveniseră încetul cu încetul mai sensibili față de chestiunile religioase care până în momentul acela îi lăsaseră indiferenți.

– Tu crezi cu adevărat că Vaticanul vrea să împiedice clonarea lui Isus? repetă Marc o întrebare pe care și-o puseseră de nenumărate ori.

– Și încă cum! îi răspunse el.

– Biserica n-ar fi interesată să se sprijine pe prezența fizică a lui Isus? Să-l aibă prezent în carne și oase? insistă el.

Nu era ușor să-ți dai seama dacă Marc făcea aceste considerații în mod serios sau ironic. Mazeres rămase pe gânduri și preferă să creadă că nu avea gânduri ascunse.

– Să-l aibă prezent? Nimic mai departe de intențiile sale! Și dacă acest Isus se va dovedi a fi o persoană care are mereu ceva de zis împotrivă, precum cel din Nazaret, și dă de pământ cu trustul multinațional pe care l-a organizat Vaticanul? Nu vă amintiți cum s-a purtat cu înalții preoți din vremea lui și ce credea despre templu? Mai bine să nu se hazardeze! făcu el o lungă pauză și apoi continuă. În orice caz, oamenii de știință afirmă că *adevărata* clonare a unei ființe omenești merge mult mai departe de materialul genetic.

– Nu înțeleg, spuse Marc.

– Să vă explic. Frații gemeni sunt indivizi-clone pentru că provin de la același ovul fecundat care s-a divizat. Nu este așa? Atât Marc, care dădea tonul, cât și Jorge, luară explicația drept bună. Au același sex și aceeași încărcătură genetică, sunt identici. Cu toate acestea, pot ajunge să fie persoane complet diferite dacă mediul social în care se dezvoltă fiecare (familie, anturaj, educație etc.) este diferit. Isus clonat ar avea aceleași gene ca și cel adevărat, dar persoana lui n-ar coincide în mod necesar cu a aceluia.

– Unde vrei să ajungi? interveni Jorge.

– În ipoteza că Isus ar putea fi clonat, riscul acestei aventuri nu va consta în faptul clonării (prin el însuși problematic, ca să nu spun imposibil), ci în „uterul social" în care s-ar dezvolta această clonă...

– Din acest punct de vedere, secta care l-ar clona l-ar putea influența sau manipula, precizează Jorge.

– Într-adevăr. Și în asta constă, după părerea mea, marele interes și al unora, și al celorlalți de a pune mâna pe relicvă... Pentru orice eventualitate!

– Poate că Isus clonat ar putea deveni Antihristul, sugeră ironic Marc. Ar fi nemaipomenit!

– Hrist sau Antihrist, oricare ar fi rezultatul, Vaticanul tremură, se hazardă Marc să afirme, foarte sigur de ceea ce spunea. Numai gândul le produce cardinalilor o neliniște cumplită; au o spaimă de moarte, și le repetă o parte din raționamentul pe care și-l făcuse în sinea lui cu zile în urmă: vi-l imaginați pe Isus reînviat, în mijlocul pieței Sfântul Petru, strigând împotriva papei și a cardinalilor și numindu-i cărturari și farisei, prefăcuți, neam de năpârci, ați transformat casa mea într-un bârlog de hoți, din acest templu nu va rămâne piatră peste piatră...? Papa și cardinalii iubesc luxul și își adoră puterea la fel ca israeliții vițelul de aur... Cocoțați în vârf secole de-a rândul, nu vor permite nimănui să-i dea jos. Se vor împotrivi din răsputeri încercării de a-l clona pe Isus... Ei n-au fost niciodată pentru noutăți și experimente... Consecințele acestei clonări sunt imprevizibile și ar putea fi nefaste.

Mazeres, cu trecerea timpului, cu lentoarea pe care o presupune orice evoluție personală, își dăduse seama că doctrina catolică constituie o piedică pentru rațiune și pentru progresul științei și, ceea ce era cu atât mai scandalos, o falsificare a Evangheliei. Cum avea să permită Vaticanul o înviere a lui Hristos, de orice natură ar fi fost aceasta? Ar fi însemnat să își arunce singur praf în ochi. Asta era ceea ce încerca el să le explice prietenilor săi. Nu a fost nevoie să se lungească prea mult cu explicațiile pentru ca Jorge și Marc să priceapă încotro mergeau lucrurile.

Tocmai făceau aceste expuneri, când sună cineva la ușă.

– Aștepți pe cineva?

– Dacă nu e Paloma... Dar mă mir la ora asta... Ea obișnuiește să mă sune înainte... De altfel, are chei.

Mazeres se apropie în vârful picioarelor și privi prin vizor. Se pomeni cu fața comisarului Ortiz. Se întoarse și le spuse prietenilor săi:

– Acolo, afară, e șeful.

– Ce-o fi vrând?

– Cel mai bine ar fi să vă ascundeți. Nu vreau să ne găsească împreună și să creadă că uneltim ceva pe la spatele lui...

Deschise ușa.

– Ce surpriză! Mazeres simulă un zâmbet cât mai frumos cu putință. În atâția ani de când lucrăm împreună, este prima dată că vii la mine acasă... Intră, intră.

Comisarul Ortiz, cu părul cărunt și mustăcioară retezată ca a lui Franco, nu se bucura de o bună reputație în comisariat, nu-i era simpatic nimănui. Sub înfățișarea sa părintească de om cumsecade, se ascundea o persoană în stare să calce peste cadavre numai să urce încă o treaptă în ierarhie. Dacă era membru asociat în Opus, cum se zvonea, o ținea în mare secret, dar vicleșugurile lui de bigot lăsau să se vadă acest profil.

– Poate că e cam târziu... se scuză el. Mi-a venit ideea, așa, deodată... Cum ai fost în concediu medical și după aceea am fost plecat și eu... Fir-ar să fie! A trecut multă vreme de când nu ne-am mai văzut, de când n-am mai purtat o conversație lungă și destinsă ca înainte; și, cum eram prin preajmă, ce mi-am zis, hai să stau de vorbă cu el.

Această explicație îi sună inspectorului ca o scuză prost improvizată, dar încă și mai prost, ridicolul „fir-ar să fie!“ singura înjurătură pe care și-o permiteau cei din Opus. „Ce-o fi încercând și ăsta?“ se întrebă el, în vreme ce îl conducea pe superiorul lui spre micul său birou.

– Te ascult, îi spuse el și îi ceda propriul scaun.

– Bine, de ce să umblăm cu ocolișuri? Te observ de multă vreme...

– Mă spionezi?

– Să nu dramatizăm, și își puse pistolul pe masă. Un fior străbătu coloana vertebrală a lui Mazeres. Calmează-te, nu-ți ieși din fire. Dacă am pus pistolul pe masă este pentru că mă deranjează. De câte ori n-ai făcut și tu același lucru? încercă să îl liniștească și, pe un ton deloc liniștitor, îi aruncă în față: De ce tu și prietenii tăi nu încetați să scormoniți cazul Sfântului Pantelimon?

– De unde și până unde? îi răspunse Mazeres cu aplomb, aproape sfidător, și făcu un mare efort ca să nu lase să se vadă teama care pusese stăpânire pe el de când văzuse arma pe masă.

Vorbele lui înrăutățiră și mai mult situația.

– Julián, pe mine nu mă duci de nas... îl străfulgeră comisarul cu privirea.

Mazeres auzise lucruri oribile petrecute în carcerele comisariatelor prin care trecuse Ortiz, poate niște zvonuri exagerate, care acum îi veneau în minte. În stomac simțea niște mușcături care îl speriau.

– Eu n-am relicva, dacă asta este ceea ce cauți... Tu însuți ai putut constata asta zilele trecute, când mi-ai percheziționat casa prin toate ungherele... îi reproșă el acest fapt dintr-o presimțire, și nu pentru că ar fi avut vreun indiciu, sau mai curând pentru că cea mai bună apărare este atacul.

– Ia uite cu ce-mi vine Julianín... Eu, la tine acasă? Lasă-te de bancuri, că nu-mi arde de glume, îi zâmbi disprețuitor.

Cu un zâmbet care, văzut o dată, nu mai putea fi uitat.

Deodată, ca un flash, Mazeres văzu limpede anumite idei și dădu de capăt istoriei rocambolești a relicvei. Pistolul, a cărui țeavă era îndreptată spre el de pe masă, putea foarte bine să fie același cu care *se sinucisese* Muño-Fierro și, poate, același cu care fusese asasinat Pieter Breitner... Nu avu nici cea mai mică îndoială că inspectorul Ortiz era în spatele întregii povești și că el fusese

acela care îl ucisese pe Muño-Fierro și îi luase relicva cu forța. Își înghiți teama pe care o simțea și încercă să îi smulgă comisarului o mărturisire. Era încrezător că prietenii săi, atenți la scenă și sesizând gravitatea momentului, vor pune în funcțiune vreun reportofon și că nu vor permite să pățească ceva rău.

– Vrei să mă asasinezi și pe mine? ridică el glasul.

Mazeres știa din cele învățate din psihologia criminală și din proprie experiență că există delincvenți a căror îngâmfare este punctul lor slab. Întotdeauna se gândise că Ortiz, comisarul, făcea parte din această categorie. Nu se înșelase. Încetul cu încetul reușise să îl tragă de limbă.

– Arhiepiscopul John Sutherland, îi mărturisi comisarul în vreme ce fuma țigară de la țigară, a luat legătura cu mine... Mă mai bat și eu pe burtă cu cei mari, știi?

– Arhiepiscopul care a fost găsit mort într-un bordel...?

– Cine ți-a spus această balivernă? minți comisarul fără să clipească și continuă: Eu am relații foarte bune cu nunțiul, zâmbi el, orgolios. Vaticanul se temea ca nu cumva cei din The Second Coming Project sau vreo altă sectă diabolică să pună mâna pe relicva cu sângele lui Hristos și să-l cloneze... Făcu o pauză ca să se asigure că interlocutorul îl urmărea. Acest fapt trebuia să fie împiedicat prin toate mijloacele! Ăsta era cuvântul de ordine. Noi, catolicii, adevărații catolici, nu putem permite un asemenea sacrilegiu... Planul meu a fost acela de a simula furtul relicvei Sfântului Pantelimon, de a pune mâna pe capsula cu sângele lui Hristos și de a o preda Vaticanului...

Lui Mazeres îi veni în minte imaginea lui Muño-Fierro însângerat, prăvălit peste o masă și arătând către Papa, cartea enigmatică de tarot.

– Cum de știai că relicvariul Sfântului Pantelimon conținea sângele lui Hristos...?

– Acum tu mă interoghezi pe mine? Fără să-i răspundă la întrebare, comisarul își continuă relatarea: Pe tânărul pe care l-ați

găsit mort în tunelul din mănăstire îl cunoscusem cu ocazia mâzgălelii naziste de la muzeul Prado... Se numea Pieter Breitner. Era olandez... El a fost autorul atentatului împotriva panoului cu *Grădina desfătărilor*. Mai ții minte? Tu și cu mine am fost acolo și am participat amândoi la anchetarea cazului...

– Îmi amintesc foarte bine... afirmă Mazeres. Ceea ce n-am știut niciodată este că olandezul era vinovat pentru mâzgăleală și că l-ai lăsat să scape...

Comisarul Ortiz, disprețuitor, zâmbi din nou și continuă, fără să-i răspundă:

– Pieter aparținea adamiților, o sectă ciudată, dar inofensivă... Homosexuali, travestiți, oameni pervertiți și promiscui care se destrăbălează ca porcii... Îmi fac scârbă... Individul ăla avea multe legături cu adamiții din Paris, care obișnuiau să se adune în carierele de piatră din subsolurile orașului. Era expert în tuneluri...

– Un *cataphile*.

– Da, ăsta e numele care li se dă la Paris. De unde știi?

– N-are importanță, îi răspunse Mazeres cu o anumită trufie.

– Ăsta a fost motivul pentru care am recurs la el atunci când am plănuit furtul relicvei... Dar n-o să pierd timpul intrând în detalii...

– Tu ai fost cel care a plănuit furtul sacrileg al relicvei, cel care l-a acoperit pe olandez, pentru că aveai nevoie de el ca să-ți duci planul la îndeplinire...? se prefăcu el mirat, deși bănuise dintotdeauna.

Pe comisar îl deranjă faptul că Mazeres îl trata cu atât de puțin respect și fu cât pe-aci să sară în sus de mânie, dar optă să continue pe tonul său mușcător.

– Măi să fie, ce perspicace te-ai făcut... E adevărat. Fără colaborarea lui Pieter n-am fi putut străbate tunelurile spre mănăstire...

– O spui de parcă ai fi participat tu personal.

– Noi, șefii, dăm ordine din ariergardă, de aceea avem cap; ceilalți sunt simpli pioni care execută... Nu faci și tu exact același lucru?

– Dar eu nu ucid, îl acuză Mazeres, la fel de categoric ca un bun jucător care reușește o cacealma.

– Cum îndrăznești să mă acuzi? Ai cumva dovezi că eu am fost acela?

– Orificiul din ceafa lui a fost făcut de un glonț de calibrul ăsta, și arătă pistolul care îl amenința de pe masă.

– Dacă știi răspunsul, nu știu de ce curu' meu mă mai întrebi... și fără să își dea seama că mărturisirea aceea era indusă, continuă să ofere date: Orificiul era de la pistolul meu, dar nu și mâna care a tras glonțul... și făcu din nou o pauză de care profită ca să își aprindă altă țigară. Încăperea era din ce în ce mai plină de fum. Îi vorbi cu cinism: În toate treburile în care sunt implicate înalte personalități, trebuie să acționezi cu mare discreție... Și, în cazul relicvei, cu atât mai mult. Arhiepiscopul John Sutherland, o înaltă personalitate de la Vatican, membru ca și mine al Opus-ului, mi-a cerut *discreție absolută*. Tu știi ce înseamnă asta...?

– Cunoscând eufemismele pe care obișnuiesc să le folosească membrii Lucrării, îmi închipui... Și lui Muño-Fierro de ce i-ai făcut de petrecanie?

– Pentru că era un imbecil! urlă el. Intenția mea n-a fost asta. Eu credeam că era de-ai noștri... Un evlavios legat de slujbele în latinește precum cele de pe vremuri, nepotul unui arhiepiscop... Milita în asociații catolice, lupta cu entuziasm împotriva dușmanilor dinăuntrul și din afara Bisericii... Dar m-am înșelat... La început, mi s-a părut că îmi sprijină planurile în mod dezinteresat... Cu toate astea, când a aflat că există secte dispuse să plătească adevărate averi pentru relicva aceea... Muño-Fierro era prea ambițios. Zgârcitul e întotdeauna sărac! L-a pierdut lăcomia.

Chiar în momentul acela, Mazeres își dădu seama de adresa fantomă apărută în poșta electronică a lui Muño-Fierro. Își aminti că, în urmă cu ani de zile, comisarul Ortiz îi pusese la dispoziție adresa lui secretă de e-mail, pe care o furniza doar pentru cazuri foarte speciale.

– Mă miram eu că-mi sună cunoscută adresa electronică zitro@hotmail.com... îl lovi Mazeres: Basileus, regele, îți spune ceva?

Celălalt, impasibil, nu îi răspunse, dar ochii i se injectară de sânge. Mazeres se ridică de pe scaun și îl amenință cu degetul.

– Tu ai fost, îl acuză el, cel care i-a întins o cursă. Cel care i-ai promis niște parale pe care n-avea intenția să i le plătească. Cel care i-a tras un glonț și a simulat o sinucidere... Muño-Fierro, ambițios? Nu cumva ai vrut să nu împarți cu el recompensa pentru furtul relicvei?

În ciuda foarte gravelor acuzații pe care i le aducea, comisarul nu arătă nici un strop de neliniște. Pe Mazeres îl exaspera sângele rece al acestuia.

– Ce-ai de gând să faci cu mine? îl întrebă el.

Comisarul, în loc de orice răspuns, strivi țigara în scrumieră privindu-l drept în față.

– Întotdeauna mi-ai fost simpatic, Mazeres, îi spuse cu voce prietenoasă. Credeam că anii pe care i-ai petrecut în Opus vor fi lăsat o urmă în sufletul tău... Că ești de partea mea... Dar și cu tine m-am înșelat. În ciuda avertizărilor mele, ți-ai băgat nasul unde nu-ți fierbea oala... Știi prea multe și mai știi și ce li se întâmplă acelora care știu prea multe... Dar eu nu sunt lipsit de suflet cum crezi tu... Ce-am de gând să fac cu tine? O înțelegere. Încetați să mai scormoniți, tu și ăia doi neisprăviți... Dați uitării cazul și țineți-vă gura...

– Și dacă nu?

– N-aș vrea să fac cu tine ce-am făcut cu celălalt... și adăugă cu toată naturalețea: Așa e viața! Și eu sunt vârât până în gât. O gafă din partea mea și hârști! făcu el gestul retezării capului.

– Ce nevoie ai de cuvântul meu, dacă tot o să mă omori? Am devenit un martor prea supărător...

– Aici ai dreptate. Nu știi cât de supărători ați devenit tu și prietenii tăi. Totuși, cei de sus nu vor scandal; le face rău sângele și nu vor să verse decât strictul necesar.

– Asta se numește economie de mijloace, comentă inspectorul cu cinism.

– Nu face pe spiritualul. Cei de sus preferă alte mijloace mai puțin scandaloase, înțelegi ce vreau să spun...

– Un ucigaș plătit, de naționalitate columbiană? Sunt eficienți și foarte ieftini. La mine pe masă, la comisariat, am tarifele... Sunt expeditivi și, pe deasupra, le poți închide gura făcându-le de petrecanie, fără să ți se ceară prea multe explicații...

– Mult mai ușor. Un accident neprevăzut. I se poate întâmpla oricui. Palomei, de exemplu...

Mazeres se înroși de furie și de neputință. Acum știa că era în mâinile lui.

– N-ai conștiință, comisare? adăugă el fără să se poată abține.

– Conștiință? Eu am o credință foarte mare.

– Într-atât de mare încât să ucizi fără milă?

Comisarul îl străfulgeră cu privirea, dar nu îi răspunse. Se ridică, își luă pistolul de pe masă, și-l vârî în tocul de la subsuoară și Mazeres i-o luă înainte ca să îl conducă.

– Nu e nevoie, cunosc ieșirea. Ajuns în ușă, adăugă cu un zâmbet batjocoritor: Salut-o pe Paloma din partea mea.

33

Avertismentul comisarului Ortiz era foarte serios. Mazeres și prietenii săi, care îl cunoșteau bine și știau că e în stare să îl ducă la îndeplinire, hotărâră să își întărească măsurile de precauție și să umble cu foarte mare grijă; cu toate acestea, intenția de intimidare a comisarului nu avu efect asupra lor.

– Câinii latră, caravana trece, spuse Jorge, arătând mai mult curaj decât avea cu adevărat.

– Da, dar ne strânge de ouă, adăugă Marc mai realist.

– Și noi îl strângem pe el, replică Jorge, arătând caseta micuță pe care înregistrase conversația.

– Să lăsăm ouăle, interveni inspectorul foarte serios. La o adică, tot el va avea de câștigat... Treaba s-a împuțit mai rău decât mă așteptam și nu știu dacă merită osteneala să mai continuăm în condiții atât de riscante...

– Suntem pe drumul cel bun, insistă Jorge, văzând partea plină a paharului. Dacă n-ar fi așa, comisarul n-ar fi venit cu amenințarea asta. Vaticanul, într-un anumit fel, se află în spatele acestei afaceri tenebroase. Cu toate astea, n-avem decât presupuneri privind scopul său.

– Supoziții, nimic clar, constată Mazeres fără să-și ascundă demoralizarea pricinuită de vizita comisarului.

Înainte de a se despărți, inspectorul le ceru prietenilor săi să nu discute nimic cu părintele capelan despre cele întâmplate, și cu atât mai puțin cu Paloma.

– Această vizită n-a existat niciodată, le spuse el. Mai încolo, vom vedea.

Peste două zile, părintele Méndez sună la comisariat și lăsă vorbă că dorește să stea de vorbă cât mai curând posibil cu inspectorul Mazeres. Când i se comunică mesajul, inspectorul ghici că era vorba de ceva urgent și preferă să meargă la mănăstire fără să mai piardă timpul. Părintele Méndez avea pe biroul său o fotografie care reproducea inscripția de pe brățara relicvariului. O studia cu ajutorul lupei, în ciuda faptului că fotografia, mărită aproape la dimensiunea unei coli de hârtie, făcea obiectul inutil.

– Te văd abătut, s-a întâmplat ceva? îl întrebă capelanul.

– Nu, nu. Nimic, răspunse el laconic și încercă să se concentreze asupra hârtiei pe care i-o arăta.

– Tu vezi vreo anomalie? îi spuse capelanul, plin de euforie.

Inspectorul se uită pe îndelete. I se păru că nu avea în față decât o poză mărită, dintre multele pe care Jorge le făcuse relicvariului și pe care i le înmânase monseniorului Bergonzi pe aeroportul Barajas, înainte de plecare. Presupuse că această imagine mărită i-o încredințase monseniorul, împreună cu o scrisoare explicativă. Cum timpul trecea și capelanul insista asupra enigmei, Mazeres improviză un răspuns:

– Cuvântul **αιμα,** hema, singurul pe care-l recunosc, pare diferit de celelalte, ca și cum ar fi fost gravat de o altă mână.

– Ești un bun observator, îi răspunse el. Monseniorul Bergonzi, după cum notează în raportul pe care îl anexează, a predat această inscripție ca să fie studiată de arheologul Caprara, un prieten de-al său care a participat și în cazul lui Leon al XIII-lea...

Părintele Méndez se opri înadins, încercând să provoace suspans.

– Da, da. Cazul lui Leon al XIII-lea și al sosiei sale.

– Și? exclamă inspectorul, nerăbdător, fără să se intereseze de istoria papei, pe care le-o povestise deja monseniorul Bergonzi când fusese la Madrid.

– Bergonzi și Caprara, își continuă capelanul relatarea, au ajuns la concluzia că, într-adevăr, cuvântul **αιμα,** adică „sânge" nu era gravat inițial pe capsula relicvei. După toate probabilitățile, a fost adăugat după o vreme.

– După câtă vreme? Ani, secole? întrebă fără să știe de ce și ce lămurire importantă putea furniza această informație.

Capelanul ridică din umeri și privi din nou prin lupă.

– Cine a adăugat acest cuvânt? întrebă din nou inspectorul aproape din inerție.

– Monseniorul și arheologul de la Vatican, răspunse capelanul, și-au pus și ei aceleași întrebări, fără să îndrăznească să formuleze vreo ipoteză.

În continuare, capelanul îi arătă un desen în peniță făcut de arheologul Caprara.

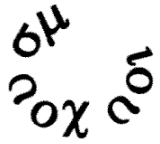

– După cum vezi, de pe această schiță lipsește cuvântul **αιμα.**

– Poate că asta a fost inscripția inițială... acceptă inspectorul ipoteza.

– Profesorul Caprara, continuă părintele Méndez, menționează faptul că inscripția formează o unitate grafică circulară, căreia nu-i cunoaștem începutul și sfârșitul, și de unde anume trebuie să începem să citim.

– Ca peștele care își înghite coada.

Capelanul, cufundat într-ale sale, nu știu să aprecieze acel comentariu al inspectorului și își continuă discursul:

– Drept care se poate face o dublă lectură. În primul caz, textul originar s-ar putea citi:

σμ ιουχου

– **σμ** *al lui Isus Hristos,* traduse fără nici o dificultate părintele Méndez.

– Sună cam ciudat... Nu pare să aibă prea mult sens.

– Așa cred și eu, încuviință capelanul. Dar, pentru noi, aceste două litere grecești continuă să fie o enigmă... și adăugă: o altă lectură posibilă ar fi:

ιουχου σμ

– *Al lui Isus Hristos* **σμ**, citi Mazeres de această dată și ridică din umeri. Nici așa nu-i găsesc vreo semnificație. Mai mult decât același lucru, dar invers.

– Chiar dacă pare același lucru, nu este... spuse capelanul. Pentru această a doua ipoteză înclină monseniorul și prietenul său.

– Am impresia că ne pierdem într-o vorbărie fără sens, spuse Mazeres pe un ton sentențios, pe jumătate surprins, pe jumătate sceptic, fără să arate vreun entuziasm.

Părintele Méndez se mărgini să îi citească în continuare ceea ce propuneau cei doi în raportul lor:

> În epigrafie, se întâmplă în mod frecvent să găsești cuvinte subînțelese pe care cititorii din epocă le puteau ghici cu ușurință. În cazul nostru, acest cuvânt ascuns sau omis ar putea fi „relicvă", „relicvariu" sau poate „obiect sacru" (în latinește, *sacrum).* Dacă acceptăm această teză, vom citi: „[Obiect sacru sau relicvă] al lui Isus Hristos. **Σμ**".

Lăsă scrisoarea pe masă.

– După cum vezi, nici într-un caz, nici în celălalt nu se menționează cuvântul „sânge"... și sublinie: nu este specificat conținutul capsulei...

– Nu se specifică nici conținutul capsulei, nici nu se descifrează ce naiba înseamnă acele două litere **σμ**... Oare monseniorul și arheologul Caprara se îndoiesc de faptul că relicvariul lui Himmler ar conține într-adevăr sângele lui Isus? întrebă, neliniștit, inspectorul.

– Mai degrabă se abțin să dea un verdict, decât să se îndoiască. Sugerează, își dau cu părerea... dar nu riscă.

Capelanul îi înmână scrisoarea, semnalându-i paragraful în care monseniorul Bergonzi îi spunea toate acestea. Mazeres citi cu voce tare:

> Deoarece cuvântul **αιμα** pare o adăugire ulterioară, atât profesorul Claudio Caprara, cât și eu însumi credem că singurul mod de a scăpa de îndoieli în legătură cu adevărata identitate a relicvei ar fi analizarea conținutului acesteia.

– Analizarea conținutului! repetă inspectorul. Ce tâmpenie! Dar, mai înainte, va trebui să găsim relicva...

Imediat după aceea, monseniorul Bergonzi îi sfătuia ca mostrele din relicva lui Himmler să fie trimise la două sau trei laboratoare independente pentru ca rezultatele să poată fi comparate, și în nici un caz la centrul de cercetări al Universității din

Navarra, deși era unul dintre cele mai bune, căci n-avea încredere în Opus Dei... Le sugera, de asemenea, utilitatea de a le cere părerea și doctorilor Leoncio Garza-Valdés, Villalaín și Heras Moreno care efectuaseră riguroase studii hematologico-legale asupra Sfântului Giulgiu de la Torino și a lințoliului din Oviedo...

„Toți acești medici, conchidea monseniorul, puteau stabili comparații edificatoare cu presupusul sânge din relicvariul Sfântului Pantelimon."

Capelanul rămase privindu-l.

– Ce părere ai? îl întrebă inspectorul.

– Monseniorul Bergonzi vorbește ca și cum noi am avea flaconașul lui Himmler. Și atunci, noi ce pretenții mai avem? Și totuși cine poate ști în mâinile cui s-o fi aflând?

34

Până când nu s-a lovit de cazul relicvei Sfântului Pantelimon, înconjurată de secretomanie și marcată de morțile care îngroșaseră dosarul instrucției preliminare, Mazeres credea că relicvele lui Isus nu erau decât niște legende din Evul Mediu, utilizate de unii romancieri pentru a recrea lumi ezoterice... Cu toate acestea, constata că, în ziua de azi, unii oameni de știință renumiți le luau în considerație într-un mod foarte serios. Acum, o judeca și el pe cea de la Mănăstirea Întrupării cu teamă și curiozitate (mai ales după amenințările comisarului).

Într-o zi, navigând pe internet în căutarea unor date despre persoana arhiepiscopului Sutherland și despre relațiile acestuia cu Opus-ul, cum făcuse în alte ocazii, dădu din întâmplare peste adresa *www.opuslibros.org*, despre care nu știuse nimic înainte. Îl mână curiozitatea și intră, crezând că era vorba de unul dintre nenumăratele domenii ale Lucrării. Avu o mare surpriză. Pe frontispiciul paginii îi apărură, bine evidențiate, câteva fraze foarte sugestive: **SLAVĂ DOMNULUI, AM PLECAT. OPUS DEI: O CALE CĂTRE NICĂIERI?**

Încă din tinerețe, Mazeres întreținuse relații cu oameni din Opus și, cu toate că doar printr-o pură minune nu intrase în această instituție, avea buni prieteni în cadrul ei. Îmboldit de curiozitate, vru să cunoască opiniile celor care o părăsiseră. Puțini dintre cei care scriau acolo își semnau scrisorile și

articolele, fără îndoială, de teama unor posibile represalii, fapt care nu îl miră. Mărturiile acestora erau încărcate de frustrare, de multă amărăciune și, lucru pe care îl admiră, de nici un fel de resentiment. Autorii articolelor confirmau prin experiențele proprii de viață faima de sectă distructivă pe care o avea această corporație.

„Opus a fost pentru mine o experiență negativă, frustrantă"... „M-a redus din punct de vedere mental și spiritual"... „Mi-a făurit ideea unui Dumnezeu care pune piedici veseliei și sănătății mele mintale"... „Opus mi-a dat mii de motive ca să mor și foarte puține sau nici unul ca să trăiesc"... „Când am ieșit din Opus, mi-am scos cămașa de forță și am revenit la viață."

Rămase năucit. Continuă să citească și să recitească fără întrerupere niște texte a căror sinceritate nu putea lăsa indiferent pe nimeni care ar fi avut un strop de sensibilitate și care răsunau în inima lui ca o plesnitură de bici. Pledoarii ca acestea se repetau cu o monotonie copleșitoare. Auzise istorii, zvonuri pe ici, pe colo, dar acum, deodată, avea la un loc nenumărate mărturii ale unor întâmplări, relatate chiar de cei care trecuseră prin ele. Nu îi venea să creadă. Printre atâtea cazuri, îl impresionă o membră, auxiliară, eufemism pentru desemnarea fetelor a căror vocație pentru sfințenie consta în a fi slujitoare ale bărbaților din Opus, servitoare pe viață și fără salariu.

> Ne plimbam pe o șosea plictisitoare, supravegheate întotdeauna. Mă simțeam singură și deznădăjduită. Nu îmi puteam face prieteni. Nu puteam deveni apropiată de nici o colegă, doar de „îndrumătoarea de confidențe", care mi-a fost impusă. Aveam nevoie de un zâmbet, de un cuvânt de alinare, de o îmbrățișare. Aveam nevoie să simt afecțiune. Nimeni nu mi-a dat o sărutare de dragoste, nu știam ce este un sărut pe gură. Trupul trebuia să mi-l mortific, să îl maltratez ca pe un catâr de povară, să îl ascund și, dacă era cu putință, să îi înlătur toate

farmecele. Nu puteam transmite adevăratele mele gânduri, pentru că trebuia să predau scrisorile deschise. Pe măsură ce zilele treceau, mă simțeam din ce în ce mai singură. Nu am fost niciodată liberă: mai întâi, tatăl meu, acasă; apoi, Opus. Toate zilele însemnate cu roșu în calendar deveniseră negre, nici una nu era de sărbătoare pentru mine. Cum de membrele depline, noi fiind servitoarele lor, erau atât de obosite, încât se odihneau aproape tot timpul? De ce erau triste atât de des și aveau dulăpioarele din sala de mese în care își păstrau șervetele pline cu medicamente, de păreau vitrina unei farmacii? Erau oare bolnave? Dar, vai, atunci când dulăpioarele deveneau neîncăpătoare pentru atâtea sticluțe, Părintele și cei ai Casei returnau aceste legume familiilor lor; pe propria lor cheltuială. Atunci, în sfârșit, pentru unele începea viața, iar pentru altele se confirma moartea. Și asupra lor se așternea uitarea cea mai inumană, de parcă nu ar fi existat niciodată...

Mazeres găsi tot pe pagina aceea de web un alt fapt cutremurător pe care îl denunța Alberto Moncada, sociolog și fost membru al Opus: „Circumstanțele specifice în care trăiesc membrii deplini ai Opus Dei, scria el, duc în mod frecvent la frustrări, depresii și abandonuri... În ultima vreme, se constată un număr în creștere de boli mintale, de încercări de suicid și un tratament special al acestora la etajul patru al Clinicii Universitare din Navarra".

– Etajul patru! exclamă Mazeres. Ce titlu bun pentru un roman!

Dar ceea ce relata Alberto Moncada nu erau ficțiuni dintr-un roman, ci realități cărora el însuși le făcuse față. Nu mică fu mirarea inspectorului când îl găsi internat în acel Gulag, pe care Opus îl crease pentru membrii săi bolnavi, pe un prieten de-al lui din anii studenției. Numele acestuia nu era citat ca atare, dar

inițialele și alte circumstanțe se potriveau cu ale lui Carmelo Gómez de San Román.

– Prea multe coincidențe. Nu poate fi altul, își spuse el, temător că ar fi putut fi lovit de aceeași nenorocire ca și cei care apăreau portretizați acolo, și își făcu promisiunea fermă de a-l vizita.

Fusese oare spiritul de compasiune cel care îl pusese în mișcare, ori dorința de a constata el însuși ce era adevărat în toată povestea? Fără să mai stea mult pe gânduri, în următorul sfârșit de săptămână își luă mașina și plecă singur spre Pamplona. Cu toate că era un oraș despre care se auzise mult și înăuntrul, și în afara Spaniei (datorită, mai ales entuziasmului cu care Hemingway îi descrisese sărbătoarea de San Fermín și luptele cu tauri), era pentru prima dată când inspectorul Mazeres punea piciorul acolo. Sărbătoarea de San Fermín nu-l interesase niciodată și nici acum nu dispunea de timp ca să umble pe străzi și să viziteze monumentele. Țelul călătoriei sale la Pamplona se limita la Universitatea din Navarra, mai precis, la prestigioasa sa clinică, vasul-amiral al Opus-ului, care se făcuse și ea cunoscută înăuntrul și în afara Spaniei. Nu îi fusese foarte greu să ajungă până acolo. Clădirea se înălța la un capăt al imensului campus, nu departe de CIMA[1], recent inaugurat. Dificultatea consta în a urca la etajul patru, despre care, după ce citise de atâtea ori menționarea lui în scrieri, ajunseseră să creadă că era vorba de o plăsmuire literară. Nenumăratele puncte de control pe care a trebuit să le evite erau foarte stricte, aproape o aventură kafkiană. Mazeres nu mai călcase niciodată într-un spital psihiatric și nu știa dacă etajul acela putea fi considerat astfel. Culoarele largi și liniștite cu pereți foarte albi miroseau a curat. Asepsia din jur era

[1] Acronim pentru Centro de Investigación Médica Aplicada – Centrul de Cercetare Medicală Aplicată (n.a.)

atât de vădită, încât devenea aproape supărătoare. Medicii și infirmierele cu care i se încrucișară pașii i se părură toți croiți după același tipar: circumspecți și țepeni, poate cam prea robotizați după gustul lui. Schițau un zâmbet strâmb, de parcă l-ar fi avut întipărit pe față. Totul era peste măsură de curat...

Cât timp parcurse culoarele, auzi conversații în treacăt, vorbi pe ascuns cu bolnavii și putu constata că la acest al patrulea etaj soseau două categorii de bolnavi. Pe de o parte, membri ai Opus, bărbați și femei care, din pricina lipsei de coerență dintre idealul ce le fusese promis și realitatea pe care o trăiau, după câțiva ani, căzuseră în depresii profunde, în nevroze și tulburări psihologice. Cea de a doua categorie de pacienți era alcătuită din *membrii rebeli* care își permiteau să aibă păreri diferite sau să critice Instituția. Acești „bolnavi", mai rău decât primii, erau lipsiți de „spiritul bun", de spiritul *specific* Opus-ului, care era aproape același lucru cu a spune că se lăsau conduși de spiritul rău și, ceea ce putea fi cumplit, că erau stăpâniți de Diavol... În definitiv, constituiau o amenințare pentru *unitatea* sacrosanctă a Lucrării.

– Conducătorii Opus, îi mărturisi un bolnav dintre cei spitalizați, după ce își luase multe precauții, împărtășesc teza conform căreia devierea ideologică este o boală mintală.

– Asta pare o afirmație foarte dură, se miră Mazeres.

– Observați, observați cu atenție și vă veți convinge singur, și adăugă o veste cutremurătoare: În Opus Dei nimeni nu-și permite să părăsească barca, trebuie să perseverezi până la moarte. Nu e altă ieșire...

– Să perseverezi chiar riscându-și sănătatea...?

– Superiorii spun că acela care părăsește Opus va fi nefericit pe lume și își condamnă sufletul la damnarea veșnică... Psihiatrii, în loc să ne ajute să ne redobândim sănătatea, ne îndoapă cu pastile și se ocupă să ne convingă de bunătatea Lucrării... Mulți petrec zile întregi buimaci de somn... Alții

sfârșesc prin a înnebuni sau prin a încerca să se sinucidă... E trist deznodământul care ne așteaptă...!

Mărturia spontană a acelui bolnav coincidea cu cele pe care Mazeres le citise pe internet. După câte văzuse și auzise pe cont propriu, socoti că ar mai fi multe de spus.

35

Gómez de San Román ocupa o rezervă spațioasă, cu vedere spre imensul campus al universității, albă și igienizată ca peste tot în acel al patrulea etaj. Avea, pe o latură, un pat acționat cu comandă electrică și, mai încolo, două fotolii mici și un gheridon. Pe pereți, lipsiți de orice ornament, un portret în culori al întemeietorului Opus-ului și o cruce de lemn, severă, care atrăgea atenția cu o elocvență cutremurătoare asupra spiritului ascetic pe care trebuiau să îl îmbrățișeze fiii monseniorului. În primul moment, Mazeres nu îl recunoscu pe prietenul său, ori pentru că nu se mai văzuseră de mulți ani, ori, ceea ce era mai sigur, pentru că persoana pe care o avea în față era foarte degradată fizic.

– Cum ai reușit să mă găsești? exclamă, aproape jubilând, Gómez de San Román care, din primul moment, îl recunoscuse pe vechiul său prieten și i se aruncă de gât cu o îmbrățișare lungă, din care nu era chip să se desprindă.

– Adevărul e că nu mi-a fost ușor, răspunse Mazeres cu ironie.

După saluturi și conversația despre vremurile vechi, inspectorul trecu la interesul pentru sănătatea prietenului său, care era adevăratul motiv al călătoriei.

– Mă simt bine și *frații mei* se ocupă de mine cu afecțiune, îi spuse el cu obișnuita minciună cu care se amăgesc persoanele de o excesivă religiozitate. La acest etaj, trăim izolați, departe de zgomotul lumii, ca într-o casă de exerciții spirituale... Boala, Julián, este o favoare din partea lui Dumnezeu, chiar dacă e greu de acceptat...

– Ei bine, halal favoare, din partea mea să și-o păstreze! încercă el să glumească. Rudele tale nu vin să te vadă?

– Ei ar vrea, dar medicilor nu li se pare potrivit... mamei mele i-au refuzat o dată vizita și asta după ce că biata de ea venise tocmai de la Valencia... și adăugă convins: Julián, boala mea cere multă odihnă și liniște... Iar vizitele, vrei, nu vrei, te stresează...

– Dar familia e întotdeauna de ajutor, e un sprijin...

– Familia, familia... Opus-ul este *familia mea supranaturală,* cu legături mai puternice decât cele de sânge; eu nu mai am alta.

Emfaza cu care rostise acel cuvânt îl făcu pe inspector să își dea seama că fiecare din ei doi îl utilizau într-un mod foarte diferit. Cei care făceau parte din Opus vorbeau până la saturație de faptul că ei alcătuiesc *o familie*... În fond, se gândi Mazeres cu îndoială, nu recunoșteau oare că familia *lor* are o structură mafiotă în care „părintele", ca și *il padrino* sicilian, are ultimul cuvânt? Această neatenție de moment nu îl împiedică să revină la firul conversației.

– Când am fost adus la această clinică, cea mai bună din Spania (fiecare zi costă o groază de bani, știi?), a fost pentru că era bine pentru mine, nu crezi? spunea el cu credința unui convertit la creștinism înșirând imediat după aceea o mulțime de cugetări care lui Mazeres i se părură nelalocul lor: Diavolul, Julián, ne atacă în timpul bolii, atunci când suntem mai slăbiți fizic și psihic. Tactica lui constă în dezvoltarea unei psihoze care să ne îndepărteze de Dumnezeu... Diavolul vrea să distrugă prin toate mijloacele acest tezaur de merite pe care le obținem atunci când purtăm o durere cu optimism supranatural... Trebuie să acceptăm boala și durerea ca pe un semn că Dumnezeu ne-a ales,

că ne consideră maturi pentru Cruce... și își ridică ochii, dându-i aproape peste cap spre crucea de lemn de pe peretele din față.

Inspectorul constată cu groază că prietenul său avea creierul spălat. Discursul bolnavului, tipic pentru Opus din toate punctele de vedere, îl scotea din minți. Nu știa cum să reacționeze. Orice ar face, se gândi el, va fi cu desăvârșire inutil. Cu toate acestea, sări în sus.

– Carmelo, lasă-te de pălăvrăgeală. Nici durerea nu sanctifică, nici Dumnezeu nu trimite bolile. E mult mai simplu: ele sunt aici și trebuie să lupți împotriva lor prin toate mijloacele. Dacă te resemnezi spunând „facă-se voia Ta", ai pierdut bătălia.

– Nu vorbi așa, Julián. Nu ai *viziune supranaturală*...

– Viziune supranaturală...! repetă Mazeres cu dispreț. De când n-am mai auzit eu vorbele astea...! Știai că, potrivit unui studiu științific realizat în Statele Unite, rugăciunile pentru bolnavi au efecte contraproductive? zâmbi el ironic. Cei care au încredere în Dumnezeu nu-și fac griji și trăiesc mai puțin... Nu trebuie să te lași în voia lui, ci să lupți, să scoți puteri din propria ființă...

– Julián, Julián, ți-ai pierdut credința. Îți lipsește *viziunea supranaturală* asupra vieții.

Sub această formulă magică a *viziunii supranaturale*, a faptului de a avea sau de a nu avea *il buono spirito,* cum se spunea în Vila Tevere, membrii deplini ai Opus trebuiau să se supună judecății îndrumătorului lor și să îi dea ascultare, chiar dacă observau că este în mod evident greșită. În timpul conversației, Gómez de San Román îi argumentă:

– Îți imaginezi, Julián, ce pericol ar fi pentru sănătatea trupului dacă fiecare membru ar acționa pe cont propriu? Sfântul Josemaría ne spunea: „Dacă se dă libertate mâinii, creierului sau piciorului, vor merge în mod iremediabil către corupție, către moarte; vor putrezi."

Cât timp dură vizita, Gómez de San Román repetă frecvent fraze privitoare la sfânta ascultare, la iubirea față de superior și

altele pe care Mazeres și le amintea foarte bine pentru că le auzise de nenumărate ori în conversațiile și în retragerile spirituale la care luase parte în anii petrecuți în Opus, cuvinte pe care azi le găsea foarte periculoase. Înțelese că boala prietenului său era proprie „nevroticilor scrupuloși" și nu avea nici o legătură cu cea a „nevroticilor rebeli". Îndoparea cu medicamente și cu „sfaturi bune" la care îl supuneau medicii din Opus producea un efect devastator...

– Trebuie să fim ca niște asini care muncesc la puțul cu teici, umili, supuși, buni de muncă, perseverenți și recunoscători față de stăpân, flecărea bolnavul. Chiar dacă măgărușii nu o știu, ei scot apă și alții stropesc câmpurile... Ce noroc să nu fii ager la minte! Oamenii care gândesc își complică viața. Cel mai bine este să te mărginești să faci ce ți se spune. Julián, cel care dă ascultare nu greșește niciodată.

– Asini care muncesc la roata cu teici! repetă Mazeres cu o mânie prost stăpânită și îi vorbi cu cea mai mare seninătate cu putință. Carmelo, te-ai întrebat vreodată pentru cine muncește din greu și fără odihnă bietul animal? Cine este stăpânul căruia trebuie să-i fie recunoscător? Ce vrei să-ți mai spun? Această spiritualitate cu nuanțe infantile a Opus-ului mi se pare, în cel mai bun caz, bolnăvicioasă și foarte periculoasă.

– „Sclavi, dați ascultare întru totul stăpânilor voștri" îi replică celălalt. De-acum ai uitat? A propovăduit-o Sfântul Pavel. Este Cuvântul lui Dumnezeu.

„De ce antidot ar fi nevoie pentru a-i lecui pe toți cei care, ca și prietenul meu, suferă de fanatism cronic?" se întrebă neputincios inspectorul. Gómez de San Román era un robot vorbitor: vorbea, vorbea și repeta fără încetare fraze care nu îi aparțineau. Cu el nu se putea discuta. Pentru fiecare întrebare avea deja pregătit răspunsul, scos, fără îndoială, dintr-o carte de catehism pe care Opus o confecționase ad-hoc. Inspectorul hotărî să îi țină isonul și să nu discute; era inutil.

Fără să aibă nici o legătură, schimbat la față, Gómez de San Román începu să îi povestească viața:

– Am intrat în Lucrare de foarte tânăr. Nu împlinisem încă optsprezece ani. O spun și eu așa, dar îți aduci poate aminte că eram un băiat chipeș... Monseniorului îi plăcea să se înconjoare de oameni tineri și frumoși, iar dacă proveneau din familii aristocratice sau înstărite, cu atât mai bine... I-am fost simpatic și m-a chemat la Roma. M-a făcut străjerul lui.

– Ce te-a făcut?

– Străjerul sau păzitorul lui. Cum să-ți explic? Un fel de paj de companie.

– Paj de companie... Firește, cum monseniorul era marchiz... îl ironiză Mazeres, căruia această funcție i se părea cam ciudată.

– Monseniorul avea doi păzitori a căror misiune era aceea de a veghea la binele său spiritual și material, ca un înger păzitor.

– Adică tu erai îngerul lui păzitor...

– În virtutea funcției mele, continuă el, fără să ia în seamă înțepăturile inspectorului, eu locuiam împreună cu monseniorul și îl însoțeam pretutindeni, de parcă aș fi fost umbra lui. Îl trezeam dimineața, îi duceam cafeaua la pat, îi puneam și îi scoteam papucii, încălțămintea, îi dădeam medicamentele... Părintele era atât de sensibil! Ca străjer, aveam și sarcina de a-i da corecția frățească.

– Ca să-i corectezi defectele? precizează inspectorul. Ai îndrăznit să o faci?

– Mă rog, nu oricine i-ar fi spus ceva despre răbufnirile sale subite și despre tristețile cumplite care-l apucau... Și continuă: Adevărul e că notam într-un carnețel toate faptele sale bune, frazele celebre pe care le rostea, extazele spirituale care se abăteau foarte des asupra lui...

– Monseniorul se dădea în vânt după tot acel ceremonial... își bătu joc Mazeres. Și el îți permitea să-i dai corecții...?

– Îmi lua des carnețelul și dacă nu-i plăcea ce notasem, corecta. Dacă, de exemplu, eu scriam: „Părintele s-a supărat azi sau s-a certat cu cineva“, el mă punea să scriu: „Părintele ne-a învățat azi să facem cutare sau cutare lucru“. Într-o zi, n-o să uit cât timp voi trăi, mi-a luat carnetul de însemnări... Eu vedeam că, pe măsură ce citea, se încrunta, ca până la urmă să se înfurie. „Acesta sunt eu?“, a strigat el scos din fire, a smuls cu mânie cele patru pagini pe care le citise, le-a făcut bucățele și mi le-a azvârlit în față. „Străjerul trebuie să practice corecția frățească, nu defăimarea... Ce va crede posteritatea despre mine dacă îți va citi notele...?“

– Și tu cum ai reacționat?

– M-am aruncat la picioarele lui, tremurând și plângând cu lacrimi amare și i-am cerut iertare. El, care era un sfânt, m-a ridicat, m-a îmbrățișat și m-a dojenit cu afecțiune: Carmelo, Carmelo, *facientes veritatem in caritate*. Trebuie să spui adevărul fără să neglijezi dragostea creștinească...

Mazeres preferă să păstreze pentru el comentariul care îi venea pe limbă.

– Deja din timpul vieții fondatorului, spuse el, îi culegeați toate vorbele, gândurile, istorioarele despre el? De la cine a plecat această idee atât de neobișnuită?

– Nu știu dacă ideea a plecat de la însuși Părintele... Álvaro Del Portillo mi-a spus că trebuia strâns tot materialul cu putință.

– Pentru canonizare, presupun...

– Toți știam că Părintele este predestinat altarelor.

– Cui ai mai povestit toate aceste bârfe? îl întrerupse Mazeres, pentru că presimțea că acea poveste dulceagă va fi interminabilă.

Conversația lui Gómez de San Román era monotematică, asemenea unui basm memorizat care, odată început, se recită pe de rost până la sfârșit. Oricât de mult încercă, inspectorul nu reuși să îl abată nici un pic din drumul său.

– Într-o zi de 25 martie, își continuă el relatarea, sărbătoarea de Bunavestire a Preasfintei Fecioare Maria, monseniorul a avut

chef să viziteze bazilica Santa Maria Maggiore. Era cinci după-amiaza într-un martie rece și posomorât cum nu se mai pomenise un altul. Am chemat șoferul și am plecat într-acolo în automobilul Mercedes. Ne-a însoțit Sáenz de Olavarría, celălalt străjer, care, în ziua de azi, se află în fruntea prelaturii. La ora aceea, în piață nu era nici țipenie de om.

– Sáenz de Olavarría a fost și el înger păzitor al monseniorului? îl întrerupse Mazeres și continuă: De unde atâta grabă? De ce nu s-a retras în capela sa particulară să se roage și să lase pentru altă zi mai blândă vizita la bazilică?

– Exact la asta m-am gândit și eu, și continuă cu povestirea: După cum știi, monseniorul îi era foarte devotat Fecioarei, de fiecare dată când trecea pe dinaintea unei imagini sau a unei icoane a Acesteia, o saluta cu o mare plecăciune...

– Teatru, simplu teatru! șopti inspectorul, dar prietenul său nu își dădu seama.

– Cum i se mai întâmplase și în alte dăți, în ziua aceea a simțit un impuls supranatural de neînvins care îl îndemna să viziteze bazilica... Și adăugă foarte convins: Poate că îngerul său păzitor îl împingea într-acolo...

– Care dintre cei doi: tu sau Olavarría...?

– Tu iei totul în glumă, iar ce-ți povestesc eu sunt lucruri foarte serioase...

– Iartă-mă, se scuză inspectorul cu o ironie prefăcută. Și ce s-a întâmplat?

– Am intrat în bazilică. Nu știu dacă tu o cunoști. Spațioasă, strălucitoare; este o minunăție. Aurul de pe tavanul în casete, după cum se spune, a fost dăruit de Isabela Catolica din primul transport venit din America. După această paranteză, continuă: Noi credeam că Părintele va merge, ca în alte dăți, la capela Borghese, să se roage dinaintea icoanei Salus Populi Romani[1] pe

[1] Sănătate Poporului Roman (în lat., în orig.)

care niște îngeri de bronz, zâmbitori, de o frumusețe impresionantă, o susțin cu aripile lor desfășurate. Părintele, având gusturi atât de rafinate, era încântat de această capelă, era foarte atașat de ea, nu știu dacă din cauza îngerilor, pe care el îi adora, sau pentru că această icoană a fost pictată de Sfântul Luca.

Mazeres trebui să își muște limba ca să nu îi scape vreo obrăznicie dintre cele care i se năzăreau.

Dar, nu, s-a dus direct la altarul principal încununat cu un baldachin mare și, cu eleganța unui cardinal, a îngenuncheat în fața leagănului Pruncului Isus care este venerat în criptă. Eu și Olavarría l-am imitat. Stând așa în reculegere, s-a întâmplat că din mozaicul din arcul de triumf care închide absida s-a desprins o pietricică... O pietricică de aur! Când spuse asta, Gómez de San Román privi în sus și își dădu ochii peste cap, reproducând poate aceeași expresie pe care o avusese în ziua cu pricina. Nu l-a lovit în cap, pentru că îl avea înclinat spre umărul drept. Nici pietricica nu s-a făcut praf, pentru că a căzut pe covorul plușat. A fost o adevărată minune! Părintele m-a trimis să caut pietricica din mozaic; am găsit-o, i-am dat-o, a sărutat-o cu mare fervoare și, fără să spună nimic, a vârât-o în buzunar... *Ecce virgo pariet filium et nomen eius Emanuel*[1], a recitat el acest text din profetul Isaia precum cineva care dezvăluie un mister și, imediat după aceea, a repetat: Emanuel, Dumnezeu cu Noi, *Gott Mit Uns.*

– A tradus monseniorul numele „Emanuel" în germană? întrebă inspectorul surprins. Pare foarte ciudat, nu crezi?

– Extrem de ciudat, pentru că monseniorul nu vorbea germana și, ca să spun adevărul, eu nu l-am auzit, dar Sáenz de

[1] „Iată că o fecioară va zămisli și va naște un fiu și-i va pune numele Emanuil." Această frază este reprodusă din Biblie, Vechiul Testament, Profetul Isaia 7; 14, în traducerea preoților profesori Vasile Radu și Gala Galaction, București, Fundația pentru Literatură și Artă „Regele CAROL al II-lea", 1938, pag. 672.

Olavarría care, cum ți-am spus, era pe atunci celălalt străjer, povestind de curând acest fapt, așa l-a relatat.

– *Gott Mit Uns,* repetă inspectorul, nerevenindu-și din uimire.

– După o vreme, continuă Gómez de San Román, nu mică mi-a fost surprinderea când am descoperit pe masa monseniorului pietricica din mozaic închisă într-un minunat cub de metacrilat cu inscripția „Emanuel"... Până la moartea lui, acel cubuleț s-a aflat întotdeauna în apartamentele sale private. Venera pietricica precum o relicvă de preț.

Cei doi prieteni erau așezați lângă micul gheridon, în fața ferestrei. În momentul acela, o infirmieră intră să schimbe apa la florile din glastră. Să schimbe apa sau să tragă cu urechea? Inspectorul rămase cu această îndoială. Gómez de San Román urmări în liniște mișcările angajatei auxiliare până când, terminându-și treburile, îi salută și închise ușa.

– După cum relatează Sáenz de Olavarría în scrisoarea sa confidențială, insistă bolnavul, Părintele a văzut în pietricica de mozaic căzută la picioarele sale dovada supranaturală că Dumnezeu va fi întotdeauna cu noi.

– Monseniorul vedea semne divine peste tot... mormăi inspectorul cu neîncredere. În 2 octombrie 1928 a primit o inspirație din partea lui Dumnezeu care l-a iluminat cu toată claritatea asupra întemeierii instituției Opus...

– Într-adevăr, se grăbi să precizeze bolnavul cu deplină convingere. Asta s-a întâmplat în Reședința Misionarilor Saint Vincent de Paul[1], din Madrid, în timpul exercițiilor spirituale... și, fermecat, recită din memorie cuvintele din textul în care Escrivá de Balaguer informa despre acest fapt: „Am primit iluminarea asupra întregii Lucrări, în vreme ce citeam acele documente... Zguduit, am îngenuncheat și i-am mulțumit Domnului..."

---

[1] Organizație internațională a laicilor catolici consacrată actelor de caritate, înființată la Paris în anul 1833.

Din anii petrecuți sub influența Instituției, Mazeres își amintea, pentru că le auzise de atâtea ori, cele trei date-cheie ale Opus-ului, care marcau tot atâtea *iluminări divine* ale lui Escrivá de Balaguer: cea din anul 1928, întemeierea ramurii masculine a Opus; cea din 14 februarie 1930, întemeierea ramurii feminine, și cea din 14 februarie 1943, întemeierea așa-numitei Societas Sacerdotalis Sanctae Crucis[1], ramura sacerdotală. Această a treia *iluminare*, în care Domnul Dumnezeul nostru i-a arătat lui Escrivá de Balaguer până și stema sau emblema pe care trebuiau să o folosească, a avut loc în vreme ce ținea slujba în vila „fetelor", cum le numea Părintele cu afecțiune, din strada Jorge Manrique din Madrid, aproape de Piața Republicii Argentina.

Membrul deplin al Opus-ului Gómez de San Román, fără să mai piardă timpul să îl convingă pe celălalt de veridicitatea tuturor semnelor divine pe care nimeni făcând parte din Lucrare nu îndrăznise vreodată să le pună sub semnul îndoielii, reveni la povestea cu pietricica din mozaic.

– A fost obsesia lui până la moarte. Monseniorul Sáenz de Olavarría care, la fel ca și mine, a fost de față la acea minune, a dat un nou impuls acestei căutări.

Ajuns la Madrid și cu mai multă seninătate, Mazeres făcu bilanțul călătoriei sale la Pamplona. Vizita lui fusese oare binefăcătoare pentru prietenul său? Nu știu ce răspuns să își dea. Era un dezechilibrat? La prima vedere, așa i se păruse. Cert este că povestea de la Santa Maria Maggiore, pe care i-o relatase Gómez de San Román, se dovedise a fi fost foarte ciudată și neliniștitoare.

[1] Societatea Sacerdotală a Sfintei Cruci (în lb. lat., în orig.)

36

După o vreme, Mazeres găsi în telefonul său mobil un apel pierdut, provenit de la un alt mobil al cărui număr îi era necunoscut. Nu îi dădu mare importanță și fu cât pe-aci să îl șteargă pur și simplu; totuși, ceva în sinea lui îi spuse să nu o facă. Având încă telefonul în mână, începu să își pună întrebări.

– Cel care m-a sunat a greșit numărul? Dacă n-a greșit numărul, de ce nu mi-a lăsat un mesaj?

Avea două soluții, și amândouă foarte simple: ori apăsa o tastă și îl ștergea fără cruțare; ori apăsa o alta și suna el. În primul caz, nu ar fi aflat niciodată ce s-a întâmplat. În al doilea... Și apăsă pe butonul de apelare. Auzi tonul de apel repetându-se de mai multe ori până când se auzi o voce. O recunoscu numaidecât. Era căsuța vocală a mobilului lui Carmelo Gómez de San Román. Rămase foarte surprins. Închise fără să îi lase nici un mesaj. Acum, Gómez de San Román avea să știe că îl sunase înapoi. Închise mobilul și începu să își facă griji.

– Când l-am vizitat în clinica din Navarra, se supuse el unui autointerogatoriu, nu-mi amintesc să-i fi dat numărul meu de mobil. Nici nu cred să i-l fi transmis cineva de la comisariat; atunci, cum de a putut să dea de el?

Dacă aceste întrebări îi stârniseră curiozitatea, cu atât mai mult simțea nevoia să afle ce voia Gómez de San Román. Atmosfera ce domnea în cel de-al patrulea etaj plutea sumbră

prin mintea sa și ajunse să îl facă să se teamă pentru soarta prietenului său până într-acolo, încât lăsa deschis mobilul zi și noapte pentru cazul în care acesta ar fi repetat apelul. În cele din urmă, nu mai putu suporta și preferă să facă o nouă escapadă la clinică. De data aceasta, dificultățile de acces de la etajul patru fură încă și mai mari decât cele dinainte.

– Domnul Gómez de San Román?

– Nu vă poate primi, îi răspunse tăios, fără să șovăie vreo clipă, o recepționeră tânără, frumoasă, surâzătoare, apărută parcă dintr-unul din acele seriale de televiziune despre spitale. Medicii i-au prescris repaus absolut și au interzis orice fel de vizite... Poate mai încolo...

Inspectorul care, nici de data aceasta, nici în cealaltă, nu se prezentase ca atare, nu era dispus să se întoarcă acasă fără să fi lămurit misteriosul apel. Reuși să treacă peste punctele de control și să ajungă la etajul-fantomă. Orice edificiu blindat are punctul său slab și nu îi fu greu să dea de el. Nu fură un halat alb ca să treacă drept medic, un mijloc extrem de simplu, repetat de sute de ori în filme. Soluția era mult mai ușoară: era de ajuns să își ridice fruntea, să își ia o figură serioasă de persoană importantă și să meargă cu pași hotărâți; pe asemenea persoane nimeni nu îndrăznește să le oprească și să le ceară cartea de identitate, de frică să nu facă vreo gafă... Găsi ușa camerei lui Gómez de San Román întredeschisă. Se apropie în vârful picioarelor, fără să bată, și avu o surpriză neplăcută: prietenul său agoniza în singurătatea cea mai cutremurătoare. „Unde este *familia ta*?" fu primul gând care îi trecu prin minte. Patul era lăsat în jos, în poziție orizontală. Gómez de San Román era culcat pe spate. Picioarele ca de ceară ieșeau de sub cearșaful foarte alb care îi acoperea trupul până sub bărbie. Ochii, înfundați în orbite, căscați peste măsură, erau ațintiți într-un punct anume de pe tavan. Respira cu dificultatea tipică unor plămâni umflați. Mazeres se așeză la căpătâiul patului, îl apucă de mână și îi șopti la ureche: „Sunt Julián

Mazeres"... I se păru că celălalt i-o strângea la rândul său... Trebui să facă un mare efort ca să nu izbucnească în plâns. Cât timp trecuse așa? Un preot într-un halat alb imaculat, cu o cruce roșie brodată pe buzunarul de sus, intră, se instală la picioarele patului și îi aruncă o privire inchizitorială intrusului. Deschise o carte și începu să citească niște rugăciuni în latină, atent tot timpul să vadă ce se petrece în jur. Deodată, buzele lui San Román păreau că murmură ceva. Mazeres își lipi urechea de gura muribundului.

– Julián, mi-am greșit drumul, auzi el că îi spune cu vocea stinsă sau asta i se păru că aude.

– *Kyrie, eleison. Christe, eleison. Kyrie, eleison*[1]. Preotul, pe un ton acru, ridică glasul ca să îl acopere pe al celuilalt.

În clipa aceea, veniră înspăimântătoarele horcăituri ale morții. Își dădu ultima suflare puțin după aceea.

– Fratele nostru s-a dus în casa Părintelui, îl asigură preotul, în vreme ce își împăturea minuțios stola, adresându-li-se celor două infirmiere care ajunseseră târziu.

– *Deo gratias*[2], răspunseră ele, simulând o bucurie spirituală pe care nu o simțeau, și ieșiră din încăpere împreună cu capelanul.

Mazeres, văzând că nici preotul, nici infirmierele nu o făcuseră, închise ochii prietenului său și rămase privindu-i chipul. Cineva îl trase de mânecă.

– În sfârșit și-a găsit pacea... îi spuse necunoscutul în vreme ce îl invita să iasă din încăpere și îl ducea către un ungher de pe culoar: Sunt Gabriel Gómez de San Román, fratele mai mare al lui Carmelo... iar dumneavoastră trebuie să fiți inspectorul Mazeres... Fratele meu mi-a vorbit despre dumneavoastră. În

---

[1] „Îndură-te, Doamne. Îndură-te, Hristoase. Îndură-te, Doamne" – invocație în limba greacă preluată în liturghia catolică și în numeroase alte liturghii creștin-orientale.

[2] „Mulțumescu-ți ție, Doamne." (în lat., în orig.)

ultimele zile era foarte neliniștit și a vrut să ia legătura cu dumneavoastră. Nu știu ce trebuia să vă spună atât de important...

– Nu vom ști niciodată... Moartea ne-a luat-o înainte.

– Moartea! exclamă fratele cu un accent amar. Moartea vine întotdeauna la timpul ei, *alții* sunt cei care dau ceasul înainte...

– Nu înțeleg... spuse inspectorul, deși ghicise că celălalt tocmai îi strecurase o bănuială în legătură cu moartea fratelui său.

– De ce i s-a luat mobilul? se întrebă pe sine însuși Gabriel Gómez de San Román, bănuitor, și se întoarse spre inspector de parcă acesta ar fi avut răspunsul. Era dăunător pentru sănătatea lui? Așa au spus...

Doi brancardieri veniră în mare grabă pe culoar, cu o targă goală. Intrară cu ea în cameră și, imediat, ieșiră cu trupul mortului acoperit cu un cearșaf. Se opriră o clipă.

– Peste o jumătate de oră, în capela de la acest etaj, părintele va oficia o slujbă pentru sufletul fratelui nostru defunct, spuse unul dintre ei.

Gabriel Gómez de San Román și inspectorul porniră spre capelă.

– Toți sunt foarte grăbiți... De parcă fratele meu i-ar deranja... îi spuse pe același ton sibilin.

– Dar ce s-a întâmplat? La vizita mea, cu ceva vreme în urmă, l-am găsit însuflețit, cu chef de conversație, plin de viață...

Cei doi, știind bine că le prisosea timpul, mergeau încet pe culoarul larg spre capelă, a cărei ușă o vedeau de acolo.

– Totul este foarte straniu, nu vi se pare? spuse Gabriel Gómez de San Román. Noi am fi vrut să-l scoatem din această clinică. Lumea nu vorbește foarte bine despre ea. Circulă niște zvonuri sinistre... Noi, familia, credeam că atmosfera care se respiră aici nu-i era favorabilă... În Opus Dei, trebuie să spunem tot adevărul, nu se respiră bine nicăieri... Dar Carmelo se opunea; pentru el, adevărata lui familie a fost întotdeauna Opus... I-au spălat creierul... Doar într-o împrejurare, acum câteva zile,

mi-a mărturisit: „Am poftă să trăiesc, pur și simplu să-mi trăiesc viața fără atâtea reguli absurde. Simt asfixie, claustrofobie, lehamite... Nu vreau să-mi mai fie frică..." Nu știu dacă mi-a spus-o într-un acces de sinceritate sau i-a scăpat, pentru că în momentul acela nu era sub efectul sedativelor.

– Cum s-a putut întâmpla? Carmelo era inteligent, o personalitate puternică; nu era ușor de îmblânzit...

– Da, însă manipularea celorlalți a fost mai puternică... Picătura de apă care sfârșește prin a săpa în piatra cea mai rezistentă... Se pare că la ei totul e foarte bine studiat... Îi storc pe membrii deplini ca pe o lămâie, le scot sucul și, când nu le mai sunt de folos, îi trec pe linie moartă... Oamenii ăștia din Opus n-au suflet, nu se gândesc decât la bani... Pe fratele meu l-au obligat să-și facă testamentul în favoarea Lucrării chiar în ziua când a intrat... Dumnezeu știe la ce argumente și la ce presiuni a fost supus!

– Asta este inuman, spuse Mazeres, crezând că se referea la intrarea în spital.

– Nu, nu. Din prima zi când a intrat în Lucrare.

Ajunseseră la capelă. Inspectorul traduse pentru sine inscripția în latină care era gravată cu litere gotice pe ușa de lemn: *Magister est hic et vocat te,* „Învățătorul este aici și te cheamă". Gabriel apăsă pe clanță și se arătă în cadrul ușii. Lumânările de pe altar nu fuseseră aprinse și nici nu se vedea vreo mișcare. Doar o femeie tânără îmbrăcată în alb, poate o membră-infirmieră, era îngenuncheată în fața candelei de la chivotul de pe altar. Închise ușa cu aceeași grijă și îi arătă inspectorului un colț unde puteau aștepta.

– În Opus, continuă Gabriel Gómez de San Román conversația întreruptă, nu există nici afecțiune, nici căldură sufletească; oamenii în vârstă nu sunt bine îngrijiți. Este cumplit. În ziua de azi, Opus este un spital psihiatric. Mai mult de o treime dintre membrii săi se află în aceeași situație ca și fratele meu.

Cum văzu figura neîncrezătoare a inspectorului, adăugă cu mai multă emfază: Vă îndoiți? Aici, chiar la acest etaj, aveți un exemplu; dar peste tot și în orice țară veți putea găsi centre ca acesta. La fel de adevărat este și faptul că, începând cu anii '80, fuga membrilor care consideră că nu e posibil să trăiască în Opus este inevitabilă... Când fratele meu și-a dat seama, era deja prea târziu...

– Atunci, cei care au rămas în continuare... inspectorul voi să sublinieze incongruența raționamentului.

– După părerea mea, au rămas ariviștii și cinicii. În acest al doilea grup abundă îndrumătorii și preoții. Poate că în particular critică politicile din Opus, dar nu fac absolut nimic ca să îndrepte lucrurile... Mulți dintre aceștia vor sfârși la fel de bolnavi... E greu să trăiești într-o continuă contradicție între ceea ce se predică și ceea ce se trăiește...

Inspectorul își ținu tot timpul brațele încrucișate, deși tendința lui era să își vâre mâinile în buzunarele de la pantaloni.

– O fi existând vreun sfânt în Lucrare! Și spunând acestea, își deschise brațele, imitând gestul ce însoțește expresia *dominus vobiscum*[1] din timpul liturghiei. Măcar pentru meritul de a suporta ororile pe care le povestiți...

– Da, membrele auxiliare sunt niște sfinte... Asta mi-a spus odată fratele meu.

Inspectorul se uită la ceasul de la mână fără să se ferească, nu atât să vadă cât e ceasul, cât să arate faptul că vorbiseră destul pe această temă.

– Care a fost cauza morții fratelui dumneavoastră? reveni la chestiunea care îl preocupa.

– N-aș ști să vă spun. Nici chiar medicii care s-au ocupat de el nu s-au pus de acord... Stop cardio-respirator, presupun.

---

[1] Dumnezeu cu voi (în lb. lat., în orig.)

– A lăsat vreo notă...? spuse Mazeres, gândindu-se că poate scrisese ceva pentru el.

– Nu am de unde să știu. I-a dispărut până și agenda. Făcu o pauză. Noi aproape că nu mai țineam legătura cu el. Pe măsură ce treceau anii, fratele meu s-a distanțat tot mai mult. Rareori ne trimitea vreo scrisoare, nici când a murit tatăl nostru n-a venit la înmormântare. O indiferență totală. Iar cei de aici nu ne lăsau să-l vizităm... Pentru nimic în lume n-aș fi vrut ca Opus să se apropie de vreunul dintre copiii mei și să se trezească într-o zi într-o situație ca asta... Își mușcă limba, dar păstra în sinea lui o asemenea pică împotriva celui care fondase Opus Dei, încât nu se putu abține și își dădu drumul la gură: Părintele Escrivá, pentru cine se mai îndoiește, a fost un bădăran vanitos. Eu l-am văzut doar o singură dată și a fost suficient. Fratele meu a ținut să mă ducă la una dintre acele reuniuni pe care i le organizau ca să-i gâdile vanitatea. Mi s-a părut un om de nimic. Afectat, cu maniere sclifosite și schimonoseli histrionice care, nu știu de ce, fermecau auditoriul... Răspândea, ca pe niște confetti la un botez, lozinci și fraze-șablon pe care cei prezenți, asemenea unor fani isterici, le aplaudau de mama focului. Gândirea lui era sub orice critică, poate din lipsă de substanță... O gândire dăunătoare care a molipsit mii de persoane, peste 80 000 de adepți pe care se spune că îi are Opus. Acum se străduiesc să ni-l prezinte ca pe un învățat al Bisericii. Ce rușine!

Inspectorul, ca să întrerupă o conversație care devenise supărătoare, vârî capul pe ușă în capelă și îi făcu celuilalt un semn. Intrară și luară loc pe ultima bancă. La slujba aceea de *corpore insepulto*[1] veni puțină lume. Cel care oficie fu preotul care îi dăduse ultima împărtășanie.

---

[1] Trup neîngropat (în lb. lat., în orig.)

– A fost confesorul lui, îi șopti fratele defunctului. Contrar așteptărilor, și-a anulat conștiința până într-acolo, încât i-a distrus viața.

Fu o slujbă rece într-o capelă aseptică. În predică, fără să facă nici o referire la răposat, preotul oficiant se mărgini să vorbească despre Sfântul Josemaría care îl primise pasămite în ceruri. Vorbe sclifosite, fără nerv, scoase parcă dintr-un ghid, asemenea sălii de rugăciune din spital. Odată încheiată ceremonia, în vreme ce așteptau să iasă din sacristie, Gabriel Gómez de San Román se crezu obligat să lămurească ceva în legătură cu părintele capelan.

– Acest preot a abuzat de buna-credință a fratelui meu.

– Nu înțeleg...

– În Opus nu se respectă intimitatea persoanelor. Îndrumătorii spirituali și preoții, spre binele Lucrării, sunt în stare să trădeze chiar și secretul spovedaniei...

– Secretul tainei spovedaniei? Asta e o acuzație foarte gravă, se prefăcu el scandalizat, deși imputări precum aceea nu erau noi pentru el.

Preotul, fără să fi terminat să-și scoată veșmintele liturgice, ieși în vestibul, se apropie de fratele defunctului și îi înmână o cutiuță.

– Este inelul credinței. Fratele dumneavoastră a fost întotdeauna credincios promisiunilor sale: *Unitate, spirit bun și dragoste față de Părinte*. Cred că familiei dumneavoastră îi va face plăcere să-l păstreze.

Gabriel Gómez de San Román se prefăcu foarte emoționat ca să nu se vadă obligat să îi adreseze vreun cuvânt.

37

Primul lucru pe care îl făcea Mazeres în fiecare zi, după duș și bărbierit, era să se așeze un moment în fața calculatorului, unde, în vreme ce își bea prima cafea, își citea poșta electronică. Nu că i-ar fi scris multă lume, dar avea întotdeauna speranța că cineva ar vrea să îi dea o veste bună și să îi înveselească ziua. Ca în fiecare dimineață, îl așteptau o mulțime de neplăcute mesaje *spam,* pe care, fără să se ostenească să le deschidă, le azvârli nemilos la coș. Marc și Jorge îl avertizaseră că, pe această cale, intrau viruși și îl sfătuiseră să șteargă e-mailurile de la expeditori necunoscuți. Așa că Mazeres avea mare grijă atunci când apăsa pe mouse, ca nu cumva, fără să vrea, să deschidă vreun e-mail de la persoane indezirabile.

În dimineața aceea șovăi dacă să arunce sau nu la coș un mesaj ciudat. Niciodată nu mai primise ceva asemănător. Venea cu expeditor anonim și subiect enigmatic: „*The Last E-mail*". Mazeres auzise ceva în legătură cu acest gen de corespondență, unul dintre acele lucruri ciudate pe care le născocesc oamenii. Exista o companie care, pentru un preț modic, îți primea ultima scrisoare de adio și își lua responsabilitatea de a o trimite, post-mortem, rudelor și prietenilor pe care îi alegeai în acest scop. Dacă aveai umor, puteai chiar să îi joci cuiva o farsă postumă.

– Cărei rude sau cărui prieten de-al meu i-o fi venit ideea să folosească acest serviciu macabru...? Avea mâna pe mouse, gata să arunce mesajul acela în limbul virtual al informaticii, când se dojeni pe sine însuși: Dacă o fac, nu voi ști niciodată cine a fost mortul și ce a vrut să-mi spună...

Curiozitatea lui creștea pe măsură ce trecea timpul, dar teama reverențioasă sau poate bolnăvicioasă fu mai puternică decât virusul care ar fi putut veni odată cu mesajul. Îl deschise în cele din urmă. Surpriză, descumpănire, confuzie... Nu-și dădea seama care dintre aceste sentimente predomina în sufletul său când descoperi că e-mailul îi fusese trimis de Carmelo Gómez de San Román.

> Prietene Mazeres, am vrut să iau legătura cu tine, dar nu mi-a fost cu putință. Am multe secrete să-ți încredințez, dar nu mai dispun de timp. Știu că orele mele sunt numărate. Îți scriu în grabă, păcălind stricta supraveghere la care sunt supus zi și noapte. Poate că ți se va părea ciudată această scrisoare postumă. Cineva te va lămuri într-o zi.
>
> Îți amintești că ți-am vorbit, când ai venit la Pamplona, de vizita pe care Escrivá de Balaguer a făcut-o la bazilica Santa Maria, de pietricica desprinsă din mozaicul *Adorația Magilor* de pe arcul de triumf și despre enigmatica frază *Gott Mit Uns*? Ei bine, John Sutherland, arhiepiscop irlandez, coreligionar de-al meu, găsit mort în bordelul de la Madrid, a descoperit cu vreme în urmă în Tabula Secreta Secretorum[1] a Vaticanului niște documente germane cu același nume, care l-au pus pe urmele unei relicve a lui Isus, pe care arheologii lui Himmler o găsiseră la Sofia. După câte am înțeles, este foarte probabil ca relicva să conțină adevăratul sânge al lui Hristos. Prelatura umblă înnebunită după această prețioasă relicvă, dar nu știu care sunt scopurile pe care le urmărește. Sáenz de Olavarría (celălalt înger păzitor, îți

[1] Arhiva ultrasecretă (în lb. lat., în orig.)

amintești?) i-a încredințat chiar lui Sutherland misiunea de a urmări pista până când va pune mâna pe ea. Nu pot irosi timpul descriindu-ți ce soi de om era acel arhiepiscop. Îți voi spune doar că era un fanatic al Opus-ului, fără scrupule, capabil să ucidă dacă ar fi fost nevoie.

Dacă vei primi această corespondență, va fi semn că am plecat pentru totdeauna. Umblă cu grijă, de-acum știi ce le poate pielea!

Pax in aeternum![1]

Mazeres își amintea – cum să nu? – de faimoasa pietricică de mozaic de la bazilica Santa Maria Maggiore care căzuse de pe zidurile arcului de triumf, dar nu își amintea că Gómez i-ar fi spus că s-a desprins anume din mozaicul *Adorația Regilor Magi*. Nu dădu mare importanță acestui amănunt, printă e-mailul și îl luă cu el la comisariat. Când își încheie ziua de lucru, fără să mai treacă pe acasă, se duse direct la Mănăstirea Întrupării. Îl găsi pe părintele Méndez așezat pe prima bancă din biserică, pustie și liniștită la acea oră a înserării, cu brațele încrucișate și privind concentrat spre chivotul de pe altar. Capelanul nu se miră să îl vadă. Se obișnuise cu vizitele neanunțate ale inspectorului.

– Ce se mai întâmplă acum? întrebă el, știind că motivul va avea legătură cu cazul Sfântului Pantelimon. Să mergem!

Fără să mai aștepte răspuns, își luă cartea de rugăciuni care zăcea pe bancă, se ridică și se îndreptă spre ușa din transept, care lega biserica de dependințele capelanilor. Ajunși în apartamentul lui, îi repetă aceeași întrebare.

– Tocmai am primit asta, îi răspunse inspectorul și îi înmână e-mailul.

---

[1] Pace veșnică! (în lb. latină în orig.)

Părintele Méndez își puse ochelarii cu jumătăți de lentilă și începu să citească. Nu era o persoană care să-și exteriorizeze cu ușurință sentimentele, dar chipul lui și ușoara arcuire a sprâncenelor denotau faptul că lectura lui îl stupefiase. Fără să facă vreun comentariu, o reciti.

– Monseniorul Bergonzi ne-a vorbit deja de documentul *Gott Mit Uns*. Îți amintești? spuse el și închise ochii pe jumătate ca să se concentreze mai bine. Cu toate acestea, din e-mailul lui Gómez de San Román nu se deduce că arhiepiscopul ar fi avut cunoștință de celălalt document de care ne-a vorbit Bergonzi. Mă refer la scrisoarea lui Pius al XII-lea care autoriza mutarea relicvei la Mănăstirea Întrupării.

– Nu știu dacă a avut sau nu cunoștință de scrisoarea aceea, dar cert este că arhiepiscopul Sutherland a găsit relicva și că acum se află cu toată siguranța în mâinile celor din Opus...

– Nu te pripești să tragi concluzii? Mi se pare că ești cam fantezist, îi răspunse capelanul și îi făcu niște precizări. În primul rând, din acest text nu se deduce faptul că arhiepiscopul Sutherland ar fi găsit relicva, nici măcar nu avem indicii că relicva ar fi ajuns în mâinile lui. După moartea sa, s-au întâmplat atâtea lucruri... Și, chiar presupunând că așa ar fi, habar n-avem pentru ce o vor cei din Opus...

– Ca să-l cloneze pe Hristos! afirmă celălalt fără șovăire. Dacă nu, pentru ce altceva?

Părintele capelan, mai ponderat în aprecieri, încercă să îl facă pe inspector să se potolească și să nu se lase mânat de impulsuri.

– Tu însuți ne-ai spus-o de curând, îi argumentă el, Vaticanul era cel care căuta relicva ca să o distrugă. Acum, reiese că Opus-ul are nevoie de ea ca să-l cloneze pe Hristos... Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea?

Capelanul era așezat în spatele mesei sale de scris și își rezema spinarea de spătarul înalt al jilțului. Această postură și privirea fixă cu care îl cerceta pe inspector conturau mai degrabă imaginea

unui judecător imparțial decât a unui prieten îngăduitor. Mazeres, în schimb, cufundat în fotoliu și cu brațele pe aceeași masă, părea că se prinde de ea ca să nu se scufunde și mai mult.

– Acum văd clar, răspunse el, ca și cum i-ar fi venit deodată o idee. Ne-am înșelat cu toții și poate că Muño-Fierro a fost primul. Făcu o pauză și, din poziția sa incomodă, îl privi pe capelan, care, la rândul său, îi susținu privirea pe deasupra jumătăților de lentilă. Muño-Fierro a crezut că Vaticanul era în spatele istoriei Sfântului Pantelimon și de aceea arăta spre papa din cărțile de tarot... Arhiepiscopul Sutherland, deși era un înalt funcționar al Curiei, nu lucra pentru Vatican, ci pentru Opus, instituție căreia îi aparținea ca membru de vază... Și aici a fost greșeala. Văzând că părintele Méndez avea o expresie sceptică, îl lămuri: Nu faceți mutra asta. Vaticanul, și dumneavoastră o știți prea bine, nu este o organizație monolitică ai cărei cardinali, membri ai Curiei, să gândească la fel și să tragă în aceeași direcție. Poate că asta e imaginea pe care încearcă să și-o creeze pentru exterior, dar în spatele ușilor trebuie să existe o luptă de interese și a clanurilor mai feroce decât ne putem imagina. Puterea (cu atât mai mult când e vorba de o putere teocratică, absolută prin excelență)... spuse el rezumând: nu Vaticanul era cel interesat de relicvă, ci unul dintre clanurile care îl alcătuiesc, adică Opus-ul, și, după cum bănuiesc, în planurile acestuia nu intra distrugerea ei, ci utilizarea ei pentru clonarea lui Hristos.

– Ajunge cu fanteziile, Julián! Bați câmpii... îl întrerupse el. Lasă-te de demagogii și spune-mi unde vrei să ajungi.

– Aici vreau să ajung, și începu să îi expună noul său punct de vedere. De când am primit acest e-mail de adio din partea lui Gómez de San Román, n-am făcut altceva decât să-mi bat capul întruna. Prietenul meu avea un anumit secret legat de relicvă, pe care dorea să mi-l dezvăluie, sunt aproape sigur; și cineva l-a împiedicat.

– Insinuezi că a fost lichidat?

– Să spunem că moartea lui a fost *oportună*, sublinie el malițios. Gómez de San Román mărturisește în scurta sa misivă că cei din Opus umblă înnebuniți după relicva aceea... Iar eu mă întreb: de ce vor încă o relicvă a lui Isus, când există atâtea în lume, iar ei înșiși au o frumoasă colecție? Pentru un motiv foarte simplu. Pentru că, potrivit documentelor și informațiilor de care dispun, ei cred că *doar* acea relicvă a lui Himmler ar putea conține *adevăratul* sânge al lui Hristos...

– Și vor acea relicvă ca să îl cloneze, nu despre asta e vorba?

– Dumneavoastră ați spus-o.

– Nu înțeleg cum un inspector atât de perspicace și de inteligent ca tine își pierde timpul încropind o asemenea teorie. E prea de tot să compari Opus, oricât de nesuferit ți-ar fi, cu una dintr-acele secte interesate de clonare...!

38

Mazeres era un inspector inteligent, perspicace și cu fler, așa cum recunoștea și personalul comisariatului, iar presimțirile lui, nu întotdeauna bine primite, sfârșeau prin a se confirma. Ceea ce inspectorul nu putea bănui în zilele acelea era faptul că furtul relicvei Sfântului Pantelimon fusese pus la cale cu ani în urmă și într-un loc foarte departe de Madrid. Sáenz de Olavarría, actualul șef al Prelaturii Opus și în vremuri îndepărtate străjer al fondatorului acestuia, nu-și putuse nici el imagina că acel *Emanuel,* cuvântul mieros pe care îl auzise din gura monseniorului în bazilica Santa Maria Maggiore avea să stea la originea unui plan strategic de mare anvergură. Cum se întâmplă de atâtea ori în viață, totul fusese rodul unui concurs de împrejurări. Pe de o parte, erau experimentele cu celule-mamă, care, de la clonarea oii Dolly în 1997, dăduseră naștere unei curse inevitabile în biogenetică. În laboratoarele cele mai avansate din întreaga lume, la lumina zilei sau în secret, nu numai că se continua clonarea animalelor, ci începuse deja clonarea embrionilor umani, așa cum făcea profesorul Hwang Woo-suk, savant coreean, primul care aplicase acest procedeu în scopuri terapeutice. Pe această linie a clonării, apăruse la orizont Clonaid, condusă de raeliana Brigitte Boisselier, și alte laboratoare științifice care mergeau mai departe și încercau clonarea umană în scopuri de reproducere. Cercetările coreeanului Hwang s-au dovedit a fi o fraudă, iar cele ale

Clonaid, o scorneală. În ciuda acestei severe lovituri date biogeneticii, mulți savanți dădeau asigurări că tehnicile de clonare erau foarte perfecționate și că, în orice moment, se puteau experimenta cu succes pe ființe omenești. Pe de altă parte, la Universitatea din Navarra, Opus Dei crease CIMA, un sector de Terapie Celulară în Hematologie. În această atmosferă propice clonării au apărut adresele web clonejesus.com, The Second Coming Project și alte site-uri asemănătoare, în spatele cărora se ascundeau secte care strângeau fonduri pentru cumpărarea de material genetic de la Isus și realizarea clonării sale.

Acest fenomen fantezist îl uluise pe Sáenz de Olavarría, persoană neîncrezătoare în propria judecată și foarte înclinată spre tot felul de credințe și de miracole (poate pentru că a trăit de la cea mai fragedă vârstă atât de aproape de monseniorul Escrivá). Avansat la rangul de șef suprem al Opus, a continuat cu această obsesie, bătându-și capul fără odihnă. E adevărat că, în public, împărtășea doctrina oficială a Vaticanului și condamna ca nimeni altul clonarea umană, fără să facă distincție între clonările terapeutice și clonările de reproducere. Cu toate acestea, planul Dumnezeu cu Noi (viziune profetică a expresiei „Emanuel" pe care o rostise Părintele) fiind vorba de un imperativ divin, rămânea justificat *per se* și în afara învățăturii Bisericii și a oricărei legi morale. Clonarea lui Isus (singurul mijloc de a duce la bun sfârșit *viziunea supranaturală* a monseniorului) era, pentru Sáenz de Olavarría, un *bine moral superior,* în fața căruia toate celelalte rămâneau subordonate. Acest Dumnezeu cu Noi, se frământa prelatul, nu putea rămâne un diafan simbol mistic, ci trebuia să se concretizeze într-o realitate fizică, palpabilă, vizibilă. Ar fi a doua întrupare a Fiului lui Dumnezeu, pe care cei din Opus l-ar primi în Lucrarea lor și ar colabora la misiunea acestuia de a salva lumea din ghearele diabolice ale laicismului. Dar această clonare era o sarcină formidabilă și foarte complicată pe care el, de unul singur, nu o putea duce până la capăt. Trebuia să ceară ajutor.

Unul dintre prietenii săi apropiați căruia îi împărtășise frământările sale și îi ceruse colaborarea a fost arhiepiscopul irlandez John Sutherland, pe vremea aceea înalt funcționar al dicasteriului pentru Doctrina Credinței, eufemism pentru Sfântul Oficiu de tristă amintire sau Tribunalul Inchiziției.

Cardinalul-prefect al acelui dicasteriu îl numise în comisia care, în vederea canonizării lui Pius al XII-lea, studia arhivele secrete ale acestuia și încerca să demonteze cu documente irefutabile legenda neagră care îl acuza că ar fi fost pronazist. Munca nu se dovedi prea eficientă, așa că, potrivit reclamațiilor formulate de către evrei, comisia aceea ascunsese opiniei publice multe documente din arhivele papale. Între hârtiile sustrase se găsea și *le dossier Gott Mit Uns* de al cărui conținut, imediat ce căzuse în mâinile sale, arhiepiscopul Sutherland ar fi vrut să îl informeze în particular pe prelatul din Opus. În după-amiaza aceleiași zile, fără să mai piardă timp, se deplasase la Procura Generalizia[1].

Vila Tevere, cum era cunoscut cartierul general al Opus Dei, era situată în Viale Bruno Buozzi, în selectul cartier Panoli din Roma. Era vorba de o incintă înconjurată de ziduri, care cuprindea opt edificii somptuoase, încărcate de lux și de marmură, dintre care cel mai important era Villa Vecchia. Înainte să fie cumpărată de cei din Opus, era deja o reședință foarte elegantă; apoi a devenit fastuoasă, grație sumelor generoase, în valută, sosite din Spania prin curieri ilegali, care ocoleau în fiecare săptămână granițele, cu „centurile de penitență doldora de dolari" lipite de trup. Edificiul, cu impresionantul său *torreone*[2], era lipit de un alt edificiu a cărui intrare dădea spre Vila Sacchetti. Cele opt palate formau un complex atât de imens, încât monseniorul Escrivá obișnuia să facă următoarea observație: „Vă asigur că pot să iau un cardinal de la intrarea principală, să îl duc în ritm rapid

[1] Administrația Superioară (în lb. it., în orig.)
[2] Turn înalt (în lb. it., în orig.)

prin toate clădirile, să ne oprim o jumătate de oră ca să mâncăm într-una dintre cele douăsprezece sufragerii existente, să continuăm vizita și să îl las să iasă prin poarta din spate la ora cinci, fără să fi văzut nici măcar jumătate din casă". Procura Generalizia era așadar o imensă fortăreață, dar nu numai pentru a se apăra de dușmanii din afară, ci și de posibilii trădători dinăuntru. Poarta principală a casei era blindată și nu avea broască pe dinafară. Nimeni, absolut nimeni, nu o putea deschide singur, ca să iasă sau ca să intre. În această citadelă inexpugnabilă exista o rețea secretă de microfoane și de camere de luat vederi instalate în toate ungherele: în birourile de consultanță, în *soggiorni* sau camerele de zi, în sălile de rugăciune, în Galleria della Madonna, în camerele de călcat, până și în cămărușele servitoarelor... Toți membrii din Opus care erau găzduiți acolo puteau dormi liniștiți, căci un ochi tot timpul vigilent avea grijă de ei zi și noapte.

Arhiepiscopul Sutherland trecu pragul și se opri o clipă să privească urmele de picioare pe care, cu zeci de ani în urmă, monseniorul și nedespărțitul său prieten Álvaro Del Portillo le lăsaseră întipărite în marele *patio* de la intrare. „Ei ne arată Calea", se spunea pe lespedea comemorativă. În vreme ce arhiepiscopul aștepta ca monseniorul Sáenz de Olavarría să îl primească, se plimbă prin grădini și prin nenumăratele încăperi, admirând tablourile care atârnau pe pereți și obiectele de preț păstrate în vitrine. Cei care l-au cunoscut pe monseniorul Escrivá povestesc că se plictisea des și că Álvaro Del Portillo, ca să îl distreze, îl scotea să cumpere obiecte de anticariat pentru palatele sale. Unul dintre mofturile rezultate din acele plimbări prin Roma fusese marea supieră de argint din școala lui Benvenuto Cellini, pe care o achiziționase pentru ca, atunci când aveau să vină cardinalii să ia masa la reședința lui, să rămână cu gurile căscate. În fața vitrinei cu supiera se afla cea a măgărușilor, porțelanuri în mii de forme și culori, pe care fiii și fiicele sale, cunoscând aprecierea pe care Părintele o avea pentru acest

animal (după unii, cel mai puțin inteligent dintre cele create, dar cel mai rezistent și mai răbdător), i le-au trimis din toate colțurile planetei... Sutherland dădu o raită prin bibliotecă, a cărei valoare, după cum spunea Părintele, nu consta în cărțile de pe rafturi, ci în podeaua de onix; prin sala potirelor, unde era expusă o mare colecție de o valoare incalculabilă; prin capela relicvelor, care, printre altele remarcabile, păstra în relicvarii de preț fire de păr, unghii, dinți și alte obiecte personale ale Fondatorului. Era oare fetișism? Sutherland, ca oricare membru din Opus, privea cu evlavie piesele, fără să-și pună această întrebare. Arhiepiscopul intră apoi în sala de rugăciune a Consiliului General, numită a Rusaliilor, unde chivotul de argint, emailurile și pietrele prețioase aminteau de micul templu renascentist al lui Bramante; îngenunche câteva clipe și repetă ca pe o rugăciune *Consumati in unum*, care era gravat chiar pe frontonul chivotului, unitatea perfectă și fără fisuri între minte și inimă, pe care Părintele nu încetase nici o clipă să o propovăduiască... Mai încolo, Sutherland se opri (vizită obligatorie pentru orice bun membru) în capela pe care Escrivá de Balaguer a comandat-o pentru uzul său personal. Era de o bogăție atât de pestriță, încât, pentru unii dintre fiii săi, părea stridentă și lipsită de sens, tipică pentru un om de la țară „proaspăt îmbogățit". Pereți acoperiți cu plăci de onix și de scuturi heraldice, coloane de marmură africană, pardoseală cosmatescă, prezentând un mozaic din pietre semiprețioase, uși de bronz cu emailuri și, agățată de baldachinul de porfir, faimosul *porumbel euharistic* din aur și platină, îmbogățit cu trei mii de diamante și nenumărate smaralde, safire și rubine... Treizeci de îngeri din marmură de Carrara pluteau în zbor prin încăperea aceea... Monseniorul Sutherland îngenunche din nou, de această dată lângă jilțul pe care îl ocupase în viață Escrivá de Balaguer și de unde conversa cu Dumnezeu cu mare familiaritate. „Doamne, José María a făcut mult pentru Biserică; și va face încă și mai mult." Arhiepiscopul simți un fior când

mângâie cu degetele sale lemnul de mahon și îi fu greu să părăsească sala de rugăciune. Se simțea atât de bine acolo, se afla atât de aproape de Dumnezeu...

Un tânăr membru, înalt, blond, impecabil, îl întrerupse ca să îl anunțe că Părintele îl așteaptă, și îl conduse în biroul acestuia, somptuos ca și restul casei.

Monseniorul Sáenz de Olavarría, Părintele dintr-a treia generație, era un bărbat trecut de șaizeci de ani, pe care funcționarii de la Vatican îl calificaseră drept coleric și insuportabil. Alte surse nu se arătau mai blânde: un individ cenușiu, imatur și dezamăgitor, aliat cu *gli intransigenti,* clanul care, de decenii, deținea supremația la Vatican. Pentru unii, din cercul său de apropiați, poate pentru că îl cunoșteau mai bine sau îl urau mai mult, nu era nici mai mult nici mai puțin decât un *scary white man*[1].

Olavarría îl aștepta pe arhiepiscop în biroul său, nerăbdător să îl audă, dar trebui să își înfrâneze curiozitatea și să îi prelungească acestuia așteptarea. Punctualitatea era apanajul subordonaților, și să te lași așteptat era sfânta curtoazie care îi înălța și mai mult pe cei puternici. Învățase aceste formalități de la Escrivá însuși, de ale cărui poale se ținuse din tinerețe. Sutherland trebui să mai facă încă o jumătate de oră de anticameră, de care profită cu plăcere, ca că spună unul dintre cele trei rozarii pe care le închina în fiecare zi Fecioarei.

– Să poftească, porunci Părintele în cele din urmă.

Prelatul era așezat în spatele unei mese mari din nuc, pe a cărei suprafață imaculată se vedea un crucifix de fildeș și un cub de metacrilat care s-ar fi putut considera un prespapier dacă ar fi fost vreo hârtie pe masă, dar nu, era cubul transparent în interiorul căruia marchizul de Peralta comandase să fie așezată pietricica din mozaicul de la Santa Maria Maggiore. Până la moartea acestuia, acea pietricică de aur se aflase întotdeauna în apartamentele

[1] Înspăimântător bărbat în alb (în lb. engl., în orig.)

sale private, iar cei aleși o veneraseră ca pe o relicvă de preț. Sáenz de Olavarría nu se ridică atunci când celălalt trecu pragul. Se îndreptă de spate, înțepenit și mai tare, rezemându-se de spătarul jilțului. Cu această întindere crezu că își sporește statura morală față de vizitatorul pe care îl disprețuia, pentru că era un arhiepiscop afemeiat, ca și alți membri ai propriei instituții, dar de care nu se putea lipsi din pricina eficienței dovedite a acestuia. Arhiepiscopul se înclină ca și cum ar fi purtat în cârcă o grea povară, așa cum se întâmplă când cineva se apropie să îi sărute mâna papei și, cu genunchiul stâng în pământ, îi sărută mâna pe care Olavarría i-o întinsese prost dispus. Era salutul oficial pe care monseniorul Escrivá de Balaguer îl impusese pentru el și succesorii săi. În câteva miimi de secundă, Sutherland văzu pantofii negri cu catarame de argint pe care îi purta prelatul. „Or fi oare încălțările Părintelui?", nu putu el evita gândul atât de inoportun într-un moment ca acela.

– *Pax.*

– *In aeternum.*

Făcură astfel schimb de parole, de parcă ar fi aparținut unei loji masonice.

– Ia loc și povestește-mi, îi porunci Olavarría pe un ton disprețuitor, în ciuda faptului că celălalt era de aceeași vârstă, mai inteligent și unul dintre apropiații săi.

– Cum Excelența Voastră știe deja, îi răspunse arhiepiscopul cu un formalism servil, lucrez în comisia însărcinată cu catalogarea și cercetarea imensei documentații pe care a generat-o pontificatul lui Pius al XII-lea...

– Fii scurt, îl întrerupse, fără să îl lase să termine. Am agenda încărcată și nu pot să-ți dedic tot timpul.

Arhiepiscopul Sutherland, supus, îi făcu o recapitulare cât mai scurtă cu putință a celor întâmplate cu arhivele secrete ale lui Pius al XII-lea și îi înmână o fotocopie a documentului *Gott Mit Uns,* în care se vorbea în mod succint despre săpăturile

arheologice realizate la Sofia de către SS-iștii lui Himmler, pomenind apoi despre recipientele pentru unguente a căror enigmatică inscripție în greceşte indica posibilitatea de a conține sângele autentic al lui Hristos.

– *Sanguis Christi!*

Olavarría recurse la limba latină ca să își dea aere de erudit, cum obișnuia să facă monseniorul Escrivá.

Pe măsură ce arhiepiscopul expunea aceste date, monseniorul Olavarría nu mai era grăbit, cheful de a afla sporindu-i din ce în ce mai mult.

– *Gott Mit Uns!* repetă el, surprins, ca și cum ar fi avut o revelație. Ce coincidență providențială! Cu mulți ani în urmă, Părintele ne-a vorbit deja despre „Emanuel". Prorocea oare această descoperire de care îmi vorbești?

Sáenz de Olavarría avea un fel de a vorbi molatic și sclifosit, „foarte aproape de stilul propriu Vaticanului" (pe care la Roma îl foloseau doar papa și câțiva cardinali și prelați ai Curiei), și exagera și mai mult când era vorba despre lucruri spirituale, cum i se părea acum că era cazul. Își încrucișă mâinile și își dădu ochii peste cap cu un gest nu mai puțin fățarnic.

– Pentru cei care credem în Providența Divină, nu există coincidențe... arhiepiscopul irlandez, lingușitor, îi întrerupse exaltarea.

– *Gott Mit Uns! Deus nobiscum!* Dumnezeu cu noi! repetă Olavarría, căzut parcă în extaz. Îți dai seama ce înseamnă descoperirea ta pentru Lucrare? Trebuie să găsim acele flacoane și să-l clonăm pe Hristos.

– Să-l clonăm pe Hristos? întrebă stupefiat Sutherland, nu pentru că ar fi fost prima dată când auzea această aiureală de pe buzele superiorului său, ci pentru că nu credea că avea să ajungă atât de departe.

– De ce te miri, prietene? spuse, mieros, Sáenz de Olavarría. Dacă am fost în stare să avem influență în conclavuri și să *facem*

vicari ai lui Hristos, cel puțin unul, din câte știu, de ce să nu încercăm și cu El? Opus va conduce Biserica fără intermediari... Biserica ne va aparține în întregime.... Hristos reînviat prin-tre-noi, cu-noi, pen-tru-noi!

În vreme ce vorbea, extaziat, își îndreptă ochii pe jumătate închiși spre cer, oprindu-și privirea pe niște îngeri mari de ipsos, și cu mâna dreaptă mângâie ostentativ *lignum crucis*[1] care îi atârna de gât, un prețios talisman de energie pozitivă care îi aparținuse monseniorului Escrivá. Deschise apoi ochii, ca și cum ar fi fost însetați de lumină sau s-ar fi trezit dintr-un extaz, și îl privi pe celălalt, scrutându-i sufletul. Sutherland, îngrijorat de reacțiile atât de ciudate ale superiorului său, nu știa pe ce cale să o apuce.

– Excelență, documentul cu pricina vorbește despre po-si-bi-li-ta-tea ca flaconașele găsite să conțină sângele lui Hristos; nu este clar dacă re-al-men-te îl con-țin, sublinie acesta de mai multe ori cuvintele, ca să vadă dacă superiorul său se trezea din visul în care se cufundase. Mi se pare că Excelența Voastră se grăbește să își facă iluzii...

– Iluzii? Nu, prietene John, nu, îi vorbi el cu familiaritate. Eu cred cu toată convingerea că Părintele nostru a avut în ziua aceea o viziune, așa cum a avut și cu alte ocazii, patru la număr, pe care le cunoaștem...! Dar întâmplarea face că, la aceasta, eu eram de față. Dacă ai fi văzut cum i s-a luminat chipul și dacă ai fi auzit rostit de pe buzele sale acel „Emanuel“... Nu am nici cea mai mică îndoială, Părintele a avut o revelație, afirmă atât de convins, de parcă el ar fi fost protagonistul, și continuă: De altfel, tu mi-ai vorbit de un document care poartă numele *Gott Mit Uns,* „Emanuel“ în latină. Coincidență? Tu crezi în coincidențe? Nu, prietene, nu există coincidențe. În toate acestea se află mâna lui Dumnezeu, nu am nici cea mai mică îndoială, și cu o voce

[1] Lemnul crucii (în lb. lat., în orig.)

încărcată de importanță încercă să dea o explicație unui fapt supranatural: Emanuel, *Gott Mit Uns,* Dumnezeu cu noi, nu este o metaforă mai mult sau mai puțin mistică, nu; a fost spus în sens propriu: Dumnezeu în carne și oase va fi cu-Lu-cra-rea, prin-tre-noi, cu-noi. Trebuie să găsim acele flaconașe cu sânge oriunde s-ar afla, și tu te vei ocupa de această misiune. Făcu o pauză lungă ca să-și savureze propria beție. Pe deasupra, în Navarra dispunem de laboratoare echipate cu ultimele tehnologii și cu oameni de știință capabili să cloneze orice ar fi... Apropo, profesorul Armando Ruibarbo de San Vicente, șeful Secției de hematologie, nu făcea cumva parte din comisia pontificală care a analizat petele de sânge descoperite pe Sfântul Giulgiu? Oare aceasta nu este tot o circumstanță providențială? Încă te mai îndoiești, omule de puțină credință?

Urmară câteva clipe de tăcere. Părea că și unul, și celălalt aveau mai multe lucruri să își spună, dar se abțineau. În cele din urmă, arhiepiscopul îndrăzni să spună ce avea pe suflet.

– S-a gândit Excelența Voastră la nenumăratele probleme și dificultăți pe care le comportă tot procesul de clonare a celulelor?

Sáenz de Olavarría se miră că îi pune această întrebare și se puse în gardă.

– Profesorul Mengele, îi răspunse, fără știința și tehnologia de care dispunem în ziua de azi, s-a pornit să experimenteze cu mare pasiune pe gemeni univitelini. Cu ei a încercat să deslușească secretele geneticii umane și să-și perfecționeze tehnicile de reproducere, cu speranța tainică de a crea o specie superioară. Poate că, fără să știe, a fost pionierul clonării umane... Se opri, își dădu ochii peste cap și își mângâie bărbia, surprins de ideea ce tocmai îi venise. Oare nu o fi făcut experimentele în vederea clonării lui Hristos...? Ah, dacă am avea și noi credința și entuziasmul pe care le-au depus naziștii pentru cauza lor...!

John Sutherland simpatiza cu ideologia nazistă fără să fie conștient de acest lucru, ca și atâția alții; cu toate acestea, se

scandaliză de modul călduros în care monseniorul Olavarría se referise la doctorul Josef Mengele, Îngerul Morții, și la oribilele sale experimente de la Auschwitz. Ajunsese să creadă că Olavarría, îmbătat de teoria sa, o luase razna, și încercă să o demonteze.

– Nu mă refeream la dificultățile științifice, ci la problemele etice și teologice, îi spuse cu blândețe, ca să nu îl înfurie. Dacă Vaticanul condamnă orice fel de clonare umană, chiar și în scopuri terapeutice, cum vom încerca noi cu Hristos? Scopul nu scuză mijloacele...

Prelatul din Opus își puse mâna dreaptă pe piept, mângâie *lignum crucis* și replică fără șovăire:

– Când scopul este Dumnezeu, toate mijloacele care se folosesc pentru atingerea lui sunt bune și drepte. Un zâmbet, ambiguu și greu de descifrat, îi schimonosi gura. Cum altfel, dacă nu așa, s-ar fi putut consolida Lucrarea în atât de puțin timp și ar fi ajuns pe culmea unde se află? *Diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum.* Totul contribuie la binele celor care Îl iubesc pe Dumnezeu.

Întrevederea se prelungi mai mult decât fusese prevăzut și cei doi prelați discutară pe tema gemenilor univitelini și, asemenea unor savanți experți în materie, presupuneau că dacă natura putea copia același individ, de ce omul, cu toată știința lui, nu ar fi în stare să reușească?

– Pentru Dumnezeu, nimic nu e imposibil, spuse Olavarría, convins că Domnul era întotdeauna de partea sa și, cu atât mai mult, în cazul acela. La urma urmelor, dragul meu John, este doar o chestiune de înlocuire a unui spermatozoid cu o celulă... Ar fi vorba de o naștere virginală, fără necesitatea respingătoarei împreunări trupești.

Rămase ceva vreme cu privirea ațintită într-un punct fix de pe tavan, de parcă ar fi văzut deschizându-se cerul și pe Duhul Sfânt, pe cale de a se pogorî. Sutherland observă în ochii lui strălucirea

geniului sau a nebunului, mai curând sclipirea nebuniei paranoice și, pentru a doua oară, vru să îl dojenească, dar nu îndrăzni.

– Credința, dragul meu John, este în stare să miște munții din loc, i-o luă înainte Olavarría, care ghicise îndoielile prietenului său și, în vreme ce pipăia nervos cu mâinile cubul de metacrilat cu pietricica de aur dinăuntru, adăugă: Este clar, clonarea lui Isus este un *bine moral superior,* față de care toate celelalte rămân subordonate. Dar este și o problemă de laborator, care îi privește pe chimiștii și pe cercetătorii noștri... Însă, mai întâi, prietene John, și îl sfredeli cu o privire imperativă, va trebui să-mi găsești acel material genetic sacru.

– Nu numai că va trebui să-i consultăm pe savanți... preciză arhiepiscopul irlandez, care presupunea că nu putea refuza misiunea pe care în momentul acela i-o aducea la cunoștință superiorul său. Clonarea lui Isus va trebui să fie cercetată și din punct de vedere doctrinar. Să fie studiată în profunzime. Să fie examinată în amănunțime... Să i se găsească un solid sprijin teologic... O acțiune ca aceasta ar putea deveni un act de sacrilegiu, o blasfemie.

Olavarría nu îl asculta sau, poate, așa cum se spunea și despre monseniorul Escrivá de Balaguer (care confunda frecvent și cu mare ușurință Sfântul Duh cu propriii neuroni), intrase într-o dimensiune supranaturală necunoscută de către muritorii de rând. Din această perspectivă, în care se simțea instalat după gustul său, îi răspunse supusului său.

– Dumnezeu și cutezanță, dragul meu John!

Cu această lozincă își închipui că îl elibera de toate scrupulele sale.

39

Opus Dei dispunea de bancheri dezgheţaţi şi de ingineri financiari isteţi, capabili să transforme în aur tot ce atingeau. Dispuneau şi de buni specialişti în drept canonic, indispensabili ca să se descurce cu succes printre hăţişurile şi meandrele puterii ecleziastice. Cu toate acestea, ducea lipsă de filosofi şi teologi buni, şi nici unul dintre ei nu avea greutate în lumea academică internaţională. După cum se zvonea prin galeriile universităţilor, teologii lor erau destul de mediocri; ca exemplu pentru acest lucru era semnalat Álvaro Del Portillo, consultant al Sfântului Oficiu vreme de douăzeci de ani, despre care cardinalul Seper spusese: „Ascultându-l pe Del Portillo, se simte ceva asemănător mirosului urât al unui dulap care a stat închis vreme de jumătate de secol". Aşadar, Teologii Lucrării rămăseseră închistaţi, ca Del Portillo, în Conciliul de la Trento, sau poate şi mai în urmă. Simţeau nevoia să se agaţe de trecut, de frică să nu-i doboare viitorul plin de noutăţi care se ivea la orizont. Studiau cu perseverenţă doctrinele de la Trento şi scrierile lui Escrivá pline de idei mâncate de molii, încă şi mai mucede şi retrograde.

La câteva zile după întrevedere, Sáenz de Olavarría, aşa cum îi sugerase prietenul său, arhiepiscopul irlandez, recurse la teologii de la Pontificia Universitá della Santa Croce, cunoscută şi ca Sant'Apollinare, şi numi imediat o comisie alcătuită din Paul Cohalan, Valerio De Sanctis şi Benedeto Messina. Aceşti trei

teologi, cei mai străluciți pe care îi găsise, studiaseră *„ad mentem Patris et Conditoris"*, potrivit minții Părintelui și Fondatorului, la Colegiul Roman „Santa Croce" din Cavabianca, adevărată inimă a Opus Dei. După ce îi obligă să jure pe Sfintele Evanghelii că vor păstra secretul absolut, Olavarría îi puse la curent cu planurile sale privitoare la *Clonatio Christi*[1]. În primul moment, teologii se arătară îngroziți și se luară cu mâinile de cap gândindu-se că, oricare ar fi fost natura acesteia, clonarea umană fusese condamnată în repetate rânduri de către Sfânta Biserică, și cu atât mai mult avea să fie condamnată acea clonare diabolică pe care le-o propunea el. Prelatul suportă cu răbdare argumentele și impertinențele lor, pentru că știa că bătălia era câștigată dinainte și că, până la urmă, lucrurile aveau să iasă cum voia el. Nu degeaba fuseseră educați membrii Opus în disciplina de fier a supunerii ca virtute supremă. *Serviam*, voi sluji ca un sclav, era prima rugăciune fierbinte pe care acești oșteni ai miliției Opus o rosteau în fiecare dimineață când se sculau, căzuți în genunchi și sărutând cu umilință podeaua. *Serviam* era atât un jurământ, cât și un strigăt de război...

– Nu există bariere morale, și nici de vreo altă natură, care să poată împiedica Lucrarea lui Dumnezeu, le spuse el cu aplomb și încercă să îi înduplece: să vezi alb ceea ce este negru pentru că așa afirmă superiorul ierarhic este regula de aur a celor care au *un spirit bun*.

Încă nu trecuse o lună de atunci, când cei trei profesori de la Sant'Apollinare se adunară într-o sală foarte secretă din palatul închis ermetic purtând numele de Vila Tevere, ca să țină prima lor reuniune. Încăperea era prezidată de un portret al lui Escrivá cu ochelari demodați, în ciuda faptului că în alt tablou de mari dimensiuni purta unii mult mai moderni, dăruiți de succesorul și prietenul său apropiat, Álvaro Del Portillo. Un alt portret, mai

[1] Clonarea lui Hristos (în lb. lat., în orig.)

mic, îl reprezenta pe papa Ioan Paul al II-lea, binefăcătorul generos al Casei.

– Dacă oamenii de știință ar reuși să cloneze o ființă omenească, i-ar clona și sufletul?

Cu această întrebare deschise ședința părintele Cohalan, decanul Facultății de Teologie, care în acea întrunire secretă urma să aibă ultimul cuvânt.

Ceilalți colegi se cufundară într-o reflecție transcendentală, recapitulând istoria filosofiei de la Platon la Sfântul Toma din Aquino, ca și cum răspunsul lor ar fi ajuns să revoluționeze antropologia actuală, atât de îndepărtată deja de dihotomia suflet–trup a lui Aristotel.

– Nimeni, în afară de Dumnezeu, nu poate să cloneze un suflet, și cu atât mai puțin să creeze unul, dacă la asta te referi, îi răspunse fără drept de apel De Sanctis, surprins că decanul formulase o întrebare de catehеză. Luă volumul *Enchiridion symbolorum*[1] care era pe masa ovală în jurul căreia se așezaseră, căută textul potrivit și citi: *Anima humana, rationabilis et intellectualis, creatur a Deo ex nihilo, non generatur a parentibus, est in singulis una, iam ante partum infusa, unitur cum corpore non accidentaliter sed est corporis forma vere per se et essentialiter*[2].

De Sanctis, care nu crezuse nici un moment că se poate glumi cu lucruri atât de serioase, cită concilii și Sfinți Părinți, ca să răspundă într-un mod categoric propunerii decanului. Acesta îl ascultă cu un zâmbet binevoitor și zeflemitor.

– Atunci, insistă decanul, dacă reușim să-l clonăm pe Hristos plecând de la sângele său, ceea ce pretinde monseniorul Olavarría, ce am clona *în realitate*? Un trup fără suflet? Fără să aștepte răspunsul, enumeră în continuare alte dificultăți teologice pe care

---

[1] *Compendiu al tuturor dogmelor Bisericii* (n.a.)

[2] Sufletul omenesc, rațional și intelectual, este creat de Dumnezeu din nimic, nu părinții îi dau naștere, este unic pentru fiecare, insuflat înainte de venirea pe lume, se unește cu trupul nu în mod accidental, ci într-un chip esențial, ca adevărată formă a trupului. (în lb. lat., în orig.; n.a.)

i le sugera cazul: Pentru că, dacă pentru această clonă Dumnezeu creează un suflet care prin definiție este unic și irepetabil, *singulis in una,* persoana rezultată nu va fi o clonă *adevărată* a lui Isus din Nazaret, căci ar poseda un suflet nou și diferit...

Ceilalți rămaseră mai curând ofensați decât surprinși, ca și cum decanul le-ar fi întins o cursă în mod intenționat, iar ei ar fi căzut în ea ca niște începători.

Întrebarea pe care v-am pus-o, și i s-a adresat lui De Sanctis în mod special, nu este atât de lipsită de valoare precum ați socotit-o la prima vedere.

De când apăruse la orizont clonarea umană, nu numai valorile etice în vigoare se văzuseră zguduite din temelii, ci și dogmele Bisericii Catolice, atât de ferme și necontestate vreme de secole, se văzuseră grav amenințate. În privința sufletului, Biserica susținea ideea că este „unic și indivizibil" și că Dumnezeu îl insuflă în embrionul omenesc chiar în momentul conceperii sale. Dar mulți savanți susțineau că sufletul este o entelehie și, în cazul în care ar exista, embrionul l-ar primi la cel puțin paisprezece zile după concepere. Înainte de această perioadă, afirmau ei, embrionul omenesc este doar un grup de celule care nu are nici creier, nici nu este „unic și indivizibil", condiție indispensabilă și substanțială ca să fie considerat „ființă umană".

– Gemenii univitelini, își reluă Cohalan, cu mare părere de rău, rolul de avocat al diavolului, pun sub semnul îndoielii dogma Bisericii (ceilalți îl străfulgeră cu privirile), căci, în cazul univitelinilor, ovulul fecundat se divide la o vreme după concepere, ceea ce ridică o dilemă complicată: ori sufletul indivizibil prin natura sa se divide, ori Dumnezeu nu creează sufletul exact în momentul conceperii, așa cum nu obosesc să propovăduiască episcopii... În oricare din cele două presupuneri, Biserica greșește.

– Biserica este infailibilă și punct, afirmă Benedeto Messina într-un act gratuit de voluntarism și lovi sfidător cu pumnul în masă, ca singur argument. Dacă nu cumva știința este cea care greșește.

Teologii din Opus își luară niște înfățișări de circumstanță și tare mult le-ar fi plăcut să îl contrazică pe decan, care se încăpățâna să pună bețe în roatele propriei căruțe, dar nu erau atât de neghiobi încât să nu își dea seama că nici credința nu era rațională, și nici știința și credința nu se puteau împăca, așa cum ar fi vrut ei. Cu toate acestea, li se păru firească alegerea de a închide ochii și de a vedea alb ceea ce era negru, pentru că așa îi învăța Biserica.

– Clonarea umană este o încercare de a eluda legea lui Dumnezeu, conchise De Sanctis, care vedea că se vârâseră într-un viespar. Orice acțiune care se opune planului divin este rea și trebuie să fie evitată.

– Ne pierdem în generalități, interveni Benedeto Messina, temător să pătrundă prea adânc în chestiuni teribil de spinoase. Ceea ce ni s-a cerut este un verdict în privința unui caz concret: clonarea lui Isus. Dar el este Dumnezeu și om... Îi putem clona divinitatea? Aceasta este adevărata chestiune.

Clonarea lui Isus, ca și cea a oricărei ființe omenești, era, potrivit doctrinei Bisericii, o acțiune aberantă, condamnabilă din punct de vedere moral și teologic. Acum, Messina adăuga o dificultate infinit mai mare pe care poate că nimeni dintre cei prezenți nu o sesizase sau nu îndrăznise să o formuleze.

– Ai pus degetul pe rană, recunoscu decanul. Dacă prin ea însăși clonarea umană ridică deja în fața teologiei dificultăți imposibil de rezolvat, cât de multe se vor ivi în cazul lui Isus, care este Dumnezeu și om în același timp...

– Aici voiam să ajung, luă Messina din nou cuvântul. Mi se pare că metoda pe care o folosim nu este cea corectă. Nu trebuie să plecăm de la știință, de parcă ea ar avea ultimul cuvânt, ci de la învățăturile Bisericii care, încă din Antichitate, a considerat întotdeauna știința *ancilla Theologiae,* slujnica teologiei, și nu invers.

– Explică-te, îi ceru Paul Cohalan, puțin cam contrariat că nu îi venise lui ideea acestui procedeu.

– Să vedem, și adoptă o atitudine profesorală care îl supără încă și mai tare pe decan. Biserica, de-a lungul secolelor, ne-a învățat în mod unanim că în Hristos se disting două naturi, una omenească și alta divină, legate în așa fel încât nu pot fi separate, nici divizate, pentru că alcătuiesc o singură și unică persoană.

Puse și el mâna pe *Enchiridion,* cum făcuse mai înainte De Sanctis, și începu să caute conciliile și locurile unde se discutase și se definise această temă.

– Nu e nevoie să cauți, îl întrerupse decanul. „Uniunea ipostatică" a fost definită la Conciliul de la Calcedon.

– „Uniunea ipostatică" nu vă spune nimic...? replică Benedeto Messina și îi privi pe colegii din fața lui ca să vadă dacă scoteau din această doctrină vreo aplicație practică pentru cazul clonării lui Hristos.

– Unde vrei să ajungi? întrebă nervos Valerio De Sanctis. Pare că în loc să studiem cu seriozitate chestiunea care ne-a reunit aici, ne jucăm de-a ghicitorile.

– Nici vorbă de ghicitori. Încerc să ajung în miezul acțiunii de *clonatio Christi* și esența chestiunii se află în „minunea ipostatică". Dat fiind că toți ceilalți continuau să nu priceapă, începu să le explice: Dacă vom clona trupul lui Isus plecând de la o picătură din sângele său, îi vom clona și divinitatea, în virtutea acestei „uniuni ipostatice", pentru că în el umanitatea și divinitatea sunt inseparabile...

– *Ex unicitate personae sequitur communicatio idiomatum*[1]*,* cită Paul Cohalan.

---

[1] Din la unicitatea persoanei derivă participarea reciprocă a celor două naturi (în lb. lat., în orig., n.a.).

Communicatio idiomatum pe care o menționase decanul era o doctrină complicată pe care o elaboraseră doi teologi greci din secolul al V-lea ca să definească persoana misterioasă a lui Isus Hristos, Dumnezeu și om adevărat. Ca Dumnezeu, îi era proprie natura umană cu toate atributele sale, iar ca om, îi era proprie natura divină cu toate particularitățile sale.

– Într-adevăr, repetă bucuros Messina. În virtutea acelei *communicatio idiomatum,* dacă vom clona natura umană a lui Isus, îi vom clona *de facto* divinitatea.

– Vrei să spui că Dumnezeu poate fi clonat? se cutremură Valerio De Sanctis. Că oamenii de știință, aplicând tehnici omenești de laborator, pot clona divinitatea lui Isus?

– Despre aceasta, dragul meu Valerio, discutăm noi acum, îi răspunse Messina. Știu că poate suna ca o erezie sau ca o blasfemie, dar în bună logică scolastică, dacă acceptăm termenii doctrinei teologice a așa-numitei *communicatio idiomatum,* nu se poate trage altă concluzie.

Cei trei teologi de la Sant'Apollinare amuțiră vreme îndelungată, ca niște alchimiști înspăimântați de concluziile la care au ajuns.

– Pe măsură ce încercăm să pătrundem în misterele insondabile ale lui Dumnezeu, luă cuvântul Paul Cohalan, decanul, suntem înspăimântați. Teologia, lumina care ne călăuzește în această căutare, ne sperie, ne înfioară, ne umple de spaimă... Cum este cu putință una sau alta? ne întrebăm noi. Chiar acum punem în discuție *clonatio Christi* și, fără să vrem, ajungem la niște adevăruri conținute în dogmele noastre care sunt, bineînțeles, înspăimântătoare... Până-ntr-acolo încât Dumnezeu cel Atotputernic se dăruiește docil, supus, ascultător, la bunul plac al creaturilor sale...!

– Dacă el a hotărât așa, cine suntem noi, niște biete creaturi, imperfecte și mărginite, ca să-i cerem explicații și să-l corectăm?

– Dumnezeu e în mâinile noastre! Aceasta este teribila măreție a credinței noastre.

O lungă bucată de vreme, epuizați de gimnastica teologică atât de copleșitoare, rămaseră tăcuți și, în loc să recurgă la rațiune ca să iasă dintr-o asemenea încurcătură, se dăruiră acelor considerații evlavioase, ascunzându-și capul în nisip, ca struțul. Apoi, cu mai multă seninătate și grijă, recapitulară toate argumentele ca nu cumva să fi făcut vreo greșeală și constatară că modul lor de a pune problema fusese impecabil.

Decanul Paul Cohalan prezida reuniunea și avea ultimul cuvânt, dar Benedeto Messina fusese, fără îndoială, cel care studiase cel mai temeinic chestiunea și se străduia să îi persuadeze că acțiunea de *clonatio Christi* nu era singura minune care avea să le pricinuiască atâta uimire.

– Nu știu de ce vă minunați de *clonatio Christi*... le spuse el, mustrându-i pentru credința lor atât de precară. În fiecare zi, în toate colțurile lumii, se țin mii și mii de slujbe. Chiar în acest moment, vreun preot, undeva, oficiază liturghia... De fiecare dată când un preot rostește cuvintele de consacrare se produce un miracol nu mai puțin extraordinar decât acesta al clonării... Dacă noi, preoții, *transsubstanțiem* pâinea și vinul în trupul, sângele, sufletul și divinitatea lui Hristos, astfel încât, la porunca vocii noastre, îl facem să coboare din Cer pe altarele noastre, de ce să nu fie cu putință clonarea sa divină?

Valerio de Sanctis o luase razna. Chiar și în trupul său se puteau deslușI, reflectate, eforturile mentale pe care le făcea ca să priceapă aceste raționamente.

– Am înnebunit cu toții? Discutăm acum de posibilitatea reală de a clona divinitatea lui Isus? întrebă din nou, nereușind să priceapă, în ciuda nenumăratelor concilii și argumente teologice pe care le invocau ceilalți. Vorbim despre faptul că niște savanți, niște oameni păcătoși, chiar dacă fac parte din Lucrare, sunt în

stare să cloneze divinitatea lui Isus plecând de la o picătură din sângele său?

– Problema clonării divinității lui Hristos poate să ți se pară absurdă, dar nu este imposibilă, omule de puțină credință... insistă Benedeto Messina. Trebuie să examinezi tema nu prin prisma rațiunii, ci prin cea a credinței... Clonarea Domnului este o concluzie care se deduce din propriile noastre dogme. Valerio, dacă admiți ca premisă principală, după cum sper, că dogmele sunt adevăruri infailibile și imuabile, nu poți nega *clonatio Christi*, concluzie care derivă din acest silogism.

– Prezentarea ta teologică este impecabilă, recunoscu decanul. Din punctul de vedere al dogmei, clonarea umană a lui Hristos ar implica în mod necesar clonarea sa divină, ca o cauză concomitentă... Acum va trebui să verificăm dacă există acest material genetic și dacă este cu adevărat al său.

– Toate acestea mi se par o nebunie, declară Valerio De Sanctis. Vorbim de teologie și bla, bla, bla, mă văd intrat într-un puț tenebros, sinistru. Părem niște personaje din cabinetul delirantului doctor Caligari.

40

Gómez de San Román, membru deplin în Opus, care murise în împrejurări ciudate la etajul patru al Clinicii Universitare din Navarra, îi trimisese inspectorului Mazeres un *last e-mail* în care, printre alte paragrafe enigmatice, îi spunea: „Cineva te va lămuri într-o zi". Cine era persoana aceea și ce anume trebuia să îi comunice? La drept vorbind, inspectorul se gândi că mesajul rămăsese amânat *sine die;* în orice caz, nu se aștepta ca *ziua aceea* să vină atât de curând. Dar așa se întâmplă. La puțin timp după corespondența macabră, primi un apel telefonic.

– Don Julián Mazeres? auzi el o voce complet necunoscută.

– Eu sunt. Cine întreabă?

Inspectorul se miră că un necunoscut îi știa numărul de telefon și, în timpul momentului de pauză pe care și-l luă intrusul, făcu nenumărate presupuneri.

– Dumneavoastră nu mă cunoașteți, dar dacă vă spun un nume, poate că veți face legătura. Așteptă ca inspectorul să spună ceva și, cum nu se întâmplă așa, adăugă: Sunt un prieten al lui Carmelo Gómez de San Román și vă sun din partea lui.

– Aha!

Exclamația sa nu exprima surprindere, dar nici bucurie.

În momentul acela, Mazeres era singur acasă, așezat la masa din birou, sub conul de lumină pe care îl proiecta lampa cu braț mobil. Apelul îl surprinsese în vreme ce își storcea creierii, încă o

dată, în legătură cu cazul relicvei Sfântului Pantelimon. Din prima zi îi ocupase gândurile, iar Paloma îi sugera frecvent că, dacă acel caz era închis, chiar și în mod greșit, el nu avea de ce să se mai bage. „Cel mai bine pentru amândoi ar fi să uităm de această poveste, căci și eu mă simt atât de implicată, încât am ajuns să am coșmaruri." Poate că interlocutorul anonim nu se aștepta la o reacție atât de neprietenoasă și, văzând că Mazeres rămăsese în așteptare, nu știu, la rândul său, cum să reacționeze.

– Când vreți să ne vedem? adăugă el, apoi, fără să aștepte răspuns: Aș prefera să fie cât mai curând posibil. Ultimele dorințe sunt ultimele dorințe și trebuie îndeplinite cât mai curând...

Mazeres era foarte curios să afle misteriosul mesaj pe care celălalt trebuia să i-l transmită din partea defunctului Gómez de San Román; cu toate acestea, nu dorea să-și dezvăluie sentimentele.

– Să văd... și începu să întoarcă paginile agendei sale. Mâine am o fereastră după masa de prânz, începând cu ora trei și jumătate după-amiază... Dacă vă convine...

– Minunat. Mâine la trei și jumătate în parcul El Buen Retiro. La picioarele statuii *Îngerul căzut.*

Lucrarea lui Ricardo Bellver care încununa fântâna cu același nume se afla într-un capăt al parcului și era un punct de întâlnire imposibil de ratat.

– Chiar acolo?

Inspectorul se încruntă.

– E cumva un loc rău prevestitor? Dacă vă simțiți stânjenit, să căutăm altul și, fără să îi lase ocazia lui Mazeres să formuleze o propunere, spuse: v-ar conveni poate lângă helești, pe aleea care merge de la fântâna *Țestoasele* la fântâna *Anghinarea,* în fața monumentului lui Alfonso al XII-lea? Cum inspectorul șovăia, celălalt îi explică: Dumneavoastră intrați prin Poarta Spaniei care dă în strada Alfonso al XII-lea, mergeți drept pe Aleea Argentinei

care vă va duce la heleșteu. Eu o să vă aștept acolo, așezat pe o bancă.

– În regulă, aprobă inspectorul. Cum o să vă recunosc?

– Nu vă faceți griji, de asta mă ocup eu.

Scurta convorbire telefonică cu necunoscutul îl neliniști și mii de închipuiri îi trecură prin cap. I-o fi întinzând cineva o cursă? Și dacă în spatele întregii povești o fi comisarul Ortiz...?

A doua zi, Mazeres luă masa într-unul dintre restaurantele populare care se află în zona muzeului Regina Sofía. După prânz, plimbându-se, pentru că avea timp, se îndreptă spre parc. Nu intră prin poarta Spaniei, ci prin cea numită Felipe al IV-lea, care era înainte. Traversă grădina și se abătu spre dreapta în direcția fântânii *Îngerul căzut*. Se opri în fața statuii, singura din lume, din câte se spune, consacrată diavolului. I se păru cam ciudat că, într-o primă fază, membrul din Opus îi dăduse întâlnire acolo. Deși trecuse multă vreme de când se dezbărase de fantomele care îl înspăimântaseră atât de tare în copilărie, demonul angelic îi produse o oarecare teamă. Soarele încălzea binișor și haina îl deranja. Oamenii, puțini la ora aceea, se adăpostiseră în chioșcurile cu gustări. Doar câteva perechi de tineri îndrăgostiți vâsleau fără nici o țintă pe heleșteul liniștit. În plimbarea lui, pe aleea care pornea de la fântâna *Îngerul căzut* spre celelalte două fântâni, *Anghinarea* și *Țestoasele,* se uită pe ascuns la persoanele, puține la număr, care ședeau pe bănci. Dintre toate, doar una îi atrase atenția: cea care stătea pe o bancă de pe malul apei, față în față cu statuia ecvestră a regelui. După îmbrăcăminte, dar mai ales după pantofii săi negri, impecabil de curați, își dădu seama că era el. Când văzu că ziarul pe care îl citea sau se prefăcea că îl citește era *ABC*[1], nu mai avu nici cea mai mică îndoială. Se apropie și se așeză la celălalt capăt al băncii.

---

[1] Ziar spaniol de orientare monarhică

– Julián Mazeres? șopti necunoscutul fără să-și ridice privirea din ziar, ca și cum ar fi citit numele acela de pe pagina pe care o avea în față.

Împături ziarul, îl privi de sus în jos prin eleganții săi ochelari de soare și nu nu mai avu nici o îndoială că individul pe care îl avea în față era inspectorul.

– Mă numesc Carlos Sancristóval y Sánchez de Alva, amândouă numele cu v, sublinie el, în vreme ce își schimba ochelarii de soare cu alții cu lentile deschise la culoare și rame de titan.

Mazeres, curios, fu cât pe-aci să îl întrebe dacă acea înlocuire a literelor b era o influență din partea întemeietorului Lucrării, a cărui slăbiciune pentru numele bombastice era cunoscută de toată lumea. Își mușcă limba și se apropie de el. Își strânseră mâinile cu putere.

– Dacă doriți, am putea face o plimbare, îi spuse cel din Opus. Mă simt mai în largul meu și discut cu mai multă plăcere.

Avea o atitudine afectată de profesor universitar și lăsa să se vadă că e obișnuit să aibă inițiativă și să stabilească jaloanele.

– Eu n-am nimic împotrivă, încuviință, politicos, inspectorul.

– Cum știu că dispuneți de puțin timp, voi intra direct în subiect, începu el. Totuși, permiteți-mi ca, mai întâi, să vă pun la dispoziție un scurt curriculum al vieții mele, absolut obligatoriu, pe de altă parte, pentru a înțelege mesajul pe care vi-l aduc din partea prietenului nostru comun, odihnească-se în pace! După aceste preambuluri, continuă la fel de meticulos: Am cerut să intru în Opus când încă nu împlinisem șaptesprezece ani; de atunci, cum vă puteți imagina, a trecut foarte multă vreme. Charisma monseniorului și maximele din lucrarea sa, *Calea*, ca să fiu sincer cu dumneavoastră, m-au sedus. La douăzeci și patru de ani, am depus legământul de „fidelitate". Se pare că eram un tânăr foarte influențabil și încă imatur... A trecut multă vreme până să-mi dau seama că această cale nu ducea nicăieri... Alții, poate

mai inteligenți, s-au dumirit mai devreme... Din cei treizeci de tineri din promoția mea, am rămas doar doi. Mai bine zis unul, pentru că celălalt, Carmelo Gómez de San Román, a murit de curând la etajul patru... Dumneavoastră cunoașteți pagina de internet opuslibros.org? Și fără să aștepte răspuns, continuă: Este absolut indispensabilă pentru a cunoaște Lucrarea pe dinăuntru. Acolo scriu membri ai Opus care au părăsit prelatura. Mărturii sfâșietoare, cutremurătoare... Nu vă puteți imagina numărul mare de membri deprimați sau cu boli mintale care există printre noi... Bolnavii cronici, precum prietenul nostru Gómez de San Román, vor ajunge la etajul patru... Pe acest site despre care vă vorbesc, eu scriu în mod frecvent, cu pseudonim, după cum puteți presupune...

– Ce ați făcut ca să nu intrați în stare de depresie? îl întrerupse Mazeres cu o curiozitate spontană, surprins de acele mărturisiri neașteptate.

Din primul moment, Sancristóval se comportase cu o franchețe neobișnuită, poate pentru că nevoia de a-și vărsa năduful îi era absolut indispensabilă ca să supraviețuiască.

– Unii, ca să nu intre în depresie, îi răspunse el, uită de ei prin munca de fiecare zi. Își ocupă, fără nici un răgaz pentru ei înșiși, cele douăzeci și patru de ore ale zilei. Alții, deși nu e bine că o spun, se dedau practicilor sexuale, alcoolului...

– Practicilor sexuale? se miră Mazeres.

– Vă surprinde? Mai bine să nu intrăm în acest capitol, și continuă: mulți sunt îndopați cu substanțe psihotrope. Mie, medicii Lucrării mi-au recomandat medicamente care, după cum am citit în prospecte, se prescriu persoanelor cu epilepsie... Problema apare atunci când stai pe loc ca să te gândești, când îți dai seama că te-ai înșelat și că ai ajuns într-un impas... Pentru că Dumnezeu nu poate cere niște lucruri precum să minți, să-i calci în picioare pe ceilalți, să-i constrângi pe alții, să-i disprețuiești pe

cei care nu gândesc ca tine... Să mă ierte Dumnezeu, pentru că și eu am fost dintre aceia...

Mazeres știa ceva despre Opus, despre metodele sale greu de înțeles, despre secretomania sa, despre ipocrizia sa disimulată și de aceea nu reușea să se încreadă în mărturisirea deconcertantă a numitului Sancristóval. Nu înțelegea motivul pentru care își descărca sufletul față de el și ce urmărea prin aceasta. O vreme destul de îndelungată, continuă să îl asculte și i se păru că citise de sute de ori pe acea pagină de internet, pe care însuși Sancristóval i-o recomanda, relatări identice sau asemănătoare cu ale lui. Nu îndrăzni să îl întrerupă.

– Mi-a ieșit pe nas vocația! Eu însumi mi-am semnat condamnarea la nefericire... conchise el, în cele din urmă.

– Nu înțeleg. Mazeres juca rolul de avocat al diavolului. Dacă Opus este atât de rea cum spuneți dumneavoastră, de ce nu părăsiți Lucrarea? Am impresia că realitatea nu este așa cum mi-o prezentați, ori dumneavoastră sunteți masochist...

Sancristóval nu se simți ofensat și, în nici un caz, neînțeles. „Ce știi tu?“ părea să îi spună cu zâmbetul strâmb cu care îi răspunsese. Rămase o clipă pe gânduri. Apoi îi povesti cu tristețe:

– Când i-am spus îndrumătorului meu că vreau să plec din Opus și i-am prezentat motivele, a crezut probabil că sunt bolnav și m-a trimis la un medic al Casei. Mi-a examinat organele genitale, da, da, organele genitale; mi le-a explorat cu minuțiozitate ca să vadă dacă problema mea nu era cumva un libido scăpat de sub control... Vă rog să nu o luați în râs. Îndrumătorul, descumpănit că nu aveam un exces de testosteron și că eram sănătos, m-a predat doctorului Aquilino Polaino, un prestigios psihiatru, membru în Opus. N-ați auzit vorbindu-se despre el?

– Parcă i-am auzit numele...

– La el la consultație sunt trimiși membrii cu probleme de vocație...

– Psihiatrul Polaino vindecă așa-numitele crize de vocație? o făcu Mazeres pe prostul.

– Polaino crede că acela care dorește să părăsească Lucrarea nu e în toate mințile... Și uite așa, pumni de pastile, terapii prelungite și, în unele cazuri, șocuri electrice...

Mazeres rămase îngrozit și fără cuvinte. Se opriseră de ceva vreme și continuau să vorbească stând în picioare, la umbra unui copac rămuros de pe alee. Foarte aproape de ei, o pereche de îndrăgostiți, indiferenți la lumea din jurul lor, se zbenguiau pe iarbă.

– Ca în paradisul terestru, comentă Carlos Sancristóval, privindu-i cu invidie.

La ora aceea, erau deja mult mai multe bărci care se vedeau brăzdând heleșteul. Ajungea până la ei o ușoară adiere răcoroasă și râsetele scandaloase care spărgeau liniștea toropitoare a siestei.

– De ce ați rămas...? îl întrebă din nou Mazeres.

– De ce am rămas? repetă Sancristóval cu blândețe. Această întrebare mi-am pus-o eu însumi de nenumărate ori... Din afară, este foarte greu de înțeles. Frică? Lașitate? Sfânta constrângere? Nu știu; poate că toate la un loc. Încerci să te refugiezi în munca ta, în mii de subterfugii pe care tu însuți le născocești... Domnul te pune la încercare ca la o probă de foc. Perseverează! ți se spune. Și, cu speranța că lucrurile se vor schimba, trec anii... Când vrei să reacționezi, e deja prea târziu. Cum să încep o nouă viață la vârsta mea? Cum să mă întorc la lumea la care am renunțat, pe care nu o cunosc, care mi-a devenit străină? Cum să cer ajutor familiei mele, prietenilor mei, dacă pe această familie de sânge și pe acești prieteni i-am abandonat, trântindu-le ușa în nas? Unde și cine mi-ar da de lucru? Mâna celor din Opus, prietene, este foarte lungă și răzbunătoare, și nu-i iartă pe „trădători“... Mă simt singur și neputincios ca unul dintre acei marinari cărora Hernán Cortés le-a ars corăbiile. Nu cred că am puterea să scap din carcera în care m-am vârât, așa că am sfârșit

prin a merge până la capăt. Alții au avut o soartă mai rea: au înnebunit ori s-au sinucis...

Sancristóval vorbea cu poticneli; uneori cu lungi perorații, alteori, cu fraze răzlețe și fără legătură. Făcu o lungă pauză ca și cum sufletul l-ar fi apăsat atât de tare, încât trupul nu îl putea duce. Căutară o bancă mai izolată și se așezară. Apoi repetă încă o dată:

– De ce am rămas? Vai, prietene, odată ajuns aici, ori devii cinic, ori pieri... Iar eu am ales să supraviețuiesc. Poate că această atitudine m-a salvat de la neliniști și de la tulburări inutile. Câți n-au sfârșit prinși în nisipurile mișcătoare ale depresiei?! Membrii tineri spun despre noi că suntem niște egoiști, că ne-am pierdut interesul pentru apostolat. Poate că au dreptate. Dar eu mă simt tras pe sfoară de Opus... Când îmbătrânim, ne închid în case de la țară sau ne înghesuie la etajul patru... E foarte trist să vezi cum sfârșim...

Se lăsă o lungă tăcere, densă, pe care Mazeres ar fi vrut să o întrerupă, dar nu știa cum, apoi Sancristóval, obsedat, continuă să își înșiruie necazurile, asemenea mărgelelor unui rozariu amar.

– Eu eram un tip foarte amuzant – știți? – și am sfârșit prin a fi un mizantrop, un biet om... În prezent, am îndoielile mele în privința lui Dumnezeu și a Bisericii, și nu știu foarte bine dacă mi-am pierdut sau nu credința. Nu știu în mod cert cine este Isus Hristos, nici Dumnezeu, nici toate acele lucruri pe care alții sunt siguri că le cunosc cu o claritate care surprinde... Mulți dintre cei care au părăsit Lucrarea au încetat și ei să creadă în Dumnezeu, toți împreună și în același timp...

Carlos Sancristóval venise cu intenția să-i dezvăluie un secret, sau asta înțelesese Mazeres, dar conversația se îndreptă pe alte făgașe. După mai bine de două ore în care îi povestise necazurile sale, tot nu avea de gând să deschidă subiectul. Bietul om avea nevoie să se descarce, iar inspectorul nu îndrăzni să-l întrerupă.

– Trebuie să vă simțiți foarte rău ca să vă deschideți sufletul în fața unui necunoscut, îi spuse el, în cele din urmă.

– Prietene, mai bine un necunoscut decât un *îndrumător de confidențe,* îi spuse el de-a dreptul și, cum Mazeres făcu un gest de surprindere, Sancristóval, cu dorința irezistibilă de a vorbi, profită de ocazie ca să continue: N-ați auzit vorbindu-se de faimoasele *conversații fraterne* care se poartă în Opus? Fără să aștepte răspuns, continuă: În Opus, suntem siliți la un nudism al intimității, cum spun eu; să ne deschidem larg sufletul față de îndrumătorii noștri...

– Asta este ceea ce pe vremea mea numeam îndrumare spirituală.

– Da, dar cu diferența că dumneavoastră vă alegeați îndrumătorul, dar în *Opus* îndrumarea spirituală este silită și plină de delațiuni, îndrumătorul îți este impus... Și nu e doar asta, îndrumătorul poate comenta confidențele tale cu alți îndrumători și poate chiar să le facă să ajungă la urechile superiorului de la Roma...

– Nu mai spuneți! sări în sus inspectorul, nevenindu-i să creadă, asta nu e cu putință, s-ar încălca secretul profesional...

– Vai, prietene! Văd că sunteți cam naiv... și se arătă foarte încântat că-i putuse dezvălui unul dintre cele mai bine păstrate secrete ale Lucrării. În Opus, confidențele, acele atât de depășite *conversații fraterne*, sunt considerate *subiect de guvernare instituțională,* spuse și făcu o pauză, pentru ca inspectorul să reflecteze asupra acestui concept, prin urmare îndrumătorul tău, dacă o crede necesar, poate dezvălui confesiunile tale altor persoane din Lucrare...

– Fără autorizația celui interesat?

– În Opus, această autorizație este subînțeleasă. După ce se gândi câteva clipe, adăugă un fel de rezumat: Imixtiunea în intimitatea conștiințelor este la ea acasă... Persoana contează prea puțin... Opus este mai degrabă guvernare decât îndrumare

spirituală; ca să mă înțelegeți, îndrumarea spirituală este în slujba instituției...

– Nu reușesc să înțeleg foarte bine... Îmi spuneți că spiritele și conștiințele membrilor din Opus sunt subordonate bunei funcționări a Lucrării...

– Exact.

– Și respectul...?

– Respectul? În Opus nu există nici cea mai mică urmă de respect față de conștiințe... Știți ce mi-a răspuns îndrumătorul meu spiritual când i-am prezentat exact aceste obiecțiuni? Mazeres așteptă nerăbdător. Cel care se ocupă de sufletul tău, de îndrumarea ta spirituală, nu sunt eu, o persoană concretă, ci Instituția însăși. Îndrumarea spirituală o poartă Lucrarea, și iată că aici, spre binele tău, secretul confesiunii poate și trebuie să fie împărtășit!

– Un secret spus în gura mare, așadar...

– Dragă prietene, în Opus totul se face în mare secret, absolut totul; cu toate acestea, nu se păstrează *secretum silentii*[1], cum ar fi de așteptat... Carlos de Sancristóval se uită nervos la ceas. S-a făcut târziu și trebuie să mă întorc la reședința mea... Se vedea totuși că nu voia să plece fără să îi fi dezvăluit ceva care îl apăsa pe conștiință, apoi coborî vocea, deși locul unde erau așezați era departe de lume, și îi spuse: Opus Dei, prietene, folosește de asemenea îndrumarea spirituală pentru a strânge tot felul de informații care i-ar putea fi de folos azi sau în ziua de mâine, orice fel de informații. Urechile conglomeratului Opus sunt ca niște antene parabolice deschise către întreaga lume. Iată una dintre marile surse de putere pe care le are azi Opus... Dacă dumneavoastră ați ști ce cantitate de informații este depozitată în arhivele secrete din Vila Tevere... Informații de orice fel, inclusiv despre viața intimă și sexuală a persoanelor. Nu numai a membrilor Lucrării, ci și a

[1] Secretul tăcerii (în lb. lat., în orig.)

preoților, episcopilor, cardinalilor, politicienilor, finanțiștilor, a oamenilor cu putere... fie ei prieteni sau dușmani ai instituției...

– După cum povestiți dumneavoastră, îi răspunse inspectorul, ascunzându-și scepticismul, s-ar spune că fiecare preot din Lucrare este un spion și că îndrumarea spirituală a fost organizată ca o densă rețea internațională de spionaj...

Carlos de Sancristóval schiță un surâs sardonic.

– Preoții din Opus, își exprimă el concluziile personale, abuzează de puterea pe care le-o dă învestitura. Unii chiar refuză să-i absolve de păcate pe cei care nu-i autorizează să facă uz de cele discutate cu ocazia confesiunii când și cu cine doresc. Niciodată nu mi-a trecut prin cap că un preot ar putea ajunge la asemenea nelegiuiri, dar asta este cruda realitate...

Se ridică de pe bancă și bătu tare din picioare pe pietriș, cu intenția de a scutura praful așezat pe pantofi în timpul îndelungatei plimbări pe potecile din parc și, când văzu că nu era de ajuns, scoase o batistă.

– În Opus, continuă el să vorbească, în vreme ce își despătura batista și își ștergea pantofii, se confundă abuzurile instituționale cu originalitatea căii de perfecționare pe care și-o propun... Nu știu dacă m-am făcut înțeles.

– Totul e atât de confuz și de complex...

– Opus, își împături cu grijă batista și o vârî în buzunar, este, înainte de orice, un serviciu secret, o agenție de informații... Trebuie să umbli cu mare grijă; știu că multora li s-a copiat informația de pe hard-diskul din calculator... Îl privi în ochi. Informația, dragă prietene, înseamnă putere.

Mazeres auzise multe lucruri despre Opus de-a lungul vieții, dar ceea ce tocmai ascultase... Dacă aprecierile lui Carlos de Sancristóval erau adevărate (și ceva adevărat trebuia să fie, căci acesta fusese și continua să fie un membru marcant în cadrul organizației), atunci Lucrarea era o mașinărie inventată pentru cucerirea puterii, proiectată ca să acționeze

în chip de lobby extraordinar de puternic, și în cadrul căreia, în plus, se întâlneau cele mai reacționare forțe ale spectrului religios și politic...

– Ce loc ocupă în această complexă structură „sanctificarea prin muncă"? îl întrebă Mazeres cu maliție.

– Sanctificare? repetă ironic. Sub mantia sanctificării, se află sfânta constrângere, sfânta intransigență, sfânta nerușinare, atât de neliniștitoare... Vă sună cumva a sloganuri publicitare? se bucură el, ironic, de vorbele de duh și, după o clipă de tăcere, adăugă: În Opus, există un fel de isterie în evlavia pe care o insuflă... Viața ascetică, așa-numita *dăruire,* este extrem de riguroasă. Persoanele se simt vinovate pentru că nu reușesc să atingă niște țeluri de neatins din capul locului, astfel încât se autopedepsesc cu o duritate și o severitate inumane. Această frustrare le umple de neliniște, le apropie de depresie și le face să devină acre și feroce cu ceilalți... Ele nu trăiesc într-o ambianță familială liniștită și fericită, cum trâmbițează ei întruna, ci într-o întreprindere comercială aflată într-o crudă competiție. „Ori te extinzi, ori ești înghițit" era sloganul Fondatorului, care se află încă în vigoare. Cadrele de conducere nu se dau în lături să facă afaceri evident imorale sau ilegale, ori să manipuleze informațiile. Este un sistem pervers, de o lipsă de transparență absolută...

Văzându-l atât de pornit, inspectorul fu cât pe-aci să îi pună alte întrebări, dar, când își luară la revedere, îi aruncă una pe care o avea pe vârful limbii:

– Și ce cred despre toate astea membrii asociați?

– Membrii asociați? Ăștia nu sunt la curent cu nimic sau nu vor să fie la curent... răspunse el expeditiv. Își plătesc cu plăcere cotizațiile și cu asta basta! Și în felul acesta își liniștesc conștiința și continuă să spele bani...

– Asta-i nemaipomenit. Mazeres se gândi că în mărturisirile lui Sancristóval era resentiment sau măcar ranchiună pentru vreo

escrocherie care probabil i se făcuse cândva. Îi spuse în încheiere: Într-un cuvânt, ce înseamnă Opus pentru dumneavoastră?

Sancristóval, fără să se oprească un moment ca să cugete, îi aruncă pe neașteptate:

– Un balon de săpun pe care prelatura îl umflă și-l tot umflă până când, într-o zi, se va sparge de mare ce este. Nimic! Instituția alunecă spre fanatism, minciună, ipocrizie, spre nimic.

– Păi, ca să fie *nimic*...

– Da, o simplă aparență fantasmagorică, o simplă iluzie... Nimic!

Carlos de Sancristóval întrerupse brusc și pe neașteptate conversația și stabili o întâlnire cu inspectorul pentru a doua zi, în același loc și la aceeași oră.

41

Conversația din ajun îl afectă foarte mult pe inspector și, acasă, cu seninătate și sânge-rece, își stoarse creierii până ajunse la concluzia că mărturisirea aceea nu fusese nici spontană, nici o simplă ușurare a sufletului, cum crezuse el, ci fusese făcută cu o anumită intenție. Nu cunoștea scopul, dar era aproape sigur că făcea parte din contextul în cadrul căruia ar fi trebuit să se abordeze ultimul mesaj al lui Carmelo de San Román.

Veni la cea de-a doua întâlnire mai intrigat decât prima dată și îl găsi pe Carlos Sancristóval așezat pe aceeași bancă și cu ziarul *ABC* în mână, dar nu îl citea, ci se uita la niște copii care se jucau în apropiere.

– Bine, domnule Sancristóval, îi spuse inspectorul după ce îl salutase cu familiaritatea unui prieten, azi cel care dispune de puțin timp sunt eu, așa că...

– Ne plimbăm? îl întrerupse, fără să îl lase să continue. Iartă-mă că ieri te-am copleșit cu problemele mele, îl tutui el și intră imediat în subiect. Să ne întoarcem la povestea noastră. Eu am fost unul dintre inginerii care au proiectat rețeaua de ascultare (să o numim așa, fără ocolișuri) care acoperă toate încăperile din Vila Tevere, azi actualizată cu tehnologiile de ultimă generație. Bine, nu o să mă întind asupra acestui subiect, ca să nu te obosesc. Nici nu e cazul. Ideea este că, în urmă cu un an, mai mult sau mai puțin, eu eram la Procura Generalizia verificând această

rețea, când, dintr-o neglijență a monseniorului Olavarría care a lăsat deschise microfoanele în biroul său, am putut auzi conversația pe care o purta cu arhiepiscopul irlandez Sutherland...

Și îl privi iscoditor pe inspector.

– Am auzit vorbindu-se despre el, spuse vag Mazeres.

– Știu deja că îl cunoști, îl corectă Sancristóval și continuă: Dar ceea ce n-ai aflat încă este conținutul acelei conversații... Eu o am înregistrată, alături de alte conversații care, după furtul relicvei Sfântului Pantelimon, dobândesc o importanță capitală...

– De ce recurgeți la mine și nu mergeți direct la poliție, dacă este vorba de așa ceva...?

– Glumești? îi răspunse privindu-l în ochi. Nu face pe naivul cu mine.

În după-amiaza aceea, Sancristóval nu mai părea amărât ca în ziua anterioară, ba dimpotrivă, era zâmbitor și fericit. Să fi fost efectul vreunui calmant pe care îl lua? Avea o voce plăcută și știa să trezească interesul prin conversație, păcat că avea obiceiul să clipească neîntrerupt, un tic supărător pentru interlocutor, care, fără să vrea, îl imita. Mazeres se vedea obligat să îi evite privirea. Sancristóval era vanitos, afișând înfumurarea șefului de promoție. Stătea de vorbă ascultându-se pe sine însuși. Se opri și, cu ziarul pe care îl ținea împăturit în mână, arătă o plantă și o menționă cu numele ei științific în latinește.

– Vă pricepeți și la botanică? îl întrebă inspectorul, pentru că presupuse că aștepta această lingușeală.

Zâmbi și, fără să îi răspundă, reveni la monolog.

– În altă zi, vei veni la reședința mea și vom asculta pe îndelete acele înregistrări. Știu că te vor interesa. Închise paranteza, lăsându-l cu buzele umflate, și își continuă relatarea: Ți-am spus toate astea pentru că, așa cum vei vedea, are mare legătură cu mesajul lui Gómez de San Román. Făcu o scurtă pauză: El și cu mine, din motive privind munca noastră, ne-am întâlnit de multe ori la Vila Tevere și în alte locuri. De la prelatură îi fusese

încredințată delicata misiune de a instala în principalele case al Lucrării niște locașuri ascunse în care să se păstreze ceea ce numeau „documente sensibile". Da, da; secretomania prin care este renumit Opus se materializează și prin camere secrete... Carmelo era un specialist nemaipomenit în acest gen de lucruri și găsea ascunzișuri inimaginabile... L-am pus la curent cu discuțiile despre care ți-am vorbit și i-am cerut să-mi spună unde păstrase monseniorul Olavarría relicva lui Himmler. Eu eram foarte sigur că prelatul îl consultase și că el îi sugerase locul cel mai blindat și mai sigur... Făcu din nou o pauză, de data aceasta mult mai prelungită: Carmelo n-a vrut să colaboreze, în ciuda faptului că i-am dezvăluit ce monstruozitate voiau să facă pornind de la relicva aceea. I-a venit foarte greu să-și învingă scrupulele și, după o vreme, când s-a hotărât, își pierduse deja mințile. N-am putut scoate nimic clar de la el. Mi-a spus doar un enigmatic *difficilis*. În latină, așa cum auzi... A vrut să-mi spună că relicva era în siguranță și că era dificil să dai de ea? În orice caz, pentru ce Dumnezeu mi-a vorbit în latinește?

– Asta este tot ce ți-a spus bietul Carmelo? întrebă Mazeres, uitându-se la ceas cu coada ochiului.

– Până în ziua de azi, oricât m-am chinuit să-i dau de capăt, nu știu unde au putut ascunde relicva...

Imediat după aceea, cu minuțiozitatea care îl caracteriza, Sancristóval își prezentă și își argumentă bănuielile.

– Îmi pare rău, don Carlos, îl întrerupse inspectorul nerăbdător, iar acum se uita cu neobrăzare la ceasul său de la mână, n-am timp. S-a făcut târziu și o să pierd trenul. Peste o oră plec la Valencia. Voi petrece acolo sfârșitul de săptămână cu niște prieteni... Dacă sunteți de acord, vă sun luni și vorbim despre înregistrări...

Inspectorul rămăsese foarte intrigat și ar fi vrut să cunoască chiar în după-amiaza aceea conținutul înregistrărilor, dar nu avu

de ales și întrerupse întâlnirea, amânând-o pentru momentul întoarcerii.

De ceva vreme, Mazeres avea programată această excursie cu niște prieteni din anii studenției; pe unii dintre ei îi cunoscuse la Aleea cu Plopi, căminul studențesc pe care Opus îl conducea la Valencia. Întâlnirea se amânase de mai multe ori din vina lui. Nu se cădea să se scuze din nou, mai cu seamă pentru că motivul principal al excursiei era să străbată fluviul Júcar în jos pe firul apei, ca să admire păduricile de plopi aurii de pe maluri, spectacol care nu putea fi văzut decât toamna.

Mazeres fu găzduit în casa prietenului său Bernat Escartí, profesor universitar de arheologie. A doua zi, foarte de dimineață, Mazeres, Bernat Escartí și ceilalți prieteni porniră la drum. Se opriră pe traseu, oprire obligatorie, ca să viziteze Alcalá del Júcar, un pitoresc sat cu străzi înguste și abrupte, cu o arhitectură populară bine conservată. Cum o indică și numele, protagonistul acestui sătuc era fluviul care ajungea în acest loc liniștit și îl îmbrățișa într-unul dintre cele mai spectaculoase defileuri de pe traseul său. De acolo, depășind cursul în zigzag al fluviului, ajunseră în satul Jorquera, suspendat în înaltul unei stânci și înconjurat de un alt defileu, la fel de frumos ca și cel de la Alcalá. Pe drum, grupul se oprea la tot pasul ca să se delecteze cu priveliștea plopilor tremurători și a plopilor aurii, care, grupați în pâlcuri sau în șir indian, își etalau neasemuitele culori ocru și auriu. Doar plopii aurii de pe malurile fluviului Duero, la trecerea prin provincia Soria, îi întreceau în frumusețe. Ajunseră în sat (care avea doar șase sute de locuitori, bărbați și femei în număr egal, după cum li s-a spus), înfrigurați și cu o foame de lup pe care le-o deschisese aerul curat de pe acele meleaguri. Comandară, cum s-ar fi putut altfel, *gazpacho manchego*[1], un fel de mâncare specifică pentru locul acela și care, prin ingrediente și

[1] Din ținutul La Mancha

anotimp, nu avea nimic de-a face cu cel andaluz. În vreme ce *gazpacho* andaluz se servește foarte rece în bol și aproape că se bea, fiind foarte potrivit să stingă setea în timpul verii, *gazpacho manchego,* cu bucăți de iepure, vânat și dumicați de turte de pâine nedospită, cu mai multă grăsime și consistență, este un fel de mâncare pentru iarnă. Le-a fost servit chiar în oala de lut în care fusese gătit și, fără să-l lase să se odihnească cele zece minute de rigoare, cum le recomandase patroana, l-au dat gata pe tot.

– Să te lingi pe degete, nu altceva! o felicitară ei pe patroană.

– Ar fi fost și mai gustos dacă ar fi fost vremea bureților, le răspunse ea bucuroasă.

Gazpacho manchego le încununa prima etapă a excursiei.

După o lungă conversație la desert, dădură o raită prin sat ca să li se așeze mâncarea și să vadă monumentele. Casa Primarului. Turnul Doñei Blanca. Din castelul datând din secolul al XI-lea, la ale cărui ziduri poposise Cidul în anul 1094 să îi hărțuiască, aproape că nu mai rămăseseră vestigii; interiorul adăpostea cimitirul, cum se întâmpla și la castelul Guadalest. Vizitară biserica parohială, o construcție din secolul al XVI-lea, perioada de tranziție de la gotic la Renaștere, restaurată de curând. La ora aceea nu era nici țipenie prin preajmă și putură să o cerceteze în largul lor.

– Priviți asta, le atrase atenția José Cortell, fără să își poată stăpâni entuziasmul.

Cortell, profesor universitar emerit de epigrafie romană, era sufletul excursiilor culturale. Conduși de el, străbătuseră cetatea Tarraco, de proveniență romană, și orașul Valencia. Le arătase și descifrase inscripțiile care le ieșeau în cale... Îl încântau pietrele de mormânt. La prânzul din ziua aceea stabiliseră deja o „peregrinare pe la lespezile“ din provincie. Toți cei care erau împrăștiați pe la diferitele capele reveniră la capătul naosului și priviră încotro le arăta el. Deasupra unui arc, la stânga absidei, era un ciudat triunghi încununat cu o cruce latină, triunghi al

cărui interior era împărțit în zece căsuțe, cuprinzând fiecare câte o literă.

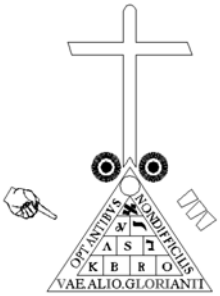

– *Optantibus non difficilis Vae Alio Glorianti,* citi epigrafistul cu un aer de patrician roman, așteptând să traducă cineva, dar nu o făcu nimeni. Ați uitat latina?

Totuși, acel *difficilis* din inscripție îi aminti inspectorului cuvântul *difficilis* rostit de Gómez de San Román, despre care îi vorbise Sancristóval în ajun, dar nu îi dădu mare importanță.

– Ce semnificație cuprinde? întrebă Bernat Escartí, alt îndrăgostit de lespezi, care, deși discuția nu era domeniul său, arăta o mare curiozitate.

– Așa, pe nepregătite, spuse Cortell, eu aș traduce: „Celor care doresc, nu le va fi dificil". Și pe latura de la bază se citește: „Vai de cel care se va lăuda cu altceva". Nu mă întreba nimic despre această inscripție enigmatică, nici despre mână, nici despre cele trei icuri din dreapta și cu atât mai puțin despre semnificația de nepătruns a celor zece litere din interiorul triunghiului.

– Eu aș spune că cele două brațe care formează triunghiul cel mare este un fel de compas deschis... comentă Mazeres.

– Poate că face aluzie la compasul masonilor... observă un alt coleg.

În momentul acela intră un preot tânăr, preotul parohiei, care, văzându-i atât de absorbiți de inscripție, se apropie de ei.

– Ați dezlegat enigma? spuse el cu un aer mucalit și zâmbi ușor ironic. Înaintea dumneavoastră, au mai încercat și alții și, după câte știu eu, nimeni n-a reușit până în ziua de azi. Adăugă imediat după aceea: După cum spun unii, mai ales că nici nu s-a găsit vreun document care să o dovedească, această inscripție a fost pusă aici din porunca unui preot de baștină din acest sat, fiind o copie a celei care exista pe vremuri în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul[1] din Valencia, de unde acel călugăr-cavaler fusese invitat...

– Ați spus că această inscripție este o copie a celei care a existat în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul...? repetă Mazeres surprins.

– Da, confirmă preotul. Așa au dat asigurări alte persoane cu pregătire care au văzut-o... Eu, ca să fiu sincer, nu mă pricep la astfel de lucruri...

La întoarcere, o porniră pe firul fluviului închis între pereți stâncoși până la locuințele-peșteri din zona Cuebas, înspre Albacete. Mazeres, atât de limbut întotdeauna când era printre prieteni, se arăta taciturn. Nu îl mai interesa peisajul frumos pe care ceilalți îl admirau într-o conversație animată, ci era absent, cu nasul lipit de geamul mașinii, frământându-și mintea cu acel *difficilis* pe care, în mai puțin de douăzeci și patru de ore, îl întâlnise pe căi atât de diferite. Să aibă oare vreo legătură? Să fie pură coincidență? Hotărî să arunce o privire în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, a doua zi de dimineață, înainte de a pleca la Madrid.

– Mă vei însoți? îi ceru prietenului său Escartí.

– De când te interesează biserica aceea? Ți s-a făcut dor de Opus? îi răspunse el, ironic.

---

[1] Ordin religios militar creat în jurul anului 1070, pus în slujba pelerinilor la Sfântul Mormânt și a celorlalți cavaleri, răniți sau bolnavi, participanți la cruciade. Denumirea ordinului provine de la spitalul închinat Sfântului Ioan Botezătorul pe care negustorii italieni l-au întemeiat la Ierusalim pentru a primi pelerinii creștini bolnavi.

– Nu; nu e nimic din toate astea... șovăi el dacă să îi povestească cu ce se ocupă. În cele din urmă, adăugă: Cum merg săpăturile?

– Săpăturile? În acest moment, după câte știu eu, sunt oprite. Lipsesc fondurile... Dar de unde și până unde atâta interes pentru arheologie?

– Voi fi sincer cu tine.

Și îi povesti, fără să intre în prea multe detalii, rocambolescul caz al relicvei Sfântului Pantelimon, de la furtul acesteia până la ultimele conversații cu Carlos Sancristóval, încheind prin a-și exprima bănuiala care i se înfiripase în minte când privise triunghiul de la Jorquera.

– Vrei să spui că acel *difficilis* despre care vorbise membrul defunct al Opus are vreo legătură cu inscripția din triunghiul de la Jorquera? Ar fi prea mare coincidența...

– Este o presupunere. De aceea vreau să verific dacă a existat într-adevăr în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul un triunghi asemănător celui de la Jorquera, cum ne-a spus preotul... În acest caz, Gómez de San Román, care era arhitect și a lucrat pe șantierul bisericii Sfântul Ioan Ospitalierul, a putut să-l fi cunoscut și să-l fi utilizat ca pe o cheie ascunsă a unui loc secret.

– Stai, stai, nu te ambala. N-am înțeles nimic și capul meu este pe punctul de a exploda, așa că, te rog, nu încerca să-mi explici... Escartí își lăsă brațele să îi cadă într-un gest de supremă descurajare. Eu te însoțesc la biserică, tu cercetează ce ai de cercetat și cu asta basta! Nu uita că mâine, duminică, nu e cea mai bună zi de vizitare. O să fie slujbă și multă lume.

– Da, dar membrilor asociați ai Opus nu le place să se scoale cu noaptea în cap. Dacă ești de acord, noi o să mergem la prima oră.

La prima oră, când slujitoarele membrelor asociate plecau de la slujbă, Mazeres și Escartí intrau. Până la liturghia de la douăsprezece, aveau cel puțin trei ore în care biserica rămânea complet pustie.

Biserica Sfântul Ioan Ospitalierul fusese întemeiată în secolul al XIII-lea de către cavalerii Ordinului Sfântului Ioan de la Ierusalim, la puțin timp după ce regele Jaime I cucerise orașul. La origine, includea trei lăcașuri: o biserică, bine conservată, un spital, din care de-abia mai rămăseseră niște vestigii, și un cimitir, zonă în care se săpa în prezent.

Se opriră un moment în pridvorul primitiv (o trecere obligatorie pentru a ajunge în biserică) pe ai cărui pereți apăreau pictate șase cruci roșii: două mai mari și patru mai mici.

– Și aceste cruci? întrebă Mazeres fără să se poată abține.

– Sunt din secolul al XIII-lea, îi explică prietenul său și sunt asemănătoare crucilor care se văd pe edificiile cruciaților de la Ierusalim, din aceeași epocă. Poate că numărul și dimensiunile lor indică numărul și funcția cavalerilor Ordinului Sfântului Ioan care, în perioada aceea, au locuit în acest spital.

Trecură apoi în patioul interior unde, la dreapta, rămăseseră câteva arce ogivale ale vechiului spital al săracilor, iar la stânga, se înălța construcția bisericii. Când traversară patioul, plin de glastre cu zambile, în căutarea intrării în biserică din celălalt capăt, se apropie de ei un preot în sutană.

– Văd că sunteți străini; sau cel puțin nu sunteți obișnuiți ai acestei biserici... Sunt un foarte bun fizionomist, le spuse el zâmbitor, în vreme ce îi examina pe îndelete. Doriți să vă explic ceva?

Mazeres fu cât pe-aci să scoată din buzunar crochiul triunghiului de la Jorquera pe care îl trasase într-un blocnotes, dar crezu mai potrivit să fie cât mai discret, pentru că nu se știe niciodată, și să facă cercetările pe cont propriu. Preotul din Opus îi introduse în ceea ce în vremurile de demult fusese probabil pronaosul bisericii. Pe amândoi îi surprinseră noile instalații din dreapta, care n-aveau nimic de-a face cu planul bisericii primitive. Erau despărțituri cu ochiuri de sticlă givrată, prin care se vedeau

câteva femei și câțiva preoți care stăteau de vorbă în jurul unei mese.

– Și asta? întrebă Mazeres, deși citise deja inscripția de pe ușă.

– Este spălătoria casei, răspunse cu umor preotul, făcând aluzie, fără îndoială, la celebra frază a monseniorului Escrivá: „Rufele murdare se spală în casă".

– Am înțeles că membrii din Opus se pot spovedi doar preoților care aparțin Lucrării și niciodată unui iezuit, nici chiar fiind în primejdie de moarte..., insistă inspectorul știind că asta avea să îl chinuie.

– Calomnii! răspunse iritat preotul, căruia îi dispăruse zâmbetul de pe față; și, puțin după aceea, îi părăsi cu o scuză.

Inspectorul și prietenul său, scăpați de pisălog, își continuară singuri vizita.

Biserica, prezentând o singură navă și o boltă ogivală, avea un plan dreptunghiular cu zid de capăt poligonal, tipic pentru stilul Mudejar[1]. Coloanele din marmură roz ale bolții principale erau încununate cu capiteluri specifice califatelor din secolul al X-lea. În cea de-a doua capelă pe partea mâinii stângi, dădură peste un Escrivá de Balaguer din bronz care îi privea.

– Nici acum, că e sfânt, nu și-a pierdut zâmbetul tâmp, spuse Mazeres.

Se opriră câteva clipe în capela cu picturi murale romanice, destul de deteriorate, în ciuda restaurării lor recente. Din prezbiteriu, Escartí îi semnală o deschidere în zidul dinspre nord al capelei, un fel de fereastră, la vreo șapte metri înălțime.

– Acela este un *reconditorium,* un loc care, în alte vremuri, servea la ascunderea odoarelor și a relicvelor sfinților. Cavalerii Ordinului Sfântului Ioan l-au folosit și ei ca să-și păstreze arhivele secrete. A fost prădat de trupele lui Napoleon, iar astăzi este gol.

---

[1] Stil arhitectonic ce îmbină elementele artei creștine cu ornamentațiile arabe.

Acea nișă secretă îi aminti lui Mazeres motivul pentru care se aflau acolo.

– Un fel de *reconditorium* este ceea ce caut eu, îi spuse cu voce joasă prietenului său, ca și cum acesta ar fi fost amestecat în întreaga *affaire* a Sfântului Pantelimon și îi explică: Sunt aproape sigur că Gómez de San Román, care a lucrat la refacerea acestei biserici, a construit o nișă secretă. Cei din Opus, în caz că nu știi, îl lămuri el, obișnuiesc să dispună în toate casele lor de dulapuri și de cămăruțe ascunse unde păstrează constituțiile, instrucțiunile, regulamentele, scrisorile, hârtiile *ad usum nostrorum,* (așa numesc ei documentele de uz intern)... Ah, și testamentele membrilor deplini!

– Și banii negri, presupun, adăugă Escartí cu ironie.

– În acele locuri secrete, continuă Mazeres, după cum mi s-a spus, există întotdeauna o sticlă cu benzină și o cutie cu chibrituri pentru ca, în caz de urgență, să se ardă ce ar fi nevoie.

– Văd că ești foarte bine informat.

– Deformație profesională...

Trecură în cele din urmă la capela primitivă a Sfintei Varvara, construită între doi contraforți ai absidei, unde la vremea ei fusese îngropată împărăteasa Constanța a Bizanțului.

– Și asta? întrebă Mazeres, arătând în paviment o groapă de o adâncime respectabilă, acoperită cu o mare lespede.

– Este accesul la osuar, îi răspunse, uitându-se în același timp la ceas. Aici se încheie turul. Ți-a rezolvat vreuna dintre problemele tale?

– Ca să spun adevărul, nu.

– Încă mai avem timp. Putem vizita un mic muzeu care se află chiar aici și unde se păstrează unele piese.

– Să aruncăm o privire...

Muzeu era un cuvânt prea mare ca să definească micul depozit, situat la capătul patioului, unde fuseseră adunate lespezi de mormânt, resturi de ceramică și alte obiecte provenind de la

săpături. Mazeres nu găsi nimic din ce căuta, dar hotărî să își joace ultima carte.

– Aveți pe aici o lespede, o piatră de mormânt, o stelă, ceva care să semene cu aceasta? și îi arătă domnișoarei care stătea în fața sălii desenul său după triunghiul de la Jorquera.

Fata, elegantă, fără îndoială fiică de membri asociați ai Opus Dei, poate o vocație gata „să debordeze", licențiată de curând în Arte, așa cum le-a spus, îl privi cu atenție.

– Da, îi răspunse sigură pe ea. Îmi amintesc să fi văzut în muzeu o stelă foarte asemănătoare cu acest desen... Dar nu mai este.

– Cum? exclamă inspectorul contrariat.

– Rectorul de atunci a crezut că era vorba de o lespede masonică și a dat ordin să fie retrasă... Eu n-am mai văzut-o pe nicăieri.

42

Din perspectiva triunghiului pe care îl descoperiseră din întâmplare la Jorquera și, încă mai mult, după vizita la biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, Mazeres se gândi că enigmaticul cuvânt rostit de Gómez de San Román, *difficilis,* putea să aibă un anumit sens. Luni, primul lucru pe care îl făcu fu să îi telefoneze membrului Opus Dei, Carlos Sancristóval, ca să stabilească o nouă întâlnire.

– Mi se pare că acel cuvânt, *difficilis,* pe care l-a folosit Gómez de San Román, îi spuse el însuflețit, face parte dintr-o inscripție de pe o placă funerară care a existat în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul din Valencia. După părerea mea, Carmelo a putut să o utilizeze ca pe un termen de referință sau ca pe o cheie de neînțeles pentru o nișă secretă sau ceva în genul acesta, care exista în biserica aceea. Mai e un drum lung de făcut, dar deocamdată este tot ce avem.

– Despre ce îmi vorbești? Lui Sancristóval îi luă destul de mult timp să se dezmeticească și să înțeleagă ce îi spune; în cele din urmă exclamă: Ah, înțeleg! Asta nu-i de vorbit la telefon. Ar fi mai bine să discutăm față în față. De ce nu vii la reședință? Locuiesc în Badiel.

– Știu, știu. În strada Pastor, cu intrare prin strada Olivos.

Mazeres știa din presă despre reședința madrilenă a Opus Dei, unde îl invita. Era o construcție nouă, ridicată pe locul unde fuseseră vila și cabinetul unui cunoscut medic. Îi deschise ușa o cameristă foarte elegantă, într-o uniformă neagră și cu bonetă, care îi aminti inspectorului de Amapola, protagonista unei relatări sfâșietoare pe care o citise pe adresa opuslibros.org. Casa, decorată cu un gust rafinat, îmbina somptuozitatea de o veche savoare cu confortul modern. În spațiosul salon de primire, primul lucru care sărea în ochi era o statuie din bronz aurit, în mărime naturală, a lui Escrivá cu doi îngeri la picioare: unul din ei cu o carte deschisă care spunea: „*Si exaltatus fuero a terra, omnes traham ad meipsum*". În vreme ce îl aștepta pe Sancristóval să vină să îl primească, Mazeres își aruncă privirea peste tot. Nici un fir de praf. Nimic nelalocul său... „Totul perfect, cum îi plăcea Părintelui!" se gândi el. În cele din urmă, sosi și prietenul său. Își strânseră mâinile. Sancristóval se arătă corect, dar puțin efuziv, ca și cum s-ar fi simțit stânjenit în locul acela.

– Ce înseamnă această inscripție? se grăbi să îl întrebe Mazeres, după un salut scurt, și arătă spre îngerul cu cartea.

După felul în care reacționă membrul Opus, se deducea că nu era pentru prima dată când i se punea o asemenea întrebare. Zâmbi.

– Această sculptură este o copie a celei pe care a dăltuit-o Romano Cosci, dintr-un singur bloc de marmură de Carrara de peste cinci metri înălțime, și care a fost amplasată în bazilica Sfântul Petru din Roma... Îngerii sunt o aluzie la sărbătoarea Sfinților Îngeri Păzitori, ziua în care monseniorul, dintr-o inspirație divină, a întemeiat Lucrarea... Văzând curiozitatea cu care îl asculta Mazeres, continuă: Aceasta nu este singura statuie pe care o are Părintele, și, aproape la ureche, adăugă: De când a fost canonizat, prelatura a fost cuprinsă de „febra statuilor".

– Febra statuilor! repetă Mazeres, fără să își dea seama că ridicase glasul. Celălalt îi atrase atenția. Cu voce joasă, insistă din nou: Și inscripția, ce semnificație are această inscripție?

– „Când voi fi ridicat deasupra pământului, îi voi atrage pe toți spre mine", se înroși Sancristóval. Nu știu dacă monseniorul a visat vreodată că i se vor dedica atâtea statui...

– Indiferent a cui a fost ideea, este un semn evident al vanității Opus-ului.

– Vanitate sau idolatrie? adăugă cu maliție membrul Lucrării.

Sancristóval era mult mai critic decât inspectorul; totuși, se gândi că ar fi mai prudent să schimbe subiectul conversației și să abordeze subiectul vizitei sale.

– Vino pe aici, îi spuse și îl apucă de braț.

Îl conduse spre camera lui printr-un culoar somptuos, în armonie cu restul micului palat, care părea o galerie de muzeu. Pe pereți atârnau rame aurite cu portrete de seniori împodobiți în veșminte foarte diverse, care lui Mazeres nu îi păreau nici părinți, nici bunici, nici strămoși ai celor care locuiau acolo.

– Cine sunt ăștia? întrebă încă o dată.

– N-am idee. Toate aceste pânze au fost cumpărate la licitație și au fost atârnate ca să se dea casei un aer tradițional. Și portretele acelea de acolo – nu le recunoști? – sunt rudele Părintelui...

După o vreme, inspectorul avea să afle că membrilor din Opus le era interzis să aibă în camerele lor fotografii ale propriei familii, în vreme ce se considera ca fiind în *bun spirit* plasarea pozelor cu familia Părintelui (mama monseniorului, pe care toți o numeau cu o venerație nătângă „bunica", și frații acestuia: mătușa Carmen și unchiul Santiago).

Intrând în cameră, Mazeres putu constata că Sancristóval nu exagerase când i-o descrisese cu câteva zile în urmă. Îi atrase atenția un plug cioplit într-un lemn nobil, care atârna pe unul din pereți.

– Și asta? întrebă el, neputându-și stăpâni curiozitatea.

– „Nici unul care pune mâna lui pe plug și se uită îndărăt nu este potrivit pentru împărăția lui Dumnezeu“[1], îi răspunse, citând fraza lui Isus. Este o aducere aminte pe care, în fervoarea mea tinerească, mi-am făurit-o... adăugă apoi dezamăgit: Eu credeam orbește în cuvintele Părintelui: „Să nu vă îndoiți, cel mai mare dar pe care l-ați primit de la Dumnezeu este cel al vocației pentru Opus“.

– Și ați luat-o în serios...? îl întrebă ironic inspectorul.

– Și încă cum...! Nu-ți bate joc... Metodele de prozelitism pe care le folosește Opus Dei sunt înspăimântătoare...

– Sfânta constrângere, nu altceva, vru inspectorul să reducă din importanța vorbelor sale.

– Ei născocesc un proiect al vocației tale, pusă la cale în birouri, te fac să crezi că Dumnezeu este cel care te cheamă și o afirmă atât de categoric, încât azi mă înspăimântă. Este un prozelitism coercitiv, vorace... Și mult mai primejdios când ești deja înăuntru. Nu-ți poți imagina durerea profundă și zbuciumul cumplit pe care Lucrarea îl pricinuiește multora dintre membrii săi... Dumnezeu să-i ierte! În unele nopți mă trezesc îngrozit, asudat, ascultând reproșurile severe ale Părintelui: „Nu dau doi bani pe sufletul unui fiu de-al meu care își abandonează vocația; în afară de faptul că își va pierde fericirea, este cu putință să își condamne și sufletul“.

– Adevărul e că este un limbaj brutal și inuman... spuse Mazeres ca să îi cânte în strună, dar se gândi că Sancristóval făcea din țânțar armăsar.

– Arma cea mai utilizată de către Opus împotriva propriilor membri este teroarea și amenințarea cu eterna damnare pentru acela care ar ieși din Lucrare... Imaginează-ți așadar prejudiciile pe care acest limbaj le pricinuiește unor adolescenți de paisprezece sau șaisprezece ani, care acum sunt recrutați în școlile

[1] Luca, 9, 62, *op. cit.*, pag. 1170

noastre... Mie mi-au trebuit ani de zile ca să-mi dau seama... Prea mulți... Dumnezeu să mă ierte pentru răul pe care și eu l-am pricinuit! În Lucrare, există niște obiective de recrutare pe care fiecare membru trebuie să le îndeplinească. Pentru fiecare perioadă, prelatura, ca și cum ar fi vorba de comitetul director al unui concern multinațional, își stabilește obiectivele, atribuie fiecărei circumscripții regionale o cotă de membri cu vocație, cinci sute, cred. Era nevoie să fie fabricați indiferent cum și să fie făcuți să „debordeze" de atâta vocație, altminteri eram calificați drept indiferenți, cu puțin zel apostolic și puteam fi dați afară din funcțiile noastre... „Cel care nu aduce oameni în Lucrare este mort", a spus Părintele.

– Asta este ceea ce se cheamă un prozelitism sălbatic...

– Habar n-ai tu. Oamenii sunt hărțuiți, siliți, înșelați... Acum, acest prozelitism, cum îți spuneam, s-a mutat în școlile noastre, cu oameni foarte tineri, imaturi, cu riscul de a-i marca pentru restul vieții lor... Toți membrii din Opus sunt simple cifre, lipsiți de cele mai elementare drepturi, simpli salahori în slujba Instituției.

– Sunt prea multe contradicții în toate astea...

– Opus, reluă celălalt șirul conversației, minte din obișnuință și sfârșește prin a crede propriile „adevăruri"... Nu există transparență... Singurul mod de a rămâne înăuntru este să te fanatizezi, altfel nimeni nu poate suporta...

– De aici și dezechilibrele psihologice care iau naștere...

Pe inspector îl impresionă foarte tare amărăciunea care era în acea mărturisire și, dintr-o pornire aproape instinctivă, îi puse mâna pe umăr. Sancristóval, emoționat, îi mulțumi pentru gestul prietenesc și reconfortant.

– Cineva a spus și avea dreptate, încheie membrul Opus, că Ministerul Sănătății ar trebui să intervină și să interzică Lucrarea, acuzând-o că este o sectă dăunătoare pentru sănătate, mai ales a minorilor... Apoi, cu o expresie gravă, adăugă: Dar asta nu e

ce-i mai rău... Mai devreme sau mai târziu, descoperi că Opus interpretează Evangheliile într-un mod tendențios, după cum este interesată Lucrarea. În Opus, dragă prietene, nu există altă doctrină și lege decât un ansamblu de confuze *Vademecumuri* interne, secrete... Lucrarea s-a degradat atât de mult, încât este imposibil să se mai îndrepte și să dea înapoi, va fi din ce în ce mai rău. Se îndreaptă spre o prăpastie și, în cădere, va târî după ea toată Biserica... Nu face mutra asta, te vei convinge singur când vei asculta înregistrările și vei afla planurile diabolice ale lui Olavarría.

Mazeres, pe măsură ce îl cunoștea ceva mai bine pe Sancristóval și mai ales după perorația catastrofistă pe care tocmai o ascultase, ajunse să creadă că membrul Opus suferă probabil de un anumit gen de tulburare mintală, de aceea nu vru să discute, nici să ridice obiecții. Avea să aștepte să vadă ce dezvăluiri cuprindeau acele înregistrări atât de trâmbițate. După câteva clipe de tăcere, scoase desenul său cu triunghiul de la Jorquera și i-l puse în față.

– Ce știți dumneavoastră despre această inscripție din biserica Sfântul Ioan Ospitalierul?

Sancristóval îl privi cu mare atenție.

– Da, domnule, spuse el în cele din urmă. Îmi amintesc destul de vag această placă funerară. Dacă memoria nu mă înșală, era amplasată în prezbiteriu, pe un stâlp din apropierea osuarului... Imediat după aceea, citi cu voce tare inscripția: „*Optantibus non difficilis Vae Alio Glorianti*" și vorbi în continuare: Tu ai dedus că prietenul nostru Carmelo se referea la această lespede și că a îngăimat în întregime fraza din inscripție, dar că eu, dată fiind dificultatea lui de a vorbi, am înțeles doar un singur cuvânt... E posibil...

– Într-adevăr, și îi expuse ipoteza sa. Carmelo, aproape în agonie, nu era capabil de lungi explicații. Așa că v-a dat un prim indiciu: inscripția de pe lespede, pe care presupunea că o cunoașteți. Acum va trebui să descifrăm această inscripție dacă dorim să găsim calea care duce la nișa secretă.

– Atunci, am dat de bucluc...

– Ați avut dreptate când ați spus că prietenul nostru Carmelo era nemaipomenit în acest gen de lucruri... îi aminti inspectorul și îl îmbărbătă: Stați liniștit, că o să mă ocup eu de această treabă. Și acum, să auzim înregistrările...

Sancristóval se ridică în picioare ca un robot, se îndreptă spre camera de baie și o bucată de vreme și-o petrecu mișcând ceva, căci zgomotele ajungeau la inspector prin ușa închisă. Ieși în cele din urmă cu o casetă în mână.

– Aici sunt înregistrările, îi spuse el înmânându-i caseta, ca și cum i-ar fi încredințat un obiect de mare valoare.

– Nu vă gândiți să o puneți în casetofon?

– Nu, pentru Dumnezeu! Acesta nu e locul potrivit. Pereții au urechi... O s-o ascultați la tine acasă și te vei convinge că n-am exagerat. Vei înțelege și de ce spun că e atât de urgent să recuperăm relicva, îi răspunse Sancristóval și, văzând expresia de uimire de pe chipul inspectorului, adăugă pe un ton confidențial: Păstrează banda și ascunde-o bine, aici nu prea e în siguranță.

43

Când ajunse acasă în aceeași noapte, Mazeres își puse ca de obicei cheile în scrumiera care se găsea pe dulăpiorul de la intrare și se duse direct la radiocasetofon. Casetaă pe care i-o înmânase Carlos Sancristóval îi ardea mâinile, iar curiozitatea de a afla ce conține îi chinuia sufletul. Închise cu zăvorul ușa de la birou, deconectă telefonul mobil și pe cel fix, și astfel, sigur că nimeni și nimic nu îl va distrage, se pregăti să o asculte. Totuși, nu dorința de a se concentra, oricât de arzătoare s-ar fi dovedit, fusese cea care îl împinsese să își ia aceste precauții, ci teama care se cuibărise în adâncul ființei sale din ziua în care comisarul Ortiz îl amenințase, deși el n-ar fi recunoscut-o niciodată.

În vreme ce manevra aparatul și pregătea un carnet ca să ia notițe, își aminti, fără să îi iasă din cap, de membrul din Opus Sancristóval și de predica lui catastrofică. Să fie oare adevărate uneltirile pe care acesta i le atribuia prelatului din Opus? Mazeres stătea ca pe ghimpi. Curând avea să afle.

Apăsă pe tasta *play,* radiocasetofonul intră în funcțiune, iar inima începu să îi bată cu putere. Timp de câteva clipe, care i se părură nesfârșite, banda se desfășură fără să reproducă nici un sunet, ci doar o scârțâială de mașinărie prost unsă. Apoi, auzi câteva cuvinte fără legătură unele cu altele și niște rezonanțe de ecou care îl călcau pe nervi. În cele din urmă, putu auzi ceva coerent: o conversație care, așa cum deduse imediat, începuse de

puțină vreme. Nu îi deosebi pe interlocutori după voce; din ceea ce îi spusese deja Sancristóval, trebuiau să fie monseniorul Olavarría și arhiepiscopul irlandez. Ascultă cu atenție o bună bucată de vreme, apoi apăsă pe *stop* și începu să scrie în carnețel.

„Într-adevăr. arhiepiscopul Sutherland a fost acela care l-a pus la curent pe Olavarría cu existența documentului *Gott Mit Uns* și care, la stăruințele prelatului din Opus, a căutat relicva și a pus mâna pe ea. Doar dacă mergem pe urmele lui Gómez de San Román vom putea să o recuperăm. Sunt de acord cu bănuiala lui Sancristóval. Așadar, e clar, că singura sectă care căuta relicva lui Himmler era Opus. În ceea ce privește acest punct, nu trebuie să ne mai stoarcem creierii."

Odată notate în grabă aceste idei, apăsă din nou pe tasta *play*. Pe această porțiune de bandă, interlocutorul monseniorului Olavarría era altul. Deduse din conversație că era vorba de un anume Armando Ruibarbo de San Vicente, un cercetător foarte competent care făcea experiențe cu celule-mamă adulte și era la conducerea unuia dintre laboratoarele CIMA, centrul de cercetări având legături cu Clinica Universitară a Opus Dei din Navarra. Mazeres nu putu auzi toată conversația, ci doar frânturi, din pricina faptului că cei doi interlocutori se îndepărtau din când în când de locul unde era ascuns microfonul, poate pentru că se plimbau prin imensul birou al monseniorului. Ideea clonării lui Hristos plecând de la celulele sângelui său, ceea ce propunea prelatul, numitului Ruibarbo nu i se păruse o absurditate, ci un obiectiv ambițios care îl entuziasma. Lui Mazeres îi fu foarte greu să își dea seama dacă vorbele savantului erau sincere sau, așa cum se întâmplă de atâtea ori în instituțiile încorsetate în fanatismul obedienței, le rostea ca să lingușească și îi lăsa timpului responsabilitatea de a-l dezamăgi pe superiorul său.

„Dacă vom fi în stare să descoperim limbajul celulelor, vom fi în stare să le spunem și ce trebuie să facă..."

Oricât de mult își frământă mintea cu acest fragment din conversație, Mazeres nu își putu da seama despre ce vorbeau în momentul acela, ce anume voise să exprime profesorul Ruibarbo prin acele cuvinte și ce înțelesese Olavarría. Oricum ar fi fost, acesta, pe un ton autoritar care nu admitea discuții, spusese:

– Ceea ce trebuie tu să faci este să mi-i aduni în laboratorul tău pe cei mai buni specialiști în clonare, să lucrați în mare grabă și să perfecționați tehnicile... Nu vă uitați la mijloacele materiale; pentru *clonatio Christi,* fondurile sunt nelimitate... Avem nevoie să ducem la capăt acest proiect cât mai curând. „Emanuel!" *Gott Mit Uns...* Este o poruncă a Părintelui, testamentul său, ultima sa dorință...

Cum făcuse și mai înainte, Mazeres opri din nou banda și luă notițe. Câteva clipe cugetă la cele auzite. Era oare cu putință ca acele conversații să fie reale? Era năucit; și nu putu să nu recunoască faptul că Sancristóval nu exagerase. Se concentrase cu atâta intensitate, încât uitase să ia cina, iar stomacul îi aminti acest amănunt. Se ridică, se duse la bucătărie, deschise frigiderul și văzu că era plin. Zâmbi. Ce m-aș face fără Mercedes? se gândi el; dar se înșela, Paloma fusese cea care i-l umpluse de data aceasta. Își făcu un sendviș cu ton și, pentru ca pâinea să fie mai zemoasă, o frecă de o roșie coaptă, adăugă niște măsline și asezonă totul cu niște picături de ulei. Luă o cutie de bere și așa, fără farfurie și fără șervețel, ieși pe balcon. Era atât de bucuros de noile descoperiri, încât, după ce termină sendvișul, căută pachetul de țigări și, încălcându-și promisiunea, fumă una. Gustarea și țigara, sub cerul înstelat, i se părură minunate. Se întoarse la casetă.

„Ți se pare complicată clonarea lui Isus plecând de la una dintre celulele sale?" era vocea lui Olavarría cea care punea întrebarea.

„Tehnicile sunt relativ simple: denuclearizarea ovulului, înlocuirea acestui nucleu cu un altul care să conțină materialul

genetic pe care dorim să-l clonăm, stimularea acestei combinații cu descărcări electrice și implantarea lui într-un uter... Teoretic, tehnicile nu sunt complicate; dar, în practică, procesul este plin de riscuri și de probleme... Adevărul e că încă n-au avut succes cu ființele umane; vom avea nevoie de timp ca să le perfecționăm... În clonările de animale a fost nevoie uneori de peste două sute de încercări pentru ca experimentul să aibă succes." Făcu o pauză pe care Mazeres o interpretă ca pe o îndoială a profesorului Ruibarbo și pe care acesta, în cele din urmă, se hotărâse să o formuleze. „Pe de altă parte, crioconservarea ovulelor nu este deloc ușoară, dat fiind că acestea sunt niște celule mari cu un mare conținut de apă, care au un înveliș exterior foarte rezistent. Aceasta face ca, în procesul de congelare, să se formeze cristale care îi pot vătăma interiorul. Vom avea nevoie de multe ovule..." După o altă pauză, și mai mare, adăugă o nouă problemă: „Este imprevizibil ce anume se poate întâmpla cu niște celule de acum două mii de ani... Va depinde mult de calitatea și de conservarea acelui sânge... poate că va trebui să eliminăm unii embrioni ai lui Isus din pricina proastei lor calități... Această clonare a Domnului este o provocare colosală...!"

– Ce grozăvie! Ce indivizi nerușinați! exclamă Mazeres, indignat.

Inspectorul, concentrat pe aparat, cu privirea ațintită asupra benzii magnetice care aluneca șuierătoare de la o bobină la cealaltă, era stupefiat; dar uimirea nu îi venea de la partea tehnică a clonării, despre care de-abia avea câteva noțiuni elementare, ci de la modul în care o abordau mișeii aceia. În nici o clipă nu îi auzise să pună în discuție monstruozitatea acțiunii lor și implicațiile etice pe care le presupunea, cu atât mai mult cu cât Vaticanul, în al cărui principal purtător de cuvânt se erijase Opus Dei, aruncase niște teribile anateme împotriva manipulatorilor de celule-mamă demonizându-i ca părtași la cultura morții.

– Este evident că Sancristóval a avut dreptate. Acest Olavarría este nebun și îi va înnebuni pe toți cei din Opus.

Mazeres, sătul să mai asculte acea înșiruire de grozăvii, avea de gând să închidă casetofonul, dar se opri. Fu mai atent. Probabil că era vorba despre ultimul inconvenient pe care savantul îl găsea la proiectul părintelui.

„Oricum ar fi, monseniore, în cazul în care condițiile tehnice ne-ar fi favorabile și clonarea s-ar dovedi un succes, acest Isus clonat n-ar avea nici memoria, nici experiența, nici personalitatea originalului...“

Se lăsă tăcerea. Mazeres își imagină că Olavarría se oprise brusc, contrariat, și că îl străfulgera cu privirea pe subordonatul său, dar, din ceea ce urma, își dădu seama că probabil faptele se vor fi desfășurat foarte diferit.

„Ceea ce tu crezi că este un grav inconvenient, în realitate, prezintă imense posibilități pentru noi. Despre aceasta am vorbit deja cu comitetul meu teologic.“ Mazeres ghici din ton că Olavarría era zâmbitor; acesta făcu o pauză și apoi spuse ce avea pe suflet: „Deoarece creierul noului Isus va fi *tamquam tabula rasa*, ca o plăcuță nescrisă, *noi îl vom modela după chipul și asemănarea* Lucrării. Se va naște un Isus identificat pe deplin cu spiritul nostru, un adevărat Emanuel, ceea ce a prorocit Părintele. În Vila Sacchetti se pregătesc deja «Virgines Domini»[1]. Marilis Küng (care nu este în nici un fel înrudită cu teologul heterodox) a selecționat un mic grup de copile, cucernice pe dinăuntru și frumoase pe dinafară. Ele vor fi cele care își vor dona ovulele. Când va sosi marea clipă, într-una dintre ele se va implanta embrionul sacru și va deveni mama lui... Dar nu numai că ne-am îngrijit de tot ce are legătură cu uterul matern,

[1] „Fecioarele Domnului“ (în lb. lat., în orig.)

dar i-am planificat și educația, prietenii etc., ceea ce sociologii numesc uter social...“

Un clic metalic indică faptul că se terminase banda. Și inspectorul ajunsese la capătul răbdării.

44

Mazeres își petrecu zile întregi frământându-și mintea cu așa-numitele „Conversații de la Vila Tevere", cum botezase el banda de casetofon pe care i-o înmânase Sancristóval, și hotărî ca, pentru moment, să nu discute nimic cu Paloma, nici cu prietenii săi. Trebuia mai întâi să chibzuiască în ce fel putea să îi implice mai temeinic în noile investigații fără să îi compromită. O dilemă dificilă. În joia aceea – devenise deja un obicei – stabilise cu Paloma să ia masa împreună și, cum nu avea foarte mult de lucru, hotărî să treacă pe la muzeul Prado, să o ia cu o oră înainte de întâlnire. Inspectorul intră în biroul ei în vârful picioarelor, lăsând-o să vadă că nu voia să o deranjeze.

– Nu face pe caraghiosul și ia loc, nu mai întârzii mult.

Își dădură un sărut, iar el se așeză în fața ei la masă. Deschise ziarul, în vreme ce ea își vedea de treburi. Cu coada ochiului, Mazeres observă că pe masă era o scrisoare cu ștampila Romei. Paloma își dădu seama și, înainte de a fi întrebată, îl lămuri.

– Mi-a scris monseniorul Bergonzi, îi spuse ea cu toată naturaleța și îi întinse plicul.

– De unde și până unde? întrebă el, neputându-și ascunde un nedeslușit sentiment de gelozie.

– Mi-a răspuns la o scrisoare pe care i-o trimisesem eu cu ceva vreme în urmă în legătură cu adamiții...

– Cu adamiții? Credeam că această pistă a fost exclusă. Nu mi-ai spus nimic.

– Doream să-ți fac o surpriză. Adevărul e că scrisoarea a ajuns deja târziu... îi răspunse ea, știind că această inițiativă îl va umple de satisfacție.

– Despre ce e vorba? se prefăcu el indiferent.

– Citește-o singur.

Am scotocit prin mapele din secolele al XV-lea și al XVI-lea și am găsit scrisori particulare și alte hârtii neînsemnate pe care le-au schimbat între ei episcopii din Țările de Jos și de la Scaunul Apostolic. Nu au nici un fel de relevanță, dar confirmă anumite intuiții ale tale. Așadar, în continuare, te informez despre cercetările mele în *Archivum Historiae Pontificiae*[1], pentru cazul că ți-ar fi de folos.

Homines Intelligentiae, secta de care aparținea Bosch, așa cum susții tu, și cred că pe bună dreptate, era formată din adepți ai doctrinelor Spiritului Liber ale lui Aegidius Cantor și practicau „amorul serafic" pe care inchizitorii l-au definit drept „mângâieri lăuntrice"... După cum am putut citi în documentele procesului inchizitorial care i-a fost intentat în 1411 călugărului carmelit Willem Van Hildernissem, acuzat de apartenență la această sectă, acest „amor serafic" se deosebea puțin de amorul fizic sau trupesc și consta în mângâieri genitale fără penetrare și nici ejaculare...

– Ce părere ai despre ce scrie monseniorul? întrerupse Paloma lectura pe care inspectorul o făcea cu voce tare.

---

[1] *Arhiva Istoriei Pontificale.* (în lb. lat., în orig.)

Mazeres nu știu dacă îi punea întrebarea cu gânduri ascunse, așa că, fără să îi răspundă, continuă lectura în gând.

– Ceea ce îmi atrage cel mai mult atenția, îi răspunse în încheiere, în vreme ce împăturea cu grijă scrisoarea, este atitudinea inchizitorilor față de relatarea călugărului căruia i se întocmise un dosar. Bineînțeles că inchizitorii nu vor fi crezut povestea cu întreținerea de relații trupești fără de păcat... Cu toate astea, călugărul trebuie să fi fost foarte convingător ca să scape de rug.

Urmară câteva clipe de tăcere și inspectorul fu pe punctul de a-i dezvălui noile date care anulau în întregime această direcție a cercetărilor.

– Bosch, secta adamiților, Homines Intelligentiae, Pieter Breitner... toate astea nu mai servesc pentru explicarea cazului nostru, îi spuse el, căutând să nu o rănească. Nu știu de ce l-ai deranjat pe monsenior. Pista olandezului am exclus-o de mult, am stabilit că era o pistă moartă. Nu înțeleg de ce te încăpățânezi să cercetezi în direcția aceea... Sau continui să crezi că există vreo legătură între relicva lui Himmler și secta adamiților?

Inspectorul, așezat până în momentul acela dinaintea mesei de scris a logodnicei sale, nu așteptă răspunsul. Se ridică și merse la fereastră. De acolo, avea o frumoasă priveliște asupra bisericii ieronimilor care, fără să fie o minune, era una dintre puținele biserici din Madrid care prezentau un oarecare interes.

– Nu știu ce să cred, răspunse ea cu îndoială. S-ar putea să ai dreptate, dar după ce am citit scrisoarea monseniorului, nu mai sunt atât de sigură. Datele pe care le aduce monseniorul...

Paloma luă scrisoarea și citi paragraful care îi pricinuise incertitudine.

> Am putut de asemenea să fac dovada că regele dezbrăcat din tripticul Epifaniei nu este altcineva decât Marele Maestru al adamiților, evreul Iacob de Almaengien, care a primit botezul, adult fiind, în anul 1494, în prezența lui Filip cel Frumos, duce

de Burgundia. După botez, Almaengien s-a numit Philippe Van Sit Jans... Pe baza acestor date și a altora pe care le posed, am ajuns la următoarele concluzii: 1) că, pe vremea lui Bosch, secta adamiților era vie; 2) că Marele Maestru al acesteia a fost acel cripto-evreu, prieten al pictorului și al lui Filip cel Frumos...

– Asta o știam deja, întrerupse Mazeres, morocănos, lectura.

– Da, da; dar ceea ce nu-mi este foarte clar acum este rolul lui Pieter Breitner în această încurcătură cu relicva Sfântului Pantelimon... adăugă ea.

Tripticul *Epifaniei,* la care se referea monseniorul în scrisoarea sa, fusese ultimul dintre marile triptice pictate de Bosch și se afla în muzeul Prado. Paloma se gândi că i-ar putea expune mai bine reconsiderarea acestei probleme dacă ar avea tabloul în față, așa că îl invită pe inspector să meargă în sală. Mazeres nu era pasionat de pictură și, ca să o înfurie, făcea comentarii depreciative, afirmând, de pildă, că Tapiès[1] și alți pictori moderni erau o adunătură creată de critici pe baza unui metalimbaj pe care nici ei înșiși nu îl înțelegeau. Paloma, ca să nu se certe, îl dezarma, dându-i dreptate. Odată ajuns în fața tripticului, Mazeres exclamă cu chef să o provoace:

– Aici măcar se vede ceva.

Paloma, care nu voia să se complice în discuții străine de scopul pe care și-l propunea, evită să spună ce gândește. Îi explică pe scurt cele trei panouri, ca să se concentreze asupra celui din mijloc.

– Bosch l-a pictat pe regele Melchior ca pe un bătrân preot, înveșmântat într-o imensă mantie roșie, în timp ce oficiază serviciul divin. Stă în genunchi, cu mâinile împreunate cucernic în rugăciune și la o distanță respectuoasă de Fecioară. La picioarele

[1] Antoni Tapiès (n. 1923), pictor spaniol, autor al unor tablouri de un intens dramatism

acesteia și-a depus ofranda de aur. Gaspar, la stânga lui Melchior, cu părul șaten, mai tânăr decât companionul său și tot în genunchi, are în mâini o tavă de argint cu tămâie. În spatele acestor doi regi, Balthazar, cu piele închisă la culoare și păr creț, însoțit de un servitor negru cu tunică roșie și capul încununat cu flori, își așteaptă rândul în picioare, solemn și plin de grație. Poartă în mână un flacon în formă de glob în care se află smirnă, și aici ea insistă asupra acestui cuvânt, întărindu-l printr-o lungă pauză ca și cum acolo s-ar fi aflat miezul chestiunii, și continuă: Pieter Breitner afirma într-un articol că această *Epifanie* nu era un tablou religios, ci unul ezoteric, pe care doar inițiații ar fi în stare să-l interpreteze.

– Îmi pare rău, iubito. Nu despre asta este vorba, spuse inspectorul foarte sigur pe sine. Pista olandezului, a lui Bosch, a adamiților... s-a dovedit a fi o pistă greșită care ne-a făcut să ne abatem de la calea cea bună și să pierdem mult timp.

– În locul tău, eu n-aș fi atât de sigură, îi reproșă ea. Tripticul, în opinia lui Breitner, continuă ea, reprezintă *Preamărirea Smirnei*. Potrivit unei foarte vechi tradiții orientale, Magii i-au oferit Pruncului Isus smirnă și formula secretă pentru a o transforma într-o licoare misterioasă...

– Smirnă, smirnă...! Prostii, Paloma, prostii... Sunt uluit.

Scrisoarea monseniorului și legenda pe care i-o povestea acum Paloma i se păreau un mod prostesc de-a pierde timpul. Era nervos și fu cât pe-aci să îi dezvăluie pista Opus care făcea să se năruie toate acele castele clădite în aer, dar trebui să își stăpânească nerăbdarea. Încă nu sosise momentul potrivit.

– Am impresia că batem câmpii, îi spuse el pe un ton nu prea afectuos.

– Secta adamiților, insistă netulburată Paloma, convinsă că pista olandezului nu putea fi dată ușor la o parte, era în căutarea acestei prodigioase smirne a Magilor, ale cărei efecte le preamăreau. Cei care au avut șansa de-a o gusta, fiind încă pe această

lume, au fost transportați ca prin minune în paradisul terestru și s-au desfătat cu toate plăcerile trupului... După cum vezi, Julián, îl apucă ea de braț și îl trecu de cealaltă parte, unde, spate în spate, se afla celălalt triptic, între tripticul *Epifaniei* și *Grădina desfătărilor* există o strânsă legătură. Smirna Magilor dezlănțuia pasiunea trupească și ridica orgasmele la puterea n. *Grădina desfătărilor* reproduce efectele pe care le pricinuia această rășină... Un paradis terestru în care oamenii, goi, se desfată cu tot soiul de desfrâuri într-o orgie deșănțată și fără de sfârșit. Adamiții, Julián, nu încape nici cea mai mică îndoială, căutau această licoare minunată.

– Paloma, te rog, nu mai continua.

– Lasă-mă să termin și după aceea îți dai cu părerea.

Paloma ar fi vrut să descrie tabloul la modul iconografic și să îi aducă o mulțime de detalii care făceau legătura între smirna Magilor și *Grădina desfătărilor* și, ceea ce era și mai surprinzător, cu licoarea halucinogenă pe care o băuse Isus pe cruce, dar, văzând că Mazeres se înfuria din ce în ce mai tare, renunță.

– Potrivit lui Pieter Breitner, se mărgini ea să adauge, figura cea mai enigmatică și mai tulburătoare a acestei *Epifanii* este acest al patrulea rege care se ivește pe jumătate despuiat în pragul colibei... Pentru unii autori, este vorba despre regele Irod, pentru alții, de Antihrist...

– Pentru care dintre aceste interpretări înclină Breitner? întrebă inspectorul, pe un ton lipsit de cea mai mică urmă de interes.

– Julián, eu te-am ascultat întotdeauna cu respect și cu răbdare. Niciodată n-am calificat drept prostii lucrurile pe care mi le-ai povestit despre cazul Sfântului Pantelimon... Și unele dintre ele, n-o să mă contrazici, au fost adevărate stupidități... Se vedea că era rănită, apoi, cu un efort, se controlă și, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic, continuă: Pieter Breitner propune două ipoteze. Cel de-al patrulea rege îl reprezintă ori pe Adam care, potrivit foarte vechii *Cărți a Cavernei Comorilor,* ar fi scos din

Paradis smirna din arborele sacru, acea smirnă care, după cum îți spun, le-a deschis ochii și i-a făcut să se desfete ca zeii, ori pe marele sacerdot al sectei adamiților. Oricare ar fi interpretarea corectă, cert este că acel personaj asistă la misterul *Epifaniei,* sau, ceea ce este același lucru, la miraculoasa *transmutație* a smirnei într-o licoare misterioasă.

– Smirna se transmută într-o licoare misterioasă... Și spui că toate astea apar în acest tablou? o întrebă și îl arătă, sceptic.

– Julián, dacă n-ai avea atâtea prejudecăți și m-ai lăsa să-ți explic, ai vedea.

– Spune-mi un lucru acum. Ce legătură are afurisita aia de smirnă cu cazul Sfântului Pantelimon? Nu crezi că te-ai vârât într-o treabă foarte periculoasă...?

– Tocmai, ceea ce îți spun are legătură cu relicva Sfântului Pantelimon, adică a lui Himmler... Acolo vreau să ajung și nu mă lași, îi răspunse ea și pufni îngâmfată. După cum intuiesc eu, smirna Magilor, mânuită potrivit rețetei alchimice pe care ei înșiși au furnizat-o, se transformă într-o poțiune miraculoasă.

– Iar te întorci la același lucru? Mă zăpăcești de cap.

– Magii i-au oferit lui Isus smirna ca substanță medicinală și un rețetar secret ca să o folosească... Documentele pe care mi le-a trimis monseniorul Bergonzi o confirmă. Pe de altă parte, Evangheliile indică persoana lui Isus ca pe un tămăduitor, ca pe un taumaturg acreditat...

– Acum reiese că Isus a fost vraci; asta mai lipsea să aud. Vrei să insinuezi că Isus a făcut uz de smirna pe care i-au oferit-o Magii la Bethlehem pentru tămăduirile lui miraculoase?

– Smirna aceea avea efecte polivalente... Asta încerc să te fac să înțelegi. Paloma lansă această afirmație fără să o argumenteze, lucru pe care nici inspectorul, preocupat de altceva, nu i-o ceru. Își continuă teza: Isus a folosit smirna ca să-și realizeze tămăduirile și poate că a utilizat-o și pe cruce, de aceea adamiții, ca și

alte secte creștine din primele timpuri, afirmau că Isus nu a simțit nici un fel de durere pe cruce, ci dimpotrivă...

– Sigur că da, acea licoare i-ar fi produs un orgasm nesfârșit care l-ar fi transportat în al nouălea cer... o ironiză inspectorul.

Paloma, trecând încă o dată peste înțepăturile lui, continuă:

– Apostolii, după moartea sa, au continuat aceeași tradiție de a-i tămădui pe bolnavi... Să fi moștenit oare un anumit grup acel rețetar? Umblau adamiții pe urmele smirnei miraculoase? Făcu o lungă pauză înainte de a-i prezenta o informație care avea să îl surprindă: Julián, poate că Iosif din Arimateea a fost depozitarul smirnei, al acelui leac sacru, și nu – cum se spune – păzitorul potirului cu sângele lui Isus...

– Ce pretindeți să demonstrați tu și monseniorul? își bătu joc de ea inspectorul. Ce fel de veleități sunt astea!? Am crezut că ai luat în serios cazul Sfântului Pantelimon... și continuă cu reproșurile: Ai pornit de la ipoteza că secta adamiților căuta sângele lui Hristos ca să-l cloneze pe adevăratul Adam, iar acum ți-ai schimbat părerea și te lansezi într-o teorie dintre cele mai rocambolești: adamiții căutau smirna desfrâului sacru... Cum rămâne?

– Tu știi, mai bine decât oricine, că nu trebuie să închizi niciodată o pistă, în afară de cazul că ar exista dovada unei erori sau că ar fi exclusă din pricina alteia cu un grad mai mare de certitudine.

Mazeres, supărat că iubita lui tocmai îi dăduse o lecție, îi răspunse pe un ton iritat:

– Paloma, să ne întoarcem cu picioarele pe pământ și să lăsăm himerele... Orice ar fi căutat adamiții, rolul lui Pieter Breitner în furtul relicvei a rămas foarte clar. Pieter a fost un simplu instrument pe care, așa cum a mărturisit comisarul Ortiz însuși, l-a folosit drept *cataphile* ca să pătrundă în mănăstire și punct. Să continuăm pe această cale fantezistă a lui

Bosch, a lui Pieter și a adamiților înseamnă să pierdem extrem de mult timp...

– Ești chiar atât de sigur? îi răspunse ea foarte ofensată. Nu poți să vorbești astfel și să respingi din start cu această nouă teorie a smirnei, când n-ai recuperat încă relicva și nici nu știi cu precizie care este conținutul ei.

45

Mazeres tocmai primise prin poșta electronică fotografia pe care José Cortell, epigrafistul, o făcuse triunghiului de la Jorquera. „Încă nu am putut descifra mesajul complicat pe care îl conține, dar mă ocup de asta", îi comunica acesta. Inspectorul se gândi că va trebui să se întâlnească cu părintele Méndez, cu Jorge și cu Marc și să-i pună la curent cu ultimele întâmplări. Nu mai putea amâna multă vreme revederea. Ziua aleasă nu se demonstra a fi cea mai potrivită: cerul era acoperit, o ploaie torențială cădea peste Madrid, iar orașul era complet paralizat. Ajunseră după ore de întârziere la Mănăstirea Întrupării, locul întâlnirii, unde capelanul îi aștepta în camera lui.

– Am crezut că nu mai veniți, le spuse acesta, bucuros să îi revadă.

Luară loc în jurul unei mici mese pentru vasul cu jăratic, așezate la un capăt al camerei, între două ferestre opuse. Ploaia continua să lovească în geamuri.

– Aici vom sta mai bine, le spuse părintele Méndez.

Inspectorul, fără să mai piardă timpul, intră în subiect și le prezentă amănunțit întâlnirile pe care le avusese cu Sancristóval și conținutul benzii magnetice pe care acela i-o înmânase: cea despre *clonatio Christi* pe care o punea la cale Sáenz de Olavarría, despre laboratoarele CIMA, despre copilele care își vor oferi ovulele, despre mama virginală pe care o pregăteau...

Marc și Jorge ascultau făcând gesturi teatrale, în vreme ce capelanul avea o figură complet neîncrezătoare.

– După cum vedeți, furtul relicvei era plănuit de multă vreme; și tot de multă vreme, în cel mai absolut secret, se muncea în ritm susținut pentru a se duce până la capăt clonarea lui Isus. Sancristóval știe că noi umblăm după relicvă și crede că încercăm să împiedicăm această acțiune înainte de a fi prea târziu...

– Atunci, întrebă Marc, încruntându-se, pentru cine lucra arhiepiscopul Sutherland...?

– Bună întrebare, băiete! recunoscu inspectorul. Și în această privință suntem derutați... își întrerupse el firul discursului ca să facă o digresiune. După ultimele evenimente, înclin să cred că Vaticanul n-a avut nimic de-a face cu această poveste... Lui Marc îi veniră în minte Muño-Fierro, prăvălit pe masă într-o baltă de sânge și cu cartea de Tarot Papa într-o mână, și elucubrațiile spuse atunci în legătură cu posibilitatea – aproape certitudinea – unei piste care să ducă la Vatican. Arhiepiscopul Sutherland, care, după cum știți, făcea cercetări în arhivele secrete ale lui Pius al XII-lea, aflând din întâmplare de documentul nazist *Gott Mit Uns,* i-a povestit despre acesta lui Sáenz de Olavarría... Așadar, după părerea mea, Vaticanul n-are nimic de-a face. Autorul unic și exclusiv al planului este prelatul din Opus.

– Un plan aberant. Niciodată nu mi-aș fi putut închipui așa ceva, comentă Marc.

– Acest Sáenz de Olavarría trebuie să fie nebun, exclamă Jorge. Presupun că Opus nu-l va sprijini.

– În Opus sunt oameni foarte obedienți și disciplinați și nimeni nu pune niciodată la îndoială cuvântul superiorului... își spuse inspectorul punctul de vedere. Olavarría poate fi nebun, dar știe foarte bine ce face. Dacă noi am aflat, este pentru că l-au trădat propriile sisteme de spionaj... Nimeni și nimic nu reprezintă perfecțiunea! Altceva este ca planul să-i

iasă bine... Dacă dorim să împiedicăm toate aceste excentricități, trebuie să recuperăm relicva.

– Asta este ceea ce ne-am propus de la început, nu-i așa? confirmă Marc.

– Da, dar am mers orbecăind... Acum, măcar, știm încotro ne îndreptăm... Dispunem de inscripția de pe triunghiul de la Jorquera care, după câte se pare, este firul care ne poate conduce la locul în care Olavarría a poruncit să fie ascunsă relicva lui Himmler până când furtuna va înceta...

Scoase fotografia în culori a epigrafistului Cortell pe care o trecură din mână în mână. Le relată recenta lui excursie la Jorquera și cum, din pură întâmplare, descoperise în biserica din sat acel misterios triunghi de piatră cu inscripții sibilinice, care reproducea originalul din biserica Sfântul Ioan Ospitalierul de la Valencia.

– Dacă am înțeles bine, spuse Marc care urmărea explicațiile inspectorului cu tot atâta interes cu cât ar fi citit un roman polițist, tu presupui că relicva este ascunsă în biserica aceea și că, dacă descifrăm această inscripție, putem da peste ascunzătoare.

– Nu e vorba că eu aș presupune, ci Carlos Sancristóval este convins...

Inspectorul avea de gând să le prezinte legătura dintre Sancristóval și biserica aceea a prelaților din Opus Dei, când îl întrerupse capelanul.

– Privind această inscripție și ascultând ce povestești, i se adresă lui Mazeres, cred că și eu aș putea să o studiez și chiar să rezolv vreuna dintre ghicitorile sale dificile.

– Despre asta este vorba, se bucură inspectorul.

– Ce semnificație cuprinde fraza aceea? se grăbi Marc să îl întrebe pe capelan.

– La prima vedere, n-am idee... Totuși, putem încerca... Părintele Méndez, cu fotografia în mână, începu să dea explicații:

Sintagma *Optantibus non difficilis* o putem traduce prin „Celor care o doresc“ sau „Celor care o caută nu le va fi dificil...“

– Dar ce anume trebuie căutat? Ce este lucrul acela care nu va fi dificil de găsit...? întrebă Marc, luându-le-o înainte.

– Nu fi nerăbdător, îi răspunse capelanul. Dacă am ști, am fi descifrat deja enigma. Trebuie să presupunem că acela care a utilizat din nou această inscripție se referea la relicvă.

– Și literele din interiorul triunghiului? insistă el.

– Problema e al naibii de grea, oftă capelanul. Este un talmeș-balmeș de litere ebraice, grecești și latine... Nu cred că Gómez de San Román le-a utilizat pentru planurile sale... Eu aș pune rămășag că soluția se află în fraza *Vae alio glorianti* de la baza triunghiului... Dar nu sunt sigur...

– Se mai păstrează încă inscripția originală? întrebă Jorge din simplă curiozitate.

– Cea de la Jorquera, da, luă cuvântul inspectorul. Cea de la biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, nu. După cum mi s-a spus, a făcut-o să dispară un preot din Opus pentru că a crezut că era vorba de o placă funerară masonică...

Părintele capelan, după intervenția sa, se cufundase în fotoliu, lăsând ochelarii și fotografia triunghiului pe masă, și asculta cu ochii întredeschiși. Fie din pricina răpăitului monoton al ploii în geamuri, fie din pricina tonului scăzut, neobișnuit, cu care se vorbea, începu să picotească și, puțin după aceea, adormi. Marc profită de această pauză ca să comenteze o știre de actualitate.

– Ați aflat că un anume Luigi Cascioli, care se proclamă ateu, l-a dat în judecată pe un preot, ca membru al Bisericii Catolice, pentru a fi abuzat de credulitatea oamenilor, înșelându-i în legătură cu persoana lui Isus? Dogmele, se pare că a spus el, sunt o excrescență a ignoranței noastre, pe care o poate vindeca doar

rațiunea... Partea nostimă a cazului este că un judecător de la Viterbo a admis plângerea.

– Nu mi se pare o idee rea. Să vedem când va alunga rațiunea atâtea escrocherii, adăugă Jorge. În numele credinței se comit adevărate atrocități și cineva va trebui să spună: „Ajunge!" zic eu. Fără să mergem prea departe, iată aici Opus, pe care mulți îl consideră o sectă distructivă... Voi, care îl cunoașteți din interior, poate că știți asta.

– Dacă se aduce Biserica dinaintea tribunalelor pentru falsificarea adevărului istoric despre Isus, comentă Mazeres, imaginați-vă ce ar trebui să i se facă aceluia care încearcă să-l cloneze, ca să-l manipuleze în folosul propriu...

Capelanul probabil că-i auzise, între somn și trezie, și nu îi făcu multă plăcere această digresiune; pentru ca discuția să nu o apuce pe aceste făgașe, se dezmetici și aduse vorba despre o nouă informație privind relicva.

– De câteva zile voiam să vă împărtășesc rezultatele ultimelor mele cercetări, le spuse el. Este vorba despre inscripția în grecește de pe capsula lui Himmler. După cum vă amintiți, monseniorul Bergonzi și arheologul Caprara au ajuns la concluzia că acel cuvânt αιμα (sânge), nu aparținea inscripției originale, ci a fost adăugat ulterior. După părerea lor, micul text ar însemna: „A lui Isus Hristos. Sm...", fără vreo referire la conținutul vasului pentru unguente. Ce vreți să vă mai spun?! Mie această interpretare mi se pare ciudată. Din ziua aceea, n-am făcut altceva decât să consult texte vechi care ar putea arunca o oarecare lumină asupra faptelor. Făcu o pauză, își umezi buzele uscate cu limba și continuă: Mi-am bătut capul să găsesc o interpretare corectă. Nu știu dacă acest cuvânt, αιμα a fost adăugat ulterior, cum susțin ei, sau aparține inscripției originale... După părerea mea, acest amănunt e puțin important; cert este că se află acolo...

– Știm în sfârșit ce semnificație are acel apendice enigmatic care se află mereu în coadă?

– Te referi la σμ, capelanul ridică încă o dată din umeri. Poate că într-o zi, când ne vom aștepta cel mai puțin, ni se va aprinde beculețul...

Se ridică și merse la masa de scris. Scoase dintr-un sertar fotografiile pe care le făcuse Jorge brățării aurite a relicvariului și le puse pe masă. Inspectorul era foarte contrariat pentru că, mai întâi Paloma și acum capelanul, păreau că își pierd timpul cu chestiuni inutile și nepotrivite, și ceea ce făceau îngreuna mersul anchetei.

– Vă ascult, spuse inspectorul pe un ton sec și iritat.

Capelanul își scoase jumătățile de lentile și le așeză cu grijă pe masă. Își împreună mâinile și privi către *Cina cea de Taină* a lui Olot, pe care o avea în față.

– Cei care au comandat gravarea inelului cunoșteau probabil conținutul capsulei... Cuvântul αιμα, fie că figurase din primul moment, fie că fusese adăugat ulterior, poate că nu avea accepțiunea de *sânge* pe care i-am dat-o noi...

– Asta chiar că-i bună! exclamă inspectorul care se ridicase în picioare și îi urmărea explicațiile fără să clipească. Dacă relicvariul nu conține sângele lui Hristos, atunci, zău că nu știu ce-or fi căutând cei din Opus...! Nu cred că se face moarte de om pentru un flaconaș plin cu aer...

– Nu lua totul în zeflemea, îi spuse capelanul fără să-și piardă nici un pic cumpătul.

– Dar nu vă dați seama, îi replică pe un ton iritat, în cazul în care relicvariul n-ar conține sânge, s-ar schimba totul... Explicați-vă!

Trecuseră luni de zile și încă nu se ajunsese la vreo concluzie definitivă. Cazul Sfântului Pantelimon se lungea la nesfârșit. Când credeau că zăresc capătul, drumul se bifurca, apăreau noi piste: ca aceea a tabloului *Adorația Magilor* al lui Bosch pentru care insista Paloma... Inspectorul devenea din ce în ce mai

irascibil. Părintele Méndez fu martor la ieșirea inspectorului fără să-și piardă calmul.

– **Αιμα**, continuă el cu explicațiile în vreme ce se juca cu ochelarii, se folosește de obicei în literatura greacă și în sens analogic. În acest caz poate însemna „lichid roșu", ca sucul care se extrage din struguri, din mure...

– Nu vi se pare că ne complicăm inutil? insistă Mazeres.

– Nu te enerva, tinere, îi răspunse capelanul flegmatic. Luă o foaie de hârtie pe care erau scrise niște note și continuă: În versiunea Septuagintei avem exemple despre ceea ce spun – în Facerea, 49,11 citim: „... el va spăla în vin veșmântul său și mantia sa în sângele ciorchinilor"[1]; În Deuteronomul, 32,14: „... și sângele strugurelui, vin spumos, ai băut"[2]; în Cartea Înțelepciunii[3], 39,26: „Cele dintâi lucruri trebuincioase pentru viața omului sunt: apa și focul, fierul și sarea și făina de grâu și laptele și mierea, sângele strugurelui și untul de lemn și veșmântul"[4]... Aquiles Tatius, scriitor din secolul al IV-lea, vorbește despre vinul ce reprezintă *sângele* lui Hristos...

După ce citi aceste note, căci sărise peste altele văzând că Mazeres se plimba neliniștit prin cameră, spuse în încheiere:

– Potrivit ipotezei mele, lectura inscripției de pe relicvă ar fi aceasta:

αιμα ιου χου σμ
Vinul lui Isus Hristos. Sm

Mazeres rămase stupefiat.

– *Vinul* lui Isus Hristos...? Vreți să-mi spuneți că flaconașul furat n-ar fi conținut sânge, ci vin...? Vin de la nunta din Cana sau de la Ultima Cină, presupun! spuse cu o ironie jignitoare.

---

[1] *Op. cit.*, pag. 56

[2] *Op. cit.* pag. 220

[3] Biblia, Vechiul Testament, Cartea Înțelepciunii lui Isus, Fiul lui Sirah, sau Ecleziastul

[4] *Op. cit.*, pag. 1011

– Dacă ipoteza mea este adevărată, continuă, imperturbabil, capelanul, legenda lui Iosif din Arimateea ar trebui citită în altă cheie... Potirul lui Iosif din Arimateea n-ar fi conținut *sângele* lui Isus, ci *vin*...

– Haideți să fim serioși, doar asta mai lipsea! exclamă inspectorul. Acum reiese, după părerea dumneavoastră, că Iosif din Arimateea nu a strâns altceva în potir decât *vin*...

– Lăsând gluma la o parte, spuse Jorge îngrijorat, dacă teza părintelui Méndez se confirmă, ancheta pe care o urmăm nu folosește la nimic. Am greșit drumul și am alergat după niște piste false. Într-un cuvânt, am pierdut timpul ca niște fraieri...

– Acum chiar că sunt complet derutat... exclamă Marc.

– Nu numai că am pierdut timpul... adăugă aproape mânios inspectorul, referindu-se la prelatul din Opus, Sáenz de Olavarría, apoi continuă să enumere lucrurile absurde care aveau să decurgă de aici. Furtul va rămâne fără mobil; morțile, fără explicație; documentele naziste și cele ale Vaticanului, fără sens... Nu vi se pare prea din cale afară ca o simplă ipoteză să determine năruirea întregii teorii...?

Capelanul, care își pusese inteligența, voința și timpul în slujba cauzei, se simți deranjat de impertinența inspectorului.

– Cel mai bun lucru pe care-l putem face, îi spuse inspectorul pe un ton amabil, corectându-și atitudinea, este să găsim cât mai repede acel flaconaș... Este singurul mod de a scăpa de îndoieli o dată pentru totdeauna.

Părintele capelan se uită fără să se ferească la ceas, strânse în liniște fotografiile care erau împrăștiate pe masă, le puse în plic, se ridică fără să deschidă gura și le ascunse în sertar, iar lui Mazeres îi înmână fotografia triunghiului de la Jorquera.

– Nu, nu. Păstrați-o dumneavoastră, să vedem dacă reușiți să lămuriți misterul acestui triunghi.

– Are atât de mare importanță? întrebă capelanul cu o oarecare ironie.

– După locul în care se presupune că s-a aflat la început și după posibila întrebuințare pe care i-a dat-o Gómez de San Román, aș îndrăzni să afirm că este singura cale care ne poate conduce la ascunzătoarea secretă a relicvei. Timpul își va spune cuvântul.

46

Pe Mazeres îl mira foarte tare faptul că membrul Opus Dei Sancristóval, căruia îi trimisese de asemenea una dintre fotografiile triunghiului de la Jorquera ca să-l studieze, nu dăduse nici un semn de viață.

„Ar fi trebuit măcar, se gândi el, să-mi fi confirmat primirea."

Lăsă să treacă o săptămână și apoi încă una, așteptându-i în fiecare zi telefonul. Nu știa cărui fapt să-i atribuie mutenia, când el fusese cel care își arătase interesul pentru elucidarea enigmelor de la biserica Sfântul Ioan Ospitalierul. În dimineața aceea, într-un moment când rămase singur în birou, nu mai putu aștepta și ridică receptorul.

– Reședința Opus Dei, cu ce vă pot fi de folos? i se răspunse.

Vocea suna amabil, poate chiar prea amabil. Fără să vrea, și-l imagină pe tânărul care era la celălalt capăt al firului. Elegant, mirosind a Atkinson, apa de colonie proaspătă, clasică, al cărei parfum scoate în evidență personalitatea celui care o folosește și pe care mulți membri obișnuiau s-o folosească, crezând poate că era cea mai asemănătoare cu *bonus odor Christi*[1] pe care adevărații catolici trebuiau să-l emane. Parfumat și cu niște dinți foarte albi, aproape perfecți, cu un lustru de politețe puțin cam lipicios.

[1] Mirosul bun al lui Hristos (în lb. lat, în orig.)

Mazeres își aminti de „apostolatul zâmbetului, câteodată mai scump plătit decât o oră de purtat ciliciu"... cu care fusese bombardat în tinerețea lui. Monseniorul Escrivá dorea pentru ghereta portarului de la casele lor acel miros plăcut și acel zâmbet primitor, ca o reclamă la pasta de dinți.

– Aș dori să vorbesc cu don Carlos Sancristóval y Sánchez de Alva, îl menționă el cu toate numele de familie pentru că tuturor celor din Lucrare, începând cu întemeietorul acesteia, marchizul de Peralta, le plăcuseră întotdeauna numele lungi și pompoase.

Mazeres sesiză că recepționerul stătea în cumpănă, ca și cum frazele banale precum „în acest moment se află într-o reuniune" și altele similare nu i-ar fi fost de folos în acest caz.

– Cine întreabă? spuse în cele din urmă.

Mazeres ghici că zâmbetul îi căzuse de pe buze, veștejit brusc.

– Știți, sunt un prieten al lui, și minți cât mai bine cu putință. Stabiliserăm să ne vedem săptămâna trecută și am tot așteptat să mă sune...

– Păi... don Carlos nu se află la Madrid.

– Se va întoarce curând?

– N-aș ști să vă spun...

– Poate că a plecat în Navarra... îi scăpă ca un presentiment.

Urmă o tăcere destul de prelungită. Își dădu seama că se întâmplă ceva. Nu vru să îl pună și mai mult în încurcătură și să îl oblige să spună o minciună pentru care, la noapte, la examenul său de conștiință, să fie nevoit să facă o oră în plus de ciliciu.

– Când se întoarce, spuneți-i că l-a căutat Mazeres. El știe cine sunt. Vă rog să nu uitați. Notați... Da, da; are numărul meu de telefon.

Dacă notase sau nu, îl interesa prea puțin.

La ora cinei, îi povesti Palomei această întâmplare și încheie cu următorul comentariu:

– Mi se pare că Sancristóval a căzut în dizgrație și, când cineva cade în dizgrație, știind ceea ce probabil că știe el, e de rău... Ce vrei să-ți spun, mi-a intrat un ghimpe de îndoială...

– Presupuneri de-ale tale! Uneori exagerezi cu bănuielile.

Paloma strânse farfuriile de supă și le duse la bucătărie, se întoarse apoi cu alte două farfurii întinse, cu felii mari de merluciu cu sos verde.

– Nu e din ăla congelat, așa că nu-mi face mutra asta, îi spuse ea de la bun început. Am gătit și niște cartofiori cum îți plac ție.

Mazeres nu își putu ascunde neplăcerea la vederea felului de mâncare, dar, de voie, de nevoie, ca să n-o mai audă înșirând pomelnicul de calități ale peștelui, îl mâncă.

– Dacă ai fi văzut vreodată etajul patru, spuse el turnându-și un pahar mare de vin cu care să acopere gustul peștelui, dacă ai fi văzut ce secretomanie învăluie totul acolo... Când membrii deplini, care nu sunt puțini, se îmbolnăvesc grav și nu mai răspund la tratamente, sunt instalați în clinica de la Pamplona: la acel al patrulea etaj cu aspect de spital psihiatric...

– Și crezi că acolo a ajuns prietenul tău?

– N-am nici cea mai mică îndoială.

– Mănâncă, o să se răcească.

Deși lui Mazeres îi plăcea să mănânce bine, de când o cunoscuse pe Paloma, cina nu mai constituia principala atracție, bunătățile veneau după aceea. Se așezară în salon, cu fața la televizor, ca într-un ritual, dar știau că ceea ce doreau nu era „tembelizorul“, ci jocurile de pe canapea. Cum căldura era în continuare înăbușitoare, își scoaseră o parte din haine, ca să fie mai comozi. El purta doar niște pantalonași atât de scurți, încât vârful membrului se ivea provocator, fapt care o excita foarte tare pe Paloma; iar ea, o cămășuță semitransparentă care lăsa să i se întrevadă „cele trei puncte cardinale“, cum le numea Mazeres. Amândoi se prefăceau că privesc ecranul, dar mâinile le umblau

în voie. Mâinile lui Mazeres se concentrau pe punctele cardinale de sus, dar când simțiră cu ce deliciu reacționau acestea la mângâieri, alunecară spre sud. Paloma, înnebunită de plăcere, își mișca bazinul într-un du-te-vino convulsionat.

– Scoate-ți ăștia, spuse ea și trase pofticioasă de chiloți. Cu o singură mișcare a mâinii rămase și ea goală și se întinse pe canapea. Dă-mi-o, dă-mi-o, că mor...

Inspectorul se așeză cum putu mai bine în genunchi peste ea, în vreme ce îi privea chipul. Paloma se agăță de fesele inspectorului cu furia cu care un naufragiat se agață de o scândură și nu făcu nimic ca să se ferească de atacurile lui.

– Oprește-te, oprește-te, că-mi dau drumul, strigă el, extaziat.

– Cât de tare mă excită să mi-o spui...

– Ești nesățioasă, și o apucă de obraji ca să-i încetinească ritmul.

Mazeres scoase un strigăt și își vârî capul între coapsele ei. Se devorau cu atâta lăcomie, încât uneori se înecau și trebuiau să își ia câteva clipe de răgaz.

– Mi-o lingi de parcă ai fi cățelușul Sfântului Roque... îi spuse Paloma într-unul dintre acele scurte momente de separare. Ce deliciu!

În cele din urmă, apele reveniră pe făgașul lor.

– Dacă ar trebui să-ți dau o notă pentru astfel de lucruri, îi spuse ea glumind satisfăcută, ți-aș da un zece. Ar trebui să vezi ce progrese ai făcut. Mă crucesc când văd cât de mult ai învățat...

– Am o profesoară bună.

– Îndrumătorul tău spiritual nu te-ar recunoaște.

– Nici eu însumi nu mă recunosc. Acum înțeleg vorba aia că femeia e cea mai bună aliată a diavolului.

– Asta gândești tu despre mine?

– Îmi place că m-ai învățat atâtea drăcovenii... Cât timp am pierdut!

– Nu mai privi în urmă și profită la maximum de prezent!

Chiar în acel sfârșit de săptămână, inspectorul plecă la Pamplona. Cu experiența dobândită în celelalte două împrejurări, nu îi fu greu să spargă încercuirea și să pătrundă în „castelul lui Kafka". Îmbrăcat la costum, bărbierit, parfumat, cum văzuse că procedau membrii cei mai prestigioși ai Lucrării, ajunse la clinica din Navarra hotărât să treacă fără să aibă parte de incidente de nenumăratele filtre. La recepție, se apropie de ghișeu și, cu un ton pe jumătate trufaș, pe jumătate autoritar, imitând zâmbetul sclifosit al membrilor Curiei care îl înconjoară pe papă, ceru să îl vadă pe Sancristóval. Înainte ca domnișoara – domnișoară prin condiția sa de celibatară, nu prin vârstă – să poată reacționa și să îi pună bețe în roate, se aplecă spre ea.

– Vin de la Vila Tevere, îi spuse cu voce joasă și pe un ton confidențial, și am foarte puțin timp la dispoziție. Vă rog, ajutați-mă și păstrați secretul.

Lui Mazeres nu îi venea să creadă ca acele două cuvinte, „Vila Tevere", puteau fi atât de magice.

– Eu am petrecut câțiva ani în Vila Saccheti când încă mai trăia Părintele... își permise ea să comenteze, cu ochii împăienjeniți de nostalgie.

Mazeres îi făcu un semn cu mâna care, fără să fie nepoliticos, îi dădu de înțeles importanța misiunii sale și graba pe care o avea. După cum bănuise, Carlos de Sancristóval era internat la etajul al patrulea. Inspectorul, fără să știe de unde își scotea talentul de actor, juca foarte bine rolul unei personalități dintre acelea cărora nimeni nu îndrăznește să le ceară cartea de identitate. Salută cu o ușoară înclinare a capului personalul sanitar pe care îl întâlni în trecere și își păstră tot timpul cumpătul, ca un personaj trufaș ce umblă incognito. Se ferise cu mare grijă să nu se ascundă în spatele unor ochelari închiși la culoare: nici unui membru al Lucrării nu i-ar fi dat prin minte o asemenea grosolănie. Fără să

se oprească nici o clipă, fără grabă și fără șovăieli, merse direct la salonul pe care i-l indicase recepționera. Ciocăniturile sale nu dădură nici un rezultat, așa că deschise ușa.

– Se poate?...

Sancristóval, singur, așezat într-un scaun cu rotile lângă fereastră, avea privirea ațintită pe clădirea din față: CIMA. Nici nu se întoarse. Inspectorul se așeză dinaintea lui. Nu părea aceeași persoană pe care o cunoscuse cu doar câteva săptămâni în urmă. Nu aspectul lui tras la față îl impresionă cel mai mult, ci ochii săi. Înfundați în orbite, fără strălucire, fără viață.

– Sunt Julián Mazeres, nu vă amintiți de mine...?

Celălalt rămase privindu-l și se strădui să își aducă aminte, cel puțin așa credea inspectorul; dar avea să sufere curând o decepție. Zâmbetul de nătărău care îi apăru lui Sancristóval pe buze îi dădu inspectorului de înțeles că nici nu îl recunoștea, nici nu înțelegea ce îi spune. Îi strânse mâna. Sancristóval i-o prinse cu putere, trăgând de ea. Îl ruga oare, printr-un gest pornit din adâncul subconștientului, să îl scoată de acolo!? Asta gândea inspectorul.

– Sunt Julián Mazeres, spuse din nou, privindu-l în ochi, și adăugă niște nume ca să vadă dacă reacționează: Carmelo Gómez de San Román, Sfântul Ioan Ospitalierul... Vă amintiți?

– Vitriol, îngăimă celălalt cu mare greutate și cu vocea stinsă.

Pe chip i se citea frica.

– Vitriol? repetă Mazeres, uimit.

Se referea oare la vitriol, acidul extrem de coroziv care se folosește în industria chimică...? Mazeres nu cunoștea deloc subiectul, dar se întrebă dacă nu cumva l-or fi otrăvind cu vreunul dintre derivații acestuia.

– Vitriol. Vitriol. Vitriol... repeta întruna Sancristóval într-un mod insistent și monoton.

– Nu-l luați în seamă, îi spuse cineva din spate, cu o voce liniștită. Repetă întruna ca o placă zgâriată... Sunteți o rudă a lui don Carlos?

– Nu. Vin de la prelatură... spuse el sec și politicos, și îi dădu de înțeles că, prin acea acreditare, era de prisos o prezentare personalizată. Părintele este foarte îngrijorat pentru acest bolnav...

Minți atât de bine și cu atât aplomb, încât psihiatrul, căci asta se dovedi a fi persoana în halat alb, îi dădu crezare. Din întâmplare, tocmai pronunțase un alt cuvânt magic care făcea să se năruie orice obstacol. În cadrul Opus, prin antonomază, Părintele era Escrivá de Balaguer, iar după moartea sa și prin extensie, succesorii lui. Folosirea acestui apelativ cu fervoarea cu care tocmai îl rostise inspectorul dovedea o relație de prietenie foarte apropiată. Medicul așa o considerase.

– Don Carlos se simte bine, spuse psihiatrul, care presupunea că interlocutorul său era implicat în această afacere. După cum ați putut constata, și-a pierdut memoria. Din când în când își recapătă luciditatea pentru câteva minute, dar îl sedăm...

– Nu vorbește? Nu conversează...? vru inspectorul să îl tragă de limbă.

– Cuvinte fără legătură între ele, ca acestea pe care tocmai le-ați auzit... Ar trebui ca cineva să fie foarte implicat în secretul lui ca să înțeleagă ce spune... Nu va pricinui nici o problemă Lucrării, de asta Părintele poate fi sigur...

– Și povestea asta cu „vitriolul", ce vrea să spună? insistă Mazeres.

– Un tic verbal lipsit de sens. Unii bolnavi, cum este și cazul fratelui nostru, repetă fără încetare cuvinte pe care le născocesc sau pe care le-a reținut creierul lor. Este ca scândura de care se agață un naufragiat...

– ... înainte de a se îneca pentru totdeauna, presupun, termină el fraza cu rea intenție.

Inspectorul părăsi spitalul deprimat, văzându-l pe Sancristóval pierdut în acel Gulag (așa numeau unii această secție a clinicii), din care nu avea să mai iasă decât cu picioarele înainte, cum i se întâmplase mai întâi prietenului său Carmelo Gómez de San Román. Plecă deprimat și convins că secretele pe care le conținea banda magnetică pe care i-o încredințase Sancristóval nu erau elucubrații de salon.

47

Luni, la șase dimineața, telefonul sună insistent. Somnul lui Mazeres era atât de adânc, încât nu îl auzi. Paloma ridică receptorul.

– Trezește-te, Julián. Te sună inspectorul Álvarez, îl scutură ea.

– Inspectorul Álvarez? se miră el.

Duminică, Paloma și Mazeres își petrecuseră ziua la munte cu niște prieteni, se întorseseră târziu acasă și se delectaseră cu o noapte nebunească, poate ca să alunge tulburarea care-l cuprinsese pe inspector la Pamplona...

– Zici că a fost găsit mort capelanul de la Mănăstirea Întrupării...?

Ori numitul Álvarez avea semnal slab la telefonul mobil, ori inspectorul Mazeres era încă adormit, căci nu auzise foarte bine și îl puse să repete. Apoi sări din pat gol cum era, își sprijini picioarele pe pământ ca să se dezmeticească și ascultă pentru a treia oară ce i se spunea, nevenindu-i să își creadă urechilor. Fără să facă duș, fără să se bărbierească, se îmbrăcă în mare grabă, în vreme ce Paloma îi pregătea o ceașcă de cafea pe care o bău în picioare în bucătărie.

Pe drum, își aminti momentul când fusese sunat ultima dată la o oră nepotrivită, ca și acum, ca să i se comunice furtul de la Mănăstirea Întrupării. Îi văzu, de parcă i-ar fi avut dinaintea

ochilor, pe olandezul Pieter mort în culoarul subteran, pe Muño-Fierro asasinat pe masa din birou...

„Câte implicații are afurisita aia de relicvă!" își spuse el, în vreme ce acoperea cu pași mari drumul scurt ce îl despărțea de mănăstire.

În poartă era un polițist care îl lăsă să intre când văzu legitimația. Urcă la apartamentul capelanului fără să aibă nevoie să îi arate drumul cineva. Părintele Méndez avea mâinile legate de fotoliu. Capul îi atârna pe piept, fața îi era învinețită, iar ochii scoși din orbite. Află curând că inspectorul Mauricio Álvarez, mult mai tânăr decât el, urma să se ocupe de caz. În momentul acela, începuse deja să dea ordine.

– Tu ai fost cel care m-a chemat? întrebă Mazeres după salutările de rigoare, și continuă: Ce s-a întâmplat?

– Păi, după cum vezi, e mort, îi răspunse simplu, pentru ca apoi să îl informeze: Părintele Méndez oficia slujba în fiecare zi la șase dimineața cu o punctualitate nemțească. În numeroșii ani de când exercita funcția de capelan, n-a întârziat niciodată. De aceea, azi-dimineață, călugărița a fost îngrijorată când nu l-a găsit în sacristie. A așteptat cinci minute, zece, un sfert de oră, iar el nu apărea. Călugărițele au început să șopotească nervoase în sala de rugăciune. „O fi dormind", s-au gândit ele, deși ar fi fost pentru prima dată. Maica stareță a trimis-o pe sacristană să îl caute în cameră și a dat peste această scenă...

Mazeres cunoștea foarte bine aceste odăi, mici ca într-o casă de păpuși și curate lună. Cu toate acestea, azi totul era cu susul în jos. Biroul, dormitorul, baia. Cărți și hârtii pe jos. Mișcaseră din loc până și *Cina cea de Taină* din ghips, care atârna pe perete. Inspectorul trebui să își stăpânească nervii ca să nu-l trădeze sentimentele.

– Jaf? puse el o întrebare de rutină.

– Nu pare să lipsească ceva, răspunse inspectorul Álvarez. Călugărița mi-a spus că părintele capelan nu poseda lucruri de valoare.

– Atunci?

– Nu știu, se pare că s-a întâmplat ca data trecută... lăsă să îi scape colegul său.

– Cum ca data trecută...?

– Când a fost furtul relicvei Sfântului Pantelimon... precizã Mauricio Álvarez, dar se vedea că nu cunoștea temeinic chestiunea. Nici atunci n-au luat nimic de valoare. Tu trebuie să știi mai bine, pentru că ai participat la anchetarea cazului...

Mazeres nu îi răspunse. Se apropie de capelan, căruia i se făcuseră deja o mulțime de fotografii din toate unghiurile.

– De ce a murit?

– De asfixie; asta a spus medicul legist; sigur că va trebui să așteptăm autopsia... Părintele Méndez avea guturai. Din pricina unei răceli i se înfundase complet nasul... Fără îndoială că spaima pe care a tras-o i-a provocat o criză de nervi... Răceala, nervii, cei doi factori conjugați au făcut ca, atunci când i s-a astupat gura cu bandă adezivă, să nu mai poată respira... O moarte crudă!

– La ce oră a survenit moartea?

– Ieri, în jur de zece seara.

– Mobilul crimei? repetă Mazeres.

– Ți-am spus deja că mobilul nu e clar; dar se pare că furtul este exclus...

– Cu toată harababura asta, ceva or fi căutat ei, zic eu... insistă Mazeres.

Cum colegul său ridică din umeri, continuă să întrebe:

– Pe unde au intrat?

– Asta e curios. N-a fost forțată nici ușa, și nici vreo fereastră...

– Vrei să spui că hoțul era înăuntru?

– Așa se pare.

– Părintele capelan, încercă Mazeres să îi dea o mână de ajutor colegului său, o fi lucrat cu aceste hârtii, cu siguranță, și le arătă pe cele care încă mai erau pe masă, când a fost luat prin surprindere de hoțul sau de hoții care l-au atacat. Dar pe unde au intrat? Prima dată, când s-a furat relicva, au pătruns printr-un culoar secret care unea mănăstirea de palatul regal... V-ați uitat pe acolo?

– Culoarul a fost blocat în urma furtului...

– Dat fiind că nu există nici ușă, nici ferestre forțate, iar culoarul este blocat, hoțul trebuie că era înăuntru...

– Doar nu te gândești la călugărițe?

– Nu sunt atât de cretin, îi răspunse, acru, Mazeres și continuă să își însăileze cu mare siguranță ipoteza. Poate că a asistat la slujba din seara de duminică, s-a ascuns în vreun ungher din biserică, în confesional, de exemplu... Și, din sacristie, a urcat până la odăile părintelui... În orice caz, cunoștea probabil foarte bine toate cotloanele mănăstirii...

– La fel de bine ca și tine, șopti inspectorul Álvarez printre dinți.

– Sunt suspect?

– A fost o glumă.

Mazeres, într-un prim moment, luă în considerație ipoteza potrivit căreia mobilul atacului ar fi fost relicva Sfântului Pantelimon, deși o alungă numaidecât, dat fiind că datele sugerau alte făgașe; dar nu îi spuse nimic din toate acestea colegului său.

– Știu că în urmă cu ceva vreme, îi mărturisi Mauricio Álvarez între patru ochi, ai participat la anchetarea furtului care s-a produs tot în această mănăstire și că, nu știu din ce motive, ți s-a luat cazul... M-am gândit că, acum, ai putea să-mi dai o mână de ajutor. Neoficial, bineînțeles.

– Pentru asta m-ai sculat din pat? se prefăcu el supărat.

– Crezi că această moarte are legătură cu furtul acela? întrebă inspectorul Álvarez fără să acorde importanță protestului colegului său.

– Tu ce părere ai? îi întoarse el mingea la fel.

Celălalt nu răspunse. Mazeres nu îl cunoștea bine pe Mauricio Álvarez; dar nici referințele pe care le avea despre el nu erau proaste. Din capul locului, nu era un băiat care să îi fie antipatic, dar nu voia să cedeze de la prima încercare, așa că se gândi să îl testeze.

– Ar fi multe de discutat despre cazul relicvei care s-a soldat cu morți încă neelucidate... Mazeres improvizează o confidență ambiguă cu intenția de a stabili o oarecare complicitate între ei. După părerea mea, cazul a fost închis prea devreme, cu prea multă grabă... dar cei de sus au „motive" care nouă ne scapă, și cel care dă ordine știe ce e de făcut... Este tot ce pot să-ți spun.

– De ce? Cine a închis cazul?

Mirarea lui Álvarez părea sinceră.

– De închis, n-a fost închis, se corectă Mazeres, care reușise să îl neliniștească pe colegul său. Dar, cum știi și tu, există dosare care se aruncă într-un sertar și se uită de ele... Este ca și cum ar fi arhivate.

– Insinuezi că domnul comisar Ortiz a acționat încălcându-și îndatoririle...?

– Nu, nu. N-am spus asta. Spun doar că mi s-a părut cam ciudat modul în care a acționat...

Amândoi se ascundeau în spatele cuvintelor și se tatonau cu precauție, fiecare așteptându-l pe celălalt să-și arate primul cărțile. Cu toate acestea, privirile lor vorbeau deschis și erau greu de ascuns.

– *Cui prodest?*[1] întrebă Álvarez cu viclenie.

---

[1] Cui îi folosește? (în lb. lat., în orig.)

– Cercetează tu, dacă ai... se opri Mazeres evitând să răspundă și adăugă: Dar să știi că nu s-au găsit niciodată dovezi, și nici nu le vei găsi.

– Astea sunt vorbe mari.

– Așa stau lucrurile.

Pe Mauricio Álvarez îl chemau insistent oamenii din echipa lui, moment de care Mazeres profită ca să se desfășoare cu mai multă libertate și să tragă cu ochiul pe cont propriu. Pe masa în jurul căreia se adunaseră de atâtea ori „pantelimonii", erau sute de hârtii răvășite și unele căzuseră pe jos. În vreme ce agenții erau ocupați să ia amprente, el ridică pe ascuns o hârtie.

– Triunghiul de la Jorquera! își spuse el pe jumătate surprins, pe jumătate curios. Fără să se gândească de două ori, vârî hârtia în buzunar. Ce dracu', hârtia asta e a mea; eu i-am dat-o!

La câteva zile după moartea capelanului, Mauricio Álvarez se prezentă în biroul lui Mazeres și închise foarte misterios ușa după el.

– Să știi că erai pe calea cea dreaptă, îi spuse fără alt preambul. Declarația unei martore îți întărește bănuielile. Cum văzu că Mazeres, zăpăcit, nu înțelegea despre ce era vorba, îi explică: Îți vorbesc despre cazul capelanului de la Mănăstirea Întrupării. O enoriașă a mănăstirii, care în duminica aceea a luat parte la slujba de seară, a povestit că a văzut un domn îngenuncheat în confesionalul părintelui Méndez. Două lucruri i-au trezit curiozitatea: primul, că nu se întâmpla foarte des ca un bărbat să se spovedească, și cu atât mai puțin în partea din față a bisericii; celălalt, că pe acest individ și pe însoțitorul său nu-i văzuse niciodată pe acolo... S-au împărtășit, după cum a spus ea. După slujbă, cei doi au intrat în sacristie și nu i-a mai văzut ieșind; iar ea a fost ultima care a părăsit biserica. A presupus că erau niște prieteni de-ai capelanului și că poate au urcat cu el în locuință... Cum nu avea ochelari, n-a putut să ne dea o descriere foarte precisă a indivizilor. Erau bărbați arătoși, voinici, amândoi erau

îmbrăcați în haine închise la culoare, să fi avut în jur de patruzeci de ani... Totuși, a îndrăznit să ne asigure că miroseau a colonie scumpă. În timpul slujbei, i s-au părut foarte evlavioși... Álvarez se opri o clipă, apoi adăugă: Această relatare se potrivește cu datele pe care ni le-a furnizat deja călugărița sacristană. Potrivit ei, la puțin timp după ce s-a încheiat slujba, capelanul a sunat-o din camera lui pe linia de interior, ca să-i spună că nu va coborî la cină... Fapt care n-a mirat-o, pentru că duminicile, dat fiind că prânzul era mai copios, părintele Méndez obișnuia să mănânce fructele pe care ea i le lăsa în apartament...

Mazeres avea foarte proaspăt în minte ceea ce văzuse în clinica din Navarra și, influențat de acele împrejurări, se gândi că poate aceeași mână ucigașă îi făcuse de petrecanie și capelanului, dar avu mare grijă să nu îi împărtășească această bănuială. Înainte de a pleca, deja în picioare, Mauricio Álvarez adăugă:

– Amprentele tale și cele ale lui Jorge Sebastián și Marc Cucurull au apărut în odaia capelanului... Peste tot!

Mazeres nu fu uimit, nici nu se enervă.

– Vrei să ne întocmești dosare ca suspecți...? răspunse el în glumă. Ciudat ar fi fost să nu apară...

– Vrei să mă pui pe gânduri? îi spuse Álvarez.

– Ia loc un moment și îți povestesc, măcar pe scurt.

Inspectorul Mazeres, cu concizia promisă, îi făcu un rezumat al cazului relicvei, de când fusese furată până la moartea capelanului, ca să încheie astfel:

– Părintele Méndez și monseniorul Bergonzi, bibliotecar la Vatican, ne ajutau să descifrăm această harababură. Așa că, dacă vrei, noi îți dăm o mână de ajutor, cu condiția ca tu să nu deschizi gura despre povestea noastră...

Pe bietul Álvarez cazul îl depășea.

48

Cine îl omorâse pe părintele capelan? Era o nouă necunoscută care, la fel ca și celelalte morți, avea să rămână nerezolvată. Inspectorul nu avea nici cea mai mică îndoială, chiar dacă nu o putea dovedi, că părintele Méndez, la fel ca olandezul Pieter Breitner și Muño-Fierro, fusese încă o victimă a aceleiași urzeli. Comisarul Ortiz, prin acțiune sau omisiune, era cu siguranță în spatele întregii întâmplări, dar acest mărunt personaj nu era altceva decât ultima verigă a unui lung lanț. Așadar, cine manevra sforile mâinii ucigașe? Moartea capelanului îl afectase foarte mult pe inspector. Să fi fost oare Paloma următoarea la rând, cum îl amenințase deja comisarul Ortiz? Cazul Sfântului Pantelimon devenea din zi în zi mai complicat și mai întunecat, și se încurca precum pânza de păianjen. Trebuia să caște bine ochii, ca să nu pună piciorul unde nu era în siguranță și să se trezească prins în cursă asemenea celorlalți... Merita oare să riște atât de mult? se întreba el și fu cât pe-aci să renunțe.

Chiar dacă relația lui cu părintele capelan fusese scurtă, aceasta se dovedise îndeajuns de intensă pentru ca între ei să se fi ivit legături de afecțiune și de prietenie. Diferența de vârstă, care constituia de atâtea ori un obstacol, în acest caz însemnase exact contrariul. Mazeres și băieții lui îl consideraseră întotdeauna ca fiind unul din echipa lor.

– Mergem la înmormântare? întrebă Marc.

Inima le spunea că da; totuși, gândind logic și la rece, nu trebuiau să o facă.

– Nu trebuie să uităm că relația noastră cu părintele Méndez a fost aproape clandestină, obiectă inspectorul. Dacă ne-am prezenta la funeralii, am atrage prea mult atenția, cei din comisariat ar putea afla, s-ar putea întreba ce căutam noi acolo. Nu trebuie să-l zgândărim pe comisar și să punem în pericol ceva mai mult decât propriile noastre investigații.

După ce cântăriseră argumentele pro și contra, se gândiseră că cel mai bun omagiu pe care i-l puteau aduce prietenului lor era absența și tăcerea tuturor.

Mazeres, încă înainte de a se răci cadavrul capelanului, cum se zice, începu să analizeze hârtia pe care o sustrăsese. Nu îi vorbise nimănui, nici măcar Palomei, despre asta. În seara aceea, după ce luă cina fără chef, se închise în biroul său, despături foaia sub lampa cu braț flexibil de pe masa de scris și începu să studieze însemnările care o acopereau.

– Cum e cu putință ca omul acesta să scrie cu litere atât de mici? Scrisul e aproape ilizibil.

Mazeres nu mai asculta muzică clasică de multă vreme. Simți nevoia să creeze o ambianță religioasă care să îl onoreze într-un mod oarecare pe defunct și puse pentru această ocazie concerte de Telemann[1].

– Sper să vă placă, spuse el, ca și cum capelanul ar fi fost de față.

Părintele Méndez, după cum inspectorul își dădu seama imediat, studiase conștiincios criptograma de la Jorquera. Hârtia era plină de tăieturi.

---

[1] Georg Philipp Telemann (1681–1767), compozitor german

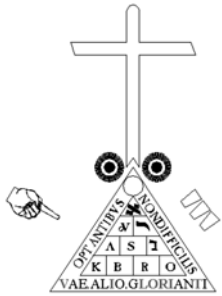

Casetele din triunghi sunt în număr de zece, dispuse pe patru nivele. Cifra 10 este numărul așa-numitei TETRAKTYS pitagoreice, suma primelor patru numere (1+2+3+4), care nu sunt altceva decât reprezentarea celor patru elemente din univers: focul, pământul, apa și aerul... În vârful triunghiului se află prima literă a alfabetului ebraic, Aleph, al cărei semn numeric este 1, simbolul omului în picioare. Verticalitatea, mai mult decât raționalitatea, este caracteristica specifică omului. Cifra 1 se asociază de asemenea cu falusul erect, semn distinctiv al bărbatului activ, asociat cu lucrarea creatoare a lui Dumnezeu care este 1 prin antonomază. De la UNU derivă orice activitate și la UNU se întoarce. Este așadar începutul și sfârșitul tuturor lucrurilor. 1 este, de asemenea, simbolul revelației, al cunoașterii, al gnozei, prin care omul se ridică la un nivel superior. Subiectul capabil să își asume toată energia psihică simbolizată prin acest număr va atinge armonia absolută, echilibrul dinamic al contrariilor, coabitarea raționalului cu iraționalul, a intelectului cu imaginarul, a trupului cu spiritul...

Și așa, în acest limbaj cabalistic, părintele capelan continua să analizeze una după alta, literă cu literă, cele zece litere cuprinse în interiorul triunghiului, potrivit valorii lor numerice și locului pe care îl ocupau, încercând să afle ce mesaj transmitea ansamblul. De exemplu, pe al doilea rând din triunghi, lega litera ebraică

Yod, al cărei echivalent grecesc era **Ιωτα**, cu Ou, și îi dădea ca rezultat genitivul prescurtat **Iou = 'Ιησου**. Mazeres își aminti că prescurtarea „a lui Isus" apăruse deja pe brățara flaconașului Sfântului Pantelimon, chiar și în documentele de la Vatican... Inspectorul nu avu nici cea mai mică îndoială că în duminica aceea capelanul lucrase la criptogramă, care lui i se păruse întotdeauna absconsă și greu de rezolvat. Asta poate pentru că răbdarea lui era atât de limitată, încât nu reușea să descifreze nici cele mai simple grile de sudoku apărute în ziare. După ce își frământă multă vreme creierii cu notele capelanului și le studie îndelung, fu nevoit să se dea bătut.

– Asta pare să n-aibă nici cap, nici coadă... conchise el, dezilu-zionat. Poate că bunul nostru prieten n-a înțeles că nu trebuia să descifreze mesajul din triunghi, ci felul în care s-a folosit de el Gómez de San Román.

Lăsă hârtia pe masă, se dădu înapoi și își sprijini ceafa de spătarul fotoliului. Cu ochii închiși pe jumătate ca să se concentreze mai bine, încercă să găsească logica explicațiilor. Nimic. Adormi.

A doua zi, de îndată ce putu să se debaraseze de treburile de rutină din comisariat, trimise un e-mail prietenului său José Cortell, în care îi povesti cele întâmplate, atașându-i, scanat, documentul capelanului. După câteva zile, primi răspunsul.

> Și eu, îi scria epigrafistul din Valencia, am reflectat mult la această criptogramă al cărei mister, oricât de mult mi-am frământat mintea, nu reușesc să îl decodific. Îți trimit totuși cugetările mele, să vedem dacă vom reuși, cu toții împreună, să lămurim ceva.
>
> *Mâna*, la stânga triunghiului, mi-o amintește pe aceea care a apărut la festinul regelui Belșațar, despre care ne vorbește Biblia, și care a scris *Mene, Techel și Peres*, cele trei cuvinte misterioase... Citește, dacă vrei să îți reîmprospătezi memoria, capitolul al

cincilea din Cartea Profetului Daniil. Aplicând cele aflate din această relatare la povestea noastră, ar însemna că mâna semnalează triunghiul într-un mod imperativ, ceea ce ne arată că înăuntrul lui este cuprins misterul al cărui conținut nu va fi greu de descifrat pentru cei care îl caută cu adevărat *(optantibus non difficilis).*

După părerea capelanului, triunghiul se descompune în alte trei triunghiuri mai mici. Poate că la această triplă descompunere fac aluzie cele trei icuri care apar în partea dreaptă...

După cum mi-a spus un rabin pe care l-am consultat, încheia el după niște digresiuni lungi și confuze, criptograma trebuie să fi fost elaborată de un cripto-evreu. Unui adevărat evreu nu i-ar fi trecut prin cap să amestece cele trei alfabete și cu atât mai puțin să încununeze triunghiul cu o cruce, așa că nu i se poate aplica hermeneutica așa-numitei *Cabale.*

Nu știu dacă ți-ai dat seama că părintele capelan a subliniat de asemenea unele litere din fraza *VAE ALIO GLORIANTI,* care se află la baza triunghiului.

V A E . A L I O.G L O R I A N T I

Mazeres nu observase acest lucru. Înainte de a continua cu lectura, vru să își încerce norocul și să ghicească pe cont propriu de ce subliniase capelanul aceste șapte litere și care ar putea fi semnificația lor. Se dădu repede bătut și îl lăsă pe José Cortell să îi explice.

Dacă citim de la stânga la dreapta numai literele subliniate, obținem un cuvânt ciudat,

VILORIT

Dar, dacă le schimbăm locul, vom forma acrostihul pe care alchimiștii îl utilizau ca să exprime sinteza operațiunilor lor:

VITRIOL

Visita **I**nteriorem **T**errae **R**ectificando
Invenies **O**bscurum **L**apidem[1]

– Vitriol! exclamă Mazeres peste măsură de uimit, amintindu-și că același cuvânt fusese rostit în mod repetat de către Sancristóval când îl vizitase la al patrulea etaj. Asta să fi fost oare ceea ce bietul om încerca să-mi transmită?

Din cele prezentate, continua prietenul său Cortell, și ținând seamă de faptul că locul în care s-a aflat mai întâi această criptogramă a fost biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, am tras concluzia că piatra neagră este ascunsă într-o peșteră sau o criptă din lăcașul acela. În rezumat, expresia alchimică VITRIOL din acest triunghi îi sugerează inițiatului: „Coboară în interiorul criptei și vei găsi o piatră neagră". La ce piatră neagră se referă? Ce vom afla după găsirea ei?

– Relicva lui Himmler! exclamă convins inspectorul, ca și cum prietenul său ar fi fost prezent.

Nu știu dacă explicațiile mele sunt corecte. Oricum ar fi, ți le trimit pentru cazul în care ți-ar putea fi de vreun folos.

---

[1] Vizitează interiorul pământului; străduindu-te, vei găsi piatra neagră. (în lb. lat., în orig., n.a.)

49

Moartea capelanului și nenorocirea lui Sancristóval dovedeau cât se putea de clar că triunghiul de la Jorquera era cheia pentru a da de locul unde se afla relicva. Cel puțin asta era convingerea inspectorului. Trebuia să se recupereze relicva cu orice preț și cât mai degrabă, dacă se dorea zădărnicirea planului sinistru de *clonatio Christi* și împiedicarea altor sacrificii umane. Mazeres îi scrise prietenului său Bernat Escartí, arheologul care avusese un oarecare amestec în săpăturile de la Ansamblul Ospitalier, cerându-i să se descurce în așa fel încât el să poată intra în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul fără să știe cineva și să afle ce era cu *obscurum lapidem,* piatra neagră ascunsă undeva în cripta acelei biserici. Foarte curând primi răspunsul prietenului său care îi preciza ziua și ora și, mai mult decât atât, se oferea să îl însoțească în acea aventură atât de delicată.

La ora zece noaptea a zilei stabilite, marți, inspectorul Mazeres, epigrafistul José Cortell și Bernat Escartí se întâlniră într-un băruleț lung și strâmt din piața San Vicente Ferrer. Stabiliră ultimele amănunte, în vreme ce beau o cafea la tejgheaua barului și plecară apoi spre biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, aflată la doi pași. În piațeta pe care trebuiau să o traverseze se afla o fântână, ridicată la sfârșitul secolului al XIX-lea de Societatea Economică Regală a Prietenilor Țării spre amintirea anului în

care orașul beneficiase pentru prima dată de apă potabilă. În față, ocupând complet o latură a cadrilaterului, se afla biserica Congregația Sfântului Felipe Neri, a cărei fațadă de mari proporții, din cărămidă vopsită în roz, copleșea piațeta.

– Aceasta este cea mai bună oră, justifică arheologul alegerea pe care o făcuse. După cum vedeți, zona este foarte liniștită. Pe strada Stâlpul Cavalerilor locuiește foarte puțină lume. Pe mâna dreaptă se află biserica Sfântul Filip, iar acolo, în capăt, spuse el arătând spre piața Napoli și Sicilia, vechiul Spital al Preoților Săraci, casa preoților pensionari, iar vechiul Palat al Conților de Almansa, mi se pare că e tot o casă de-a călugărițelor. Pe partea asta – pe care mergeau –, avem ansamblul Sfântului Ioan Ospitalierul strecurat în grupul de case. Biserica este închisă, iar locuințele preoților din Opus, le atrase el atenția, dau spre Strada Miracolului. La ora asta cred că sunt deja în pat. Până în zori, avem timp, și sunt sigur că nimeni nu o să ne deranjeze...

Nici țipenie de om – în piațetă și nici pe strada Stâlpul Cavalerilor. Liniște și aproape întuneric. Fusese oare o întâmplare faptul că în noaptea aceea strălucea o splendidă lună plină, ori Bernat Escartí o alesese din acest motiv? Dacă această parte a orașului era puțin străbătută în timpul zilei, era încă și mai puțin umblată după apusul soarelui. Traversară Piața Rațelor, cum o cunoștea lumea. Se auzea doar zgomotul fântânii și, în depărtare, camionul de gunoi. Se opriră în fața grilajului din fier forjat care închidea vechiul cimitir. Doar Fecioara Miracolului, o foarte frumoasă sculptură în marmură, situată în fața intrării în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, luminată de un bec slab, era singurul martor care îi privea de pe piedestal. Escartí deschise grilajul și trecură înăuntru.

– Această esplanadă a fost cu secole în urmă cimitirul bisericii Sfântul Ioan Ospitalierul, îi explică el cu voce joasă. Cum puteți

constata, excavăm gropile și a fost o șansă că, în urmă cu ceva vreme, s-a produs o surpare, datorită căreia putem ajunge în criptă prin această parte, fără să fie nevoie să intrăm în biserică... Pe latura sudică, spuse el arătând într-acolo, se găsește o capelă funerară de mici dimensiuni – al cărei aspect este în cel mai rafinat stil cistercian – și nișe funerare din vechiul cimitir... Și acolo, în depărtare, urmele unui patio islamic cu fântână în formă de stea din secolul al XII-lea, în stare bună de conservare... Acest amănunt nu trebuie să ne mire dacă ținem seama că acest complex spitalicesc a fost edificat pe proprietăți confiscate de Jaime I de la musulmani. Foarte aproape de aici, încă se mai conservă niște băi publice arăbești.

La lumina lunii, ceilalți putură mai curând să ghicească decât să vadă ce le arăta Bernat Escartí.

– Este o încântare să privești aceste ruine la lumina lunii, exclamă Mazeres ca să îl flateze pe prietenul său.

– Acum, dacă sunteți de acord, să coborâm în criptă, pentru că asta ne interesează, și să aveți mare grijă la scară, le atrase atenția Escartí, deschizând o ușă căptușită cu tablă zincată.

La lumina unei lămpi puternice pe care arheologul o adusese cu el, coborâră cu mare precauție pe o scară provizorie ale cărei trepte de lemn amenințau să se frângă la fiecare pas. Odată ajunși jos, Escartí luă din nou cuvântul.

– Cripta Sfintei Varvara este amplasată între prelungirea sudică a fostei sale capele și cea nouă în stil baroc, și datează din secolul al XVII-lea, le spuse el și, mișcând fasciculul de lumină dintr-o parte într-alta, continuă: Ca să se construiască temelia, s-a săpat până s-a dat de zidul interior al circului roman... Nu cred că arhitecții din epoca aceea au fost conștienți de faptul că au dat de el... Au profitat de zidul acela ca fundație pentru pereții capelei... Trecând de acest pasaj strâmt, pe lângă osuar, vom intra în cripta

situată în spatele capelei sub altarul principal, unde erau îngropați cavalerii Ordinului Sfântului Ioan și unde mergem noi.

– *Optantibus non difficilis,* spuse inspectorul cu un accent solemn.

– Ce spui? întrebă arheologul.

– Spuneam că pentru moment căutarea nu va fi complicată, așa cum prezicea criptograma...

– Vom vedea mai târziu, răspunse epigrafistul, mai puțin optimist.

Construcția subterană boltită în care intrară nu era de mari proporții, dar era totuși mai mare și mai îngrijită decât cea a Sfintei Varvara, pe care o lăsaseră în urmă.

– Această criptă, spuse Mazeres, trebuie să fie cea restaurată de Carlos Sancristóval. Și probabil pe aici, pe undeva, a construit nișa secretă pe care o căutăm.

– În timpul restaurării care s-a efectuat, încă de pe vremea ocupării sale de către Opus, nu s-a găsit, între zidurile sale, o piatră funerară asemănătoare celei de la Jorquera?

Cortell i se adresă inspectorului, care ridică din umeri.

– Nu știu. Din câte știu, nu există nici o dovadă, luă cuvântul arheologul. La început, restaurarea Ansamblului Ospitalier a fost realizată de arhitecții din Opus... Și, cum toată lumea știe, cei din Opus îi sunt foarte devotați... Totul a fost după capul lor... Au făcut și au desfăcut totul în mare secret... După câte am înțeles, l-au adus aici jos, în această criptă, pe monseniorul Escrivá, într-una dintre vizitele sale la Valencia, și se pare că nu i-au plăcut picturile de pe pereți, niște graffiti și chestii dintr-astea; le-a trebuit mult timp arhitecților să le dea jos și să lase zidurile dezgolite cum sunt acum. După cum spuneau ei, picturile n-aveau nici o valoare... Eu am cunoscut întotdeauna aceste ziduri așa cum sunt. Despre piatra funerară, știu doar ceea ce ni s-a spus cu ceva vreme în urmă: că un preot din Opus

a dat ordin să fie scoasă pentru că i s-a părut masonică... Și nu s-a mai știut nimic despre asta.

– Și nu s-a mai știut nimic despre asta. Mazeres puse punct final discursului arheologului și i se adresă epigrafistului: A venit rândul tău. Așa că îndrumă-ne...

Epigrafistul făcu un gest exprimând îndoiala și scoase o fotografie a triunghiului de la Jorquera și alte hârtii scrise de mână. În vreme ce le răsfoia la lumina lanternei, Mazeres, neliniștit, începu să cerceteze lespezile de mormânt.

– Fiți atenți la asta, iar inspectorul arătă una care se afla lângă peretele din fund, cerându-i arheologului să o lumineze.

În fața ușii care făcea legătura dintre criptă și biserică, era lespedea de mormânt care îi atrăsese atenția. José Cortell se întrerupse din treaba lui și, mânat de instinct, se apropie ca să citească inscripția care o încadra.

HIC SUNT SITA [...] A FRANCISCI BONOFRII MARCHIANI QUI QUO ADVIXIT LAUDABILITER IN MERCHATURA SE HABUIT M[...] OBIIT IN IDUS IUNII MCCCCXIIIII

– După cum vedeți, comentă epigrafistul, lespedea este spartă pe cele două laturi ale sale, astfel că aceste stricăciuni i-au deteriorat inscripția și îi îngreunează citirea. După câteva clipe, continuă: Nu trebuie să fii mare epigrafist ca să înțelegi cele două cuvinte care lipsesc: *ossa* și *magister*, și imediat le oferi traducerea: „Aici sunt depuse [osemintele] lui Francisco Bonofre Marquiano care, trăind în chip onorabil din negustorie, a fost considerat [Maestru]. A murit la 13 iunie 1415." Despre acest domn, știm doar ce ne spune piatra, spuse el și făcu o pauză profesorală. După calitatea materialului, marmură de Carrara, și din scrierea *delineator*[1], putem deduce că era vorba de un negustor

[1] Trasată cu linii drepte, dând iluzia de relief (în lb. lat., în orig.)

important... și i se adresă lui Mazeres: Poți să-mi spui care este interesul tău pentru această lespede?

– Semnul distinctiv! răspunse el uimit.

Semnul gravat pe piatra de mormânt era un triunghi isoscel cu o cruce cu dublă traversă în unghiul său superior, oarecum asemănător cu cel de la Jorquera.

– Este semnul distinctiv al negustorului defunct...

– Doar simplul semn distinctiv al negustorului? Nu cumva o fi având vreo legătură cu triunghiul de la Jorquera? Nu o fi vorba despre un Mare Maestru...?

– Mi se pare, Julián, că tot făcând investigații, ți-ai pierdut flerul și meșteșugul... Nu căuta pe această lespede mormântul unui Mare Maestru al vreunei secte...

– Fapt este că exact în secolul acela s-au afirmat adamiții în Țările de Jos și poate că și la Valencia...

Bernat Escartí luă lanterna pe care o lăsase pe o scândură și o stinse. În timp ce se lăsă întunericul, și tăcerea deveni și mai adâncă.

– Te rog, nu face astfel de glume, îi spuse epigrafistul supărat. M-ai speriat de moarte.

– De ce am venit aici? Să ne certăm ori să căutăm afurisita aia de nișă secretă? îi replică el. Atunci, să nu mai pierdem vremea...

Epigrafistul, fără să crâcnească, luă din nou hârtiile în mână.

– „Vizitează interiorul pământului; străduindu-te, vei găsi piatra neagră", traduse el latinescul VITRIOL. Ne aflăm într-o criptă care, în cazul nostru, simbolizează interiorul pământului... Ne aflăm, așadar, în sânul pământului. Acum, trebuie să găsim acea piatră neagră...

Străbătură o vreme încăperea și examinară cu minuțiozitate lespezile care se aflau acolo...

– Nu e nici una neagră, constată arheologul.

– Mai există o altă criptă? întrebă Mazeres, îngrijorat.

– Din câte știu eu, nu.

José Cortell se apropie de un altar mobil care era sprijinit de un perete și își întinse hârtiile.

– Luminează aici, spuse arheologul, care lăsă lanterna pe altar și începu să studieze desenul și însemnările părintelui capelan. Ceilalți îl priveau curioși și nerăbdători. După o vreme, care li se păru nesfârșită, exclamă: Am înțeles. Expresia *obscurum lapidem* din acrostih, pe care am interpretat-o ca „piatra neagră", se poate traduce și prin „piatra greu de citit".

– Greu de citit?

Arheologul, mai priceput în materie, luă lanterna și lumină solul.

– Cu excepția lespezii negustorului, celelalte sunt deteriorate de atâta călcat în picioare, iar inscripțiile sunt greu de citit... Nu știu care dintre toate ar putea fi... Dacă vrei, ți le spun literă cu literă...

– În regulă, spuse Cortell.

Timp de două ore, inspectorul și epigrafistul, fiecare în caietul său, inventariară cele treisprezece lespezi care erau foarte deteriorate și aproape ilizibile, așezând literele în aceeași ordine în care apăreau pe morminte. Oricât de mult își bătură capul, nu putură descifra enigma.

– Trebuie să existe altă cheie, afirmă convins Cortell, la capătul unei sarcini atât de anevoioase, și îl întrebă pe Escartí: Tu ce părere ai?

– După cum vei înțelege, îi răspunse și se uită deja neliniștit la ceas, noi, arheologii, oricât de mult ne-am strădui, nu reușim întotdeauna să facem pietrele să vorbească.

Nu era încă șase dimineața când auziră niște zgomote pe sus, poate că cineva se foia prin sacristia aflată deasupra capetelor lor. Începură să devină nervoși.

– Trebuie să ieşim de aici, spuse Bernat Escartí. Nu mi-ar plăcea să ne surprindă cineva.

Ieşiră pe unde intraseră, străbătând acelaşi drum, în sens invers. Mazeres era cu moralul la pământ. Nu rezolvaseră nimic.

50

Mazeres luă primul tren de dimineață. Se întorcea la Madrid foarte dezamăgit. După ce bău prima cafea în vagonul restaurant, se întoarse la locul său, închise ochii și se cufundă în gânduri. Însoțitoarea care împărțea căști trecu pe lângă el, crezându-l adormit. Avea destulă bătaie de cap cu propria telenovelă ca să-i mai ardă și de filme! Ajuns în acest punct, pierdut într-un labirint încâlcit, dând întruna peste impasuri, era obosit și gata să renunțe. Cu toate acestea, jumătatea încăpățânată a eului său îl încuraja să meargă mai departe. „Liniștește-te, Julián. În vremuri de restriște nu trebuie să fii schimbător", îl sfătuia părintește acea jumătate inaccesibilă demoralizării. „E adevărat, e adevărat", încuviința scrâșnind din dinți cealaltă jumătate. Și hotărî să profite de cele trei ore lungi de călătorie ca să revadă secvențele unui film interminabil... „Poate că am greșit pe undeva: piste false urmărite ca fiind adevărate... piste adevărate, ocolite", își spunea el, răspunzându-și în același timp: „Nu-ți va face rău să recapitulezi, să refaci schema..." Și începu, încă o dată, să reflecteze, privind pe geam desfășurarea peisajului. „Poate că nu văd pădurea de copaci..." După ce câțiva călători coborâră și alții se urcară în gara Albacete și după ce se lăsă din nou liniștea în vagon, inspectorul lăsă în jos tava de pe spătarul scaunului din față și puse pe ea carnețelul. Privi inscripțiile pe care le notase cu câteva ore mai devreme în cripta bisericii Sfântul Ioan

Ospitalierul și le studie fără să știe prin ce metode trebuia să le descifreze. Între ele, una mai ales îi atrase atenția. Corespundea lespezii de formă dreptunghiulară în capătul căreia se putea citi într-o perfectă stare de conservare: VIVIT POST FUNERA VIRTUS, în vreme ce restul, trei rânduri simple foarte deteriorate de cât de mult fuseseră călcate în picioare, spunea așa:

AE A // LO G A N // I

Inspectorul, cu redusele noțiuni de latină pe care și le mai amintea, traduse aforismul fără nici o dificultate: „Virtutea trăiește după moarte" și încercă apoi să descifreze literele răzlețe ale următoarelor rânduri, dar renunță când își dădu seama că-i era cu neputință.

– De îndată ce voi ajunge acasă, îi voi cere lui Cortell să facă tot posibilul să le interpreteze, spuse el destul de tare, încât vecinul său crezu că vorbește cu el.

Continuă să își bată capul, compunând și descompunând rebusuri ciudate până când ajunse în gara Atocha.

Aceste însemnări, o inestimabilă compilație a muncii realizate, îl ținuseră absorbit în timpul călătoriei, dar, în ciuda încăpățânării pe care o dovedea jumătatea sa optimistă, cealaltă jumătate a lui își dădea seama că pistele se epuizau. Că rămânea poate doar una singură. Inspectorul lăsa zilele să treacă, adâncit în apatie, fapt care nu-i era deloc caracteristic. Paloma, oricât ar fi încercat Mazeres să i-o ascundă, sesiză deprimarea și lipsa lui de chef, chiar și pentru jocurile erotice de care prinsese drag, și atrăgându-l în zbenguieli de dormitor, încercă să îi alunge pesimismul... Totul se dovedi în zadar sau aproape... Doar e-mailul din partea epigrafistului Cortell – sosit când deja uitase că îi trimisese el însuși unul mai demult – reuși să îi suscite interesul. O chemă pe Paloma și amândoi, neliniștiți, se așezară în fața monitorului.

Am petrecut nopți întregi încercând să descâlcesc inscripția din cripta bisericii Sfântul Ioan Ospitalierul pentru care ai arătat un interes atât de mare. Mi se pare că am soluția. Fii atent și urmărește fiecare pas împreună cu mine.

Primul pas: să refacem inscripția originară de pe lespedea de mormânt. Să nu crezi că mi-a fost ușor să găsesc literele pe care picioarele oamenilor le-au șters de-a lungul timpului, dar, în cele din urmă, cred că am reușit. Lespedea aceea de mormânt zice așa:

AEMILI**A**NUS // **LO**PE **GRA**CIA**N**O // HIC JACET[1]

Ai înțeles? îi scria Cortell, de parcă ar fi presimțit că exact în momentul acela inspectorul îi urma instrucțiunile.

Al doilea pas: Dacă suprapunem literele de pe lespede: AE A // LO G A N // I peste fraza din triunghiul de la Jorquera, *Vae alio glorianti,* vom observa că acestea umplu spațiile libere pe care le lăsase acrostihul VITRIOL.

V A E A L I O G**L O R I** A N **T** I

V **A E A L** I **O** G**L** O R I **A N T I**

Mazeres și Paloma luară fotografia de la Jorquera și priviră cu atenție baza triunghiului.

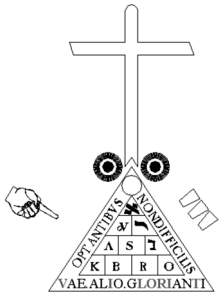

[1] Aici zace Aemilianus Lope Graciano. (în lb. lat., în orig.)

Pasul al treilea. Cele două rânduri (V/I/T/R/I/O/L + A/E/A/L/O/G/A/N/I) însumează cele șaisprezece litere ale expresiei *VAE ALIO GLORIANTI* și fac parte din același mesaj: „Vizitează interiorul pământului; procedând bine, vei descoperi piatra ascunsă". Iar această piatră „obscură și greu de citit" este lespedea care aparține defunctului Emiliano Lope Graciano.

Ar dura foarte mult și ar fi foarte greu să îți detaliez pe e-mail procesul de gândire pe care l-am urmat până să ajung la această concluzie. Voi avea ocazia să o fac când ne vom vedea.

Mazeres o privi, buimăcit, pe tovarășa lui de viață care nu știa nici ea ce să spună.

– Poate că triunghiul de la Jorquera cuprinde multe alte enigme greu de dezlegat, se însufleți inspectorul. Aceasta pe care o consemnează epigrafistul Cortell pare a fi verosimilă; poate că este cea pe care o căutăm noi. Acum trebuie să verificăm dacă sub lespedea de mormânt a acelui Aemilianus se află într-adevăr nișa secretă pe care a construit-o Gómez de San Román și dacă acolo se găsește relicva Sfântului Pantelimon. Pe urmă exclamă pe un ton plin de reproșuri: De câte ori n-om fi călcat pe piatra aceea de mormânt... dacă e în mijlocul criptei!

– Ce-ai de gând să faci?

– Aș vrea să mă întorc chiar acum la Valencia, dar nu cred că ar fi lucrul cel mai prudent. Comisarul Ortiz cred că ne supraveghează fiecare mișcare și nu e bine să-l provocăm. O să vorbesc cu Escartí. El este persoana indicată și nu va stârni bănuieli.

51

Lui Bernat Escartí îi era ușor (și, ceea ce era și mai important, fără să atragă atenția) să ajungă la cripta din biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, plecând de la locul săpăturilor pe care echipa sa le realiza în cimitirul învecinat, dar nu voia, sub nici un motiv, să se vadă implicat într-o treabă în care avea interese și Opus Dei. Această denumire îi dădea fiori, nu știa foarte bine dacă de dezgust sau de teamă. Dar în cele din urmă, se lăsă convins și acceptă în silă misiunea, dacă nu pentru altceva, măcar ca să scape de apelurile telefonice insistente cu care prietenul său îl bombarda zi de zi.

Într-o dimineață, la ora la care echipa sa făcea o pauză și mergea la un bar din apropiere să ia un aperitiv, se rătăci de colegi și coborî singur în criptă, pe același drum pe care îl folosise și în alte dăți.

Lespedea lui Aemilianus era situată în mijlocul criptei, în fața scării care cobora din biserică, într-un loc vizibil, fiind o zonă de trecere. Escartí o recunoscu de îndată.

VIVIT POST FUNERA

VIRTUS

AEMILIANUS

LOPE GRACIANO

HIC JACET

Piatra de mormânt, la prima vedere, părea să cântărească nu mai puțin de jumătate de tonă și, ca să o miște din loc, era nevoie de târnăcop, lopată și multe brațe. Acest fapt nu se potrivea cu trăsăturile caracteristice pe care ar fi trebuit să le aibă, după părerea lui, o nișă secretă, căci pe cât de importantă era mascarea ascunzătorii, tot așa trebuia să fie și ușurința de a o deschide. O privi timp de o jumătate de oră din toate unghiurile, citi cu voce tare literele din capătul de sus, precum și literele deteriorate ale inscripției, încercă să le potrivească altfel, fără să îi vină vreo idee. „Dacă Gómez de San Román a fost atât de ingenios încât să ascundă o nișă pornind de la niște litere, trebuie să fi fost la fel de iscusit și în proiectarea sistemului de deschidere. O fi născocit vreun truc, vreun resort ascuns ca să o desfacă", își duse mâna la cap și apoi se ciupi de bărbie; cu toate laudele aduse membrului Opus defunct, acesta nu îi veni în ajutor. Îngenunche lângă lespede, îi mângâie îndelung literele, apăsă pe câteva care păreau mai deteriorate și mai roase, își trecu mâna pe bordurile care ieșeau în relief din pământ, în căutarea a ceva, nici el nu știa foarte bine ce anume...

– Ați pierdut ceva? îl făcu să tresară o voce fals prietenoasă din spatele său.

Arheologul se întoarse pe jumătate speriat, pe jumătate surprins, roșu la față și fără să-i poată da vreo motivație cât de cât convingătoare. Drept răspuns, ridică din umeri. Preotul cu o sutană imaculată, uscățiv și înalt, coborâse, tiptil, din biserică în criptă, cu precauțiile pe care și le ia cineva care vrea să își prindă victima în flagrant delict, și îl privea iscoditor de pe trepte.

– Oricât ați încerca, nu o veți putea mișca din loc... și adăugă, sibilinic: În orice caz, este *complet goală*. Credeți-mă.

– Goală? repetă arheologul.

În clipa aceea, deja în picioare, Escartí văzu în spatele sumbrului vizitator un ochi de sticlă, nu mai mare decât o boabă de linte, care îl supraveghea. Îi veniră în minte poveștile cu benzi

magnetice și camere de luat vederi pentru spionaj pe care i le spusese prietenul său Mazeres în legătură cu reședințele Opus. Îi dădu preotului cea mai bună justificare posibilă și ieși din criptă. Pe urmă îi trimise în mare grabă un e-mail lui Mazeres, povestindu-i cele întâmplate, cu propriile comentarii. Între altele, îi spunea:

> Cripta este supravegheată de o cameră de luat vederi și nu știu dacă nu o fi înregistrat cumva vizita pe care am făcut-o noi cu ceva vreme în urmă; bineînțeles că pe mine m-a detectat și de aceea a coborât preotul. Ce altă explicație să existe? O fi înghițit oare scuza că eram în căutarea osemintelor acelui Aemilianus...? Nici vorbă, dar nu voi fi eu acela care să se ducă să îl întrebe. Te rog, nu mă mai vârî în alte buclucuri...

Mazeres, frustrat de deznodământul demersului său, se simți din nou în impas. Se temu ca povestea aceea să nu ajungă la urechile comisarului Ortiz. Imaginea pistolului acestuia amenințându-l de pe masa din biroul propriei case, imagine care cu timpul se estompase puțin, îi apăru în minte cu realismul tulburător de prima dată. Consideră că relicva ajunsese deja la CIMA, destinația sa finală, așa cum se deducea din banda magnetică a lui Sancristóval. Să meargă mai departe presupunea să intre în gura lupului când lupul era deja prevenit și să riște să provoace noi nenorociri. Se gândi la Paloma, pe care comisarul Ortiz o menționase în noaptea aceea sinistră și avu niște presentimente funeste, un fior străbătându-i tot trupul de sus până jos, de parcă l-ar fi trăsnit un fulger. Cazul capelanului era foarte recent și îl apăsa pe suflet mai mult decât oricare altă moarte. Hotărî să dea complet uitării cazul Sfântului Pantelimon, să îl încuie cu șapte lacăte și să se ocupe din plin de treburile de zi cu zi. Având în mână e-mailul lui Escartí, pe care îl printase, îi povesti Palomei tot ce îi ascunsese până în momentul acela ca să nu o îngrijoreze. Apoi o strânse îndelung în brațe.

– *C'est fini*[1]*, c'est fini,* repeta el întruna, de parcă în franceză hotărârea lui s-ar fi dovedit mai categorică.

Ea, de teamă ca inspectorul să nu cadă într-o depresie tăcută, care sunt cele mai rele, nu vru să îl lase singur și veni să locuiască împreună cu el. Nu era pentru prima dată când petrecea lungi perioade la el acasă. Nici Marc și Jorge nu întârziară să își piardă entuziasmul dovedit la început pentru aventură și încercară la rândul lor să uite.

După luni întregi de la întâmplările petrecute în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, într-o zi, Mazeres urca la el acasă cu corespondența în mână.

– Credeam că doar băncile își amintesc de noi, dar azi a venit o scrisoare de la un vechi prieten... strigă el din vestibul.

– Din partea cui este? îi răspunse Paloma care era în bucătărie pregătind cina.

– Tu nu-l cunoști. Inspectorul îi dădu un sărut și continuă: Este un prieten de pe vremea universității. Am petrecut împreună doi ani în același cămin studențesc și am legat o frumoasă prietenie, și citi cu voce tare: „Dragă prietene..."

Scrisoarea era de la Javier Ortega, prieten de la universitate, care îl ivita la o masă între colegi, la ferma lui numită Terela. Îi spunea, de asemenea, că invitase și alți prieteni comuni, ale căror nume le omitea pentru a-i trezi și mai mult curiozitatea... Mazeres își amintea foarte bine chefurile trase împreună. „Ce vremuri!" se gândi el. De atunci, dacă îl excepta pe arheologul Escartí pe care îl vedea des, cu ceilalți păstrase doar relații ocazionale. „Să vedem când ne mai întâlnim ca să vorbim de vremurile de demult", era cuvântul de ordine, încărcat de nostalgie, pe care și-l lansau la despărțire, știind bine că nimeni nu se va strădui prea mult să îl pună în aplicare. De data aceasta, părea că Ortega era hotărât.

---

[1] S-a sfârșit. (în lb. fr. în orig.)

– Ce-o fi vrând pramatia aia? comentă Mazeres, schițând primul zâmbet după multe zile.

– Nu invită și femei? se interesă Paloma.

Își scoase șorțul și se îndreptă spre masă.

– Nu, e o petrecere exclusivă pentru prieteni.

– Javier ăla mi se pare cam misogin.

Inspectorul avu impresia că scrisoarea prietenului său nu îi trezise nici un interes. Totuși, după cină, în vreme ce beau infuzia de plante medicinale și urmărea un program de televiziune plictisitor, Paloma reveni la tema scrisorii.

– Cine este Javier ăla, un prieten de-al tău? Nu-mi amintesc să-mi fi vorbit despre el.

– Ba da, dragă. Adevărul e că nu mai ții minte, îi spuse el fără convingere.

Se ridică de pe canapea și reveni cu un vechi album. Niște foițe foarte fine din hârtie de mătase, legate între filele de carton, împiedicau deteriorarea fotografiilor prin atingere, dar cu toate acestea, timpul făcuse deja ravagii. Paloma nu simțea vreo curiozitate deosebită pentru acele fotografii, dar văzând interesul inspectorului, își dădu și ea strădunța.

– Cine sunt ăștia?

Fotografia arăta un grup de băieți între optsprezece și douăzeci de ani, toți la sacou și cravată, zâmbitori, ținându-se pe după umeri.

– Unde este făcută? stărui Paloma.

– Fotografia a fost făcută în holul căminului studențesc, în primul nostru an de studii universitare...

– Ambianța pare foarte distinsă.

– Având în vedere că este Aleea cu Plopi, căminul înființat la Opus Dei la Valencia. Era decorat cu foarte mult bun-gust. Mai ales în comparație cu celelalte cămine studențești din epocă. Multe cufere și mobile de anticariat...

– Îmi amintește de estetica hotelurilor de lux amenajate în castelul de la Fraga... comentă ea și continuă: Și tu, care ești?

– Să nu-mi spui că nu m-ai recunoscut.

Încercă să privească atent.

– Tu trebuie să fii ăsta, și arătă spre cel care i se păru mai chipeș.

– Ăla este exact Javier Ortega. A stat puțin timp la cămin... Nu știu dacă au fost doi ani.

– Din ce motiv?

– Javier era un tânăr cumsecade, știa să se adapteze mediului și venea la discuțiile și în excursiile pe care le organizau cei din Opus... Dar într-o zi l-au prins cu o revistă *Playboy* sub pat. L-au dat afară la jumătatea anului de curs...

– Doar pentru că avea o revistă dintr-aia?

– Ți se pare puțin lucru? Pe vremea aceea, morala era foarte strictă și nu numai în căminele studențești. Pentru mai puțin de atât puteai ajunge la închisoare. Îmi amintesc că, într-o călătorie pe care am făcut-o într-o vară la Paris, un prieten mi-a cerut să-i aduc reviste cu femei; eu le-am cumpărat, dar când m-am apropiat de graniță la Port Bou, le-am aruncat pe fereastra trenului... Pornografia era interzisă în Spania și mi-a fost teamă de polițiștii de la vamă.

– Și pe tine te-au dat afară din cămin?

– Eu am rezistat ceva mai mult. Trei ani. La început, cum ți-am mai povestit, spiritul Opus mi se părea interesant: triumful, mândria succesului, supremația, toate acele baliverne din *Calea*... În plus, dacă intrai în Opus, ți se deschideau toate ușile, aveai viitorul asigurat.

– De ce n-ai continuat...?

– Erau niște lucruri care nu-mi plăceau cu nici un chip... Când cunoști puțin organizația pe dinăuntru, devine înăbușitor, ca o pânză de păianjen care te învăluie încetul cu încetul până te

sufocă... Chiar și azi, când îmi amintesc de anii aceia, mi se zbârlește părul...

Trecu în grabă peste alte fotografii de la cămin, până când dădu peste cea pe care o căuta.

– Privește! Casa asta mare pe care o vezi în spatele lui Javier este Terela. Presupun că ne-o fi invitat pe toți cei care am fost deja acolo...

– Trebuie să fi fost foarte frig... comentă Paloma.

– Habar n-ai tu, se însufleți Mazeres. A doua zi, ne-am trezit pe ninsoare și cu un vânticel... Ce frig am mai îndurat! După cum vezi, nu aveam paltoane. Ninsoarea aceea ne-a prins nepregătiți... Excursia cred că am făcut-o în primul an de studii...

– Au trecut ceva ani! comentă Paloma ca să spună ceva.

– Trebuie să fi fost înainte de sărbătorile Crăciunului... Javier ne vorbea mereu de ferma Terela și de unchiul său Salvador... Conacul era vechi și avea multe camere. Când am fost noi, nu era nimeni și mobilele erau acoperite cu cearșafuri. Era tulburător să străbați noaptea acele încăperi la lumina tremurândă a lumânărilor. Presupun că acum nu vom avea nici o problemă cu electricitatea...

Închise albumul.

– Ce-ai de gând să faci?

– Adevărul e că n-am chef de petreceri...

– Trebuie să mergi, îi impuse Paloma. Nu suport să te văd cu mutra asta de înmormântare.

52

Aitana, în provincia Alicante, era o formațiune muntoasă aflată foarte aproape de mare. Dantelăria crestelor sale cioplite în piatră calcaroasă conferea peisajului un caracter sălbatic. Munții, pe care creșteau pini și plante aromatice, încadrau văi cu peisaje de măslini și migdali, întrerupte pe ici, pe colo de sătucuri cu aer maur; nu degeaba cătunele fuseseră locuite de arabii convertiți la creștinism până în 1609, anul expulzării lor. Între aceste așezări (azi locuite de creștini lipsiți de entuziasm), se afla Benifato, cu vreo 170 de locuitori, între văile Guadalest și Aitana. În mijlocul comunei (întinsă în mare parte pe masivul muntos), se afla ferma Terela, unde Ortega își invitase prietenii. Un drum secundar lega cătunul Benifato de rețeaua principală de șosele, și un altul neasfaltat, încă și mai secundar, Terela de Benifato.

Primii sosiți fură inspectorul și prietenul său, arheologul Bernat Escartí, care călătoriseră de la Valencia în aceeași mașină. Apoi, Ivars, înalt funcționar la Banca Spaniei, care se deplasase de la Madrid; aproape imediat după aceea, arhitectul Escriche și, în cele din urmă, Verdeguer, oftalmologul. Javier hotărâse să nu fie nici un protocol de bun venit, așa că fiecare îi saluta pe cei deja ajunși încercând să ghicească cine era prietenul pe care îl avea în față. În primele ore fu mare agitație. Îmbrățișări pline de emoție. Râsete. Exclamații. Evocări ale

unor nenumărate pozne, proprii sau ale altora, de cele mai multe ori distorsionate de trecerea timpului, cu care încă se mai grozăveau. Conversațiile, cum altfel, ajunseră să se învârtă în curând în jurul căminului studențesc al Opus Dei, unde petrecuseră împreună și bune, și rele...

– Vă amintiți de Ignacio De Marigorta care studia medicina și care mă vâna ca să mă facă să „debordez" de vocație?... spuse Verdeguer și, fără să aștepte răspunsul, continuă: Am aflat că s-a sinucis, aruncându-se de la fereas...

– Ce groaznic! exclamară întristați la unison.

– Da, da. După cât se pare, o luase razna și au trebuit să-l interneze în clinica înființată de Opus la Pamplona...

– La etajul patru, afirmă Mazeres foarte sigur pe el și comentă: Sunt din ce în ce mai mulți membrii care părăsesc Opus Dei... Alții, cu mai puțin noroc, o sfârșesc scoși din minți și ajung la etajul patru...

– Lipsa de libertate și acel puritanism fanatic creează o atmosferă nesănătoasă... La un moment dat trebuie să explodeze... adăugă Ivars. Se vedea de la o poștă lipsa lui totală de simpatie pentru instituția aceea. Ce oameni de nimic, Dumnezeule! Ce șleahtă de infami!

– Marigorta nu e singurul care s-a sinucis... lăsă inspectorul să îi scape și le aminti câteva cazuri.

– Și tu de unde știi atâtea lucruri? i se adresă Ivars lui Mazeres, nu pentru că s-ar fi îndoit de faptele pe care le expunea, ci pentru că i se păruse foarte documentat.

Inspectorul fu cât pe-aci să le spună că avea informații de primă mână și să le povestească mărturisirile membrilor din Opus pe care le aflase în urma cercetărilor sale în legătură cu relicva, dar alese să se refere la alte surse.

– Foarte simplu. Deschizi internetul, intri pe adresa opuslibros.com și ai la îndemână toate informațiile despre Opus

pe care Instituția nu le furnizează în mod oficial. Poate că toți cei care îl consideră o sectă distructivă nu se înșală...

– Ce i s-a întâmplat lui Marigorta? insistă cineva.

Verdeguer, care fusese lăsat în umbră de Ivars și de Mazeres, își reluă firul povestirii.

– Versiunea oficială, spuse el, este că moartea mamei sale, de care era foarte legat, i-a declanșat niște probleme mentale și a încercat să se sinucidă înghițind o doză letală de medicamente... După ce a depășit criza, a fost transferat la clinica din Navarra... Acolo, profitând de o neglijență, a sfârșit prin a se arunca pe fereastră...

– Încercările de suicid, după câte am înțeles, cresc alarmant, interveni din nou inspectorul și dădu câteva exemple despre care citise pe internet. În toate cazurile, conducerea Opus încearcă să camufleze împrejurările, uneori cu explicații neobișnuite, precum somnambulismul...

– Somnambulismul? Ce nerozie!

– Și Biserica ce spune? De ce nu-i condamnă? întrebă Escriche.

– Tu pe ce lume trăiești? îl luă la rost Ivars, care era de obicei foarte impulsiv. Vaticanul și Opus Dei sunt prieteni la cataramă, așa că nu știu cine influențează pe cine...

– Da. Dar când cineva întrece măsura și merge dincolo de ceea ce se cuvine... încercă Verdeguer să se explice.

– Nu te înțeleg, îl întrerupse Ivars.

Verdeguer începu să enumere câteva dintre practicile celor din Opus pe care le considera abuzive și chiar imorale:

– Prozelitismul *agresiv* asupra adolescenților și tinerilor minori. *Manipularea* conștiințelor. Bolnăviciosul *supliciu corporal*. *Controlul exhaustiv* al activităților membrilor săi. Tratamentul *umilitor* al femeilor etc., etc...

– Toate aceste practici, interveni Escriche, sunt foarte prost văzute, iar societatea a început să acuze Biserica de tăinuire și

complicitate... Când va dispărea Ioan Paul al II-lea, Opus nu se va mai repune pe linia de plutire, oricâte campanii publicitare ar orchestra, precum cea pe care o pregătește compania Great Proyectes Film.

– Despre ce vorbești? se interesă Escartí.

– N-ați auzit vorbindu-se despre filmul *Decoding Opus Dei?* continuă Escriche. Opus pregătește un documentar foarte important creat să contracareze efectul devastator pe care l-a avut cartea *Codul lui da Vinci* și pe care îl va avea și filmul...

– Ești foarte sigur de colapsul imediat al Lucrării... Poate că dorințele tale prea mari te fac să ai vedenii... spuse Ivars și reveni la teza lui. Cei care comandă la Vatican sunt la fel de fundamentaliști ca și cei din Opus și nu cred că-i vor retrage sprijinul... Toate aceste practici pe care le critici nu cred că le-a născocit sfântul marchiz. Undeva trebuie să le fi învățat, zic eu...

Conversația se încinsese.

– Mi se pare că, în fond, toți spunem același lucru... interveni inspectorul. Opus este la fel de integrist ca și Vaticanul. Greșeala lui a fost, poate, că a mers ceva mai departe...!

– Vaticanul știe să-l manevreze mai bine... interveni Escartí, pe care tema nu-l pasiona câtuși de puțin. Întinde coarda, dar caută să nu o rupă. Vaticanul este teribil de pragmatic. Se folosește de Opus așa cum în alte vremuri s-a folosit de iezuiți; și când nu o să-i mai convină, se va descotorosi de el fără menajamente. Cardinalii din Curie sunt machiavelici, e de ajuns să le privești chipul.

– Și pe deasupra, sunt celibatari care nu cunosc alte orgasme decât cele pe care le furnizează puterea... glumi Ivars.

Mazeres se miră că pe prietenii lui continua să îi intereseze evoluția Opus Dei, după atâția ani. Masochism? Încercă de mai multe ori fără succes să schimbe direcția conversației.

– Ce faceți? Puneți țara la cale? se apropie Javier și se alătură celorlalți.

– Vorbeam de rău Opus Dei, de parcă ne-am întoarce în trecut.

Trecură în salonul principal de la parter, se așezară în fotoliile comode din jurul șemineului și continuară să își reamintească. Trunchiuri foarte uscate de roșcovi se consumau încetul cu încetul, resemnate, fără să trosnească. De-a lungul pereților, erau înșirate cufere și comode. Pe ziduri atârnau tapiserii cu scene mitologice greu de interpretat. La un moment dat, Ortega se referi la ele, menționându-le data și locul de origine. Lampa de cristal de Boemia era aprinsă și ciucurii ei scânteiau. Cu toate acestea, în ciuda celor douăzeci și două de brațe cu tot atâtea becuri, nu lumina în exces. Lumina cenușie care se strecura prin ferestre nu ajuta nici ea. Masa, sub lampa enormă, era gata pentru prânz. La invitația amfitrionului, se apropiară și se instalară la întâmplare, fără nici un formalism, cum se desfășura totul încă de la sosirea lor. Luisa, îngrijitoarea, puse în mijlocul mesei o supieră uriașă.

– Aveți aici supa, anunță ea dezinvoltă și pe un ton jucăuș, de parcă ar fi fost amfitrioana.

O aromă delicioasă se răspândi în aer. Apoi Luisa, cu ajutorul altei femei pe care o adusese din sat, așeză platouri mari cu diferite cărnuri și legume fierte. Când Ortega văzu că prietenii săi comentau scenele grotești cu călugări bucălați pictate pe fundul farfuriilor, îi lămuri:

– Ceramică din secolul al XVIII-lea. Nu știu de unde o fi scos-o unchiul meu Salvador...

Mențiunea pe care Ortega o făcuse despre unchiul său prilejui alte întrebări în legătură cu el, căci păstrau frumoase amintiri de la vizitele acestuia la căminul studențesc.

– A murit acum câteva luni. L-a călcat un tractor, îi lămuri el. Mi-a lăsat moștenire această casă. Știți doar că eu eram nepotul său preferat...

Ca și cum petrecerea aceea ar fi fost organizată spre cinstirea defunctului, conversația se învârti în jurul persoanei sale.

– Unchiul meu, le povesti Ortega la cererea prietenilor săi, după cum voi înșivă ați putut constata, era un om vesel, extravertit, mucalit, a cărui adevărată viață nimeni nu o cunoștea pe de-a-ntregul... Extravertit și rezervat în același timp, un amestec greu de înțeles. În tinerețe, însuflețit de un entuziasm germanofil pe care familia mea nu l-a înțeles niciodată, s-a înrolat în Divizia Albastră[1]. A plecat în Rusia, dar n-a ajuns niciodată pe front. De neînțeles, dar așa a fost. A rămas la Praga, după cum ne povestea el. Cum de s-a oprit și ce-a făcut acolo? mă veți întreba. Același lucru m-am întrebat și eu de nenumărate ori. N-am aflat niciodată cu certitudine. Câteodată spunea o poveste, alteori, poate pentru că uitase, o repeta într-o versiune care nu se potrivea cu prima... Nici măcar nu știu care i-au fost idealurile, dacă le-a avut vreodată. Tatăl lui, bunicul meu, care trebuie să-l fi cunoscut bine, spunea despre el că era un om nestatornic. Poate că asta este cea mai bună definiție. După părerea mea, unchiul meu asta a fost, înainte de orice: un aventurier; și dacă a plecat în Rusia, n-a fost pentru un ideal, ci ca să tragă un chef... De acolo a adus, printre alte multe lucruri, acele istorii fabuloase care ne lăsau cu gurile căscate pe noi, nepoții, și acest candelabru ieșit din comun, cu douăzeci și două de brațe, care atârnă în sufragerie. Cât adevăr era în tot ce relata...?

– N-a luptat pe front? Atunci, ce a făcut? întrebă Mazeres care, dintre toți, arătase cel mai mare interes pentru această poveste.

– Mai mult ca sigur, n-a fost pe front. Ce a făcut? Nimeni nu știe... Ortega, căruia îi plăcea să fie în centrul atenției, se opri o clipă, sorbi din vin și continuă: Acum câteva luni, cu puține zile înainte de accident, s-au prezentat acasă doi germani întrebând de

[1] Unitate militară spaniolă formată dintr-un total de 60 000 de soldați care au luptat în anii 1941–1944 pe frontul sovietic în Armata a XVIII-a germană comandată de generalul Lindermann.

el; vorbeau o spaniolă perfectă, dar cu accent sud-american. Nu-mi amintesc dacă veneau din Argentina sau din Brazilia... Vizite ale unor germani, ca aceasta, mai avuseseră loc și în alte dăți. Unchiul meu îi aducea la Terela și petreceau închiși aici o zi sau două. Apoi, cu aceeași secretomanie cu care apăruseră, dispăreau fără să-și ia la revedere de la nimeni...

– De ce veneau? Despre ce vorbeau? întrebă Mazeres cu un interes care i-ar fi atras atenția unui bun observator.

– N-am știut niciodată. Când îl întrebam cine erau și ce doreau, se arăta teribil de rezervat. Dădea întotdeauna același răspuns laconic: „Treburi de-ale mele", sau răspundea evaziv: „Sunt niște prieteni de când am fost în Germania", fără să dea prea multe explicații. Ultimă dată, și poate și cu alte ocazii, acești germani veneau să caute ceva foarte important pe care unchiul se pare că îl păstra...

– Ceva? Despre ce era vorba? îl întrerupse din nou inspectorul, de parcă ar fi fost de serviciu.

– Doar după moartea lui, în urma lucrărilor pe care le-am inițiat în cramă, se pare că am lămurit pe jumătate misterul...

– Auzi, povestea asta pare un thriller, comentă Escartí.

– Vorbiți voi, vorbiți... le spuse Ortega fără să răspundă la comentariu, termină farfuria de supă și trecu la felul următor de mâncare, la care erau ceilalți.

În timpul mesei și al desertului, tema unchiului rămase amânată, căci toți aveau altele de spus și de întrebat. Apoi, cu scuza de a face o plimbare ca să își dezmorțească picioarele, Ortega vru să le arate ferma pe care o moștenise și de care se simțea foarte mândru; poate că acesta fusese adevăratul motiv al invitației. Dădură o raită prin livada cu măslini, se apropiară de micul bazin cu pereții acoperiți de mușchi și cu apă limpede, și băură din izvor, urmând exemplul amfitrionului.

– Aici, la Terela, spuse solemn Ortega, culegând un băț de pe jos, sunt îngropați tatăl meu, cumnata mea, care a murit de foarte tânără, și unchiul meu Salvador... Îmi amintesc că urna funerară a tatălui meu nu se deschidea și, când în sfârșit am reușit, cenușa m-a împroșcat din plin... A fost ca și cum tatăl meu m-ar fi îmbrățișat, ca și cum n-ar fi vrut să se despartă pentru totdeauna... N-a fost ușor să-l scot de pe mine. După o săptămână, încă mai găseam resturi de cenușă te miri pe unde.

Nimeni nu făcu nici un comentariu. Îi duse la roșcovul cel mare, la picioarele căruia era îngropată urna unchiului său Salvador.

– Date fiind cele întâmplate cu tatăl meu, continuă Ortega cu istoriile necrologice, unchiul meu a lăsat vorbă foarte clar că dorea ca cenușa să-i fie înhumată, și nu împrăștiată, și așa am făcut...

De la roșcov, își continuară plimbarea prin livada cu măslini. Copacii cu tulpini groase, mai mult decât centenari, judecând după protuberanțele și fisurile trunchiurilor lor, erau stufoși, iar rămurișul era încărcat de măsline și de frunze verzi strălucitoare. Se vedea că erau îngrijiți cu atenție, de parcă ar fi fost plante de grădină. După cum le spuse Ortega, culesul era prevăzut pentru săptămâna următoare.

– Pe această terasă cu pietre scoase de la locul lor, spuse el și o arătă, a murit unchiul meu. După cum se pare, tractorul a derapat și a venit peste el. A avut ghinion. Dacă ar fi fost un om tânăr, cu reflexe, ar fi sărit într-o parte și tractorul nu l-ar fi prins dedesubt. Nimeni n-a fost de față la aceste fapte, dar toți cei care au văzut cum a rămas tractorul și locul au fost de acord că s-a petrecut un accident nefericit. Odată și odată trebuia să se întâmple, spuneau prietenii lui. Medicul din Benimantell, ca să nu complice viața mamei și a mătușii mele cu neplăcerea autopsiei și a medicilor legiști, a vorbit cu judecătorul. Eu eram

într-o călătorie, am aflat despre cele întâmplate din auzite și am dispus incinerarea cadavrului, pentru că aceasta fusese dorința unchiului meu. Poate că m-am grăbit cu incinerarea, se lamentă el. În cazul în care ar fi existat niște dovezi, le-am distrus pe toate.

– De ce spui asta? îl întrebă Mazeres.

Ortega rămase pe gânduri câteva clipe.

– După moartea lui, le relată el, am găsit niște caiete în care unchiul scrisese un fel de jurnal. M-au surprins fraze neliniștitoare ca acestea: „Cineva umblă după mine; nu am dovezi, dar îl miros... Mi-au fost trimise niște amenințări voalate...“ Apăreau și alte aluzii, mai mult sau mai puțin clare, că se simțea urmărit...

– Atunci, n-a fost vorba de un accident... conchise Ivars, intrigat.

Se opriră ca să audă mai bine și urmăreau atenți, în cerc, relatarea lui Ortega.

– Cine îl amenința? întrebă Mazeres mai măsurat.

Oricine ar fi putut pune aceeași întrebare.

– Una dintre însemnările acelea, continuă Ortega, satisfăcut să se simtă în centrul atenției, era datată cu câteva zile înainte de accidentul său mortal. Coincidență? Unchiul meu a murit aici, la Terela. A derapat tractorul și l-a strivit. Nimeni n-a fost de față, dar tot satul a crezut că a fost vorba de un accident... Mie nu mi-a trecut niciodată prin minte să fac legătura între acest fapt întâmplător și un asasinat, dar după acele însemnări din jurnalul său... și, luând o hotărâre din mers, le spuse: Veniți să vă arăt ceva.

Își întrerupseră plimbarea și o luară peste câmp, pe un ogor cu bulgări de pământ foarte uscați, ca să se întoarcă la conac. De la poartă până în spatele casei, roțile carelor și trăsuricilor din alte vremuri săpaseră niște făgașe în clisă. Străbătură clădirea până în capăt, fără să se oprească. Printr-o trapă din grajd se ajungea în cramă. Coborâră pe o scară îngustă cu trepte

neregulate săpate în stâncă. Pivnița era mult mai spațioasă decât te-ai fi gândit. Zidurile ei răspândeau un puternic miros de vin vechi, cu toate că nu se mai tescuiau strugurii cu picioarele de ani de zile. Butoaiele pântecoase, unele dintre ele crăpate, erau acoperite de praf. În niște alveole, ca fagurii de albine, se odihneau sute de sticle.

– Văd că e bine aprovizionată, spuse Escriche, în vreme ce își arunca ochii peste tot.

– Crama este treaba lui Martine. Soția mea se pricepe foarte bine la vinuri, la vechimea lor, la toate astea; este expertă *sommelière*... Dar acum, să ne vedem de ale noastre, spuse Ortega care voia să îi pună la curent. Arabii convertiți la creștinism, așa cum am auzit întotdeauna povestindu-se la mine acasă, au săpat această pivniță și culoarele care pornesc de aici. Unul dintre aceste tuneluri, după câte se spune, ajunge chiar până la castelul de la Guadalest, la câțiva kilometri de aici. Eu n-am verificat... Mulți arabi au reușit să evite expulzarea, ascunzându-se în locuri ca acesta... În copilăria mea, nimeni nu îndrăznea să coboare singur, și cu atât mai puțin în timpul nopții. În serile lungi de iarnă, în jurul vetrei celei mari, servitorii ne povesteau istorii înfricoșătoare petrecute pe vremea maurilor și având legătură cu această pivniță. Fiecare relatare o încheiau întotdeauna cu același refren: „Dacă cineva, vreodată, a îndrăznit să treacă de această poartă, și o arătau, nu s-a întors niciodată ca să povestească". Era atât de mare frica pe care ne-au vârât-o în oase și atât de macabru răsuna acel „niciodată!" încât auzeam până și niște vaiete sfâșietoare care ajungeau la noi din adâncuri...

– N-ai îndrăznit niciodată, cât ești tu de curajos și de hotărât? îl atacă Verdeguer.

Ortega râse și își continuă relatarea.

– Eu l-am văzut pe unchiul meu trecându-i pragul. După câte se pare, a fost singurul muritor care a intrat acolo și s-a întors...

Poarta interzisă era o alcătuire compactă de scânduri din lemn masiv, tari și rezistente, cum se obișnuia să se construiască în secolele trecute. Avea trei încuietori, de fabricație și din epoci diferite, pe care, la sugestia amfitrionului, grupul le examină și le pipăi cu minuțiozitate.

– Asta este cea mai veche. Poate de pe vremea arabilor, arătă Ortega una cu multe filigrane și o ditamai gaura cheii. Servitorii nu se înșelau cu poveștile lor...

– Tu ai cheile?

– Nu vă puteți închipui cât de greu mi-a fost să dau de ele... și se angrenă într-o altă istorisire. Unchiul meu obișnuia să lase toate cheile acestei case în dulăpiorul cu sertare de sus, dar nu erau acolo... Le-am căutat peste tot... Am încercat să mă pun în pielea unchiului meu Salvador și să-mi imaginez unde le-ar fi putut păstra. M-am uitat în crăpăturile acestor pereți, sub pietre... O muncă zadarnică. Pe de altă parte, era imposibil să dărâm afurisita asta de poartă doar prin forțele mele și să cobor până aici un screper... Javier lungea relatarea cu unicul scop de-a o face pe interesantul. Atunci, mi-am amintit că într-o mănăstire portugheză, nu știu dacă nu era cumva cea de la Mafra, ghidul ne-a atras atenția – ca o curiozitate – asupra unei uși blindate care exista în apartamentul starețului și a modului ingenios de-a o deschide...

Cum acolo ajungea doar puțină lumină, Ortega coborî becul și îl agăță aproape de poartă. Prietenii săi urmăreau operațiunea fără să piardă nici un amănunt. Gaura cheii pe care o semnalase cu arătătorul reprezenta un sex feminin stilizat, cu vulva sa și cu muntele creț al lui Venus. Ortega își introduse degetul și se amuza să pipăie cu el, mânuindu-l în chip obscen, simulând un

orgasm. Deodată, se dădu la o parte, speriat. Văzură cu toții, surprinși, că poarta ceda...

– Cum de s-a deschis? exclamă Escriche și încercă să-și ascundă teama.

– Stați liniștiți, nu e vorba de fantome... îi potoli Ortega, făcând pe curajosul. E foarte simplu. I-am atins clitorisul cu degetul și târfa asta ordinară și-a desfăcut picioarele...

– Nu, vorbesc serios, îi spuse Escriche, care nu era în apele lui.

– După câte se pare, a atins un resort care a făcut-o să se deschidă, se hazardă inspectorul cu explicația cea mai verosimilă.

În spatele porții interzise, era o a doua pivniță, mai mică decât cea care servea drept cramă. Acest fapt îl constatară după aceea, pentru că, la început, nu văzură decât un întuneric dens în care nimeni nu îndrăznea să pătrundă. Javier pipăi montanții porții și pereții interiori în căutarea unui întrerupător.

– Aici înăuntru nu e lumină electrică, îi preveni Javier.

Se întoarse și căută ceva care să le poată lumina drumul. Găsi niște lămpi cu petrol dintre multele care fuseseră retrase când se montase instalația electrică în casă. Prietenii, cu nervii încordați, îl urmară pe Ortega.

– Iată aici laboratorul alchimistului! le spuse el, triumfător, ca să își alunge teama.

Spectacolul era mai puțin sinistru decât se așteptau. Zidurile, zgrunțuroase, cum se cuvenea unor săpături rudimentare, erau spoite cu var. În mijlocul încăperii era o masă imensă plină cu mojare, eprubete, oale de ceramică, borcane de sticlă și tot felul de instrumente.

– Îmi amintește de farmacia mănăstirească de la Silos, spuse Mazeres.

Masa părea în dezordine, ca și cum unchiul lui Javier ar fi lucrat pe ea cu o zi în urmă și, deodată, ar fi părăsit în mare grabă laboratorul. Totuși, pânzele de păianjen care se vedeau pe ici, pe

colo, praful de pe masă și de pe celelalte obiecte, grămăjoarele de lemn fărâmițat de culoare ocru pe care carii lacomi le depuseseră sub mobile trădau faptul că vreme de mulți ani nimeni nu mai călcase prin locul acela. Mazeres își lăsă lampa cu gaz pe masă. Observă, acolo, în fund, o altă ușă, asemenea aceleia de care tocmai trecuseră. După cum bănuia, aceasta deschidea calea către labirintul de tuneluri misterioase despre care îi informase Ortega. Se concentră din nou asupra obiectelor de pe masă, pe care le privi stăruitor fără să îndrăznească să atingă nimic. Dintre oalele de ceramică, una îi atrase atenția. Avea capacul spart fără îndoială după atâta întrebuințare. Pe pântecul ei burduhănos, o inscripție în latinește, *Commiphora Abyssinica.* O luă cu mare grijă, o deschise și vârî mâna înăuntru. Prinse între degete câteva lacrimi roșii, semitransparente. Le lăsă pe masă, sparse una ușor și apăru culoarea ei strălucitoare. O duse la gură simțind un gust amar.

– *Commiphora Abyssinica!* repetă el, fără să-i cunoască semnificația.

Rezemate de perete, erau mai multe dulapuri mari cu uși de sticlă, pline cu volume vechi și mult praf. Îi veniră în minte dulapurile cu relicve de la Mănăstirea Întrupării.

– Biblioteca unchiului meu! îi lămuri Ortega.

Biblioteca pe care Salvador Mira o ascunsese cu atâta precauție în cea de-a doua pivniță era destul de sărăcăcioasă. Pe frontispiciul de la poartă, gravat cu frumoase litere aurite, se putea citi un verset din Coran: „Femeile sunt holdele tale; intră în holdele tale ori de câte ori dorești".

– Ce ciudat sună asta, spuse cineva.

În tăcere, cu lămpile în mână, fiecare se îndrepta spre ceea ce îi atrăgea atenția. Mazeres își omorî timpul citind titlurile cărților: *O mie și una de nopți,* în traducerea lui Blasco Ibáñez și publicată de editura Prometeo din Valencia, *Grădina parfumată* de șeicul Nefzaoui. Pe același raft, alături de aceste două opere ale

literaturii erotice arabe, se aflau *Kama Sutra* și *Anangaranga* de Kalyanamalla, cărți chinezești cu nume greu de pronunțat și de reținut, precum și literatura Romei libertine: *Satiriconul* lui Petronius, *Satirele* lui Iuvenal, *Măgarul de aur* de Apuleius, *Arta iubirii* a lui Ovidiu...

– Ce-i cu cartea asta atât de ciudată? întrebă el, luând-o în mână pe ultima care rămăsese pe raft, și i-o arătă amfitrionului.

– *Cartea Regelui Balthazar,* citi Javier cu voce tare. N-am idee.

Dacă i s-ar fi dat crezare autorului prologului, o scrisese cu mâna lui însuși regele mag care fusese în peștera de la Bethlehem. Povestea, una după alta, multe istorii fantastice și neverosimile. După cum spunea cartea, regele Balthazar inventase telescopul și cunoștea toate stelele de pe cer. Datorită puternicului său aparat, într-o zi descoperise o stea cu coadă de foc pe care Melchior și Gaspar nu o văzuseră niciodată și toți trei plecaseră la Bethlehem. Dar cel mai surprinzător era ceea ce urma în continuare. Îi dăruise Pruncului Isus o lădiță cu *vola* și o formulă magică pentru a o transsubstanția și a face minuni cu ea. Mazeres își aminti de comentariile Palomei privitoare la tripticul *Adorația Magilor* al lui Bosch și la legătura acestuia cu adamiții. Până în ce punct să aibă oare temei legendele pe care i le povestise Paloma? Asta îl făcu să răsfoiască acea carte cu și mai mare interes.

– Asta-i bună! îi scăpă. Și își spuse în sinea lui: „Să vedem dacă Paloma o să aibă dreptate"...

– Ce se întâmplă?

– Nimic, nimic.

În josul paginii se explica faptul că *vola* era termenul sanscrit prin care se desemna smirna. Mazeres rămase pe gânduri și foarte impresionat de punctele în comun pe care le găsea între lumea enigmatică a lui Salvador Mira și cercetările Palomei, ca și de misterioasa legătură pe care smirna ar fi putut să o aibă cu relicva Sfântului Pantelimon... Nu spuse nimic nimănui, nici

măcar prietenului său, arheologul. Deși acolo era frig, simți că o sudoare înghețată scurgându-i-se pe spinare. În penumbra acelei pivnițe reapăru pista Regilor Magi, de care îi vorbise Paloma, iar el îi reproșase cu atâta severitate că-l făcea să piardă timpul. Dacă în urmă cu mai multe săptămâni hotărâse să dea complet uitării cazul Sfântului Pantelimon, aceste evenimente îl făcură să își reconsidere hotărârea. „Oare să aibă ea dreptate? Să fie o pistă de luat în calcul?“ Ghimpele curiozității, care îl încercase de prima dată, îl împungea din nou. Lăsă cartea în dulap.

53

Petrecură multă vreme în acel cabinet, care era – în cel mai bun caz – tulburător, fără a se osteni să privească și să atingă obiecte ciudate, întrebându-se ce va fi făcut acolo, în liniștea cea mai deplină și aproape pe întuneric, Salvador Mira. După ce își satisfăcură curiozitatea, Ortega le ceru prietenilor să îi acorde atenție.

– Dacă v-am coborât aici, în cramă, și, mai concret, în laboratorul unchiului meu, le spuse el, a fost cu o intenție foarte precisă. În timpul mesei de prânz, v-am vorbit despre anumiți vizitatori naziști pe care i-a primit, despre secretul desăvârșit în legătură cu ceea ce căutau și cu ceea ce discutau, despre ciudatele însemnări din jurnalul unchiului meu, despre moartea lui suspectă... Ei bine, cred că după ce am făcut niște cercetări, lucrurile îmi sunt întru câtva clare.

Fără să le mai dea alte indicii, îi duse într-un capăt al pivniței și, în fața unei spărturi din zid, își continuă explicațiile.

– În timpul lucrărilor de reamenajare a cramei, zidarii au găsit acest dulap încastrat în perete, atât de bine ascuns, încât nimeni nu-l remarcase. Ortega făcu una dintre pauzele lui care îl încântau atât de tare și, imediat după aceea, formulă o întrebare, știind precis că nimeni nu îi va da un răspuns: Ce credeți că era înăuntru?

– Așteaptă o clipă, îl întrerupse inspectorul care remarcase contradicțiile prietenului său. Când am coborât aici, te-ai comportat de parcă ar fi fost prima dată când încercai să deschizi această poartă...

– Mă rog, domnule inspector, trebuia să joc puțin teatru, nu credeți? Și explică: Da, de fapt eu am mai coborât și am scormonit peste tot. Dar am crezut că e interesant să repet aceleași operațiuni și să vă fac să simțiți aceeași frică pe care am încercat-o și eu. Domnia voastră e mulțumită?

Ceilalți nu știau cum să reacționeze la acea glumă nesărată.

– Astea sunt de-ale lui Ortega. Nu s-a schimbat deloc... cedă Ivars, ridicând din umeri, iar ceilalți zâmbiră și nu i-o luară în nume de rău.

– Unde am rămas? întrebă Ortega.

– La ce au găsit zidarii când au reamenajat laboratorul unchiului tău, spuse Verdeguer pe un ton care dovedea că încă mai era supărat.

Ortega merse într-un capăt al pivniței și, dintr-o ladă plină de praf, scoase o geantă veche de piele pe care obișnuiau să o folosească medicii prin anii '40 și le-o prezentă ca pe un trofeu.

– Această geantă era zidită. Să mergem sus, îi îndemnă el. Acolo ne vom simți mai comod.

Urcară scările în șir indian și în tăcere. Ca și cum i-ar fi îndrumat instinctul, merseră direct în salonul cu candelabrul de cristal și se înghesuiră în jurul șemineului. Îndurară frigul din pivniță și acum se încălzeau bine, ca să își revină. În cele din urmă, se așezară cu picioarele întinse spre foc. Ortega își puse valijoara pe genunchi. Prietenii erau atenți la el ca niște copii fascinați de mâinile unui prestidigitator. Ce va scoate din geanta aceea? Fără altă introducere, Ortega își începu disertația:

– În primul rând, avem acest document, și scoase niște file îngălbenite, bătute la mașină. Sunt scrise în germană. Verdeguer, care a studiat la Köln, ni le poate traduce direct...

Verdeguer aruncă o privire peste text și, datorită tehnicii sale de lectură rapidă, după scurtă vreme, le putu face o sinteză.

– Aceste hârtii, le spuse pe un ton profesoral, sunt, fără îndoială, copia unui document original al cărui titlu spune *Gott Mit Uns*, „Dumnezeu cu noi"...

– *Gott Mit Uns*, îi scăpă inspectorului, dar nimeni nu își dădu seama de tresărirea lui și nici nu putu bănui semnificația exclamației sale.

– Documentul, continuă oftalmologul, vorbește despre niște săpături pe care arheologi din SS, la ordinele lui Himmler, le-au efectuat la Sofia și despre niște flaconașe sau recipiente pentru păstrarea unguentelor pe care le-au găsit, a căror inscripție i-a făcut să creadă că ar fi putut fi vorba despre niște relicve autentice ale sângelui lui Hristos...

Toți cei prezenți, inclusiv Ortega, schițară un zâmbet batjocoritor și sceptic, cu excepția lui Mazeres care, auzind titlul de *Gott Mit Uns* și ceea ce a urmat, își dădea seama de importanța pe care o putea avea această descoperire. Hârtiile acelea pe care unchiul lui Ortega le păstrase atâția ani de zile, se gândi inspectorul, nu puteau fi altceva decât o copie a documentului original pe care monseniorul Bergonzi și arhiepiscopul Sutherland îl găsiseră în arhivele secrete ale lui Pius al XII-lea și pe care îl avuseseră în propriile mâini. Cum ajunsese această copie în mâinile lui Salvador Mira? Inspectorul schimbă o privire complice cu prietenul său Escartí, care știa ceva despre cazul Sfântului Pantelimon, dar se abținu să facă vreun comentariu. „Ce alte surprize ne va rezerva misterioasa geantă?" se întreba Mazeres.

– Aici există și câteva preparate.

În timp ce vorbea, Ortega scoase din geantă câteva lamele dreptunghiulare de sticlă cu pete închise la culoare și le puse pe masă. Verdeguer luă câteva dintre ele, le privi în bătaia luminii și spuse pe un ton sentențios:

– Sunt preparate... La prima vedere, par murdare de sânge...

În continuare, Ortega își vârî din nou mâna în geantă, care părea să nu aibă fund, ca jobenul unui prestidigitator, și scoase o trusă din metal argintiu care se folosea în alte vremuri pentru păstrarea seringilor hipodermice, o deschise cu grijă, dădu la o parte vata în care era înfășurată, le arătă nu o seringă, ci o capsulă de sticlă, și i-o trecu lui Verdeguer.

– Oare și acest flaconaș o fi conținând sânge? întrebă el.

Toți se apropiară, curioși să îl privească, fără să îl atingă, doar Mazeres îndrăzni să îl ia în mână. Nu mică îi fi tulburarea văzând eticheta îngălbenită pe care o avea lipită:

αιμαιουχουσμυρνα.

Îi tresări inima. Caracterele i se părură grecești; la prima vedere, aceleași care apăruseră pe inelul aurit al relicvariului Sfântului Pantelimon, aceleași caractere grecești pe care monseniorul Bergonzi le văzuse pe documentele de la Vatican, aceleași de pe bilețelul pe care îl găsiseră în buzunarul arhiepiscopului Sutherland... Totuși, această inscripție era mult mai lungă.

– Să fie oare sânge ceea ce conține acest recipient?

Ortega repetă întrebarea și i se adresă singurului medic care se afla printre ei.

– N-aș putea să-ți spun, îi răspunse Verdeguer, după ce îl observă îndelung. Ca să fim siguri, ar trebui să-l analizăm...

Lui Mazeres îi trecură prin minte mai multe ipoteze și întrebări pe care le-ar fi împărtășit cu dragă inimă, dar, dacă arăta prea mult interes, risca să dezvăluie cercetările pe care le efectua, lucru pe care nu trebuia să îl facă sub nici o formă; așa că, fără să manifeste mai multă curiozitate decât ceilalți, întrebă:

– Cum a ajuns această geantă în mâinile unchiului tău...?

– Această întrebare mi-am pus-o și eu; mai mult, i-am citit și recitit jurnalul ca să văd dacă găsesc vreo explicație...

– Ai găsit ceva? se repezi inspectorul, nerăbdător.

– Sunt niște însemnări confuze... La o anumită dată, a scris că această geantă a aparținut unui oarecare Fritz Hollmann, medic militar german care fusese într-un lagăr de prizonieri. După câte se pare, acest medic a încredințat geanta și alte bunuri care-i aparțineau unei infirmiere cu care întreținea relații sentimentale. Cine era numitul Fritz Hollmann? Cine era infirmiera aceea căreia îi încredințase geanta? Ce legătură aveau și unul, și cealaltă cu unchiul meu? Acestea sunt câteva chestiuni pe care nu le-am putut lămuri, dar mai sunt și altele. De ce infirmiera aceea i-a predat unchiului meu misterioasa geantă? Iată aici altă întrebare fără răspuns. De ce a adus-o unchiul meu în Spania și a zidit-o în perete? Un întreg talmeș-balmeș de enigme... Într-o altă notă, scrisă mulți ani mai târziu, poate că în urma vreuneia dintre vizitele pe care i le-au făcut naziștii argentinieni, unchiul meu spune că geanta i-a aparținut lui Helmut Gregor...

– Fritz Hollmann... Helmut Gregor... Să fie oare aceeași persoană? se întrebă Mazeres.

– Nu știu ce să cred, dar adevărul e că multă lume ciudată s-a interesat de această geantă...

– Pentru ceea ce conține geanta, se subînțelege, îi lămuri inspectorul.

– Firește, firește, răspunse el și îi propuse: De ce nu iei cu tine geanta ca să analizezi toate aceste lucruri în laboratoarele tale? Așa vom ști ce anume căutau toate acele persoane.

Inspectorul căscă ochii uluit, sau cel puțin avu această senzație, căci, în momentul acela, era ceea ce își dorea cel mai mult. Fu cât pe-aci să îi spună „mi-ai ghicit gândul“, dar altul fu răspunsul său:

– Utilizarea unor servicii publice în scopuri private, hm, nu mi se pare foarte ortodox ceea ce îmi propui... se prefăcu el lipsit de interes. O să văd ce se poate face.

Se lăsa întunericul și trebuiau să pornească pe drumul de întoarcere.

– E aproape noapte. Puteți rămâne. Sunt paturi pentru toți, își rugă Ortega oaspeții să rămână peste noapte și să plece a doua zi.

Fiecare, fără să se fi pus de acord, găsi o scuză. Conacul acela mare, nelocuit, misteriosul laborator și poveștile cu naziști, cu cenușa morților împrăștiată atât de aproape și poate spiritul unchiului lui Ortega, presupus asasinat, rătăcind pe acolo... nu constituiau o ofertă prea tentantă. Pe scurt, le era frică. Petrecuseră o zi incitantă, suprarealistă, dar nu voiau ca noaptea să vină peste ei. Probabil că se întrebaseră cu toții care fusese, la urma urmelor, scopul concret al întrunirii. Un prânz între vechi prieteni, nimic altceva? O justificare pentru ca Ortega să se laude cu ferma pe care o moștenise? Să le bage frica în oase? Oricare ar fi fost intenția acestuia, inspectorul se întorcea la Madrid cu o parte din conținutul acelei misterioase genți. Bucuros și, în același timp, descumpănit.

54

Cu câteva zile în urmă, Mazeres se hotărâse să renunțe și să abandoneze labirintul de nepătruns care devenise cazul Sfântului Pantelimon, pentru ca nu cumva să moară din pricina stresului sau a vreunui glonț, pentru că exista și această posibilitate. Dar vizita la ferma Terela îi puse dinaintea ochilor o provocare fascinantă, tentantă, greu de evitat. Ce avea de-a face Salvador Mira cu Himmler și cu relicvele acestuia? Această întrebare îi clocotea în minte și, ca un detonator, îi reînvie pasiunea pentru anchetă. Până în momentul acela, Mazeres considerase valabilă ipoteza potrivit căreia recipientele pentru păstrat unguente găsite la Sofia (mai multe, după cum se cunoștea din documente) și păstrate în custodie de către Deutsches Ahnenerbe, dispăruseră din pricina vicisitudinilor războiului. Toate, cu excepția unuia, cel care ajunsese la mănăstirea din Madrid. Dar geanta de la Terela dădea totul peste cap.

– Cum ți-ai petrecut ziua? îl întrebă Paloma în dimineața următoare și deduse din înfățișarea și din buna lui dispoziție că se întorsese nerăbdător, dar nu neliniștit. Te-ai distrat bine?

Mazeres, cu toate bunele intenții pe care le avusese de a păstra tăcerea în privința genții până când va avea trasată calea și lucrurile vor fi clare, nu se putu abține și, la a doua încercare a Palomei de a-l trage de limbă, îi povesti totul fără să intre în amănunte și nici să își manifeste intențiile.

– Ești incorigibil, îi zâmbi ea, care știa să îi citească gândurile. Cazul îți depășește puterile, ți-a acaparat mintea. Cu geantă sau fără geantă, eu știam că nu vei renunța, că te vei întoarce la vechiul năravv.

În aceeași noapte, Mazeres îi dădu Palomei un sărut și o lăsă în pat cu un roman în brațe. Ea ar fi vrut să facă dragoste și încercă să încingă atmosfera cu ceva mai mult decât cu simple insinuări, dar fu în zadar. Inspectorul nu se lăsă sedus.

– Așteaptă-mă trează, că nu zăbovesc mult.

Paloma nu îl crezu. Să fie oare cu putință să existe ceva mai puternic și mai atrăgător decât sexul? Trebui să se resemneze și să admită realitatea. Nu era pentru prima dată când i se întâmplau astfel de lucruri, nici nu avea să fie ultima.

Inspectorul puse zăvorul la ușa biroului său, lucru pe care îl făcea de foarte puține ori, se așeză dinaintea mesei de scris, scoase din geantă trusa argintie, o puse pe masă și o deschise cu mare grijă. Acolo se afla, învelită în vată, enigmatica sticluță. O apucă între degete. Încercă să citească literă cu literă toată inscripția.

αιμαιουχουσμυρνα

Își dădu iute seama că noua inscripție avea cu patru caractere mai mult decât cea cu care era obișnuit; și că aceste caractere, **υρνα**, erau adăugate exact la sfârșitul enigmaticului grup, **σμ**, pe care părintele capelan nu știuse niciodată să îl interpreteze. Luă o foaie de hârtie și mâzgăli, una sub alta, inscripția pe care deja o cunoștea și cea care apărea pe sticluța din geantă:

αιμαιουχου σμ
αιμαιουχου σμ + υρνα

Grupul **σμ**, până în momentul acela, rămăsese rupt de celelalte și fără nici o semnificație, sau cel puțin părintele Méndez nu

o găsise; dar dacă i se adăuga **υρνα**, cele patru noi caractere ale ultimei inscripții, dădeau ca rezultat **σμυρνα**, care putea fi foarte bine un cuvânt întreg. Ce putea însemna acest cuvânt, în cazul în care ar fi avut vreun sens? Cuvântul, pe care nici măcar nu știa să îl pronunțe, îi suna ca un descântec. Lăsă hârtia pe masă și privi îndelung, fascinat, acele caractere misterioase. Flaconașul de sticlă avea mii de ani, ca și celelalte pe care le găsiseră arheologii naziști; nu avea nici cea mai mică îndoială în această privință... Provocarea, se gândea el, consta în descifrarea afurisitei de inscripții care acum se prelungise încă puțin; ca și cum un drăcușor s-ar fi distrat făcându-i niște dezvăluiri în rate. Ce însemna **σμυρνα**? Și totuși, marea provocare, adevărata sfidare, nu consta doar în descifrarea semnificației inscripției, ci în aflarea conținutului flaconașului. Alifia care era înăuntru, lipicioasă, în ciuda timpului scurs, era oare sângele milenar al lui Isus? Asta era adevărata întrebare. Acum, în sfârșit, avea ocazia să verifice! Pentru că flaconașul celălalt, cel furat de la Mănăstirea Întrupării, Dumnezeu știe unde putea fi la ora aceea... În afara acestor necunoscute, substanțiale, fără îndoială mai erau și altele, colaterale, pe care va trebui să le elucideze, de asemenea, dacă dorea într-adevăr să facă o muncă de cercetare serioasă și completă. Cine era numitul Fritz Hollmann, medic militar german? Cum ajunsese misterioasa geantă în mâinile lui? Apoi aveau să vină și alte întrebări nu mai puțin rocambolești: Ce rol au jucat în toate astea infirmiera, unchiul lui Ortega...? Știau ei (și ceilalți care au avut contact într-un fel oarecare cu geanta) ce anume conținea? În vreme ce își punea aceste întrebări, un nume îi veni în minte ca o bombă, un nume care apărea pe benzile magnetice înregistrate de Sancristóval, un nume pe care Olavarría, prelatul din Opus, îl citase, poate întâmplător (ori nu fusese întâmplător?), un nume care lui nu i-ar fi trecut niciodată prin minte, un nume care terorizase ani de zile jumătate din omenire: Mengele!! Referindu-se la el, Olavarría se întrebase: „Nu o fi făcut cumva

experiențe în vederea clonării lui Hristos...?" Nu era nevoie să pună din nou banda. Fraza aceea îi rămăsese bine întipărită în minte. Inspectorul se înfierbânta din ce în ce mai tare... Se conectă la internet și începu să navigheze prin paginile, nenumărate, care vorbeau despre naziști și despre Mengele.

Josef Mengele, supranumit Îngerul Morții, era doctorul sinistru care, de fiecare dată când la Auschwitz ajungea un tren al morții, ieșea pe peron ca să ceară în gura mare gemeni pentru experimentele sale... Elie Wiesel, câștigătorul Premiului Nobel pentru Pace, când avea paisprezece ani, se ciocnise de el, când ajunsese în 1944 în acel lagăr de exterminare. În cartea sa *Noaptea* își amintește astfel întâlnirea: „În mijlocul răspântiei de drumuri stătea doctorul Mengele, acel doctor faimos (ofițer SS tipic, chipul crud, nu lipsit de inteligență, monoclu), având o baghetă de dirijor de orchestră în mână, între alți ofițeri. Bagheta se mișca fără încetare, ori la stânga, ori la dreapta... Încă nu știam care direcție era cea bună". La sfârșitul războiului, doctorul Mengele a reușit să pună mâna pe un document de eliberare scris de aliați în favoarea altui medic, Fritz Ulman, nume pe care el l-a schimbat în Fritz Hollmann; sub această falsă identitate a trăit mai mulți ani în Germania. În 1948, ajutat poate de episcopul catolic Alois Hudal și în vederea fugii sale în Argentina, a obținut un pașaport de la Crucea Roșie pe numele de Helmut Gregor, identitate pe care a continuat să o utilizeze în peregrinările sale prin America Latină. Un ciudat și excepțional martor confirma toate aceste fapte: Perón, care în perioada anilor săi de exil la Madrid, a acordat unui jurnalist un interviu în care afirma că, pe când era președinte al Argentinei, în anii '50, îl vizita la reședința sa, numită Olivos, un anume doctor Gregor, german, specialist în genetică și care se ocupa cu sporirea șeptelului printr-o metodă care le făcea pe vaci să fete gemeni... Fără îndoială, doctorul Mengele făcea experiențe pe vacile argentiniene, așa cum făcuse înainte, la Auschwitz, pe oameni, când încercase să dubleze rata

natalității copiilor arieni, manipulând din punct de vedere genetic nașterile de gemeni... Descrierea pe care Perón o făcuse acelui doctor Gregor (cult, inteligent, strălucit, ofițer SS care vorbea cu un accent clar bavarez...) se potrivea perfect cu cea a lui Mengele... Inspectorul fu nevoit să recurgă la pachetul de țigări pe care îl păstra în sertar pentru cazuri de extremă necesitate. Dacă Paloma l-ar fi văzut prin crăpătura ușii, ar fi spus că Mazeres mai avea puțin și ajungea la orgasm, atât de mare îi era excitația. Fuma întruna, trăgând în piept atât de prelung și de adânc, încât din trei fumuri dădea gata o țigară. Rezemat de spătar, delectându-se în același timp și cu țigara, și cu descoperirea sa, trase prima concluzie. Hollmann, Gregor și Mengele erau una și aceeași persoană. Numele de Hollmann și Gregor apăreau și în jurnalul lui Salvador Mira. Apoi bărbatul cu geanta nu putea fi altcineva decât Mengele, indiferent dacă unchiul lui Ortega știa, bănuia sau ascundea asta. Dar cum de a ajuns în geanta lui unul dintre flaconașele provenite din săpăturile de la Sofia? Inspectorul Mazeres găsi câteva piste pe internet, dar nu erau atât de categorice și de concludente precum cea a numelor.

Zorii intrau tiptil pe fereastra biroului când auzi niște bătăi ușoare în ușă. „Hait, Paloma o fi rămas trează în așteptarea mea!" se mustră el singur. Se ridică și deschise ușa.

– Tot n-ai terminat?

– A trecut timpul fără să-mi dau seama... Privi la ceas, cu un aer vinovat.

– Fără să-ți dai seama...

Modularea vocii și pubisul ei, proaspăt epilat, ca al unei copile, pe care scurta cămășuță de noapte îl lăsa la vedere, îi aminteau de ceea ce, dacă nu se grăbea, era pe punctul de a pierde. Lui Mazeres, trupul îi cerea sex prin toți porii, așa cum i-ar fi putut cere pâine după patruzeci de zile de post. Cunoștea foarte bine această împunsătură otrăvitoare care făcea inutil orice șiretlic al

rațiunii. O privi plin de dorință, sporită poate de excesul de încordare acumulată.

– Hai, îi spuse el și, cu îndemânarea pe care o dobândise atât de repede, făcu să îi alunece bretelele de pe umeri și să îi cadă cămășuța la pământ, lăsând-o goală. O îmbrățișă pe la spate și cu lovituri de pelvis o conduse spre dormitor în vreme ce îi șoptea la ureche vorbele care o excitau atât de tare.

– Nu mă împinge, nu mă împinge, se prefăcu ea că se plânge, în vreme ce popoul ei obraznic se freca de el.

Paloma se perpelise toată noaptea, cu momente de somn și de trezie, și cu mari înflăcărări în care își imagina scene precum cea pe care o trăia acum în realitate. În clipa aceea, ceea ce conta cu adevărat era o bună tăvăleală, astfel încât endorfinele să curgă din belșug prin trupurile lor. Ajunși în pat, nu își dădură nici un minut de răgaz. După nesfârșite sărutări în care saliva trecea dintr-o gură într-alta și o înghițeau, trezindu-li-se o misterioasă și plăcută savoare până atunci de neconceput, limbile lor începură să se mănânce *in crescendo:* intrau, ieșeau, se împleteau și se încurcau din nou; și în curând, sfârșiră în frenetice împreunări bucale. Nici o altă femeie nu îl mai făcuse să se simtă în felul acela. Se rostogoliră pe jos și continuară să dea frâu liber fanteziilor: când îl călărea ea cu măiestria unui cavaler, când, așezată pe burtă, își înălța coapsele și cu o privire piezișă îl invita să o posede în felul acela. Erau atâtea lucruri pe care trebuiau să le facă, încât nu știau cum să continue... Și încercau tot mai multe poziții în căutarea unui orgasm colosal.

– Adu *the vibrating ring,* spuse, punându-i chiar ea jucăria pe care o descoperiseră de câteva zile.

Își pierduseră mințile și noțiunea lucrurilor. Din galaxia până la care se ridicaseră, ce mică și lipsită de substanță se vedea lumea, ce departe rămâneau cazul Sfântului Pantelimon, Mengele și geanta lui...! Petrecură ore întregi până să stingă

incendiul pe care îl purtau pe dinăuntru; totuși, spre marele lor regret, ajunseră la capăt.

În timpul prânzului, se arătară amândoi limbuți – una dintre sechelele pe care le lasă euforia trupească. Paloma, care cunoștea bine punctele slabe ale inspectorului, profită de conversație ca să îl tragă de limbă.

– Se pare că au apărut multe noutăți după noaptea ta de veghe... lăsă ea să îi scape cu pricepere și grație, iar el mușcă nada.

Inspectorul îi povesti despre cercetările sale și concluziile la care ajunsese în privința identității personajelor care aveau legătură cu geanta de la ferma Terela. Rezumatul era atât de bine argumentat și, după cum se vedea, cu toate țițele atât de bine legate, încât Paloma înțelese totul fără să aibă nevoie de prea multe explicații. Începu apoi să îi vorbească despre flaconaș și de bănuiala lui că acesta era unul dintre cele găsite de Himmler la Sofia...

– Așadar, identic cu cel din relicvariul Sfântului Pantelimon... conchise ea.

– Într-adevăr.

Scoase cutiuța metalică, o deschise, dădu vata la o parte, totul în tăcere și în mare taină.

– Iată aici o capsulă identică cu cea a Sfântului Pantelimon. N-am nici cea mai mică îndoială. Coincide cu ilustratele relicvariului pe care le-am văzut de nenumărate ori. Am presimțirea că ne aflăm în fața uneia dintre multele relicve cu sângele lui Hristos găsite la Sofia... Cu aceeași grijă și devoțiune cu care ar fi procedat și capelanul, dădu la o parte farfuria goală pe care o avea în față și puse relicva pe masă. Paloma urmărea atentă tot acel ceremonial. În această privință, continuă inspectorul, mă bazez doar pe date izolate... Piese risipite care ar putea face parte din același puzzle... Acum avem nevoie de un geniu care să le pună în legătură, care să le combine...

– Și geniul acela ești tu, nu-i așa? spuse ea cu ironie.

– Nu, nu. Mă refeream la tine, care ai un fler bun pentru indicii.

Paloma nu îl putea lua în serios, căci încă o mai ustura săpuneala pe care i-o trăsese cu ceva vreme în urmă în legătură cu Pieter Breitner și cu *Adorația Magilor* a lui Bosch.

– Lasă-te de prostii și intră direct în subiect.

Mazeres îi expuse piesele despre care îi vorbea. Prima se referea la profesorul Josef Mengele, personaj pe cât de sinistru, pe atât de enigmatic. După părerea inspectorului, acest medic fusese un mare admirator al lui Robert Koch, câștigătorul unui Premiu Nobel pentru Medicină și Fiziologie. Cum Paloma îi arătase printr-o imperceptibilă mișcare a sprâncenelor că nu avusese plăcerea să audă de el, inspectorul deschise o paranteză.

– Savantul german Robert Koch, care a primit Premiul Nobel acum o sută de ani, îi explică el, nu numai că a descoperit cauza tuberculozei și că a fost primul care a identificat microbul antraxului, al holerei și încă multe altele... ci a inventat o tehnică pentru clonarea microbiologică, deși pe vremea aceea nu era cunoscută sub acest nume... Ca să ne înțelegem, Robert Koch a fost bunicul clonării...

– Și tu deduci de aici că Mengele îi cunoștea metodele... spuse Paloma și se ridică. Strânge masa până pregătesc eu cafeaua.

– Exact, exact, îi dădu ascultare inspectorul, exuberant, și în vreme ce se foiau prin bucătărie, continuă: Asta mă face să mă gândesc că Mengele, în experimentele sale cu copii gemeni în lagărele de concentrare de la Auschwitz, a încercat să perfecționeze tehnicile lui Robert Koch, și să le aplice oamenilor cu scopul de a crea o rasă superioară, dar, după ce Germania a pierdut războiul, planurile sale au fost curmate... Apoi, în exilul său în Argentina și Brazilia, s-a îndeletnicit, cum spun unii, cu producerea clonelor lui Hitler... Nu știu dacă o fi sau nu adevărat. Cert este că, profitând de experiența și de cunoștințele sale, le-a aplicat la creșterea și selecționarea raselor

de vite... În orice caz, Mengele ar fi unul dintre pionierii în experimentarea clonării...

Inspectorul, ca să-și elaboreze propria ipoteză, apelase la romanul *Băieții din Brazilia* al lui Ira Levin, publicat în urmă cu aproape treizeci de ani. Paloma îi reproșă cu duritate caracterul plauzibil al sursei sale și lipsa lui de seriozitate ca investigator...

– Poate că nu m-am exprimat bine, îi răspunse el ofensat. Am vrut să spun că romanul mi-a dat ocazia să aprofundez cazul lui Mengele ca medic clonator... De aceea am făcut cercetări în această direcție și, spre surprinderea mea, am dat de Robert Koch, bunicul clonării, ale cărui tehnici Mengele le admira atât de mult... Eu nu cred că Mengele a luat cu el în America de Sud mostre din sângele lui Hitler și nici că a reușit să producă nouăzeci și patru de clone ale Führerului... Să lăsăm romanul deoparte. Am citit cu atenție *Odessa autentică,* a jurnalistului și cercetătorului Uki Goñi, care a investigat ani de zile tema criminalilor de război naziști care au fugit în Argentina pe vremea regimului lui Perón. Ei bine, acolo am găsit niște lucruri care se încadrează în scenariul pe care încerc să-l schițez...

Paloma așeză o cafetieră mare pe un suport de plută de pe masă; bănuia că discuția avea să se prelungească și că Mazeres va bea mai mult de o ceașcă. Cum ea își arătase din nou ignoranța în legătură cu aceste teme, inspectorul o puse la curent cu ceea ce el însuși aflase în acea lungă noapte.

– Pentru cazul nostru, îi spuse el Palomei, în vreme ce își turna a doua ceașcă, importantă este geanta. Această geantă pe care am descoperit-o în casa lui Ortega și pe care unchiul lui a adus-o din Germania. Asta nu e o ficțiune, ci *realitate*... spuse el, amestecând în cafea mai mult decât ar fi fost necesar, ca o parte a pauzei și a suspansului. Ce m-a interesat la jurnalistul Uki Goñi, în afară de anchetele sale în legătură cu numele false ale lui Mengele, au fost referirile pe care le face la o geantă. Da, întări

Mazeres, și jurnalistul vorbește de o geantă, de o ciudată geantă pe care Mengele o purta mereu cu el...

Inspectorul se ridică de la masă fără să spună nimic, merse în birou și se întoarse cu niște foi pe care le mâzgălise în noaptea aceea.

– Nu vreau să vorbesc din memorie. Imediat după aceea, începu să citeze propriile însemnări. 17 ianuarie 1945. Mengele strânge mostrele de sânge conservate pe lamele și registrele cu experimentele sale cu gemeni realizate la Auschwitz, le încarcă într-o mașină și începe lunga sa fugă de justiție. Altă informație: Mengele se dezbracă de uniforma sa de SS-ist, se deghizează în medic militar german obișnuit, se alătură unei unități a armatei în retragere și îi încredințează notele și preparatele sale unei infirmiere cu care începuse o relație sentimentală... Încă o informație: În jurul lunii iunie a aceluiași an, infirmiera care păstra toate aceste documente ale lui Mengele este și ea arestată, dar în curând e pusă în libertate. Inspectorul se opri ca să deschidă o paranteză în expunerea sa: Acesta să fie oare momentul în care infirmiera îi predă lui Salvador Mira geanta, ca să pună la adăpost ce era mai de preț din cercetările lui Mengele...? Lăsă în aer necunoscuta și continuă: Aprilie 1949. Mengele (alias Helmut Gregor) pleacă din Germania. La 25 mai, în vreme ce la Vipiteno, un sat din nordul Italiei, așteaptă biletul pentru vaporul care urma să ridice ancora și să-l ducă în Argentina, primește un curier din partea tatălui său care îi aduce bani și geanta care conținea însemnările sale de la Auschwitz. La 22 iunie, vasul *Nort King* acostează în portul Buenos Aires, după o traversare de patru săptămâni. Funcționarii de la Serviciul de Imigrări sunt descumpăniți văzând documentele medicale și preparatele pe care numitul Helmut Gregor le purta în bagaje. Mengele răspunde la interogatoriu: „Sunt note biologice". Este chemat medicul portului, care nu știe germana și neavând mari cunoștințe de medicină, examinează conținutul genții și îl lasă să treacă... Toate

aceste trăsături de penel, luate separat, nu spun nimic, dar însumate, ne schițează un Mengele care a avut o oarecare legătură cu Deutsches Ahnenerbe, unde au ajuns relicvele lui Himmler...

Mazeres tăcu pentru o clipă cu scopul de a-i lăsa timp Palomei să asimileze atâtea date. Își turnă o a treia ceașcă, iar ea își turnă ce mai rămăsese în cafetieră.

– Julián, ești sigur că Mengele a avut vreo legătură cu laboratoarele acelea?

– Nu, bineînțeles... Nici nu m-am ocupat să cercetez minuțios acest fapt, îi răspunse el, dar rămase pe gânduri vreme îndelungată.

Întrebarea Palomei îl făcu să revină la acest punct, a cărui importanță părea să o descopere acum.

– În cadrul societății Ahnenerbe, își aminti el, erau cele mai incredibile unități. Pe lângă departamentele științifice, existau altele având legătură cu ocultismul și cu activitățile ezoterice. Cercetătorii care lucrau acolo, în majoritatea lor, erau savanți serioși, motivați, pentru că își puteau duce până la capăt teoriile fără restricții și fără cenzură; unii dintre ei, pentru că aveau posibilitatea de a experimenta pe material uman, luat din lagărele de concentrare...

– Și, între acești savanți, presupui că ar fi fost și Mengele.

– Într-adevăr. Pentru că dacă n-ar fi avut de-a face, într-un fel sau altul, cu Deutsches Ahnenerbe, cum ai explica faptul că în geanta lui apare o capsulă identică, la fel cu cea de la Mănăstirea Întrupării, cu aceeași inscripție în grecește...? Ne lipsesc date, dar faptul incontestabil este acesta, și arătă spre sticluța care era pe masă. După o pauză, adăugă o altă idee: N-o să ne gândim că a furat-o Mengele. Cel mai probabil este că i-a fost înmânată ca să o folosească în experimentele sale... Am spus deja că în cadrul SS, Mengele era considerat un bun biolog și, ca să ne înțelegem, un ucenic clonator.

Mazeres și Paloma, în urma acelei interminabile conversații de după masa de prânz, reușiră să elaboreze o teorie care includea și explica povestea cu geanta, știind foarte bine că nu toate premisele sale aveau aceeași rigoare. Potrivit ipotezei lor, relicvele lui Isus pe care oamenii lui Himmler le găsiseră la Sofia ajunseseră la Deutsches Ahnenerbe. Acesta era un fapt constatat și documentat. Apoi, una dintre ele, din motive necunoscute, dar care se puteau bănui, se pierduse la Auschwitz, unde Mengele făcea cercetări asupra „clonării" oamenilor în vederea ameliorării rasei ariene. Ce aștepta Deutsches Ahnenerbe de la doctorul Mengele? Fără îndoială, colaborarea sa la marele proiect ce viza demonstrarea faptului că Isus era prototipul rasei ariene... Și-a propus oare Mengele la un moment dat să îl cloneze pe Isus? Această întrebare rămânea în aer, cum tot în aer rămânea și întrebarea dacă Brazilia a încercat să îl cloneze pe Hitler... Cronologia părea să îi sprijine teza: În 1943, când germanii au început să piardă războiul, Deutsches Ahnenerbe a transferat una dintre acele relicve la Madrid, considerând că Spania era o țară prietenă, iar Mănăstirea Întrupării, un loc sigur. În 1945, Mengele și-a strâns toate lucrurile din laboratorul de la Auschwitz și a fugit. În același an, ca să își pună la loc sigur geanta cu relicva lui Isus, i-a înmânat-o infirmierei. Aceasta, poate din aceleași rațiuni de securitate, i-a încredințat-o lui Salvador Mira ca să o transporte și să o păstreze în Spania... Mazeres era conștient că îi va fi foarte greu să recompună acest puzzle, din simplul motiv că nu poseda toate piesele și nici nu era sigur că toate cele pe care le avea erau adevărate și că le utilizase cu rigoare. Astfel, rămânea fără răspuns întrebarea despre relația dintre infirmiera lui Mengele și unchiul lui Ortega, precum și relația acestuia cu naziștii care au venit să îl viziteze la Terela și... și un fapt nu mai puțin important: știau protagoniștii acestei istorii ce anume conținea geanta? De ce Salvador Mira a ascuns-o și nu a predat-o, chiar dacă se simțise amenințat cu moartea? Știa Vaticanul ori arhiepiscopul John

Sutherland despre existența acestei alte relicve? Câte necunoscute tulburătoare! În ciuda multelor lacune pe care le prezenta această poveste rocambolescă, inspectorului îi era clar un lucru: capsula din geanta lui Mengele și cea din relicvariul Sfântului Pantelimon aveau aceeași origine, săpăturile de la biserica Sfântul Gheorghe din Sofia, și un conținut identic.

– Ceea ce trebuie să facem o dată pentru totdeauna, spuse el de parcă hotărârea ar fi stat în mâinile sale, este să aflăm ce conține acest flaconaș. Dacă reușim, vom ști cu toată siguranța care este conținutul celeilalte capsule, cea a Sfântului Pantelimon, cea care, după toate probabilitățile, se află în mâinile membrilor din Opus. Cred că am pierdut mult timp urmărind piste false.

– Nu e chiar așa, îl încurajă Paloma. Tu știi că un procentaj considerabil din succesul investigațiilor depinde de hazard... Și, în cazul nostru, mă gândesc că hazardul a jucat un rol important, îl privi ea iscoditoare și adăugă: Ce-ai de gând să faci cu capsula din geantă?

– Același lucru pe care mă gândisem să-l fac dacă am fi găsit-o pe cea de la biserica Sfântul Ioan Ospitalierul... I-o voi trimite monseniorului Bergonzi. El are prieteni cu posibilități de a efectua aceste analize.

55

După părerea inspectorului, relicva Sfântului Pantelimon ar fi ajuns într-o primă etapă în biserica Sfântul Ioan Ospitalierul din Valencia și rămăsese ascunsă acolo multă vreme. Apoi a dispărut, fie pentru că hoții crezuseră că nu era în siguranță din pricina săpăturilor care se efectuau în vechiul cimitir, de lângă biserică, fie pentru că ar fi descoperit că cineva umbla după ea... Așadar, relicva dispăruse, dar nu se pierduse. Mazeres era convins că, în momentul de față, se afla la universitatea pe care Opus o avea la Pamplona, mai concret la Centrul de Investigații Medicale Aplicate. Această clădire construită recent (în apropiere de Clinica Universitară unde se afla faimosul etaj patru), adăpostea peste patruzeci de laboratoare și acolo lucrau în jur de trei sute cincizeci de cercetători și tehnicieni (biologi, biochimiști, geneticieni, chimiști etc.), grupați în echipe interdisciplinare. Investigațiile biomedicale care se realizau la CIMA erau de înalt nivel, iar oamenii săi de știință se bucurau de un bun renume internațional. Era așadar locul cel mai potrivit pentru a se duce la bun sfârșit clonarea lui Isus. Să fi fost oare creată și dezvoltată CIMA în vederea acestui delir al lui Sáenz de Olavarría...?

În ziua aceea de la sfârșitul lui noiembrie, fără ca nimeni din Vila Tevere să fi fost informat despre călătoria prelatului *di Opus* și fără ca nimeni să își poată da seama de absența lui, monseniorul Olavarría plecă din cartierul său general înainte de răsăritul

soarelui. Doar cei doi paznici ai săi, care nu îl scăpau din ochi și care pentru nimic în lume nu ar fi comis vreo indiscreție, cunoșteau destinația și motivul acestei călătorii atât de subite și de neobișnuite. În aeroportul Ciampino îi aștepta avionul particular al unui foarte important om de afaceri din domeniul imobiliar, mai precis membru asociat din Opus, care îi transportă direct la aeroportul Noain de la Pamplona. De la scara avionului îi luă un Mercedes negru cu geamuri fumurii care îi duse în campusul universitar cu o asemenea viteză, încât fu cât pe ce să provoace un accident. Totul era planificat la milimetru, cum îi plăcea Părintelui și cum știuse să o insufle fiilor săi. Mașina nu se opri la intrarea principală în CIMA, cum ar fi fost normal dacă ar fi fost vorba de o vizită oficială, ci se îndreptă direct spre parcarea de la subsol. La ușa ascensorului, îi aștepta deja profesorul Armando Ruibarbo de San Vicente în impecabilul său halat alb. Acesta înaintă, deschise ușa liftului și se repezi cu genunchiul în pământ ca să îi sărute mâna monseniorului.

– A avut Părintele o călătorie plăcută? îl întrebă cu ochii aproape dați peste cap, uitând să îi salute pe paznicii care îl însoțeau.

– Să nu pierdem timpul, Ruibarbo, i-o reteză el morocănos.

Ascensorul ultrarapid și silențios îi duse într-o clipă la ultimul etaj, unde profesorul Ruibarbo instalase cu luni în urmă un laborator special pentru *clonatio Christi.* Culoarele prin care treceau erau pustii și scăldate într-o lumină lăptoasă venind din exterior. La capătul culoarului principal, vizibil din vestibulul ascensorului, îi aștepta în picioare și cu brațele deschise monseniorul Escrivá, imortalizat în bronz. Trecând pe lângă el, toți se înclinară reverențios de parcă ar fi fost viu.

– Cum se face că Părintele nu are flori? spuse Olavarría cu voce joasă și nu aștepță scuzele profesorului, care se înroși până în vârful urechilor.

Ruibarbo, ruşinat şi servil, înaintă câţiva paşi ca să îi deschidă uşa de la sala de şedinţe, unde îl aştepta întreaga echipă de cercetători. Cele douăzeci şi una de persoane care o alcătuiau se repeziră ca nişte copii cărora li se aruncă bomboane, zâmbitori şi transfiguraţi, şi îngenunchează unul după altul ca să îi sărute mâna. Mai mult decât să îngenuncheze, păreau că se prăbuşesc la pământ.

– Lăsaţi, lăsaţi, că mi-o veţi toci, se prefăcu el copleşit de atâta cucernicie şi afecţiune, dar nu spuse „ajunge!" în nici un moment.

Pentru prima dată de când plecaseră din Roma, zâmbi satisfăcut. Un zâmbet inexpresiv şi nesigur care nu lăsa să se întrevadă adevăratele sale sentimente. Înainte să-i fi arătat cineva, se îndreptă spre jilţul aurit cu spătar înalt şi aşteptă ca ceilalţi să îşi ocupe locurile.

– *Sancta Maria, Sedes Sapientiae*[1], exclamă monseniorul rugându-se cu degetele împletite şi privirea aţintită asupra unei sculpturi policrome în lemn reprezentând Bunavestire a Fecioarei, pe care o avea în faţă.

În partea de jos a tăbliei se citea „Emanuel", scris în litere gotice de aur.

– *Filios tuos adiuva*[2], răspunseră ceilalţi cu mare reculegere; şi se aşezară cu toţii.

În Lucrare, potrivit obiceiului introdus de Escrivá de Balaguer, era un lucru obişnuit să se înceapă orice activitate cu rugăciuni fierbinţi pe care el însuşi le inventase. La o reuniune a femeilor, invocaţia acestora ar fi fost diferită. Ele ar fi spus: *Sancta Maria, Ancilla Domini*[3]. Aşadar, în vreme ce fiii bărbaţi ai lui Escrivá o invocau pe Fecioară ca *Înţelepciune,* fiicele subliniau condiţia de *slujitoare a Domnului,* fără îndoială ca, prin antonomază, să ia

[1] Sfântă Marie, Sălaş de Înţelepciune (în lb. lat., în orig., n.a.)
[2] Ajută-i pe fiii tăi. (în lb. lat., în orig., n.a.)
[3] Sfântă Marie, Slujitoarea Domnului (în lb. lat., în orig., n.a.)

notă cum se cuvine de faptul că *supunerea* trebuia să fie principala lor virtute. Până și în rugăciuni se puteau observa subtilele urme de misoginism ale monseniorului.

– Ce lucruri atât de importante aveți să-mi spuneți? i se adresă lui Armando Ruibarbo care era așezat în dreapta lui. Trebuie să fie foarte importante ca să mă faceți să vin de la Roma atât de urgent.

Ruibarbo deschise mapa neagră asemănătoarea aceleia pe care o aveau cu toții în față. Tuși și bău o sorbitură de apă, nu pentru că ar fi avut nevoie să își dreagă vocea, ci ca să îl ajute să înghită acel moment neplăcut.

– Monseniore! Părinte, se corectă el imediat, din ziua în care ne-ați încredințat *clonatio Christi,* fiecare dintre cei aici prezenți, plecând de la disciplina lui specifică, a studiat cazul și a emis un raport separat. În ședințe succesive, le-am studiat și am discutat până când am încheiat un singur protocol. Toți și fiecare în parte dintre cei prezenți am fost conștienți de interesul deosebit pe care dumneavoastră îl aveți pentru această problemă, de marea responsabilitate pe care ne-am asumat-o și de importanța pe care o vor avea experimentele noastre... Ei bine, acest protocol este cel pe care l-am aplicat sfintei relicve cu toată grija și rigoarea științifică...

– Și care a fost rezultatul? îl întrerupse nerăbdător monseniorul Olavarría.

– Dacă Excelența Sa îmi permite, își împreună el mâinile în semn de implorare, aș vrea să vă explic pas cu pas tot ce am făcut. Bău, nervos, altă înghițitură de apă. Primele analize s-au dovedit a fi foarte confuze. Își luă o figură de mare dezolare și privi pieziș ca să vadă ce expresie avea Preasfinția Sa.

Ruibarbo schimbă din mers planul pe care îl stabilise. Se gândi că ar fi cel mai bine să renunțe la discursuri și să treacă la partea practică. Așadar, ceru să se coboare ecranul pentru proiecții și puseră CD-ul pe care îl pregătiseră în prealabil. Cei

prezenți recunoscură pe pânză Sfântul Giulgiu de la Torino. Monseniorul Olavarría îi urmărea foarte intrigat toate mișcările. Profesorul se ridică, se apropie de peretele din fundul sălii și se așeză lângă ecran.

– Aici avem pânza sacră care a acoperit trupul lui Isus, spuse el arătându-l, deși toată lumea îl cunoștea foarte bine. Nu vom ține o disertație despre valoarea sa ca piesă-cheie a Învierii, pe care nimeni nu o discută, ci ca referință absolut indispensabilă pentru cazul clonării de care ne ocupăm... Profesorul strângea în mână și se juca nervos cu bagheta. Cuvintele, pe care încerca să și le măsoare cu atenție, sufereau de același lucru. De când s-a obținut negativul său fotografic, cu peste o sută de ani în urmă, Sfântul Giulgiu i-a surprins pe toți medicii și savanții care s-au apropiat și care se apropie de el. Făcu o scurtă pauză și, cu fasciculul roșu cu laser din vârful baghetei, semnala diferite puncte de pe ecran în vreme ce vorbea. Este impresionant să observi conturul rănilor, dârele mici de sânge și coagularea lor... Aici, cu toate că dumneavoastră nu vă puteți da seama, orice om de știință, fără nici un fel de îndoială, poate vedea separarea serului de masa celulară... Perfecta corelație anatomopatologică între răni și structurile interne lezate... Umflătura abdomenului, tipică pentru o moarte prin asfixiere... Medicii legiști și patologi care au examinat lințoliul nu numai că au confirmat din punct de vedere fiziopatologic chinurile atroce pe care le-a suferit cel crucificat, dar susțin și autenticitatea științifică a acestei relicve... Cum vă spuneam, au fost mulți medici care și-au dat toată silința ca să realizeze un studiu serios și lipsit de prejudecăți: Paul Vignon, profesor de biologie, Yves Delage, profesor de anatomie, Pierre Barbet, Hermann Moedder, radiolog german, Giovanni Judica-Cordiglia, profesor de medicină legală, David Willis, Robert Bucklin, de la Institutul de Medicină Legală din Los Angeles... Văzând că părintele bătea darabana cu degetele pe masă, întrerupse lista și adăugă laconic: et cetera, et cetera. Nu e aici locul să-i menționez pe toți.

Făcu o pauză de care profită ca să se apropie de locul lui și să ia paharul cu apă. Studiul medico-legal al acestei pânze a determinat cu toată certitudinea că petele roșcate care apar pe ea sunt de sânge omenesc. Îi privi pe cei prezenți, pe monsenior în mod special, și cu fasciculul roșu al baghetei sale le arăta pe rând: Pe pânză, există tipuri de pete diferite prin natura și originea lor, dar pentru cazul de care ne ocupăm, vom fi atenți doar la petele de sânge provenind de la rănile de pe corp... Bău o înghițitură de apă. Profesorul câștigase încrederea în sine însuși, după cum o vădeau glasul și gesturile sale. La o simplă vedere, par pete de sânge... totuși, comisia de experți italieni numită în 1969 de către cardinalul Pellegrino nu a fost în stare să o demonstreze în mod concludent. Trebuie să spun, spre dezvinovățirea lui, că nici nu dispuneau de mijloace adecvate. A fost nevoie să se aștepte rezultatele analizelor mostrelor luate *in situ* în 1978 de o echipă a Shroud Turin Research Project[1] pentru a o putea afirma fără urmă de îndoială. Doctorii Allan Adler și John Heller ne-au furnizat un studiu exhaustiv al acestor pete...

În acest discurs introductiv, profesorul Ruibarbo nu spuse nimic despre faptul că și el făcuse parte din ultimul comitet de savanți care studiaseră Sfântul Giulgiu. Omisiunea nu fusese o urmare a modestiei, dat fiind că această informație era reflectată în CV-ul său, pe care îl inclusese în mapele pe care le avea fiecare în față. Poate că își rezerva propria opinie pentru mai târziu, când avea să prezinte cazul relicvei lui Himmler. Se opri asupra descoperirilor făcute de Adler și de Heller, vorbindu-le despre urmele de proteine animale și de seroalbumină, o substanță organică asociată cu partea seroasă a sângelui, pe care o găsiseră în zonele cu răni și despre felul în care, prin dizolvarea unora dintre aceste fragmente într-o soluție de hidrazină, se detectase prezența hemocromogenului. Găsiseră, de asemenea, bilirubină, al cărei

[1] Proiectul de Cercetare a Giulgiului de la Torino (în lb. en., în orig.)

rezultat fusese confirmat de analizele spectrofotometrice. De asemenea, se dovediseră a fi pozitive testul cu fluoresceină și testul selectiv cu verde de brom-crezol, care arătaseră că halourile petelor erau de rumalbumină. Din acest ultim fapt, Adler și Heller au dedus că sângele de pe linţoliu era sânge autentic și că posibilitatea ca vreun falsificator să fi utilizat sânge ca să picteze petele era cu desăvârșire exclusă. De asemenea, continuă el să le explice, doctorii Adler și Heller aplicaseră un test cu proteaze pentru a determina enzimele proteice, care ieșise pozitiv, fapt cu care dovediseră că nu exista nici un tip de colorant organic sau anorganic amestecat cu sângele...

Expunerea prolixă a profesorului începu să devină greoaie pentru prelat, care nu suporta ceea ce nu înțelegea. Își drese vocea o singură dată și fu de ajuns. Imediat, Ruibarbo se dezumflă și coborî ștacheta erudiției sale. Metoda sa deveni mai descriptivă, fiind astfel mai inteligibilă și adecvată ilustrului său vizitator. Escrivá, poate pentru că nu avea încredere în intelectuali, cerea ca oamenii săi să fie simpli și buni pedagogi atunci când vorbeau și scriau, și se dădea exemplu pe sine însuși. Doctorul Ruibarbo se întoarse către imaginea proiectată pe ecran și, cu fasciculul roșu al baghetei sale, începu să semnaleze principalele pete de sânge de pe Sfântul Giulgiu.

– Iată aici, spuse el, adoptând atitudinea simplă a unui învățător de școală, niște cheaguri de sânge pe frunte și în părul lui Isus, rezultat al unor răni produse de un obiect ascuțit... La nivelul nării stângi, se poate observa o zonă excoriată și contuzionată care a fracturat cartilagiul nazal. Această lovitură trebuie că a provocat o puternică hemoragie. Astfel, vedem că buzele, mustața și barba sunt impregnate din abundență cu sânge... Fiți atent la dâra de sânge și de salivă care curge din comisura dreaptă a buzelor și la acestea se adaugă altele care curg din nări... Bărbia apare tumefiată, contuzionată și excoriată... Pomeții sunt grav vătămați. Cel din dreapta prezintă o eroziune cu rană

deschisă... Vedem că există o serie de pete de sânge repartizate între regiunile frontală, temporal-parietală și parietal-occipitală; este vorba de o hemoragie multiplă produsă de mai multe leziuni... Profesorul se gândi că, pentru a nu îl plictisi pe monsenior, trebuia să înceteze cu enumerarea rănilor, căci dacă le-ar fi enumerat pe toate, i-ar fi luat jumătate din dimineață. Aș dori să vă atrag atenția în mod special asupra unui cheag situat în regiunea frontală, deasupra arcului sprâncenei stângi. Îl arătă cu fasciculul roșu, schimbând intonația ca să trezească mai mult interes și continuă: Profesorul Barbet a numit acest cheag „amprenta autenticității"... Acest cheag venos, cu un flux lent și continuu, ne ajută să-i înțelegem morfologia. Sângele, cum știți cu toții, are nevoie de câteva minute pentru coagulare, de aceea doar o mică parte se coagulează în apropierea unei răni. Pe măsură ce fluxul se îndepărtează de punctul său de origine, acesta formează cheaguri care se suprapun unul peste altul în straturi succesive. Cheagul rezultat va fi cu atât mai dens și mai lat cu cât se îndepărtează mai mult de rană... Pe scurt: această picătură de sânge în formă de lacrimă care se găsește pe sprânceana stângă este atât de reală, încât e imposibil de pictat, de aceea spuneam că e o amprentă de autenticitate a lințoliului.

Monseniorul Olavarría se uitase la ceasul său de la mână de mai multe ori, câteodată cu o lipsă de jenă ostentativă și alteori se foise în jilț, neliniștit, dar cum văzu că profesorul nu se simțea cu musca pe căciulă, îl întrerupse fără nici un menajament.

– Ruibarbo, nu te strădui să ne convingi, îi spuse el, mângâindu-și ametistul disproporționat de mare pentru degetele sale. Nici unul dintre noi nu are nici cea mai mică îndoială asupra autenticității Sfântului Giulgiu. Dacă m-ai chemat aici cu atâta urgență, presupun că nu a fost ca să-mi vorbești despre el, ci despre relicva sângelui lui Isus și despre clonarea acestuia, nu-i așa?

– Încercam să recurg puțin la istorie pentru a ne situa într-un anumit context... se scuză el.

– Treci la subiect.

Profesorul reveni la locul său cu capul în pământ, porunci să se ridice jaluzelele și, după ce tuși și bău apă, cu niște gesturi ce trădau nervozitate, se apucă de mapa neagră pe care o avea în față ca un naufragiat de o scândură.

– În aceste laboratoare, spuse el cu o voce de acum sfioasă, am supus conținutul flaconașului lui Himmler...

– Capsula cu sângele lui Isus, îl corectă monseniorul Olavarría. Trebuie să vorbești cum se cuvine.

Ruibarbo ascultă cu capul plecat admonestarea superiorului său.

– În aceste laboratoare, începu din nou, am supus capsula cu sângele lui Isus... Cu presupusul sânge al lui Isus, preciză cu o anume teamă de a nu fi corectat, unor analize riguroase și unor încercări pe care le-am stabilit în prealabil într-un protocol special... După o pauză, îndreptă calea pe care o urma și reveni la Sfântul Giulgiu. Ultimele studii realizate anul trecut în Statele Unite asupra cheagului de sânge despre care vă vorbeam mai înainte confirmă și recunosc valabilitatea concluziilor la care s-a ajuns la începutul anilor '90: sângele de pe lințoliu este sânge omenesc de tip AB cu un pH foarte acid, din pricina unei foarte ridicate carențe de oxigen pe care a suferit-o bărbatul înfășurat în el.

– Isus, vrei să spui. Parcă ți-ar fi teamă să recunoști, îl mustră părintele și întrebă neliniștit: Sângele relicvei noastre are aceleași caracteristici?

Întrebarea monseniorului Olavarría explodă ca o bombă în tăcerea teribilă care se așternuse, răsunând atât de tare, încât se sperie el însuși. Se uită într-o parte și în cealaltă, și nu găsi decât chipuri împietrite de stupoare.

– Din nenorocire, Părinte, îngăimă Ruibarbo, știind cu siguranță că vorbele sale aveau să îi aprindă mânia, toate testele au ieșit negative...

– Ce vreți să spuneți cu acest „au ieșit negative"? Olavarría renunță la tutuiala familiară, semn neîndoios că îi retrăgea încrederea, se ridică indignat din jilț și, sprijinindu-și pumnii închiși pe masă, îl străfulgeră cu privirea pe directorul Ruibarbo pe care îl avea în dreapta. Chipul i se înroșise la fel de tare ca tivul sutanei sale de episcop. Unora dintre cei prezenți, care îl cunoscuseră personal pe Escrivá de Balaguer, ieșirea succesorului acestuia le aminti de cele pe care le suferea monseniorul atunci când era cât de puțin contrazis. Refuz să cred ceea ce tocmai am auzit, aproape că strigă el.

– Părinte, îmi pare rău cu adevărat... Ruibarbo, umilit, resemnat să bea cupa amărăciunii până la fund, șovăi dacă să se arunce sau nu la picioarele sale. Noi am fi dorit să vă asigurăm – și Dumnezeu mi-e martor – că în acea capsulă era sânge... sângele lui Isus... dar fapt este că nu cunoaștem absolut deloc natura acelei relicve. Nu am reușit să identificăm diferitele elemente care o compun...

– Vreți să-mi spuneți, iar venele de pe gât i se umflară și dădeau impresia că aveau să plesnească dintr-o clipă într-alta, că cei trei sute cincizeci de savanți din acest centru și cele patruzeci de laboratoare ale sale, dotate cu aparatele cele mai sofisticate ale biogeneticii nu au fost în stare să descifreze relicva? Vreau soluții, Ruibarbo, nu scuze! Apoi, incluzând toată echipa în monumentala sa mustrare, continuă: Trebuie să fiți eficienți în mod in-du-bi-ta-bil... Nu voi tolera ca un grup de tâmpiți să-mi distrugă acțiunea de *clonatio Christi.*

Urmă o liniște adâncă și insuportabilă. Ieșirea sa necontrolată îi sperie, dar nu îi miră și nici nu îi scandaliză pe cei prezenți. Toți auziseră spunându-se (deși nu figura în nici o biografie oficială) că monseniorul Escrivá, în umbra căruia se formase noul

prelat, trecea prin schimbări vertiginoase de dispoziție și crize de furie și că obișnuia, de asemenea, să explodeze de mânie și să se repeadă asupra colaboratorilor săi când lucrurile nu ieșeau după gustul său. Ruibarbo acceptă mustruluiala cu umilință și resemnare, ca venită din mâna lui Dumnezeu. Rămase tăcut până când văzu o portiță prin care să scape din impas.

– M-am gândit, spuse el respectuos și chibzuindu-și bine cuvintele, ca un echilibrist care merge pe sârmă, că ar trebui să cerem ajutor de la echipa doctorului Leoncio Garza-Valdés, de la Universitatea din Texas. După cum dumneavoastră știți prea bine, este unul dintre cei zece savanți din toată lumea care în 1998 a avut acces la mostrele de sânge de pe lințoliu și al cărui diagnostic nu a lăsat nici urmă de îndoială... Cred că este una dintre cele mai prestigioase autorități în materie.

Numele lui Garza-Valdés, profesor versat în microbiologie și arheologie, era asociat în mare parte cu studiile asupra Sfântului Giulgiu.

În 1983, pe când examina un obiect maya de jad cu vechi urme de sânge, despre care experți în antichități afirmau că era un fals modern, descoperise că piesa cu pricina era acoperită cu o peliculă bioplastică produsă de bacterii. A dus-o la un laborator de datare al Universității din Arizona. Savanții au răzuit o mostră din acel lac natural transparent, precum și din sângele care era dedesubt. Rezultatul a fost surprinzător: jadul și sângele nu erau moderne, ci cu șase sute de ani mai vechi decât lăsa să se presupună stilul sculpturii...

Cinci ani mai târziu, în 1988, trei laboratoare, printre care cel din Arizona, dataseră Sfântul Giulgiu, cu ajutorul carbonului 14, între 1260 și 1390. Garza-Valdés a protestat împotriva unei asemenea concluzii pentru că i se păruse prematură, pripită și excesivă.

În 1993, călătorise la Torino și luase legătura cu Giovanni Riggi, microanalistul care în 1988 selecționase mostrele pentru

datarea cu carbon radioactiv și care îi furnizase două fire din țesătură și o mostră dintr-o pată de sânge din aceeași porțiune.

După doi ani, în 1995, Garza-Valdés stabilise că, într-adevăr, la fel cum se întâmplase cu obiectul din jad, Sfântul Giulgiu era plin de bacterii și de organisme filamentoase. Stratul bioplastic modificase datarea cu carbon radioactiv cu vreo 1300 de ani, drept care pânza ar fi putut fi contemporană cu Isus. Cum era și firesc, Vaticanul a primit cu bucurie această știre.

În 1998, Garza-Valdés îi înmânase lui Ioan Paul al II-lea cartea sa *ADN-ul Domnului,* în care își afirma deplina convingere că sângele de pe giulgiu conținea informație genetică foarte veche de la un bărbat și că pânza aceea fusese lințoliul lui Isus Hristos. După conștiincioase lucrări de laborator, reușise clonarea moleculară a trei gene din sângele de pe giulgiu, ceea ce îi permisese să determine tipul de ADN.

La început ridicat în slăvi de Vatican, ieșise din grațiile acestuia atunci când descoperirea lui nu se dovedise a fi ceea ce se sperase. Garza-Valdés nu numai că identificase grupa de sânge AB, dar descoperise că avea formula cromozomială XY. Cromozomul „Y" făcea să se năruie dogma imaculatei concepțiuni a lui Isus...!

Dar nu numai că înfruntase Vaticanul cu povestea cromozomilor din sângele lui Hristos, ci îndrăznise să demitizeze mantia Fecioarei de Guadalupe, demonstrând că fusese opera unui pictor cu semnătură și cu dată. Așadar, cercetările lui dezmințeau originea divină a acelei picturi... La fel de răspicat și cu aceeași îndrăzneală, negase existența istorică a indianului Juan Diego și calificase canonizarea acestuia ca fiind o mare absurditate...

Când monseniorul Olavarría auzi numele lui Garza-Valdés, se încruntă de parcă i-ar fi fost menționat însuși diavolul. Încercă să își stăpânească mânia fără succes.

– Garza-Valdés! răcni el, descompus la față, și se lăsă să cadă în jilț. Nici să nu vă treacă prin minte!

Când efectele exploziei verbale anterioare nu se risipiseră încă, izbucni această ultimă bombă care făcu atmosfera și mai rarefiată, iar aerul din încăpere deveni aproape irespirabil. Profesorul Ruibarbo, copleșit, rămase deodată fără idei și fără cuvinte. Se refugie din nou sub mantia protectoare a voinței de nepătruns a lui Dumnezeu și înghiți și această gălușcă. Când socoti că nervii unora și, mai ales, ai celuilalt se potoliseră, deschise gura.

– Părinte, din acest moment îmi prezint demisia. Nu mai suport, îndrăzni să îl înfrunte, expunându-se chiar la concedierea din instituție. Nici eu și nici echipa mea nu am fost în stare să descifrăm enigma acelui flaconaș. Nu știm ce este materia aceea sângerie. Putem doar să confirmăm, fără nici o teamă de a greși, că nu este sânge. Nu este sânge omenesc, nici măcar sânge de animal. Nu este sânge!!

„Nu este sânge!" Această frază răsună în sală ca un strigăt de revoltă. Situația devenise foarte încordată. Era nemaiauzit ca un membru al Opus Dei să îndrăznească să ridice glasul la superiorul său și să îi spună în față: „Nu mai suport!" Olavarría nu se văzuse niciodată într-o situație atât de stânjenitoare ca aceea. Toți cei care suferă de complexe de inferioritate au nevoie să se acopere cu autoritarism și să se apere prin amenințare și teroare, dar când cineva ridică vocea și le ține piept, sunt făcuți knock-out, neștiind cum să acționeze. Așa că Olavarría rămase paralizat, împietrit în jilțul său. Deodată, trufia i se spulberă și se temu ca nu cumva toți cei prezenți să treacă de partea profesorului.

– Aici nu demisionează nimeni... Să ne liniștim. Vocea lui schimbă radical registrul și se auzi onctuoasă și umilă, lucru foarte rar la el, în vreme ce pipăia *lignum crucis* care îi atârna la gât și care îi aparținuse lui Escrivá de Balaguer. Poate că aștepta ca talismanul să îndepărteze furtuna pe care tot el o dezlănțuise. După o scurtă pauză, continuă cu o voce mieroasă, imitându-l pe

fondator: Într-o zi de 25 martie, sărbătoarea de Bunavestire a Preasfintei Fecioare, Părintele și păzitorii săi, care pe vremea aceea erau Gómez de San Román (care nu se mai află printre noi) și eu, am vizitat bazilica Santa Maria Maggiore. Îmi amintesc foarte bine că era ora cinci după-amiază și că era foarte frig. Ne-am dus direct la altarul principal și am îngenuncheat dinaintea leagănului Pruncului Isus care este venerat acolo. Stând așa în reculegere, s-a întâmplat că din mozaicul cu *Adorația Magilor,* care se află în arcul de triumf care închide absida, s-a desprins o pietricică și ne-a căzut la picioare... O pietricică de aur! Spunând aceasta, Olavarría privi în sus și își dădu ochii peste cap. Părintele a sărutat-o cu mare devoțiune și a păstrat-o în buzunar... *Ecce virgo pariet filium et nomen eius Emanuel*[1]*,* a recitat el și, imediat după aceea, a subliniat cu mare evlavie: *Emanuel. Gott Mit Uns.* Cu puțin timp înainte de a muri, vorbind într-o zi despre acea întâmplare supranaturală, mi-a spus: „Domnul va fi cu noi până la capătul vremurilor"... Știu că va fi totdeauna cu Biserica sa, l-am sprijinit eu. „Nu, nu. Cu noi", a insistat de mai multe ori, referindu-se la Lucrare. Părintele nu vorbea despre o prezență mistică a lui Hristos printre noi, ci de un Hristos viu, în carne și oase, și a subliniat și a repetat de mai multe ori: „Hristos viu, în carne și oase", ca să rămână foarte clar și să înțeleagă toată lumea în sens literal, și nu figurat. Când a apărut documentul german *Gott Mit Uns* în arhivele lui Pius al XII-lea și, la puțin timp după aceea, relicva lui Himmler, nu am mai avut nici cea mai mică îndoială că Părintele avusese o revelație și a profetizat *clonatio Christi*. Se reculese adânc, transfigurat, de parcă în momentul acela ar fi avut și el o revelație și lungind pauza pentru ca toți cei prezenți să reflecteze la ceea ce tocmai le dezvăluise și să ajungă la aceeași convingere. Părintele,

[1] „Iată că o fecioară va zămisli și va naște un fiu și-i va pune numele Emanuil." Profetul Isaia, 7; 14, (în lb. lat., în orig.)

dragii mei fii, ne-a îndrumat pașii până aici. Oricât de multe vicisitudini și obstacole ne-ar pune diavolul în cale, nu trebuie să ne descurajăm. Domnul cu noi! Aceasta este ținta pe care el ne-a arătat-o și nu vom da îndărăt până când nu se va îndeplini profeția sa!

Ruibarbo profită de acalmie ca să îl dezamăgească pe prelat și să îl facă să vadă că știința, cel puțin în ceea ce îi privea pe el și echipa lui, își dăduse deja verdictul în legătură cu relicva lui Himmler.

– Nu este sânge, Părinte, ceea ce se află în capsula aceea!

Olavarría îl privi peste umăr cu niște ochi de fanfaron. Mai bine zis, îl privi cu ochii celor care sunt siguri pe adevărul lor: nebunii și fanaticii.

– Vrei să spui că știința e mai presus de credință, iar credința este supusă științei? Cine ești tu ca să pui limite puterii lui Dumnezeu? Dacă ai avea credință, ai vedea cum se mișcă munții din loc...

56

Pe monseniorul Bergonzi îl afectase foarte mult moartea părintelui Méndez și, cu atât mai mult, din pricina împrejurărilor sumbre în care se produsese decesul. Când durerea pentru pierderea prietenului și a colegului său începuse să se risipească, primi prin poșta recomandată capsula de sticlă găsită în geanta lui Salvador Mira și o lungă scrisoare a lui Mazeres în care îi dădea raportul despre ultimele noutăți în cazul Sfântului Pantelimon. Monseniorul nu se așteptase ca propunerea care i se făcea în acea misivă să trezească în el atâta interes. Fie din deferență față de prietenul decedat, atât de implicat în povestea care poate că îl costase viața, fie pentru că inspectorul știuse să îi atingă punctul slab, acceptă misiunea plin de iluzii.

Pentru această lucrare, ca și în cazul *Secretului de la Castel Sant'Angelo* și multe altele pe care le rezolvase, monseniorul Bergonzi se gândi să recurgă la profesorul Caprara, arheolog de renume internațional și foarte bun prieten al său, în care avea deplină încredere. Așa că, fără să mai piardă timpul, îl invită la el acasă pentru o mai mare confidențialitate, îl puse la curent cu toată povestea și, ceea ce era și mai important, îl molipsi cu entuziasmul său. Arheologul, după ce ascultă cu atenție istoria rocambolescă a relicvei, pățaniile și nenorocirile prin care trecuseră unii dintre cei implicați, trecu la partea practică. Examină

îndelung capsula, înfășurată în vată și depozitată într-o trusă argintie, pe care monseniorul Bergonzi o primise de la Mazeres, așa cum și inspectorul, la rândul său, o primise de la prietenul său Ortega.

– Firește că, așa, dintr-o privire, vă pot asigura deja că e vorba de un recipient pentru păstrat unguente sau un lacrimariu din secolul I înainte de Hristos. Acest gen de ustensile abundă în muzee și sunt foarte bine definite și catalogate; după o pauză, continuă: Va trebui, de asemenea, să descifrăm inscripția în grecește... încă și mai important, trebuie să cercetăm ce sunt acele resturi pe care le conține...

Se închiseră amândoi în birou și stăteau în jurul mesei rotunde, pe care monseniorul Bergonzi o folosea pentru reuniunile cu prietenii săi. Era mai practică și fără pretenții.

– Ce anume sugerezi? De unde începem?

– Eu aș începe cu ce e mai dificil, răspunse arheologul foarte sigur pe el, și aș trimite-o în străinătate pentru analizarea conținutului său...

– În străinătate? Nu o poți face aici, în laboratoarele de la Vatican...?

– Mi se pare că, după istoria pe care mi-ați povestit-o, n-ar fi lucrul cel mai înțelept. În orice caz, putem încerca...

Așadar, profesorul Caprara, fără să mai piardă timp, îi duse recipientul pentru unguente unui prieten al său care lucra în laboratoarele Vaticanului și, fără să îi dezvăluie bănuiala care exista în legătură cu conținutul acestuia, îi ceru, ca o favoare personală și în mare secret, să îl analizeze și să trimită mostre și altor laboratoare. Deși nu era un fapt obișnuit, dar nici unul foarte rar ca, în cazuri încâlcite (cum fusese cel al lui Leon al XIII-lea și al sosiei sale și cum putea fi și cel al relicvei lui Himmler), arheologii Vaticanului să trimită mostre laboratoarele de paleopatologie din afară ca să poată compara astfel rezultatele

cu o mai mare siguranță. Între timp, monseniorul nu încetă să își frământe creierii și să încerce să potrivească piesele de care dispunea, ca să vadă dacă ar putea rezolva mai întâi pe cont propriu cazul Sfântului Pantelimon.

După un anumit timp, începură să sosească răspunsuri de la diferitele laboratoare. Monseniorul Bergonzi și profesorul Caprara studiară documentele acelea, șovăind dacă să i le comunice inspectorului Mazeres în scris sau să îl invite să vină la Roma ca să i le comenteze prin viu grai. În cele din urmă, aleseră ultima variantă, pentru că deplasarea, date fiind rapiditatea și costul redus al zborurilor charter, nu constituia un mare impediment. Monseniorul îl sună, îi expuse planul său și transmise invitația și Palomei. Mazeres acceptă încântat, dornic să vadă deznodământul misteriosului caz. În următorul sfârșit de săptămână așadar, el și tovarășa lui de viață își puseră niște lucruri în rucsacuri și luară primul avion spre Roma. La aeroportul Ciampino luară un taxi și merseră acasă la monsenior, în *piazza* Navona. Giuliana, sora nemăritată a monseniorului, le ură bun venit și îi conduse în biroul mare și luminos, unde îi aștepta deja bibliotecarul și prietenul său, profesorul Caprara. După prezentările și saluturile de rigoare, și o scurtă conversație despre călătorie, se așezară toți patru în jurul „mesei rotunde" unde se aflau împrăștiate documentele.

Inspectorul, fără să se mai poată abține, formulă o întrebare care i se învârtea în minte din ziua când descoperise noua inscripție pe capsula din geanta lui Mengele.

– Monseniore, ați descifrat deja semnificația acestui afurisit de cuvânt? **σμυρνα?**, întrebă el și i-l scrise.

Bibliotecarul, fără să înceteze să pună în ordine diferitele hârtii care erau pe masă, îi răspunse fără să-i acorde nici cea mai mică importanță.

– Ah, da. σμυρνα. Se referă la orașul turcesc Smirna, o mică localitate nu departe de Efes, loc în care, așa cum dă asigurări Eusebius din Cezareea în *Istoria ecleziastică*, a trăit și a murit Sfântul apostol Ioan, preotul purtător de *petalon*... Potrivit codicelui *De Vita Joseph ab Arimatea* din secolul al VI-lea, despre care v-am vorbit la Madrid, Iosif din Arimateea și-a trăit ultimii ani din viață la Smirna, adăugă el această notă de erudiție, care nu-și avea prea mult rostul. Este ceea ce putem considera o prezentare prin indicarea locului. După toate probabilitățile, relicvele proveneau de la Smirna.

– Atunci, dacă avem deja descifrate toate caracterele grecești, care este lectura definitivă a inscripției de pe capsule?

– Foarte simplu, luă cuvântul profesorul Caprara răspunzându-i pe un ton nu foarte amabil: „sângele lui Isus Hristos. Smirna". Dar nu inscripția este cea care ne interesează acum...

Inspectorul trebui să facă un mare efort ca să ignore dușul rece pe care i-l aplicase profesorul. Disprețul și tonul expeditiv cu care fusese lichidată o chestiune pe care el o considera atât de importantă îl afectă mult. Monseniorul Bergonzi încercă să atenueze un eventual incident.

– Dintre cele patru laboratoare contactate, începu el să prezinte un status quo al investigațiilor, trei au răspuns că substanța, poate pentru că era alterată, a fost imposibil de identificat în întregime. Totuși, dau o listă cu componentele biochimice probabile care o alcătuiesc.

Își opri aici discursul introductiv și îi cedă cuvântul profesorului ca să enumere laboratoarele care participaseră, tehnicile pe care le folosiseră și ca să dea mai multe detalii despre concluzii. După ce arheologul Caprara își încheie expunerea amănunțită, monseniorul luă din nou cuvântul. Repetă aproape același lucru pe care îl spusese și prietenul său, ca să adauge ceea ce îi interesa într-adevăr.

– Doar, și sublinie acest cuvânt, cercetătorii de la laboratorul din San Antonio, Texas, care cu ani în urmă au luat parte la studierea Sfântului Giulgiu de la Torino, s-au aventurat să formuleze o ipoteză și aceasta cu multe nuanțări și reticențe.

Făcu o pauză și îi cedă din nou cuvântul profesorului Caprara.

Nu încăpea nici cea mai mică îndoială că Giuliana spiona din spatele ușii așteptând momentul propice, așa că profită de pauza pe care o făcuse fratele său ca să năvălească în birou cu o tavă plină cu fursecuri și cu băuturi reci și calde. Fără să spună nimic, o puse chiar pe masa de lucru și se retrase așa cum intrase.

– Putem continua cu treburile noastre, le spuse monseniorul invitaților săi și, ca să dea exemplu, își turnă o ceașcă de cafea.

Ceilalți îl imitară.

Profesorul Caprara, care nu se descurca foarte bine, având mâinile ocupate, își puse paharul cu suc pe masă, luă o hârtie care era acolo și, fără nici o altă introducere, începu să citească:

– „Nu a fost ușor să separăm diversele componente ale mixturii și s-a dovedit imposibil să se identifice cu precizie fiecare dintre ele. Diferitele experiențe efectuate au fost puțin satisfăcătoare, iar opiniile chimiștilor care au participat, foarte divergente. Nu au reușit să se pună de acord. Au coincis doar într-un singur punct: că ingredientul principal îl constituie smirna, o rășină care se găsește în celulele speciale ale parenchimului cortical al plantei *Commiphora Myrrha* sau *Balsamodendron Myrrha*. Numele de *mirra* are legătură cu termenul arab *mur*, care înseamnă amar. În sanscrită, se numește *vola*. În Persia și în India, primește numele de *bol* sau de *heero-bol*... Toate aceste plante, fie că sunt cultivate în Arabia, în Iran sau în India, primesc numele generic de *Commiphora Abyssinica*, deși proprietățile rășinii pe care o lasă să picure nu sunt identice...

Smirna, folosită din vremuri imemoriale ca stupefiant, a călătorit de la Mecca și din alte puncte ale Arabiei, prin Egipt, până în țările mediteraneene..."

Opri lectura, îi trecu în revistă pe cei prezenți și adăugă de la el: După cum puteți constata, multă literatură, dar nici un rezultat concludent... după care continuă să citească documentul:

– „Smirna, din care este făcută poțiunea pe care am analizat-o, apare deja descrisă în papirusul lui Ebers. Este una dintre substanțele care, la fel ca tămâia, au fost folosite, în veacurile îndepărtate, ca mirodenii de ars și unguente, precum și la prepararea medicamentelor și în procesul de îmbălsămare, cum a demonstrat cu vreme în urmă Flückiger. În rețetarele lui Scribonius Largus și Alexander Trallianus, smirna se numără printre elementele cele mai utilizate. Este vorba, fără îndoială, de un balsam. După câte se pare, în Antichitate, cu smirnă se fabrica un drog halucinogen foarte apreciat, ale cărui efecte nu sunt cunoscute, administrat de obicei condamnaților la moarte ca să li se aline cumplitele suferințe. Chiar și Evangheliile se fac ecoul acestor utilizări... În ceea ce privește poțiunea pe care am analizat-o, cum am mai spus deja, nu s-au putut identifica componentele sale, nici nu s-a dedus care îi sunt proprietățile..."

Monseniorul se ridicase în picioare. În vreme ce asculta textul pe care îl știa pe dinafară, se plimba cu farfurioara într-o mână și cu ceașca de cafea în cealaltă. Se opri brusc și luă din nou cuvântul ca să insiste asupra conținutului documentului.

– Ei dau asigurări, spuse el mișcându-și cu eleganță mâinile ocupate, că substanța analizată li s-a părut a fi o emulsie preparată din smirnă *(Commiphora Abyssinica)* și alte elemente. În ciuda eforturilor lor, le-a fost imposibil să descifreze care erau acestea, precum și formula și procedeele chimice utilizate pentru a produce acest foarte ciudat *compus*, spuse și făcu o pauză ca să bea o înghițitură mică de cafea. Lucrul cel mai consistent și mai

surprinzător din studiul lor este dezvăluirea pe care ne-au făcut-o. Cercetătorii de la laboratorul din Texas care, cum v-am mai spus, au lucrat pe vremuri cu Leoncio Garza-Valdés la studierea Sfântului Giulgiu de la Torino, informează că pe pânza aceea, în partea care acoperise buzele și barba lui Isus, au găsit pete din aceeași substanță.

Făcu acum o pauză lungă și îi scrută pe inspector și pe Paloma, ca să vadă cum au primit aceste noi date. După cum bănuise, lui Mazeres nu-i trecură neobservate.

– Spuneți că pe buzele și pe barba lui Isus au găsit pete din această substanță... repetă Mazeres, cuprins de o mare curiozitate.

– Da, da. În porțiunea din Sfântul Giulgiu care a fost în contact cu buzele și cu părul de pe bărbie, precizează monseniorul și continuă: După cum adeveresc ei, este vorba de o băutură amețitoare, balsamică, având o puternică acțiune inhibitoare, care li se administra de obicei condamnaților pentru a le atenua suferințele...

În orele acelea ale dimineții, prin fereastra care dădea în piața Navona se strecura un torent de lumină care pătrundea în toate colțurile încăperii. Monseniorul Bergonzi puse ceașca și farfurioara pe tavă, se lăsă să cadă în fotoliu, luă o altă pagină din scrisoare și începu să citească.

– „Când am studiat cu ani în urmă Sfântul Giulgiu de la Torino, am găsit în porțiunea de pânză care acoperise buzele și barba lui Isus particule din ceva foarte asemănător cu acel *tercium quid* pe care l-am găsit în mostra trimisă. Poate că unele dintre bacteriile din pelicula bioplastică de pe această parte a pânzei, după cum a făcut speculații la vremea sa profesorul Garza-Valdés, ar putea fi resturi ale oțetului care i-a fost dat lui Isus când era pe cruce...“

Monseniorul opri lectura și se întoarse să repete ultimul rând pe care tocmai îl citise, silabisindu-l și punând accentul pe

expresia „resturi ale oțetului“, pentru că presimțea că acolo era cuprinsă cheia marii necunoscute. Îi privi pe Paloma și pe Mazeres, care îl ascultau stupefiați.

– „Doctorul Leoncio Garza-Valdés, continuă el lectura, nici nu admite, nici nu neagă ipoteza noastră. Credem așadar, cu toate rezervele care trebuiesc luate în astfel de cazuri, că acel compus analizat de noi este identic cu substanța din acele mici pete și că amândouă ar putea corespunde cu băutura pe care o preparau femeile iudaice și le-o ofereau condamnaților la moarte pe cruce, așa cum apare în textul Evangheliei după Marcu, 15, 23“.

Monseniorul lăsă fila din raport pe masă și, fără să spună nimic, se ridică și merse la unul dintre rafturile care acopereau pereții camerei sale de studiu. Luă o carte mică și groasă și se așeză din nou. Era vorba despre *Novi Testamenti Biblia Graeca et Latina.*

– Sunt curios să văd acest verset pe care îl citează prietenii noștri, și începu să caute. Iată-l: „*Et dabant ei bibere murratum vinum*[1]“. *Murratum vinum,* repetă el. Apoi privi echivalentul în textul grecesc și scoase o exclamație sonoră: *Esmirnisménon oinon!!*

Strălucirea de pe chipul său și solemnitatea exclamației vădeau faptul că tocmai făcuse o mare descoperire, dar nici unul dintre cei prezenți nu înțelegeau. Monseniorul luă o hârtie și, cu o mână nervoasă, copie din carte:

εσμυρνισμενον οινον

– *Esmirnisménon oinon,* repetă el entuziasmat și îi trecu inspectorului hârtia cu expresia în grecește. Acesta, ridicând

[1] Și i-au dat lui să bea vin amestecat cu smirnă. *Op. cit.*, pag. 1153 (în lb. lat., în orig.)

din umeri, îi privi pe Paloma și pe profesorul Caprara, neștiind ce să creadă. Monseniorul continuă: *Oinon* înseamnă „vin". *Esmirnisménon* înseamnă „amestecat cu smirnă". Vin amestecat cu smirnă!! De câte ori n-am citit inscripția de pe capsula pe care mi-ai trimis-o și nu mi-am dat seama...

Luă hârtia și, sub versetul din Evanghelie scrise inscripția în grecește care apăruse pe flaconașul din geanta lui Mengele și le-o trecu din nou din mână în mână ca să le fie mai ușor să descifreze misterul:

εσμυρνισμενον οινον
αιμα ιουχου σμυρνα

– Miezul chestiunii rezidă în aceste două cuvinte: **σμυρνα** (smirna) și **εσμυρνισμενον** (esmirnismenon), și li le arătă. Amândouă au aceeași rădăcină și înseamnă același lucru: „smirnă". Se opri câteva clipe și se gândi că ar fi mai bine să le explice altfel. Versetul din Evanghelie spune textual că lui Isus i s-a dat să bea „vin amestecat cu smirnă", iar în inscripția de pe relicvarii citim: *sângele lui Isus Hristos Smirna...* Ca și cum **σμυρνα** ar fi un loc, numele orașului, când ar fi trebuit să citim „vinul amestecat cu smirnă al lui Isus Hristos"... Cum monseniorul văzu că nici unul dintre cei trei nu sesiza *marea* sa descoperire, continuă cu explicația: Părintele Méndez, Dumnezeu să-l odihnească, a bănuit deja, cu o judecată extrem de nimerită, că **αιμα**, a cărui primă accepțiune este „sânge", putea foarte bine să se traducă și prin „vin". Și așa ar fi trebuit să fie tradus și aplicat în cazul nostru. Se opri ca să tragă aer în piept, căci, cu atâtea emoții, s-ar fi zis că nu inspira îndeajuns; după ce își reveni, continuă pe un ton solemn, aproape ca și cum ar fi definit o dogmă. Inscripțiile incomplete de pe documentele Vaticanului și cea gravată pe brățara relicvariului de la Mănăstirea

Întrupării ne-au indus în eroare... Nici *aima* nu însemna sânge, nici *smirna* nu se referea la orașul din Turcia... Pe capsula de la ferma Terela, lucrurile sunt evidente. Inscripția sa în greceşte nu face referire la sângele lui Isus Hristos, ci la „vinul amestecat cu smirnă" pe care i l-au dat să-l bea pe cruce. V-ați dumirit?

Mazeres, poate pentru că deznodământul era prea simplu pentru un caz atât de complex și de afurisit, poate pentru că își crease în mod inconștient niște false așteptări pe care acel final le năruia, nu părea să fie dispus să dea crezare celor auzite și să accepte răsturnarea radicală pe care o lua cazul Sfântului Pantelimon.

– Așadar, cuvântul **σμυρνα,** repetă el, descumpănit, aproape negând evidența, nu se referă la orașul turcesc Smirna...

– Bineînțeles că nu! Aici a fost toată confuzia, își reproșă încă o dată monseniorul; **σμυρνα,** în cazul nostru, n-ar fi trebuit să o traduc prin Smirna, ci prin „smirnă", rășina aceea ca o gumă... Uite cum nu mi-am dat seama...! și-a lovit el fruntea.

Mazeres, cu ceva vreme în urmă, îi reproșase Palomei interpretarea panoului *Adorația Magilor* al lui Bosch, precum și faptul că susținuse pista olandezului care trimitea spre o interpretare diferită a potirului sau a Graalului lui Iosif din Arimateea. Acum, ea ar fi putut foarte bine să îi scoată ochii cu fraza: „Ți-am spus eu că relicva ar putea fi vinul cu smirnă care i s-a dat lui Isus să-l bea, și nu sângele său". În schimb, se stăpâni foarte tare să nu i-o întoarcă, plătindu-i cu aceeași monedă chiar în momentul acela. Profesorul Caprara luă cuvântul și insistă o dată în plus pe cont propriu:

– Analizele exhaustive realizate în cele patru laboratoare demonstrează fără cea mai mică urmă de îndoială că flaconașul pe care ni l-ați trimis dumneavoastră – se referea la sticluța de la Terela pe care inspectorul le-a trimis-o – nu conține sânge omenesc, nici măcar sânge de animal, ci un compus al smirnei. În

această privință, nu există replică... Drept care cuvintele **αιμα** și **σμυρνα** din inscripții au fost greșit traduse din capul locului. Pare de necrezut, dar așa a fost. În cazul concret al relicvei, **αιμα** trebuia să fi fost tradus prin „vin" și nu prin sânge; iar **σμυρνα**, prin „smirnă" și nu prin Smirna.

– Capelanul mănăstirii probabil că a bănuit ceva și a semnalat această posibilitate; dar noi nu l-am luat în seamă... se lamentă inspectorul.

– Cuvintele grecești **αιμα** și **σμυρνα**... adăugă pentru a nu știu câta oară monseniorul, înseamnă „vin amestecat cu smirnă". Evanghelistul Marcu vorbește despre această poțiune când relatează răstignirea lui Isus. Savanții de la laboratorul din San Antonio, Texas, care au analizat Sfântul Giulgiu de la Torino au găsit resturi din această băutură, cum am mai spus, în colțul buzelor lui Isus. Și, potrivit analizelor lor, mostra pe care le-am trimis-o coincide cu resturile acelea...

– Așadar, legenda foarte veche potrivit căreia Iosif din Arimateea ar fi strâns într-un potir sângele vărsat de Isus e falsă, sublinie Paloma cu mult interes și, privindu-l pe Mazeres, adăugă cu intenția de a-l tachina: Asta să fie foarte clar.

Monseniorul Bergonzi rămase multă vreme pe gânduri și, în cele din urmă, pentru a întări sugestia Palomei, făcu următoarea declarație:

– Potirul acela, pe care tradiția îl identifică cu Sfântul Graal, nu a conținut niciodată sângele lui Hristos; în orice caz, „vin amestecat cu smirnă" din care i s-a dat să bea pe cruce, așa cum au confirmat analizele... Așadar, lectura corectă a inscripției gravate pe brățara relicvei Sfântului Pantelimon și care apare scrisă și în alte părți este „vinul amestecat cu smirnă al lui Isus Hristos!"

– Vinul amestecat cu smirnă al lui Isus Hristos... repetă Mazeres care nu părea să împărtășească entuziasmul monseniorului.

Ca să spun adevărul, nu acestea erau rezultatele pe care le aşteptam... Nici cele pe care le căutau alţii...

– Puneţi acest fapt la îndoială? îl întrerupse arheologul de la Vatican.

– Dacă această ipoteză e definitivă, continuă inspectorul, cercetarea pe care am dus-o până la capăt a fost greşită şi inutilă. Am greşit drumul de la început şi am mers pe nişte piste false...; După câteva scurte momente în care se schimbă la faţă, adăugă cu un aer satisfăcut: Noi am luat o ţeapă... dar ce lovitură o să încaseze prelatul din Opus... Una de s-o ţină minte!

– Ce spui? întrebă monseniorul, pe care expresia inspectorului îl amuzase foarte tare.

– O lovitură de s-o ţină minte! repetă cu mai multă emfază, explicându-le italienilor sensul frazei.

Imediat după aceea, mai destins, făcu un rezumat al investigaţiilor paralele pe care le realizaseră oamenii din Opus. Le vorbi despre planul pe care îl concepuse Olavarría ca să îl cloneze pe Hristos; despre cum ajunsese acest prelat să cunoască relicvele lui Himmler şi să îi încredinţeze arhiepiscopului irlandez John Sutherland misiunea de a pune mâna pe ele. Le vorbi despre etajul patru, despre membrii din Opus care îl puseseră la curent cu toate acestea şi despre moartea suspectă a acestora. Despre biserica Sfântul Ioan Ospitalierul, despre Centrul de cercetări din Navarra, despre viziunea supranaturală pe care, potrivit lui Olavarría, a avut-o Escrivá de Balaguer în bazilica Santa Maria Maggiore... Monseniorul Bergonzi şi arheologul Caprara nu mai pridideau să asimileze nişte date atât de numeroase şi de bizare.

– Tot ce spui îmi întăreşte opinia pe care mi-am format-o despre Olavarría, spuse monseniorul Bergonzi. Întotdeauna mi s-a părut un individ credul, greu de cap... Zâmbi şi continuă ironic: Fireşte că nu e singurul, e de-ajuns să dai o raită prin Vatican. Lui Ioan Paul al II-lea îi era groaznic de frică de cei care gândeau cu

mintea proprie, de cei inteligenți, și a numit în funcțiile înalte oameni incompetenți sau prost pregătiți... cu multă credință sau de foarte multă rea-credință...

– Nu exagerați puțin, monseniore? Mi se pare că ați întrecut măsura... îl dojeni inspectorul cu delicatețe.

– Zici că am întrecut măsura? Observația îl supără. Se ridică din nou, se duse repede la rafturile cu cărți și găsi într-o clipă *Elogiul nebuniei* al lui Erasmus. Învârti solemn volumul în aer și, în vreme ce căuta un citat în paginile acelea pe care le citise și le recitise de atâtea ori, repetă: Zici că am întrecut măsura? Ascultați ce spune acest om cu limbă slobodă, și citi cu voce domoală un scurt text: „De parcă pontifii păcătoși nu ar fi cei mai răi dușmani ai Bisericii, care, prin tăcerea lor, fac ca Isus Hristos să fie desfigurat, care îl încătușează cu legile lor de mercenari, îl denaturează prin interpretări forțate și îi fac de petrecanie prin viața lor dezgustătoare!“ Închise cărțulia, o lăsă pe masă cu respectul cu care un discipol mânuiește tratatul maestrului său și, fără vreun alt comentariu, adăugă: Această critică severă nu și-a pierdut valabilitatea... Uită-te și tu cum sunt cei doi cardinali pe care îi aveți în Spania... Nici în cele mai rele epoci nu a existat atâta mediocritate... Dar nici vorbă de *aurea mediocritas*[1], ci de mediocritate pur și simplu...

Mazeres nu putu să își explice prin ce coincidență ciudată sintagma *aurea mediocritas* îi adusese în minte o frază a lui Juan José Millás pe care o citise în ziar în zilele acelea: „Chiar dacă urci o rozătoare într-un zgârie-nori, ea o să vadă lumea tot din perspectiva unui șobolan“. Fu cât pe-aci să lase să îi scape această frază ingenioasă, dar se stăpâni ca să nu îi dea vreun prilej monseniorului, care era deja înflăcărat, să se dezlănțuie.

---

[1] Aurita cale de mijloc (în lb. lat., în orig.)

– Totuși, continuă monseniorul, după acele puncte de suspensie, nu despre asta doream să vă vorbesc, și schimbă subiectul. Clonarea lui Hristos, manipularea genelor sale și producerea unei marionete umane care să vorbească și să acționeze ca oamenii din Opus este un plan nesăbuit care i se poate năzări doar unei minți bolnave. Poate că Olavarría își petrece timpul cu benzi desenate SF, în loc să-i citească pe teologii serioși... Dar, bineînțeles, aceștia sunt îndepărtați de la catedrele lor sau sunt excomunicați! După cum văd eu lucrurile, *cari amici*[1], lucrul cel mai grav nu este acest proiect absurd de clonare a lui Isus, ci manipularea *reală*, zi după zi, practicată de Opus asupra Evangheliei... Răstălmăcirea doctrinei lui Isus, faptul că este făcut să spună ceea ce nu a spus este mult mai grav decât încercarea de a-i clona genele.

– Manipularea Evangheliei în sensul în care spuneți dumneavoastră, îl întrerupse Mazeres, nu este doar o acțiune a celor din Opus. Tocmai l-am auzit pe Erasmus acuzându-i pe papi că denaturează Evanghelia prin interpretări forțate... E de ajuns să citim *Istoria Bisericii* ca să ne dăm seama de câte ori au umblat papii și continuă să umble cu cioara vopsită...

Paloma se uită mașinal la ceas, poate cu intenția inconștientă de a pune capăt unei conversații care se complica din ce în ce mai mult. Monseniorului Bergonzi gestul nu-i scăpă neobservat.

– Este ora mesei! spuse el și continuă cu o euforie copilărească: Trebuie să sărbătorim deznodământul cazului Sfântului Pantelimon!

– Prânzul e în contul meu, se grăbi inspectorul.

– Eu vă invit și nu admit să fiu contrazis, sări monseniorul. Mergem în Trastevere, pentru că ne așteaptă Antonella.

---

[1] Dragi prieteni (în lb. it., în orig.)

Antonella era o *trattoria* intimă pe care monseniorul și sora lui o frecventau destul de des. Când intrară, *mamma* Antonella le ieși în întâmpinare și le făcu o primire exagerat de cordială, de parcă nou-veniții ar fi fost cardinali.

– La locul dintotdeauna, monseniore?

Acesta încuviință și ea îi conduse într-un salon privat. Mama Antonella cunoștea gusturile monseniorului, dar, cum acesta venea însoțit de necunoscuți, le prezentă meniul.

– *Spaghetti alla cardinale* și vinul dintotdeauna, comandă monseniorul, fără să îi lase cuiva șansa de a consulta meniul, și își înnodă șervetul la gât.

În timpul mesei, de îndată ce vinul bun doborî barierele și dezlegă limbile, conversația se întoarse din nou la Opus, față de care monseniorul arăta foarte puțină apreciere. Criticile sale, de cele mai multe ori hâtre, alteori mușcătoare, întotdeauna foarte bine fundamentate și fără resentimente, atinseră și cercurile papale. Pe Paloma, vindecată de teamă, nu o scandalizau istoriile și anecdotele pe care le relata, dar o uimea faptul că le povestea cu atâta franchețe și fără înconjur, menționând prenumele și numele papilor și cardinalilor...

– Monseniore, îl întrerupse ea la un moment dat, ascultându-vă, trag concluzia că, în opinia dumneavoastră, ierarhii Vaticanului acționează de parcă n-ar avea credință...

Bibliotecarul deveni serios, lăsând tacâmurile în farfurie și mâinile pe fața de masă și privind-o cu un chip perplex.

– Știți, se hotărî el în cele din urmă, care a fost sfatul pe care mi l-a dat episcopul meu, unul dintre puținii clerici cinstiți pe care i-am cunoscut, când m-a trimis să studiez la Roma? „Giuseppe, mi-a spus el, nu fi naiv și nu încerca să convingi pe nimeni de nimic. Pe cardinalii din Curie nu-i interesează ce gândești tu, ci ca mașinăria să funcționeze. Spune ce vor ei să spui și fă ce ți se spune, și cu asta basta! Uită de ideile tale, oricât de

strălucite ar fi; și uită de Evanghelie, dacă vrei să faci carieră... Nu intra în discuții; te vor face praf... După aceea, în forul interior, poți gândi ce vrei...“

– Un sfat foarte practic, dar de un scepticism demolator, comentă Paloma.

– Foarte dur, *certo!* În continuare, își cântări foarte bine cuvintele. Paloma, la Roma nimeni nu crede în nimic sau, cel puțin, nu interesează pe nimeni și nici nu contează ce crezi. Vaticanul este un angrenaj, esențial este ca mașinăria să funcționeze *in aeternum*... O știu din proprie experiență. Credință, ceea ce se numește credință, o mai fi vreunul care să o aibă... Din nefericire, puțini, foarte puțini; crede-mă.

După masa de prânz și lunga conversație de la desert, cei patru luară un taxi cu intenția de a se întoarce în piața Navona, căci Mazeres și Paloma trebuiau să își ia documentația de la laboratoare și lucrurile care rămăseseră în birou. În drum, îl lăsară pe profesorul Caprara unde le ceruse acesta, și monseniorul se răzgândi.

– Încă mai avem timp până pleacă avionul vostru, și le făcu propunerea să viziteze bazilica Santa Maria Maggiore. Sunt curios să văd locul în care Escrivá a avut revelația cu Emanuel despre care mi-ați vorbit și care a declanșat această istorie fantastică. Oricui i-aș povesti-o nu va crede, oricât m-aș jura.

– Sfântul Josemaría! Monseniore, Sfântul Josemaría! îl corectă Paloma cu o urmă de maliție.

– Nu mă trage de limbă, nu mă trage de limbă...

Opriră taxiul în marea și luminoasa Piazza d'Esquilino în mijlocul căreia se înalța obeliscul de la mausoleul lui Augustus, instalat acolo din voința papei Sixt al V-lea, și intrară în bazilică, în care, la ora aceea, erau puțini turiști. Papa Liberius o construise la începutul secolului al IV-lea în onoarea Preasfintei Fecioare care i se arătase în vis și își manifestase această dorință.

După câte se părea, unul dintre hobby-urile Mariei, maica lui Isus, trebuie să fi fost arhitectura. De fapt, a fost Sixt al III-lea cel care a ridicat-o, după Conciliul de la Efes. Interiorul păstra linia solemnă a bazilicilor romane. Două rânduri de coloane netede și robuste despărțeau nava centrală de cele laterale. Tavanul în casete, luxos decorat, i se atribuia lui Giuliano de Sangallo. Minunatul paviment cu chenare din marmură era din secolul al XII-lea... Amestecul și suprapunerea stilurilor și numeroasele restaurări suferite de-a lungul secolelor conferiseră lăcașului o frumusețe și o originalitate de care Paloma și Mazeres, absorbiți de alte detalii, de-abia putură să se bucure.

În vreme ce intrau în bazilică și înaintau spre baldachinul care încorona altarul principal, inspectorul aduse mai multe adăugiri la relatarea lui Gómez de San Román.

– Aici se pare că s-a întâmplat, spuse el oprindu-se brusc, lângă altarul principal. Din acel arc de triumf care închide absida s-a desprins pietricica din mozaic... O pietricică de aur! Arătă arcada cu pricina, decorată în foarte frumoase mozaicuri reprezentând scene din viața lui Isus și toți priviră într-acolo. Pietricica aceea, care i-a căzut lui Escrivá de Balaguer și pe care el, care credea în minuni, a luat-o ca pe un semn divin, trebuie să se fi desprins din *acel* mozaic cu *Adorația Regilor Magi.*

– Minunea a fost că nu l-a lovit în cap, comentă ironic monseniorul Bergonzi.

Mozaicul din bazilica Santa Maria Maggiore, din secolul al V-lea, era inspirat, fără nici o îndoială, din *Evanghelia armenească a copilăriei* și îl reprezenta pe Pruncul Isus deja mărișor, așezat pe tron și primind trei personaje îmbrăcate în veșminte orientale care îi înmânau niște manuscrise, în locul darurilor tradiționale de aur, tămâie și smirnă. Pe Paloma o uimi foarte mult această iconografie insolită și îi ceru monseniorului să i-o explice.

– Adevărul e că nu cunosc foarte bine această istorie... se scuză el, fără să înceteze să privească în sus. Dar îmi amintesc că, potrivit lucrării *Codex Orientalis* aflate în Biblioteca Laurenziana din Florența, continuă monseniorul storcându-și creierii, Magii, care domneau peste persani, au pornit la drum urmând o profeție a lui Zoroastru și, când au ajuns la Bethlehem, i-au înmânat Pruncului cartea *Testamentul lui Adam* pe care îl păstrau ca pe o moștenire de preț de la strămoșii lor. După câte se pare, mozaicul reprezintă această scenă... Făcu o pauză. Știai că cel puțin regele Balthazar, unul dintre magii de la Bethlehem, aparținea clanului sacerdotal al esculapilor...?

– Esculapii? Cine erau acești sacerdoți? întrebă Paloma.

– Și că esculapii, continuă monseniorul fără să îi răspundă, practicau o medicină care făcea minuni? În *Cartea Regelui Balthazar* se povestește că acest înțelept i-a înmânat Pruncului două lucruri: o licoare de smirnă și formula secretă ca să o fabrice.

– Să fie oare această băutură cea pe care a folosit-o Isus în numeroasele sale tămăduiri spectaculoase și din care i s-a dat lui însuși să bea pe cruce...? deduse Paloma.

– Asta e o bună întrebare pentru care nu avem răspuns, eu cel puțin, spuse bibliotecarul și continuă: Smirna despre care vorbește regele Balthazar în cartea sa era un drog halucinogen. Magul l-ar fi moștenit de la familia esculapilor, acei sacerdoți persani...

Într-o clipă, Paloma făcu legătura între tot ce le povestea monseniorul și ipotezele personale pe care le susținuse încă din vară, de la Paris.

– Insinuați, îi spuse ea entuziasmată, că recipientele de unguente descoperite de nemți la Sofia conțineau această băutură preparată după formula secretă a Magilor de la Bethlehem...?

– Dragă prietenă, îi răspunse monseniorul, deplasându-se câțiva pași, ca nu cumva să se desprindă altă pietricică din arcul

de triumf cu mai puțin noroc pentru el decât avusese întemeietorul Opus, poate că va trebui să privim spre Orient dacă dorim să găsim cheia pentru descifrarea enigmei smirnei care a apărut în relicva Sfântului Pantelimon... Cel puțin asta indică rezultatele științifice ale laboratoarelor consultate...

– Fascinant! Și eu aveam această presimțire... exclamă încântată Paloma și îl privi pe logodnicul ei cu un oarecare aer de reproș.

De când făcuse legătura între cazul Sfântului Pantelimon și *Epifania* lui Bosch (pe care olandezul Breitner o interpreta în cheie adamită), Paloma nu renunțase să susțină cu tărie această pistă, chiar dacă Mazeres o considera greșită. Cert este că rezultatele analizelor au sfârșit prin a-i da dreptate: relicva nu era altceva decât smirnă. Timp de câteva clipe rămase absorbită în gânduri. În cele din urmă, adăugă:

– În această privință, nu am nici cea mai mică îndoială că al patrulea rege pe care Bosch l-a pictat în tripticul *Adorația Magilor* era o aluzie ascunsă la stirpea sacerdotală a esculapilor... Nu o fi fost cumva această smirnă ceea ce căuta arhiepiscopul Sutherland?

– Nu. În nici un caz, răspunse categoric inspectorul, ridicând vocea fără să vrea.

Mazeres urmărise în tăcere, supărat și aproape rușinat, explicațiile pe care și le dădeau Paloma și monseniorul și ar fi vrut cu dragă inimă să le conteste, căci îl durea să se lase păgubaș și să recunoască *smirna* și *vinul amestecat cu smirnă* acolo unde el, împotriva oricărei logici a evenimentelor, încă se mai încăpățâna să găsească *sânge*. Cu toate acestea, datele, corecta interpretare a inscripției și rezultatele analizelor îi infirmau toate pistele și elucubrațiile și închideau o dată pentru totdeauna această posibilitate.

– Arhiepiscopul Sutherland nu căuta smirnă și nici vin amestecat cu smirnă, își moderă el glasul și continuă pe un ton discret. Documentele naziste găsite în arhivele secrete ale lui Pius

al XII-lea vorbesc cum nu se poate mai clar despre sângele lui Hristos. Așa le-a interpretat toată lumea, și îl privi pe monsenior care încuviință din cap. Vaticanul și Opus, deși cu intenții și obiective diametral opuse, căutau sângele lui Hristos și erau convinși de această realitate. Vaticanul l-a însărcinat pe arhiepiscopul Sutherland cu rechiziționarea relicvelor lui Himmler ca să le distrugă, înainte de a cădea în mâinile vreunei secte lipsite de scrupule și de a le utiliza ca să-l cloneze pe Isus... Prelatura Opus i-a încredințat tot arhiepiscopului Sutherland, membru al instituției, o misiune complet diferită... În vreme ce Vaticanul căuta relicvele ca să le distrugă și să împiedice în felul acesta ca Isus să *reînvie,* Sáenz de Olavarría le voia ca să-l cloneze și să-l folosească în scopurile sale...

– La fel văd și eu lucrurile, îl întrerupse monseniorul și se angrenă într-o disertație încâlcită. Vaticanului îi este teribil de frică de Isus din Evanghelie, de acel Isus care a combătut cu duritate ortodoxia iudaică, templul, pe marii sacerdoți... Vaticanul știe că această atitudine a lui Isus și reproșurile sale au rămas în vigoare și în ziua de azi și că i se pot aplica. Niciodată nu le-a plăcut Isus-omul și latura sa revoluționară, de aceea îi manipulează învățăturile și le adaptează intereselor lor... O presupusă clonare, îl privi el pe Mazeres continuându-și discursul foarte asemănător cu al inspectorului, ar putea să-l reînvie pe Hristos cel adevărat și să vâre Biserica oficială într-o încurcătură foarte stânjenitoare. Vaticanul, insistă el în mod repetat, a putut vedea în această clonare *ipotetică* o amenințare la adresa imperiului religios pe care l-a clădit pe un Isus *falsificat,* de aceea a hotărât să distrugă relicvele cu sângele său... Sáenz de Olavarría, dimpotrivă, avea un punct de vedere foarte diferit... Făcu o pauză dându-și seama că se repetă, astfel că alese să continue: După cum știți, orice clonă umană este o persoană care se naște fără memorie și fără experiențe, un fel de continent pustiu care se umple

și se configurează cu timpul. Aici este punctul în care credulul de Olavarría se gândise să-și joace cartea. A văzut în clonarea lui Isus posibilitatea de a-l manipula după bunul său plac. Odată obținută clona lui Isus, Opus l-ar fi educat la propriul „sân social", în mediul lor, formându-l după propria mentalitate și îndopându-l cu fraze din *Calea*... Se opri o clipă din discurs, deschise ochii în mod exagerat, de parcă ar fi găsit în ultimul moment ideea care putea ilustra ceea ce le spunea, și adăugă cu un oarecare mister: Ați auzit vreodată vorbindu-se de programul nazist Lebensborn[1]? Cum Paloma și Mazeres se priveau mirați, lucru pe care monseniorul îl dăduse deja drept sigur, continuă: Lebensborn a fost una dintre cele mai sinistre operațiuni naziste. S-a desfășurat în cel mai riguros secret după invadarea Poloniei... Lebensborn, rod al delirului filogenetic al naziștilor, a fost conceput de Heinrich Himmler și consta dintr-un program educativ al cărui obiectiv era obținerea membrilor „puri" care să îngroașe rândurile celui de-al Treilea Reich. Începând din anul 1939, SS-iștii au organizat răpirea copiilor polonezi care ar fi putut trece drept ființe umane de rasă ariană: cu o bună conformație fizică, sănătoși, cu piele deschisă la culoare, păr blond și ochi albaștri (ideal estetic al naziștilor). Copiii astfel selecționați erau trimiși familiilor credincioase Führerului, ca să fie instruiți în limba germană și să crească în cea mai pură atmosferă național-socialistă.

– Un proiect de germanizare... interpretă Mazeres.

– Mai degrabă un proiect *nazist* de spălare a creierului, sublinie monseniorul și continuă: Se calculează că pruncii smulși de la părinții lor ca să fie germanizați s-au ridicat la un număr de aproximativ două sute de mii doar în Polonia, și majoritatea nu și-au mai revăzut niciodată rudele... La preselecție, copiii erau analizați conform unui barem fizic cu 62 de parametri. Conform

[1] Sursa, izvorul vieții (în lb. germ., în orig.)

rezultatelor obținute, erau clasificați în două grupe: cei „valoroși din punct de vedere rasial“ și cei inutili. Soarta acestora din urmă v-o puteți deja imagina: lagărele de concentrare, munca forțată și exterminarea... Cei care depășeau prima etapă trebuiau să se supună unui test de inteligență; dacă nu îl treceau, erau trimiși înapoi la casele lor, în lagărele de muncă sau, în cel mai rău caz, exterminați la Auschwitz...

– Groaznic! exclamă Paloma foarte afectată.

– Acest program abominabil, încheie monseniorul, a obținut câteva succese parțiale, dar niciodată triumful de mare anvergură pe care îl speraseră creatorii acestuia...

Timp de câteva clipe, nici unul dintre cei trei nu spuse nimic, de parcă ar fi decis, de comun acord, să păstreze un minut de reculegere. Paloma fu cea care îl întrerupse.

– Insinuați că episcopul Sáenz de Olavarría era pronazist, că avea *in mente* asemenea atrocități...?

– Nimic din toate astea, răspunse categoric monseniorul. Nu mă interpreta greșit. Mi-a trecut prin minte că poate acest experiment nazist l-ar fi inspirat pe părintele Olavarría pentru Experimentul său Opus Dei.

– Experimentul Opus Dei? Nu e rău, repetă inspectorul, însoțindu-și cuvintele cu mișcări afirmative din cap. Este un titlu cât se poate de potrivit pentru cazul de care ne ocupăm.

– Cu alte cuvinte, continuă Paloma pe un ton ironic încercând să tragă concluziile, Experimentul Opus Dei, cum tocmai l-ați numit, ar avea ca obiectiv producerea unui Isus clonat care, după aceea, să fie dus la Vila Tevere ca să fie educat în mod riguros în ideologia Opus până la obținerea unui Isus după chipul și asemănarea sa...

– „După chipul și asemănarea sa“, nici nu se putea spune mai bine, insistă inspectorul.

Se lăsă din nou tăcerea.

– Dumnezeu l-a creat pe om după chipul și asemănarea sa, îi veni în minte monseniorului o ultimă reflecție, iar Olavarría avea pretenția să creeze un Isus după chipul și semănarea lui Escrivá de Balaguer. Ce prost! Adevăratul Isus este întâlnit doar în sărmanii din această lume, nicăieri în altă parte. Să-l cauți în clonare sau în ritualuri și ceremonii ale Bisericii de la Roma este o pierdere de timp...

Paloma și Mazeres rămaseră privindu-l, neîndrăznind să replice sau să adauge vreun comentariu la ceea ce, în mod evident, era o convingere la care bătrânul bibliotecar ajunsese după îndoieli și decepții foarte dureroase.

– Hazardul, rupse inspectorul tăcerea grea și reveni la firul primului discurs, așa cum se întâmplă de atâtea ori în viață, a fost cel care a făcut ca drumurile să se întâlnească. Sutherland, căutând *sanguis Christi,* a dat peste *vinum myrrhatum*... Arhiepiscopul a murit fără să o știe... Nu mai e nevoie să vă reamintesc fiecare dintre peripețiile care s-au petrecut până aici.

În acest fel atât de puțin epic, Mazeres și prietenii săi aveau să închidă cazul relicvei Sfântului Pantelimon, denumit mai nou Experimentul Opus Dei. În vreme ce se îndreptau spre ieșirea din bazilică, inspectorul, cu capul plecat, poate dezamăgit și pesimist, își puse niște întrebări ridicând puțin vocea ca să îl audă monseniorul și Paloma:

– Care va fi versiunea oficială a cazului, dacă se va da vreuna? Ce documente va găsi anchetatorul curios care, după câțiva ani, poate secole, se va interesa de instrucția preliminară a cazului Sfântului Pantelimon și cum va recompune el această istorie?

Ceilalți nu îi răspunseră. Părăsiră în tăcere bazilica prin poarta care se deschidea în dreapta transeptului și îi dădură ocol prin exteriorul absidei, ca să iasă în piață. Ajunși în stradă, monseniorul îi apucă de braț pe Paloma și pe Mazeres și o luară pe jos până la o stație de taxi. Mazeres privi încă o dată fațada cu

porticuri a bazilicii Santa Maria și clopotnița sa, cea mai înaltă din Roma.

– Ce dezamăgire o fi suferit monseniorul Olavarría când i-au dat rezultatele...! exclamă bibliotecarul încântat. Cum spuneai tu? O fi încasat...

– O fi încasat o lovitură de-o s-o țină minte! repetă inspectorul fără urmă de emfază.

Valencia, 2 martie 2007

biblioteca rao

FICŢIUNE

CLASICI

Charles Dickens . . . . . DAVID COPPERFIELD (2 VOL.)
Diderot . . . . . NEPOTUL LUI RAMEAU
Stendhal . . . . . MĂNĂSTIREA DIN PARMA
L.N. Tolstoi . . . . . CAZACII ŞI ALTE POVESTIRI

CLASICI CONTEMPORANI

William Blake . . . . . CÂNTECE ALE INOCENŢEI
Charles Bukowski . . . . . POVEŞTI DESPRE NEBUNIA OBIŞNUITĂ ◆ CEA MAI FRUMOASĂ FEMEIE DIN ORAŞ ŞI ALTE POVESTIRI
Claude Simon . . . . . DRUMUL FLANDREI ◆ GEORGICELE
Albert Camus . . . . . CARNETE ◆ TEATRU ◆ PRIMUL OM
André Gide . . . . . FALSIFICATORII DE BANI. PORUMBELUL ◆ FRUCTELE PĂMÂNTULUI
William Faulkner . . . . . CĂTUNUL ◆ ORAŞUL ◆ CASA CU COLOANE ◆ STEAGURI ÎN ŢĂRÂNĂ ◆ SANCTUAR ◆ SARTORIS ◆ NUVELE REGĂSITE ◆ NEÎNFRÂNŢII
Michel Foucault . . . . . CUVINTELE ŞI LUCRURILE
Witold Gombrowicz . . . . . FERDYDURKE ◆ TRANS-ATLANTIC ◆ PORNOGRAFIE ◆ COSMOS ◆ BAKAKAI
Hermann Hesse . . . . . JOCUL CU MĂRGELE DE STICLĂ ◆ KNULP. DEMIAN ◆ SIDDHARTHA ◆ CĂLĂTORIE SPRE SOARE-RĂSARE ◆ LUPUL DE STEPĂ ◆ NARCIS ŞI GURĂ-DE-AUR
John Irving . . . . . LUMEA VĂZUTĂ DE GARP
Ilf şi Petrov . . . . . VIŢELUL DE AUR ◆ DOUĂSPREZECE SCAUNE
Franz Kafka . . . . . CORESPONDENŢĂ (VOL. I) ◆ CORESPONDENŢĂ (VOL. II) ◆ CORESPONDENŢĂ (VOL. III)
Claudio Magris . . . . . LA VOIA ÎNTÂMPLĂRII
André Malraux . . . . . CUCERITORII. CALEA REGALĂ ◆ SPERANŢA
Thomas Mann . . . . . ALTEŢĂ REGALĂ ◆ MĂRTURISIRILE ESCROCULUI FELIX KRULL ◆ POVESTIRI ◆ LOTTE LA WEIMAR ◆ DOCTOR FAUSTUS
Gabriel García Márquez . . . . . AVENTURA LUI MIGUEL LITTÍN, CLANDESTIN ÎN CHILE ◆ DESPRE DRAGOSTE ŞI ALŢI DEMONI ◆ GENERALUL ÎN LABIRINTUL SĂU ◆ UN VEAC DE SINGURĂTATE ◆ TOAMNA PATRIARHULUI ◆ VIJELIA ◆ POVESTEA TÂRFELOR MELE TRISTE ◆ DRAGOSTEA ÎN VREMEA HOLEREI ◆ DOUĂSPREZECE POVESTIRI CĂLĂTOARE ◆ CRONICA UNEI MORŢI ANUNŢATE ◆ CEAS RĂU
Marcel Proust . . . . . ESEURI
Antoine de Saint-Exupéry . . . . . CURIERUL DE SUD. ZBOR DE NOAPTE. ◆ PĂMÂNT AL OAMENILOR ◆ PILOT DE RĂZBOI
William Saroyan . . . . . COMEDIA UMANĂ
Jean-Paul Sartre . . . . . CUVINTELE. GREAŢA ◆ TEATRU ◆ ZIDUL
John O'Hara . . . . . BUTTERFIELD 8 ◆ ÎNTÂLNIRE ÎN SAMARRA
John Steinbeck . . . . . PĂŞUNILE RAIULUI ◆ ŞOARECI ŞI OAMENI ◆ FRUCTELE MÂNIEI ◆ CARTIERUL TORTILLA ◆ NOPŢI FĂRĂ LUNĂ ◆ PERLE
Stefan Zweig . . . . . SUFLETE ZBUCIUMATE

AUTORI ROMÂNI CONTEMPORANI

Eugen Ovidiu Chirovici . . . . . SUFLETE LA PREŢ REDUS ◆ LA BROASCA LEŞINATĂ
Dinu Săraru . . . . . TRILOGIA ŢĂRĂNEASCĂ (3 VOL.)
Adrian Onciu . . . . . CERCUL KAGAN
Alex Mihai Stoenescu . . . . . PATIMILE SFÂNTULUI TOMMASO D'AQUINO
Cristian Gava . . . . . DRUMUL SPRE FERICIRE. MISTERUL TESTAMENTULUI

THRILLER, AVENTURI, ACŢIUNE

David Baldacci . . . . . JOCUL ORELOR ◆ COLECŢIONARII
Dan Brown . . . . . CODUL LUI DA VINCI (EDIŢIE ILUSTRATĂ) ◆ ÎNGERI ŞI DEMONI (EDIŢIE ILUSTRATĂ)
Dean Koontz . . . . . CHIPUL ◆ ÎN PUTEREA NOPŢII ◆ TRĂIEŞTE NOAPTEA ◆ INVAZIA ◆ ODD THOMAS ◆ ODD PENTRU VECIE
John le Carré . . . . . PRIETENIE ABSOLUTĂ
Richard Clarke . . . . . POARTA SCORPIONULUI
Robin Cook . . . . . ŞOCUL
Clive Cussler . . . . . WALHALLA ◆ ODISEEA TROIANĂ
Joseph Finder . . . . . PUTERI EXCEPŢIONALE ◆ PARANOIA
Colin Forbes . . . . . CONSPIRAŢIA ◆ RINOCERUL ◆ VALUL UCIGAŞ
Karin Fossum . . . . . NU PRIVI ÎNAPOI!

David Gibbins . . . . . AURUL CRUCIAȚILOR
Olivia Goldsmith . . . . . PREȚUL LIBERTĂȚII ◆ VIAȚA DUPĂ BILLY
Javier Gonzales . . . . . A CINCEA COROANĂ
John Grisham . . . . . CAMPIONUL DIN ARKANSAS ◆ MEDIATORUL
Jack Higgins . . . . . ATAC LA PREȘEDINTE ◆ RĂZBUNAREA
Brad Meltzer . . . . . CARTEA SORȚII
Nelson DeMille . . . . . CĂDEREA NOPȚII
Jodi Picoult . . . . . O VIAȚĂ DE REZERVĂ ◆ DISPARIȚII
Mario Puzo . . . . . OMERTA
John Saul . . . . . CASA DE LA RĂSCRUCE ◆ CLUBUL MANHATTAN ◆ VOCILE ◆ COȘMARUL ◆ VOCILE RĂULUI
J.R.R. Tolkien . . . . . COPIII LUI HURIN
Mark Winegardner . . . . . ÎNTOARCEREA NAȘULUI

ROMAN ISTORIC
Juan Tafur . . . . . PĂTIMIRILE MARIEI MAGDALENA
Su Tong . . . . . EU SUNT ÎMPĂRATUL CHINEI

RAO CONTEMPORAN
Nikita Lalvani . . . . . HARUL
Azar Nafisi . . . . . CITIND *LOLITA* ÎN TEHERAN
Chimamanda Ngozi Adichie . . . . . JUMĂTATE DE SOARE GALBEN

DRAMĂ
Louise Erdrich . . . . . TOBA PICTATĂ

ROMAN BIOGRAFIC
Ruy Camara . . . . . CÂNTECE DE TOAMNĂ

NONFICȚIUNE

ISTORIE, SOCIOLOGIE, POLITICĂ, RELIGIE
Grigore Arbore . . . . . LIBERTATEA FĂRĂ DEMOCRAȚIE ȘI „GLONȚUL DE AUR“
M. Baigent, R. Leigh, H. Lincoln . . . . . MOȘTENIREA MESIANICĂ ◆SÂNGELE SFÂNT ȘI SFÂNTUL GRAAL
Antony Beevor . . . . . BERLIN ◆ STALINGRAD
Bill Clinton . . . . . ARTA DE A DĂRUI
Jonathan Harr . . . . . TABLOUL PIERDUT
Vittoria Haziel . . . . . PATIMILE DUPĂ LEONARDO
Cristopher Hale . . . . . CRUCIADA LUI HIMMLER
Virgil Măgureanu . . . . . DECLINUL SAU APOTEOZA PUTERII? ◆ SOCIOLOGIE POLITICĂ
Marian Nazat . . . . . ROMÂNIA ORANJ
Sidney Pike . . . . . CNN – NOI AM SCHIMBAT LUMEA
Lynn Picknet & Clive Prince . . . . . GIULGIUL DE LA TORINO ◆ MISTERUL TEMPLIERILOR
Alex Mihai Stoenescu . . . . . ISTORIA LOVITURILOR DE STAT ÎN ROMÂNIA (VOL. 4, PARTEA I) ◆ ISTORIA LOVITURILOR DE STAT ÎN ROMÂNIA (VOL. 4, PARTEA II)
Dumitru Zamfir . . . . . RESPECTAREA DREPTURILOR OMULUI ÎN ACTIVITATEA SERVICIILOR DE INFORMAȚII
Oswald Wirth . . . . . FRANCMASONERIA PE ÎNȚELESUL ADEPȚILOR SĂI

MEDICINĂ
Aurelian Curin . . . . . REIKI NONTRADIȚIONAL

MEMORII, JURNALE, BIOGRAFII
Rodney Bolt . . . . . LORENZO DA PONTE. AVENTURILE LIBRETISTULUI LUI MOZART
Gyles Brandreth . . . . . PHILIP ȘI ELISABETA – PORTRETUL UNEI CĂSĂTORII
Stanislao Dziwisz . . . . . O VIAȚĂ CU KAROL
Enrik Lauer . . . . . MOZART ȘI FEMEILE
Ioan Paul al II-lea . . . . . MEMORIE ȘI IDENTITATE
Gerd Langguth . . . . . ANGELA MERKEL
Ilie Năstase . . . . . MR NĂSTASE (CONȚINE COLIȚĂ FILATELICĂ)
David Rockefeller . . . . . MEMORII
Emil Tocaci . . . . . ULTIMUL PROTEST
Roxana Valea . . . . . PRIN PRAF ȘI VISE
Kurt Vonnegut . . . . . UN OM FĂRĂ DE ȚARĂ

ESEISTICĂ
Mark Crick . . . . . SUPA LUI KAFKA
Ernesto Sábato . . . . . ESEURI (VOL. 1, 2)
Marius Tucă . . . . . ASTENII DE BUZUNAR ◆ PAMFLETE CU ROMÂNI

De acelaşi autor
a apărut

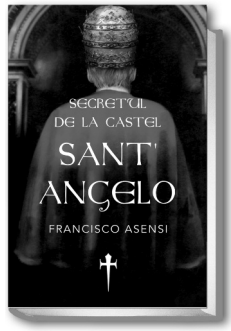

Secretul de la Castel Sant Angelo

Patru membri ai Curiei se reunesc de două ori pe săptămână pentru a savura minunăţiile gătite de sora amfitrionului şi pentru a se juca de-a detectivii. Însă o scrisoare ciudată, unde se susţine că, pe patul de moarte, papa Leon al XIII-lea ar fi afirmat că nu el era adevăratul papă, tulbură apele atât la Vatican, cât şi în casa monseniorului Bergonzi.

Francisco Asensi nu pretinde să răspundă la întrebarea dacă papa Leon al XIII-lea a avut sau nu o sosie, ci doar să prezinte o reacţie a Vaticanului. În romanul său, papa spune: „Sunt papă, şi tocmai de aceea mi-e imposibil să spun întotdeauna adevărul“. În schimb, monseniorul Bergonzi, amfitrionul, se ghidează după următoarea maximă: „Luptă pentru adevăr până la moarte, căci şi Domnul va lupta pentru tine“.

Acum, cartea RAO vine şi prin SMS!
septembrie 2010 – septembrie 2011

Comandaţi prin SMS cărţi RAO, urmând paşii de mai jos:
1. Trimiteţi un SMS cu textul „RAO“ la numărul 1771 (tarif nomal).
2. Noi vă vom suna şi vă vom prelua comanda.
3. Cărţile vă vor fi livrate gratuit prin intermediul Poştei Române sau, contra unei taxe de transport, prin curier rapid.

Numărul de SMS este valabil în reţelele Orange, Vodafone şi Cosmote.
Pentru toate cărţile comandate prin SMS, beneficiaţi de 15% reducere.

clubul cărţii rao

CLUBUL CĂRȚII RAO
are un regulament de funcționare mai modern,
mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziția membrilor odată cu fișa
de înscriere. Principala inovație o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preț
în achiziționarea cărților.
Pentru detalii privind acest regulament
vă puteți informa din broșurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE-CP 23, București;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
R.A. „Monitorul Oficial“
București, România